

Giới thiệu Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thử Máu Nóng

Truyện teen hay mang tên Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thử Máu Nóng nói về Nguyễn Hoàng Ái Nhi (nó) 17 tuổi, đẹp, xinh, thông minh, giỏi võ và biết sử dụng một vài vũ khí. Dân ngầm tự do.

Tiểu Thử nhà họ Nguyễn danh tiếng thế giới, tập đoàn Phát Đạt của nhà nó nằm trong top 10 những tập đoàn phát triển nhất của toàn cầu.

-Lâm Quốc Minh(hắn)18 tuổi, cool boy thứ thiệt, đẹp mà lạnh, giỏi võ và sử dụng thành thạo nhiều vũ khí.

Bang chủ bang Dark.Thiếu gia nhà họ Lâm, tập đoàn Royal nhà hắn thuộc top 10 những tập đoàn phát triển nhất toàn cầu và ba hắn thuộc top 5 những nhà kinh doanh thành đạt nhất

..Nguyễn Hoàng Minh:18 tuổi, anh nó và bạn hắn, đẹp trai, ấm áp nhưng khó gần,võ giỏi chỉ sử dụng mỗi kiếm. Bang phó Dark.Con em sao thắng anh vậy

..Luu Gia Bảo:18 tuổi, bạn hắn, đẹp trai dễ mến, giỏi võ và công nghệ biết sử dụng bom. Bang phó đảm nhiệm vai trò công nghệ của Dark. Công tử của tập đoàn công nghệ lớn hàng đầu thế giới chuyên về cơ khí và công nghệ, lọt vào top 5 những tập đoàn có chỉ số doanh thu cao nhất ngưỡng. Còn các nhân vật sẽ được nói trong truyện online sau nhé, bên cạnh đó truyện Vợ Oi, Đợi Anh Vội!!! cũng là tác phẩm hay mà bạn đọc nên điểm qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thử Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

****Tại Anh****Ở một ngôi biệt thự sang trọng với lối thiết kế hoàng gia,tại một căn phòng màu hồng kem,trên một chiếc giường với kiểu cách như mấy cô công chúa hoàng gia.Nó đang say giấc thì...

"Nhi....Nhi oi...dậy đi..."Gia Lâm khều khều vai nó.

"Đề bà yên..."Nó nói với cái giọng ngái ngủ.

"Dậy đi....chứ không mày chết đây!!"Julia nói.

"Tụi mày mà giết được bà thì bà cho tụi mày hết tài sản bà mà có...."Nó cười khinh khinh.

Câu nói của nó vừa dứt hai cô bạn của nó liền quay lại nhìn người phụ nữ kia mà mồ hôi mẹ lẫn con tuông ra như nước.Người phụ nữ kia nhìn cái con đang ngủ ngon lành trên giường mà cái mặt bà đỏ bừng và run lên vì giận.

"NGUYỄN HOÀNG ÁI NHI!!!"Người phụ nữ kia hét.

Tiếng hét của bà làm cho chim muôn trên cành vội vã bay đi,Gia Lâm và Julia nuốt nước bọt cái "ực",còn nó thì vì tiếng hét đó mà mặt nhẵn lại rồi bực dọc mở to.

"Con nào dám phá giấc ngủ của bà thế hả?"Nó quát.

"Con này nè.."Người phụ nữ gần giọng.

Nó nghe cái tiếng nói quen thuộc vội vàng nuốt nước bọt mấy cái,quay đầu nhìn cái người phụ nữ trẻ trung kia mà tim muốn nhảy ra ngoài.

"M....mẹ..."Nó lắp bắp.

"Con còn nhớ tới cái bà này hả??"Mẹ nó nói.

"Sao mà không nhớ được!!"Nó nũng nịu cầm tay bà.

"Cái tính ngủ nướng đến cháy khế của con vẫn chưa bỏ nhỉ??"Mẹ cô cười hiền.

Nó nhìn mẹ cười mà lòng không khỏi lo sợ.

"M...mẹ biết sao không vì con ngủ quá lộn vì con thức khuya lắm...nên giờ ngủ bù!!"Nó biện hộ.

"Thức khuya làm gì?" Mẹ nó hỏi.

"Cày game...ơ không, không phải con học...trời ơi mẹ không biết thôi chứ con học mà điên khủng luôn vì con học đại học khi chưa đủ tuổi mà...phải học ngày đêm mới đạt được kết quả tốt!!" Nó cười cười nói.

"Vây à!" Mẹ nó cười đều.

"Ừa...mới kết thúc lễ tốt nghiệp mà!!" Gia Lâm ngây thơ nói nhưng trong lòng thì đang cười gian xảo.

"Hả?" Mẹ nó nói.

"Đúng đó cô...vừa kết thúc....um...um..." Julia đang nói thì bị nói bịt miệng.

"Con Ju nó im chứ con Lâm này không à!..." Gia Lâm cười đều nhìn nó rồi quay ra mẹ nó "Cô biết không con Ái đây mắt nết lăm....um....um..." Một lần nữa nó bịt miệng Gia Lâm.

Nó cười cười nhìn mẹ, tay thì bịt chặt miệng hai con bạn khốn nạn của mình. Gia Lâm và Julia "ú ớ" muốn nó thả miệng nhưng hai nàng lại nhận được cái nhìn cháy mắt của nó làm hai nàng im bặt.

"Con gái...chẳng lẽ chuyện con tốt nghiệp mà mẹ lại không biết à?" Mẹ nó trừng mắt.

"Dạ?" Nó không hiểu.

"MAU XUỐNG NHÀ CHO TA!!" Mẹ nó hét.

Rồi xong...nó hiểu được cái kết quả của nó thảm hại như thế nào rồi. Nó thả tay ra khỏi miệng hai nhóc bạn và vào nhà vệ sinh để làm vệ sinh cá nhân. Mất 10 phút để làm xong, nó bước ra khỏi nhà vệ sinh mà vẫn nhìn thấy hai cái bản mặt khó ưa của hai nhóc bạn.

"Sao không xuống dưới đi?" Nó hỏi.

"Theo mày biết đây....Cô ấy bảo chúng tao ở đây chăm sóc mày và giúp mày bỏ cái tật ngủ nướng mà tụi tao có làm được đâu...thế nên...." Julia đang nói thì bị Gia Lâm nhảy vào.

"Thế nên tụi này ở trên đây chờ mày xuống để nhận phạt cho công bằng..." Gia Lâm cười cười.

"Được...chúng mày khôn!!" Nó trừng mắt nói.

Cả ba nàng cùng bước xuống với tốc độ vô cùng nhanh của ốc sên. Mẹ nó nhìn ba đứa nó đi xuống mà không khỏi chau mày, ba nó đang đọc báo thì cũng bỏ tờ báo xuống mà nhìn chúng nó đi xuống với vận tốc cực nhanh.

"MAU ĐI XUỐNG COI!!" Mẹ nó quát.

Nghe xong câu đó cả ba lập tức chạy cái "vèo" xuống chỗ ba mẹ nó ngồi.

"Ái Nhi con về Việt Nam sống đi!!" Ba nó nói.

"Dạ?" Nó.

"Về Việt Nam...nghe rõ chưa??Ở đây thấy mà chóng mắt!!" Mẹ nó nói.

"Ơ sao lại về...." Nó nói.

"Chóng mắt!!" Mẹ nó nói.

"Mẹ...mẹ không thương con nữa à!!" Nó mếu.

"Chứ ở đây phá banh cái nhà tôi rồi!! Về đó mà tha hồ phá." Mẹ nó nói.

"Con có quyền đem theo hai nhóc này không!!" Nó chỉ Gia Lâm và Julia.

"Ba mẹ hai đứa nó chấp tay van lạy chúng nó đi đấy." Ba nó nói.

"CÁI GÌ??" Julia và Gia Lâm đồng thanh.

"HAHA...Tì muội đồng cảnh ngộ.." Nó cười lớn.

Lần đầu viết truyện....mong chỉ giáo....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

-----Sáng Hôm Sau-----"Ái...dậy!!"Julia lắc vai nó nói.

"Cho bà ngủ..."Nó nói với cái giọng ngái ngủ.

"Ju để tao!!"Gia Lâm hùng hổ nói.

"Được không??"Julia hỏi.

Gia Lâm gật đầu đi lại chỗ nó một cách hùng hổ hơn bao giờ hết và...

"Ái ơi Ái!!Dậy đi!!"Gia Lâm kéo tay nó.

"Ngủ!!"Nó nói.

"Ju mày vô nhà tắm lấy cho tao cái xô nước lạnh."Gia Lâm nói.

Mặc dù vẫn chưa hiểu được dụng ý của Gia Lâm là gì nhưng Julia vẫn ngoan ngoãn vào nhà tắm lấy cho Gia Lâm một xô nước lạnh.Julia bước ra cùng với một xô nước lạnh trên tay,Gia Lâm cười cười nhận lấy xô nước...

"Ái...mày không chịu dậy.Không phải tui tao không kêu mày mà là cái tính nường của mày không bỏ thì đừng trách sao tui tao ác!!"Gia Lâm cười đều.

"Đừng nói mày tính đồ nguyên xô nước lạnh này lên nó nha Gia..."Julia nói.

"Tính gì mà tính đồ luôn đây!!"Gia Lâm cười đều.

Mặc dù rất thương nó nhưng Julia không thể nào mà giúp nó được vì cái trò mà Gia Lâm nghĩ ra quá vui và hay đối với cô nên thay vì phản bác mà Julia lại đồng tình và nhiệt liệt ủng hộ.Gia Lâm cầm xô nước lạnh trên tay và...

"Àooo..."

"Á....MẸ ƠI CỨU CON!!!TRỜI ĐẤT SẬP RỒI!!MƯA BÃO KÉO TỚI RỒI!!LẠNH QUÁ!!"Nó hét thất thanh.

"HAHA...Giờ mới chịu dậy à??HAHA...mắc mắc cười quá!!"Julia cười sặc sụa.

"HAHA...Tại tui tao kêu..HAHA..mày không dậy!!"Gia Lâm ôm bụng cười.

"Chúng mày được lắm!!"Nó gằn giọng.

Nó âm ức đi lại tú đồ lấy đồ rồi đi vô nhà tắm.Làm xong mọi thứ nó đi ra với một nụ cười tươi làm cho hai nhỏ bạn phải đứng hình suy nghĩ liệu nó có đang nghĩ ra cái trò gì trả thù hai nhỏ không nữa.

"Mấy cậu gọi tớ dậy để làm gì vậy?"Nó cười tươi rồi khoác vai hai con bạn hỏi.Nhưng thực chất là trong người nó muốn bóp chết hai con nhỏ chuyên phá rối đáng chết này.

"Tối giờ bay rồi đây!!"Julia nhắc nó.

"Vì tui này kêu tới mỗi cả cổ họng mà mày đâu có chịu dậy!!Giờ chỉ còn hai mươi phút nữa thôi!!"Gia Lâm nói.

Tại sân bay quốc tế Anh,tụi nó đã có mặt tại sân bay.Sự xuất hiện của tụi nó khiến mọi người có mặt tại sân bay phải chú ý tới,không vì chúng nó đẹp mà họ chứ tâm tới mà là chúng nó khá là ồn ào nên bọn họ không thể nào không chú ý tới được.Ngồi hàng ghế chờ tới chuyến bay của mình tụi nó đưa thì lướt facebook,đưa thì fika điện thoại còn đưa thì chụp selfie tự sướng.

"Xin mời các hành khách đi chuyển bay từ Anh sang Việt Nam vào 8 giờ chuẩn bị hành lý để bắt đầu chuyến bay.."

"Chuẩn bị lên đường!!Tắt hết chế độ chơi game,lướt web,tự sướng và bật chế độ máy bay!"Nó nói.

"Làm như tụi này ngu lắm không bằng!!"Julia và Gia Lâm xụ mặt đồng thanh.

"Ừ thì tụi này không ngu...vì...có bao giờ tụi này nhận tụi này ngu đâu..haha.."Nó cười khoái chí.

Julia và Gia Lâm liếc nó chấy mắt rồi phui mông đứng dậy vô máy bay.Nó đứng đó cười hồi lâu quay lại mà chả thấy hai con bạn của mình đâu liền xách dép chạy theo.Thế là cái "bái bai" tạm biệt nước Anh của tụi nó đến đây là kết thúc.

-----12 tiếng sau-----

Tại sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất,chuyến bay từ Anh sang Việt Nam đã hạ cánh an toàn.Mọi hành khách đều bước xuống và trong đó có tụi nó.Tụi nó bước ra thì làm trung tâm vũ trụ được mọi người chú ý nên kêu căng,ngạo mạn mà bước đi dưới những con mắt ngưỡng,ghen tị.

"Ay....đừng nói với tao là lướt bộ về biệt thự nhà mày nha??"Gia Lâm nói.

"Kíttt..."Tiếng xe thắng phanh mạnh.Tụi nó nhìn cái xe màu đen kìa.Một người đàn ông lịch lãm bước ra với bộ vest đen lịch thiệp.

"Anh Trần!"Nó kêu.

"Mời mọi người lên xe!"Anh Trần nói.

Cả ba hớn hờ leo lên xe.Cứ tưởng lướt bộ đi chứ?Chiếc xe dừng lại tại một ngôi biệt thự màu trắng.Bước xuống xe nó như muốn khóc.

"Cuối cùng cũng trở về!"Nó nói.

"Thôi tôi rồi tôi về!"Anh Trần nói.

"Vâng...cũng cảm ơn anh đã giúp tụi em!"Nó cười.

"Không..đây là việc em nên làm!"Anh Trần nói rồi lên xe đi.

"Ngủ thôi mấy nhó!"Gia Lâm tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

-----Sáng Hôm Sau-----"Ju...Gia...Dậy!!"Nó nói.

Nghe như có ai đang gọi mình.Julia và Gia Lâm liền mở mắt ti hí ra xem.Cái mặt nó hiện ra trước mắt cả hai làm cả hai giật mình bật dậy và kết quả là...

"Áaa.."

"Bình..."

"Bịch..."

Những tiếng động ngộ nghĩnh phát ra.Nó thì nằm bẹp dưới sàn gỗ một cách thân thương.Julia và Gia Lâm luống cuống đỡ nó dậy,hậu quả là cái trán nó đỏ chét chưa.

"Ui da...CHÚNG MÀY TÍNH GIẾT CHẾT BÀ À?"Nó quát.

"Chỉ tại mày ngủ dậy sớm rồi còn tới gọi tụi tao dậy nữa nên....nên..."Gia Lâm nói.

"Nên khen tặng tao cái cú đau tới thốn,thốn tới tận rốn à?"Nó nói.

"Chỉ tại bất ngờ!" Julia nói.

"Thôi tha cho chúng bay...Bây giờ đi tới khu sắm với tao!!" Nó đưa ra ý kiến.

"Làm gì?" Julia hỏi.

"Ba mẹ tao nói nên tỏ ra một tí thành kiến với hàng xóm xung quanh." Nó nói.

"Ồ đây khá nhiều nhà mày tính tặng hết luôn hở?" Gia Lâm hỏi.

"Đúng là chửi tụi mày ngu quả thật không sai..." Nó thờ dài ngán ngẫm.

"MÀY NÓI CÁI GÌ Ạ?" Cả hai lờm nó quát.

"Không không....tao nói tụi mày khôn...rất khôn...khôn hơn tao luôn..khôn từ dưới lên trên á!!" Nó vội vàng tỏ vẻ ngây thơ.

"Mày...." Gia Lâm ức chế nên đành cứng họng.

"Quá đáng!" Julia hậm hực.

Nó đẩy hai con bạn vào nhà tắm bảo làm vệ sinh cá nhân rồi cùng nhau đi. Nó là thế đấy luôn luôn chọc tức hai con bạn thân, và lúc nào cũng chửi mắng hai nhỏ đủ điều nhưng thực chất trong lòng nó rất làm thương và quan tâm đến hai nhỏ.

Cùng hai nhỏ bạn đi tới khu mua sắm Royal. Mới vừa vào thôi thì tụi nó đã là trung tâm của cả khu mua sắm. Không vì cả ba sở hữu một khuôn mặt xinh hơn người mà họ còn diện những bộ đồ, bộ cánh hàng hiệu có số lượng ít và là thiết kế của những nhà thiết kế nổi tiếng. Julia trong hình ảnh dịu dàng, Gia Lâm trong hình ảnh năng động còn nó thì trong hình ảnh cá tính với một loạt hàng hiệu với số lượng ít khiến cho nhiều đứa con gái mơ đến. Vẫn là thái độ kiêu căng ngạo mạn tụi nó đi mua đồ rồi tới quây thu phí.

Cầm ba giỏ đồ đã mua để trong xe tụi nó về nhà.

"Cho hỏi nè!! Mày nói nên tỏ ra một tí thành kiến với hàng xóm mà mày mua chỉ có ba giỏ quà thôi á hả?" Gia Lâm nói.

"Đúng đấy!!" Julia hòa theo Gia Lâm.

"Rất muốn không chửi tụi mày ngu nhưng không có cách nào mà không thể chửi được!! Tụi mày ngu cũng vừa thôi!! Mua ba giỏ là tặng cho nhà đối diện, hai nhà kế bên thôi mua tặng hết cho cả đồng nhà này chắc tao sặc cả nghiệp." Nó mắng.

"Vậy hở!" Đồng thanh.

"Chúng mày cầm mỗi đứa một giỏ đi đi...tao cầm một giỏ tới nhà cạnh bên!!" Nó nói.

Mỗi đứa chia nhau đi tặng giỏ quà như đã định. Nó tung tăng tới nhà kế bên, mặt tươi như hoa. Nhân chuông, một cô gái xinh đẹp ra mở cửa.

"Chào cô! Cô là..." Cô gái kia hỏi nó.

"Chào chị! Tôi là Ái Nhi..không có quen gì với cái nhà này đâu?? Tôi chỉ mới chuyển tới đây nên muốn tỏ ra một tí thành ý thôi!!" Nó cười.

Cô gái kia nhìn nó cười mà thấy có gì đó quen quen.

"Tôi tên là Thúy Kiều...mời vô nhà chơi!!" Thúy Kiều nói.

Nó cười rồi vô nhà. Nó nói chuyện khá tự nhiên làm cho Thúy Kiều có một tí gì đó gọi là thú vị với cô gái này.

"Ai ở ngoài đó mà em vô lâu vậy?" Hoàng Minh hỏi.

"Một cô gái khá xinh!" Thúy Kiều cười.

"Đâu!!" Hoàng Minh hỏi.

Nó cười nhìn vô Hoàng Minh. Một sự tức giận không hề nhẹ...

"NGUYỄN HOÀNG MINH!!" Nó hét.

Hoàng Minh giật mình nhìn cô gái đang tức giận kia. Là nó- Nguyễn Hoàng Ái Nhi con em yêu quý của anh.

"E...em..." Hoàng Minh lắp bắp.

"Cô gái này là sao?" Nó hỏi,

"Bạn...bạn gái anh." Hoàng Minh nói.

"BẠN GÁI??" Nó hét.

"D...ạ...là bạn gái." Hoàng Minh hoảng sợ nói.

Trong căn nhà gồm có bốn người con trai và hai người con gái trong đó có một trai một gái đang nói chuyện với nhau, một gái còn lại thì đầu nổi đóm xuất hiện mùi giấm chua, ba người con trai còn lại thì ngồi yên vị trên ghế sofa xem kịch vui.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

"Mày được lắm.....học hành ở bên Pháp thì không lo...mày về Việt Nam làm mẹ gì vậy? Còn bỏ bịch, bạn bè bỏ bê tao!!" Nó vờ dỗi vờ khóc. "Em...anh xin lỗi mà!!" Hoàng Minh dỗ nó.

"Mày nói cho bà xem ba cái thằng ngồi trên kia là ai? Có phải người ở trên không? Còn...còn cái con này là ai?? Mày nói cho ra không tôi tao chém mày!" Nó hung dữ gần giọng như ông nội.

"D....ạ...tuân lệnh..." Hoàng Minh nói.

"NÓI MAU!!" Nó quát.

"Cái thằng mà đẹp trai tóc màu hạt dẻ kia á nó tên là Gia Bảo.... Còn cái thằng đang cầm điện thoại và nhìn em đó nó tên Hà Nam...còn thằng tóc bạch kim kia nó tên Quốc Minh.!! Còn cái cô gái kia là Thúy Kiều...b...bạn gái anh!!" Hoàng Minh giới thiệu.

"Tốt!! Bạn gái...nói nghe ngon lành ghê.." Nó cười đều.

Hoàng Minh nhìn nó mà đầu toát mồ hôi mẹ con liên tục. Nó móc đế giày của nó ra gọi với chế độ nhiều người.

"Alô.." Đầu dây.

"Ju...Gia...có chuyện hay tới cái nhà kế bên tay phải ý vô trong gặp tao!" Nó nói.

"Đừng nói mày làm ăn sao mà chủ nhà nhốt lại kêu người thân tới nhặt xác về nhá?" Gia Lâm cười đều.

"Hay là làm gì cho người ta giận?" Julia hỏi.

"Bảo tới là tới đi nhiều quá à.." Nó đánh giọng.

Cúp máy, nó nhìn Hoàng Minh cười đều rồi nhìn Thúy Kiều với con mắt nghi ngờ và dò xét. Cái ánh mắt của nó khiến cho Thúy Kiều nghĩ nó là người yêu của Hoàng Minh và cô là người tình nhỏ của anh. Cái cảm giác vừa đau vừa giận.

"Chị quen Hoàng Minh bao lâu rồi?" Nó khoanh tay nhìn Thúy Kiều với ánh mắt thách thức hỏi.

"Lâu rồi!!" Thúy Kiều nói.

"Đing...Đong.." Nghe có tiếng chuông cửa nó biết ngay là hai con bạn của mình. Nhìn tới chỗ ba cái con người đang xem kịch kia.

"Một trong ba người lếch xác ra mở cửa!!" Nó chỉ tay từng người nói với cái giọng ông nội.

"Bộ cô là bà nội của bọn tôi hả?" Hà Nam chau mày.

"Muốn coi thêm kịch hay thì khôn hồn mà lếch thân ra mà mở!!" Nó gần giọng.

Cả ba cùng nhau đứng dậy bước ra không phải họ ra mở cửa đâu mà họ muốn tống khứ cái con nhỏ chẳng biết tự lượng sức mình thì Julia và Gia Lâm vào.

"Gọi tụi này tới đây làm gì?"Cả hai đồng thanh.

Cùng lúc này Hà Nam và Gia Bảo chú ý tới Julia và Gia Lâm và dường như hai người họ cũng vậy và....

"Là anh/cô/cậu...!!"Cả bốn người đồng thanh.

"Chuyện gì vậy?"Nó hỏi.

"Mày nhớ cái thằng mà mẹ tao bảo là đi coi mắt không??Là cái thằng cha này nè?"Julia chỉ vào Hà Nam tức tối nói.

"Mày có nhớ cái thằng mà đưng vào tao không thêm xin lỗi mà bữa tao kể không?Là cái ông nội này nè?"Gia Lâm chỉ vào mặt Gia Bảo.

"Nhớ chứ!!Tốt..tốt...hợp nhau lắm!!"Nó gật đầu lia lịa.

"Nè... Vô vấn đề chính!!"Hoàng Minh nhắc nó.

"À đúng rồi...này Ju,Gia...tụi mày nghĩ coi....nó thì con này con nọ...tính từ đó tới giờ cả mấy chục gần cả trăm con rồi!!Mày nghĩ tao sống sao đây!!"Nó ngồi ăn vạ,khóc sụt sướt(giả tạo)

"Hoàng Minh!!Em thật không ngờ anh là người như vậy?"Julia lắc đầu.

"Anh cũng phải nghĩ cho Ái chứ?Nó mệt vì anh lắm luôn đấy??Mà đừng nói là giờ anh có người mới hả?"Gia Lâm hỏi.

"Mày coi đây...Nó hết con Anna rồi tới con Luci,hết con đó rồi tới con gì mà Vân Vân gì đó nhiều vô số kể....Giờ nó còn có con Thúy Kiều kia nữa!!"Nó chỉ vô Thúy Kiều nói.

"Hoàng Minh....tao thật không ngờ mày là cái thằng lầy cỡ đó!!"Gia Bảo lắc đầu nhìn Hoàng Minh.

"Đào hoa!!"Hắn bắn ra một câu băng lãnh.

"Mày làm khổ tình cảm của Thúy Kiều rồi!!"Hà Nam nói.

Hoàng Minh nghe Hà Nam nhắc tới Thúy Kiều,anh nhìn về phía cô và nhìn thấy cô đang khóc.Tim đau như ngàn mũi dao đâm thẳng vào tim,người con gái anh thích tại sao lại vì anh mà đau khổ cơ chứ.

"Thúy Kiều!!"Hoàng Minh lại chỗ Thúy Kiều.

"Anh tránh ra!!Xin lỗi Ái Nhi vì đã cướp bạn trai của bạn...tôi thật tình xin lỗi...vì tôi không biết anh ta có bạn gái nên tôi mới làm quen với hắn...Hoàng Minh chúng ta đường ai nấy đi...anh hãy về với Ái Nhi đi!"Thúy Kiều cố gắng kiềm chế giọt nước mắt mạnh mẽ nói.

Nghe cái câu này Hoàng Minh và nó như sét đánh và đàn quạ bay ngang tai...

"CÁI GÌ??"Cả hai đồng thanh.

"Hoàng Minh về với cô rồi đấy cô còn la lối om sòm gì nữa?"Hắn chau mày.

"Hình như...tôi thấy cái gì đó sai sai!!"Nó nói.

"Sai gì?"Hà Nam hỏi.

"Đúng rồi,Ju này phải có cái gì đó sai sai không?"Gia Lâm nhìn Julia hỏi.

"Ừ...cái gì mà bạn gái chứ??Hai người họ đâu phải bồ bịch!!"Julia nói.

"Chẳng lẽ là vợ chồng??Hoàng Minh mày thật quá đáng!!"Gia Bảo đâm vào mặt Hoàng Minh một phát.

"Phịch..."Hoàng Minh té xuống đất,một dòng máu tươi chảy ra từ khóe miệng của anh,anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa và nó cũng như vậy...

"Nói thiệt có cái gì đó nó sai sai sao ý??"Nó xoa cằm nói.

"Cô nói thử xem cái gì đó sai sai đi?"Hắn nói.

"Tôi và Hoàng Minh đâu phải là bồ bịch!Cũng đâu có phải là vợ chồng..."Nó nói.

"CHÚ! LÀ GÌ?"Đồng thanh.(hắn,Hà Nam,Gia Bảo,Thúy Kiều)

"Anh em ruột mà!!"Nó trả lời tỉnh bơ.

"HẢ?" Đồng thanh tập 2(trừ hấn)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Sao...sao hai người!!" Thúy Kiều ngạc nhiên hỏi. "Chị ngạc nhiên?? Chị không hiểu cái thằng Hoàng Minh bằng tôi đâu? Nó á hả....đào hoa vô đối.....còn nhớ khi nó ở Anh học với tôi nó cura gái vô đối....con nào cũng ngã hết...khi quen được con nào mà hấn cảm thấy chán thì nó lôi cái con này*chỉ vào nó*ra mà chấm dứt này!!" Nó nói.

"Em đừng nói nữa....anh van xin em đấy!!" Hoàng Minh chấm tay lạy con em gái của mình.

"Mày còn ở đó mà nói nữa hả?? Bà này ế tới từng tuổi này là cũng một tay mày đàn dưng đấy!!" Nó quát.

"Cho hỏi cái nhà có phải là cái chợ không?" Hấn lạnh lùng nói.

"Đương nhiên là không rồi!!" Nó ngang nhiên đáp.

"Không phải mà sao hai người cứ cãi nhau miết đi?" Hấn nói.

"Này...này nhá....nãy giờ bà đây cũng không có ưa nổi anh đâu nên khôn hồn mà im cái miệng của anh đi...." Nó chỉ chỉ vào ngực hấn giọng đầy kiêu ngạo.

"Tôi có làm gì cô đâu mà cô nói là không ưa?" Hấn nhăn mặt. Thật chẳng hiểu đây là cái thể loại con gái như thế nào, hấn phải bó tay lạy trời.

"Rất không ưa luôn đấy....Anh nhìn xem. tóc anh là màu bạch kim này cộng thêm cái mặt băng ngàn năm không tan của anh coi, nhìn như là một con ma cả rùng ẩy...còn tôi này tóc màu đỏ nâu cộng thêm cái khuôn mặt tươi không cần tươi thì hỏi có tôi và anh có trái ngược với nhau không? Đúng không ưa mà!!" Nó bực mình nói.

"Làm trò ở đây đủ rồi về!!" Julia nói.

"Nhục!!" Gia Lâm phàn.

Đúng là cái bệnh "máu" của nó thì chỉ có hai cô mới chịu được nhưng lại không có cách nào trị được. Lần này đụng phải thằng anh hai của nó thì cái bệnh của nó lại bùng nổ thêm. Nhục!! đúng nhục mà. Nó bị hai con bạn lôi đi cũng ức chế lắm nhưng bụng kêu rồi nên phải về nhà chiến cho nó.

"Con nhỏ hâm đó là em mày thật hả?" Gia Bảo hỏi.

"Chứ không lẽ gion!!" Hoàng Minh nói.

"Thấy hai người có giống cái gì đâu? Hà Nam nói.

"Nụ cười của hai người họ giống lắm luôn á?" Thúy Kiều nói.

"Nhưng sao nó lại xưng hô mày tao với mày?" Hấn hỏi.

"Tại chúng mày không biết cái tiểu sử của nó thôi...nghe xong rồi chúng mày mới hiểu!!" Hoàng Minh nói.

"Vậy kể nghe!!" Hấn hỏi.

"Cứ hỏi con đó chứ đừng hỏi tao!!" Hoàng Minh lắc đầu thờ dài.

"Tội của mày bà đây chưa xử nhá!!" Thúy Kiều ghé tai Hoàng Minh.

"Cho anh xin lỗi!!" Hoàng Minh tỏ vẻ đáng yêu.

"Bà đây chắc phải học hỏi cô em gái của mày nhiều!!" Tay vẫn giữ tai của Hoàng Minh Thúy Kiều vừa xoa cằm vừa nói.

"Số điện thoại con đó mày có không?" Hấn hỏi Hoàng Minh.

"Con nào??"Hoàng Minh ngó người.

"Con em gái mày đấy!!"Hắn cúi.

"016*****"Hoàng Minh nói.

Hoàng Minh vừa nói xong nhưng vừa chợt nhận ra việc gì đó.Hắn vừa xin số điện thoại của nó con em yêu quái của anh sao.Và dường như cả bọn đều hiểu ra điều gì đó.

"MÀY VỪA LÀM CÁI HÀNH ĐỘNG GÌ VẬY?"Đồng thanh.

"Làm gì?"Hắn chau mày.

"Mày vừa xin số điện thoại của em tao đấy!!"Hoàng Minh nói.

"Ừ."Hắn gật đầu.

"Đó là con gái đó!!"Hà Nam nói.

"Lại còn hung dữ nữa!!"Gia Bảo chen vào.

"Còn thuộc cung sư tử đó!!"Hoàng Minh nói.

"Đừng nói mày thích nó ngay từ cái nhìn đầu tiên nha!!"Thúy Kiều nói.

"CÁI GÌ??"Hoàng Minh hét.

"Chứ mày nghĩ coi...Quốc Minh,nó có bao giờ xin số điện thoại của con gái không??Thậm chí trong danh bạ của nó cũng chỉ vài số được lưu..."Thúy Kiều nói.

"Cái gì kì vậy??"Hoàng Minh ngó người,nếu như hắn thích nó thật thì không lẽ trong tương lai hắn sẽ là em rể của anh sao??

"Sao mày im vậy??"Gia Bảo lay người hắn.

"Đừng nói là thật nhá!!"Hà Nam nói.

"Nói đủ chưa vậy?"

Một câu lạnh lùng được phát ra khiến cho cả bọn im bật.Lạnh hết cả sống lưng,dường như họ đã hiểu ra bọn họ đã động tới cái gì vậy??Hắn từ từ bỏ cái điện thoại xuống,băng lãnh tiến về đám bọn.

"Con em của mày...tao bắt đầu kết nó!!"Hắn lạnh lùng nhìn Hoàng Minh nói.

"K...kết?"Hoàng Minh hỏi.

"Nói với nó....đòi nó lên hương rồi!"Hắn lạnh lùng gằn từng chữ một.Một đứa con gái không thể nào có thể dám lên mặt với hắn như vậy.Nó thì khác xa với những đứa con gái mà hắn thấy ngay cả những đứa con gái ở trong bar,không một con gái nào có thể nói chuyện rất tự nhiên trước mặt hắn và đặc biệt hơn dám la lớn và chửi hắn thậm tệ như vậy.Cô gái này tạo cho hắn cảm giác "thú vị và mới lạ".

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

"Quốc Minh này!!Hay là tụi mình tâm sự nhỏ được không??Kiểu như hai thằng đàn ông ý!!"Hoàng Minh khoác vai hắn nói."Chứ trước giờ mày là con gái??"Hắn chau mày,băng lãnh nói.

"Thôi mày cứ theo tao!!"Hoàng Minh lôi hắn đi.

Hắn theo Hoàng Minh lên sân thượng.Hoàng Minh hôm nay lớn mật mới dám lôi hắn đi cũng may hắn cũng không phản ứng gì chứ nếu không thì anh

chết chắc.

"Mày muốn nói chuyện như thế nào cho giống đàn ông?"Hắn băng lãnh nói khiến Hoàng Minh có chút lạnh người.

"Không...ý tao là tại sao mày lại có hứng thú với con Nhi-em tao!"Hoàng Minh nói.

"Tao không có rảnh hơi để đi hứng thú với con nhỏ đó mà tao khá thú vị với cái tính cách của nó và đặc biệt....cái tiểu sử của con nhỏ đó như mày đã nói.Tao thực sự lấy làm thú vị đấy."Hắn cười khẩy.

"Nếu đã có hứng thú về tiểu sử của nó như vậy thì tao có thể kể cho mày nghe!!"Hoàng Minh nói.

"Không...Việc đó phải chính miệng con đó nói ra thì mới gọi là thú vị và hay ho...."Hắn nhếch môi.

"Mày tính làm gì nó?"Hoàng Minh nói.Anh có cảm giác hắn rất ghét con em gái của anh và nếu đó là sự thật thì không phải em gái anh đang gặp nguy hiểm sao?

"Mày yên tâm!!Tao không làm gì nhỏ đó đâu vì chuyện vui còn dài!"Hắn cười khẩy và quay lưng lại đi về phòng.

Hoàng Minh nhìn hắn đi mà lòng thấy có một chút gì đó gọi là an tâm một chút.Hắn nói vậy là anh an tâm rồi và lại tuy chất giọng hắn lạnh lùng vô cảm nhưng trong mắt của hắn thì có chút gì đó không phải giận dữ mà chính là thú vị và thích thú.Có vẻ hắn thích đứa em gái anh rồi.

-----Tối-----

"Tao có thể qua ngôi nhà đó chứ?"Nó hỏi.

"Mày tính làm ồn nhà họ à?"Julia hất giọng.

"Không...không tao...sáng nay tao đã mất kiểm soát...."Nó ngập ngừng nói.

"Thôi được!!"Gia Lâm nói

Cả ba cùng đến nhà hắn.Nhấn chuông tới mấy lần thì mới thấy Thúy Kiều ra mở cửa.Điều này đã khiến cả ba ngạc nhiên tột độ.

"Các em đến đây làm gì?"Thúy Kiều nhàm chán nói.

"Chị đừng kiêu ngạo....chúng tôi đến không để gặp chị!!"Nó bực dọc quát.

"Ái...kiềm chế lại đi!!"Julia và Gia Lâm cầm tay nó nói.

Như vừa nhận thức được điều gì đó nó xoa xoa ngực nhìn Thúy Kiều.

"Xin lỗi chị!"Nó nói.

Thúy Kiều chẳng hiểu một tí xú gì về chuyện này cả.Chỉ nghe Gia Lâm thì thầm vào tai là "Chị thông cảm,Ái Nhi nó bệnh khó kiểm soát được những hành động của nó!!"

Vô nhà thì tất cả đã nhìn vào tụi nó như "sinh vật lạ".Hắn cười đều,Hà Nam thì nhìn Julia không chớp mắt,Gia Bảo thì xem phim,Hoàng Minh thì con em mình một cách đầy bí hiểm.

"Em tới đây làm gì?"Hoàng Minh hỏi.

"Hoàng Minh...cho em xin lỗi!!"Nó nói.

"Em đã điềm tỉnh lại rồi à?"Hoàng Minh xoa đầu cô em gái.

"Hồi sáng em đã không kiềm chế nổi bản thân!!"Nó nói.

"Thôi nào em gái...anh không trách móc gì em đâu!!"Hoàng Minh cười.

"Cái anh tóc bạch kim...hồi sáng tôi cư xử thật khó coi nhưng anh cố chịu nhé vì tôi sẽ làm như thế dài dài đấy!!"Nó cười.

"Tôi chắc sẽ chờ cô cư xử thật thô lỗ đấy."Hắn khinh bỉ.

Nó cười nhạt,cái thằng cha này cho đến lúc nó thật bình tĩnh,bình tĩnh nhất có thể mà cũng không thể nào kiềm chế nổi.Tay nó nắm chặt thành quyền,người nó run run lên vì giận.

"Cái tên chết bầm...anh nghĩ anh là ai hả??ĐỪNG CÓ THÁCH THỨC CON ÁI NHI NÀY!!"Nó hét.

"Biết ngay là như vậy?"Hoàng Minh lắc đầu.

"MÀY NÍN CHO TAO!!"Nó quát Hoàng Minh.

"Cái máu nóng của mày thật đúng là khó kiềm chế được mà!!"Gia Lâm ngán ngẩm.

Thế là một lần nữa nó bị hai nhò bạn lôi cổ về nhà.Hắn thì lại cười lạnh,nó-một đứa con gái thật đúng là đáng yêu nhiều phương diện,tím hấn tự nhiên đập mạnh,một cái cảm giác gì đó khiến hắn thật khó có thể miêu tả cái cảm giác đó bằng một số từ đại loại được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

-----Sáng Hôm Sau-----Nó đang yên vị trên chiếc giường nệm cao cấp và đang mơ một giấc mơ cực đẹp thì.....

"Reng.."Tiếng chuông báo thức kêu lên vang dội,nó với tay lên cái hộp tủ cạnh giường và lần mò tìm cái đồng hồ báo thức quý quái."Bụp.."cái đồng hồ lập tức bị quăng ra một chỗ khác và đã an phận im lặng.Cử tưởng đã được ngủ ngoan thì "Reng.."tiếng chuông báo thức lại vang lên,nó nhăn mặt,tay thì lần mò theo tiếng chuông để tìm ra cái chuông báo thức chết tiệt và "bụp..."một lần nữa chiếc đồng hồ tội nghiệp lại bị quăng tới một nơi.Cứ liên tục như thế,dồng hồ thì cứ kêu mà nó lần mò miết mà chẳng thấy và cuối cùng là...

"Á...CÁI QUÁI GÌ MÀ KÊU QUÀI VẬY?"Nó bật dậy hét lớn.

"Mới sáng sớm mà la hét ầm ĩ...không tính để người khác ngủ à?"Julia giọng ngái ngủ hỏi.

"Cái gì mà kêu từ sáng giờ vậy?"Gia Lâm ngáp lên ngáp xuống.

"Sao mà phòng tao nhiều đồng hồ báo thức vậy?"Nó mắt nhắm mắt mở hỏi.

"Mày còn hỏi à??Còn ở đó mà giả nai à?Hôm qua con nào đi mua một mớ đồng hồ báo thức rồi gắn đủ chỗ ở trong phòng mày hả??Bộ ma làm à?"Gia Lâm cau gắt.

Nó ngớ người suy nghĩ lại.Hình như là hôm qua nó có đi đến cửa hàng để mua một thứ gì đó,à phải rồi là đồng hồ báo thức thì phải.Về nhà thì nó phóng thẳng lên phòng rồi hi hục gắn đồng hồ báo thức khắp phòng.Nó làm thế để làm gì nhỉ?À,đúng rồi,nó làm thế để dậy sớm.

"Aaa...CUỐI CÙNG CŨNG DẬY SỚM!!"Nó nhảy cẫng lên.

"Chi dậy sớm có mỗi một bữa....à không hai bữa mà làm quá!!"Julia thờ dãi.

Nó hí hửng,tung tăng chạy lại tủ đồ lấy đồ và vào phòng tắm.Gia Lâm và Julia thì đi về phòng làm vệ sinh cá nhân.

****Nhà Bếp****

"Dậy sớm thật sáng khoái nhì?"Nó đi xuống cười nói.

"Giờ mày mới biết hả?Nếu biết như thế thì nên dậy sớm để tui tao không phiền nữa!"Julia trừng mắt.

"Ju...hôm nay bị...bị gì vậy?Tao nhớ mày hiền lắm mà!!"Nó ngạc nhiên hỏi.

"Cũng tại một tay mày tạo ra đấy!!"Julia trách nó.

"Vậy thì hôm nay đi ăn ở ngoài đi,tao khao!OK?"Nó đề nghị.

"Tán thành!!"Gia Lâm và Julia đồng thanh.

Cả ba người mới vừa bước ra cửa thì lại gặp nhóm bọn hấn.

"Hoàng Minh,mày đi đâu đấy?"Nó lại chỗ Hoàng Minh hỏi.

"À,anh với tụi này đi học!"Hoàng Minh tự nhiên nói nhưng lại sực nhớ ra chuyện gì đó và nhìn nó anh nuốt nước bọt cái "ực".

"Đi học??Nguyễn Hoàng Minh!!"Nó trầm xuống người run lên vì giận.

"Em...em hiểu lầm rồi!"Hoàng Minh nói.

"Hiểu lầm?Mày nghĩ sao mà đi học hả?Bộ đại học Pháp đuổi mày vì mày chưa đủ tuổi hay là vì mày chưa có bằng trung học phổ thông?Mày nghĩ sao mà mày chuyển tới đó học mà mày không học hả?Mày nghĩ sao mà lại đi học?Mà học gì ở đây?Ba mẹ cho mày ăn học ở Pháp thì mày không học mà lại không muốn học...mày có biết là đại học Pháp rất nổi tiếng không?Còn đằng này mày đi học ở đây mà học trung học phổ thông mới khổ?Bộ mày quên hết kiến thức rồi hả?"Nó quát một tràng vào mặt Hoàng Minh.

"Cô nói đủ chưa?"Hắn ảm đạm hỏi.

"Cũng muốn chưa lắm mà hết chuyện để nói rồi...không thấy này giờ tôi nhai đi nhai lại mỗi một chủ đề à?"Nó nhìn hắn tự nhiên nói.

Trong khi đó

"Đúng là không ưa nổi!!"Julia nhìn Hà Nam nói.

"Nè...nè chỉ ít tôi đây cũng là CHỒNG tương lai của cô đấy!"Hà Nam nói và nhấn mạnh chữ "chồng" làm cho Julia tức muốn chết.

"Không cưới chồng đâu!"Julia con nít nói làm cho tin Hà Nam đập lệch một nhịp.

"Ju..đi!!"Nó lôi Julia đi.

Một cuộc nói chuyện khi không bắt đầu và kết thúc lảng xẹt.Hắn nhìn nó một cách đầy thú vị và ngoài hắn ra thì cả bọn cũng chẳng có gì để nói cả.Biết vì sao không?Vì cả đám đã ba lần chứng kiến cuộc nói chuyện khủng điên của nó nên đâm ra quen rồi nên cũng chẳng có gì để nói.

Trong khi đó,nó mặt mày hăm hăm,miệng thì liên tục chửi rủa hắn làm hắn ngồi trong xe mà cứ liên tục "hắc-xì".Còn Julia thì cứ mỗi một câu "Ú' chịu lấy chồng đâu!!".Chỉ mỗi có Gia Lâm là im lặng từ khi này cho tới giờ.

Tập này có vẻ lảng xẹt mọi người thông cảm!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tụi nó rảo bước trên đường,một mùi hương thơm phức từ một quán ăn ven đường làm tụi nó chú ý.Bụng cả ba chúng nó biểu tình,ba đứa ái ngại nhìn nhau rồi bước vô quán.Yên vị tại một cái bàn,một bà lão mỉm cười bước tới chỗ tụi nó ngồi."Các cháu dùng gì?Một bát hủ tiếu hay một tô phở?"Bà lão mồm mém nói,khuôn mặt già đầy nếp nhăn do lão hóa tạo thành luôn có một nụ cười.

"Nghe bà nói sao thấy hấp dẫn quá."Julia cười.

"Cháu quá khen!"Bà lão nói.

"Vậy có thể ăn cả hai chứ?"Nó hỏi.

"Được chứ nhưng nó sẽ rất khó cảm nhận được vị ngon của cả hai món này!"Bà lão nói.

"Vậy cho ba tô hủ tiếu!"Gia Lâm nhìn bà lão.

Bà lão nhìn tụi nó cười rồi vào trong làm hủ tiếu cho cả ba.Trong khi đó,hắn và đồng bọn đang chán chường ngồi sân sau của trường.

"Haizz..Giờ tao mới hiểu được cái câu của em tao!"Hoàng Minh chán nản thở dài.

"Hiểu gì?"Gia Bảo hỏi.

"Đi học....khổ..."Hoàng Minh nói.

"Con đó nó có nói vậy đâu."Hắn gắt.

"Gi mà làm thấy căng...Hoàng Minh chỉ nói thế thôi mà mày làm gì phải câu gắt với anh ấy như vậy!"Thúy Kiều nhăn mặt bênh vực người yêu.

Hắn lắc đầu đứng dậy bỏ đi.Thúy Kiều là một người rất sẵn lòng vì người cô yêu mà bất chấp tất cả và vì cô là đứa con gái duy nhất trong băng nên cả bọn luôn nhường nhịn cô.Hắn cũng công nhận Hoàng Minh có được bạn gái như Thúy Kiều đã thật,luôn được bênh vực còn chưa kể anh còn có em gái là nó nữa chứ.Mà nhắc tới nó thì tim hắn lại đập mạnh.Tuy nó có cái tính nóng nảy thất thường nhưng đôi lại nó rất đẹp lại còn nói chuyện một cách tự nhiên khiến cho con người ta cảm thấy thật hạnh phúc và vui vẻ.

"Mình bị sao thế nhỉ?Có lên con thì cũng không nên nhớ đến cái con hâm đó chứ...chắc nói chuyện khủng điên với con đó vài lần mà mình bị nó lấy bệnh luôn hả trời!"Hắn nói nhảm.

****Trong khi đó****

"Hắc-xì!!Mẹ oi,thằng nào rảnh hơi mà ngồi nhắc con trong khi con đang ăn vậy trời!!"Nó ức chế.

"Chắc mày bị cảm chứ có tên nào rỗi hơi lại nhắc tên mày!!"Julia nói.

"Mà nếu có thằng nào nhắc thì chắc thằng đó cũng không phải dạng vừa....toàn lũ bệnh hoạn!"Gia Lâm nói.

"Tổ cha thằng nào nhắc tên bà....bà mà biết thì bà giết,bà giết."Nó nghiêng răng "ken két" và mỗi câu "bà giết" thì nó đâm mạnh đôi đũa vào tô hủ tiếu.

Gia Lâm và Julia nhìn nó vậy liền lắc đầu,trong đầu thì có câu "Con nào,thằng nào đụng tới con yêu quái này nếu nó mà biết chắc khô cả dòng họ!!".

-----Tối-----

Nó đang ngồi xem ti vi miệng thì đang nhai một hộp khoai tây chiên thì từ ngoài cửa Julia và Gia Lâm không hẹn mà cùng đi rầm rầm vô.Nó theo phản xạ mà quay lại với vẻ mặt đầy ngạc nhiên thì lập tức phải nuốt nước bọt vài cái.Theo nó được biết thì thường ngày Gia Lâm và Julia hiền lành mà nói hiền cũng không phải,hằng ngày thì hai con bạn của nó thì chẳng có chuyện gì mà phải nổi điên cả.Nó đang suy nghĩ thì tự nhiên giật bắn người....đừng nói là nó mà hai nhóc bực nha!!Nếu vậy thì nó chết rồi...Đang chìm trong suy nghĩ thì..

"NGUYỄN HOÀNG ÁI NHI!!"Cả hai đồng thanh.

"HẢ??Có chuyện,chuyện gì?"Nó giật mình hỏi.

"Đi bar uống rượu đi!!"Julia nói.

"Hả??"Nó như không nghe rõ những gì mình đã nghe.

"Thì đi bar uống rượu!!"Gia Lâm nhắc lại câu của Julia.

"Tụi mày có bao giờ đi bar đâu!!"Nó nói.

"Ai bảo là chưa bao giờ?"Julia quát.

"Mày thì biết cái gì à nói há?HẢ?"Gia Lâm hét.

Nó có đang mơ không vậy?Bộ có tên nào khủng điên hay sao mà đụng vào hai cái núi lửa chỉ chờ ngày hoạt động vậy trời.Nó chỉ biết im lặng đi theo hai con bạn của mình mà không lời phản bác vì lúc này nó sợ hai con bạn của nó hơn hết.

Bar

Ngồi trong phòng vip,tụi nó cùng nhau nhắm nhĩ ly rượu và cùng nhau nói chuyện phiến.Và cũng vì ngồi tám đóc mà nó biết được lí do vì sao mà hai con bạn của nó tức giận hầm hầm đến thế kia rồi.Là vì khi nãy cả hai ra ngoài thì chạm mặt hai tên ôn thân là Gia Bảo và Hà Nam của nhà kế bên,hai bên cãi nhau chí chóe mà nói cãi nhau thì cũng không phải vì hai tên kia chọc hai nàng nên hai nàng đỏ mặt đăm ra giận đó mà.

"Thì ra là hai tên Hà Nam và Gia Bảo chọc cho tụi mày giận mà làm tao cứ tưởng chúng mày giận tao!"Nó nói giọng có chút hơi men.

"Cái tên Hà Nam ấy....Hắn quá đáng lắm!!Cứ đem chuyện hôn ước của hai nhà ra mà chọc tởn hoài."Julia đã say nên giọng của cô có đôi chút biến đổi nhưng lại vô cùng dễ thương làm nó cười một phen đã luôn.

"Haha...Ju mày đáng yêu thế này thì hỏi Hà Nam làm sao mà không thích không chọc mà được đến tao đây còn phải thích mà.....Còn mày Gia...sao bị tên Gia Bảo..."Nó đang nói thì bị Gia Lâm nhảy vào.

"Cái tên đó cứ lôi cái chuyện đáng xấu hổ của tao ra mà hăm dọa hoài à....lần trước là xin số điện thoại giờ thì kêu đi chơi...Hỏi ức chế không!!"Gia Lâm nói.

Nó dường như đã hiểu một phần gì đó trong chuyện của hai con bạn.Tụi nó thì sướng rồi...được hai hotboy theo đuổi còn nó chẳng có ai cả.Ngồi uống hồi lâu thì Gia Lâm và Julia say bất cần đời nó kêu người diu hai đứa nó ra xe taxi đang đợi ở ngoài cửa.Diu hai con bạn ra và bảo tài xế đưa chúng nó

về nhà còn nó thì nó chưa có muốn về.

Rời bar và đi dạo. Phở về đêm vẫn ồn ào tấp nập người qua lại, nó đi không vững cộng thêm còn có hơi men trong người đã bị lọt vào tầm nhắm của một bọn côn đồ. Bọn chúng bắt đầu chặn nó lại. Có người chặn lại nó dừng lại và nhìn lên.

"Trách ra!" Hai từ lạnh như băng đã được thốt ra bởi cái miệng xinh đẹp của nó càng làm cho bọn côn đồ cảm thấy hứng thú với nó hơn.

"Đẹp, lạnh! Anh đây thích cô em đây!" Tên cầm đầu chạm lên mặt nó vẻ thích thú và dâm dăng lộ rõ trên khuôn mặt của hắn.

"Bỏ ra!" Nó cúi và gạt tay của tên kia ra.

Bọn côn đồ thừa nước đục thả câu, chúng nhân cơ hội nó say đi không vững mà giờ trò dâm tặc. Nó bực mình xô chúng ra nhưng không được vì giờ nó đang say không thể phân bác gì được và lại nó còn là con gái, sức con gái sao sánh bằng một thằng đàn ông được. Nó bắt đầu hoảng sợ, tay chân vùng vẫy loạn xạ.

"B...BỎ RA...TUI MÀY LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY?" Nó hét.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

"Cô em la lớn lên... lớn nữa lên... sẽ không có ai rồi hơi lại làm anh hùng cứu mỹ nhân đâu!" Tên cầm đầu cười đều. "haha...." Những tiếng cười ghê rợn vang lên. Nó dường như cũng đã tỉnh rượu hơn một tí. Hoảng sợ và bấn loạn tinh thần nó hét lên mong nhận được một sự giúp đỡ. Nó rất muốn đánh bọn này nhưng nó biết chắc phần thắng sẽ thuộc về bọn chúng vì giờ nó cũng cạn sức và mất bình tĩnh vì hoảng sợ. Bọn đó bắt đầu giừa chặt lấy nó, nó thì sức biết chúng đang làm gì và chúng muốn gì...

"Cứu tôi!! Làm ơn...hức cứu tôi!" Dùng sức lực cuối cùng nó yếu ớt van xin. Giờ nó ước có người nào đó cứu nó thoát khỏi đám háo sắc và đầy dâm dục này.

Cổ dùng sức đẩy bọn chúng ra nhưng sức người có hạn, nó bắt đầu cảm thấy bất lực và tuyệt vọng nó mặc cho bọn côn đồ làm gì thì làm...

"BỎ CÔ ẤY RA!" Một giọng nói băng lãnh chứa đầy sự tức giận nhìn về phía đám côn đồ.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc mà nhận được một câu nói này nó như được tiếp thêm sức mạnh. Nó nhìn về phía chủ nhân của giọng nói kia.... Là hắc-Quốc Minh.

"Thằng nhãi con.... này tính làm anh hùng cứu mỹ nhân à?" Tên cầm đầu nhìn hắn đầy khinh bỉ.

"Chỉ là người qua đường nhưng... cũng có thể cho là vậy." Hắc nhếch môi.

"Tụi bay..... cho thằng nhãi con đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân một bài học đi... LÊN.." Tên cầm đầu ra lệnh cho đám đàn em lên đánh hắn.

Hắn nhếch môi chờ đám người ngu xuẩn lao đến. Những cú quyền cước được hắn nhanh nhẹn tung ra. Trong vòng chưa đầy mười phút hắn đã hạ gục hết đám đàn em của tên kia. Tên cầm đầu hoảng sợ vội vã chạy đi. Hắn đi lại chỗ nó.

"Cô có sao không?" Hắn hỏi.

"Bộ nhìn mà không thấy hay sao còn hỏi!" Nó chau mày.

"Bị tới nông nổi này mà cô còn mạnh mẽ miệng nhỉ?" Hắn đỡ nó dậy và không quên nói xéo nó một câu.

"Anh nói cũng đúng..." Nó hạ giọng.

Hắn và nó đi lại một cái ghế ngồi. Nó bây giờ thâm lăm, mặt mày thì mệ nhem vì khóc còn quần áo thì sộc sộc vì dãi co với bọn côn đồ.

"Tôi nghe nói cô cũng biết võ mà sao không đánh bọn đó?" Hắn hỏi.

"Thằng Hoàng Minh nói phải không?" Nó hỏi.

"Ừ." Hắn nói.

"Võ thuật thì tôi biết...tôi đam mê nó từ nhỏ.Nếu nói so sánh giữa tôi và Hoàng Minh thì tôi hơn nó đấy!"Nó vỗ ngực tỏ vẻ ta đây.

"Nó có vẻ ta đây gớm...giỏi võ mà bị bọn kia làm cho toi tả như vậy à?"Hắn quát.

"Làm gì căng vậy...tại tôi say mà...Không tin thì ngồi thử đi!"Nó nói.

"Ngồi cạnh cô mà mùi rượu nồng nặc...nên tôi thừa biết rồi."Hắn nói.

"Mà cũng cảm ơn anh đã cứu tôi!!"Nó nói.

"Tôi ghét người khác phải mang ơn mình lắm..."Hắn nói.

"Thật không?"Nghe được câu đó của hắn mắt nó long lanh lên.Nó ngưỡng mộ hắn và nó bắt đầu có một cách nhìn khác về hắn rồi đấy.

"Chính vì ghét người khác phải mang ơn mình nên tôi thích người trả ơn hơn là mang ơn."Hắn âm thầm nói.

"Rầm.."nghe như sét đánh ngang tai,khỏe miệng nó co giật liên hồi.Nó còn tưởng hắn tuy lạnh lùng lắm nhưng bên trong lại ẩn chứa một tấm lòng nghĩa hiệp lắm chứ,chưa kể nó còn bắt đầu nghĩ về hắn một cách phát quan hơn...ấy vậy mà....chỉ cần một câu,một câu nói của hắn thôi mà những thứ suy nghĩ của nó về hắn liền bị sụp đổ.

"Vậy muốn trả ơn như thế nào?"Nó xụ mặt.

"Làm ô-sin cho tôi!"Hắn nói.

"Chuyện nhỏ....Ô-sin chứ gì!!....CÁI GÌ???"ANH ĐÙA À?"Nó ngán ngẩm nói nhưng rồi chợt nghĩ ra điều gì đó.Hắn có bị hâm không??Ô-sin á?Không đời nào nó làm đâu.

"Cô đã đồng ý!?"Hắn băng lãnh nói.

"Không...không đời nào con này lại đi làm ô-sin cho cái tên lạnh lùng như anh!"Nó trừng mắt nhìn hắn quát.

"Tôi đã ghi âm rồi!!Cô có nói không cũng vô ích!!"Hắn giờ giờ cái điện thoại lên giọng nói đầy sự khiêu khích.

"A...anh...anh cái đồ..đồ..."Nó ấp úng nói.Không phải vì nó sợ hắn mà là nó...nó tức giận,giận đến phát điên phát khùng.

"Đi về thôi!!"Hắn nói.

Nó gật đầu và bắt đầu hạ hỏa nhưng hỏa lực trong người nó cũng chỉ chờ hắn nói móc một phát thì có thể khai quật và phóng lửa.Trên đường đi về hắn và nó không lời nào,cứ im lặng mà đi.Thật khó chịu!!

"Á..."Nó bị vấp đá té xuống đất.Nó thật không thể hiểu nổi mà....thậm như thế còn chưa đủ hay sao nữa trời!!

"Bị sao vậy?"Hắn hỏi.

"KHÔNG THẤY HAY SAO MÀ CÒN HỎI??CÓ ĐUÔI THÌ CŨNG PHẢI NHÌN MỜ MỜ CHÚ!!"Nó quát.

"Thậm như vậy mà còn la lối om sòm nhì?"Hắn nhếch môi rồi đỡ nó dậy.

"Á.."Nó té xuống lần hai.

"Chân cô bị sao vậy?"Hắn lo lắng hỏi.

"Chân tôi bị trầy rồi còn bị đau nữa."Nó mếu.

"Đề xem!!"Hắn nhìn xuống chân nó.Đầu gối và chân bị trầy khá nặng có vẻ chân trái nặng hơn chân phải nhì!

"Đau quá à!"Nó nói.

Hắn lắc đầu và ngồi xuống,hắn thật không ngờ Lâm Quốc Minh-hắn đây lại phải có một ngày thật tệ hại như vậy.

"Anh làm gì đấy?"Nó hỏi.

"Cõng cô về!"Hắn nói.

"Anh có bị hâm không mà đòi cõng tôi về hả thằng BIẾN THÁI!!"Nó hét.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thử Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Biến thái?" Hấn chau mày. "Chứ gì nữa... Anh đòi công tôi. Không phải biến thái thì là gì?" Nó nói.

Hấn khó hiểu nhìn nó, cái gì mà biến thái. Cái con này nó bị hâm đến level mấy trời!! Chỉ có công thôi mà nó la hấn là tên biến thái rồi!!

"Có bị hâm thì cũng vừa vừa thôi!! Cái gì mà công cũng cho là biến thái.... Ai đặt ra cái có sự vô duyên vậy??" Hấn chau mày.

"Không... công là biến thái... CÔNG LÀ BIẾN THÁI!!" Nó kích động hét.

Hấn nắm tay nó kéo về phía lưng hấn. Nó bị kéo bất ngờ nên chúi người về phía trước. Khi biết nó đã yên vị trên lưng hấn bắt đầu công nó. Nó đỏ mặt, không phải vì giận mà đỏ mà là vì ngại mới đỏ.

"Giờ cô đang trên lưng của tôi.... Vậy hãy cho tôi thấy biến thái chỗ nào?" Hấn hỏi.

"Biến thái ở chỗ nào ư??" Nó ngây thơ hỏi.

"Không có đúng không!" Hấn nói.

"C.... có..... Ng.... ngực.... ngực của tôi đang..... đang dí vô lưng anh kia!!" Nó then thùng nói, mặt nó càng đỏ hơn.

Hấn đứng hình!! Chỉ là vậy thôi mà nó cho là hấn biến thái ư? Nó đang nghĩ cái gì vậy trời!! Cái đó mà nó nói ra được đành ư? Mặt hấn bắt đầu ửng đỏ. Bước đi tiếp hấn chẳng biết trả lời nó như thế nào cả.

"Cô cho là tôi biến thái thì tôi biến thái!!" Hấn nói.

"Không... không..." Nó chối.

"Vậy khi này cô cho là tôi biến thái cơ mà!!" Hấn nói.

"Lúc này là như vậy!! Nhưng giờ thì khác... cái cảm giác.... được người khác công.... thật thích!!" Nó nói rồi úp mặt vào tấm lưng của hấn. Thật ấm áp và an toàn làm sao.

"Thình... thình...." Hấn nghe nó nói hết câu tim hấn bắt đập đập rộn ràng. Mặt hấn càng lúc càng đỏ.

"Nói cô biết nhé... Đây là lần đầu tôi công người khác đấy!!" Hấn nói.

"Thế anh nói tôi làm gì!!" Nó trả lời tự nhiên.

"Nói thế mà nghe được à?? Người đầu tiên được tôi công là cô đấy!" Hấn chau mày.

"Kệ anh!!" Nó nói.

"Thôi bỏ đi!!" Hấn nói.

Nó cúi xuống ôm cổ hấn mặt thì tựa trên vai hấn. Một cảm giác gì đó khiến nó an tâm và thoải mái. Không phải là cái cảm giác khó chịu như những lần nó tranh cãi với hấn mà là một thứ cảm giác gì đó khiến nó thật hạnh phúc. Hấn đã khiến nó phát cáu trong những lần nói chuyện trước kia, hấn là cái thằng mà nó cảm thấy cực ghét khi những lần nó nói chuyện với anh hai- Hoàng Minh của nó thì hấn luôn nhảy vô hòng và khiến nó không thể kiềm chế nổi cơn thịnh nộ của mình và hấn cũng là người khác giới đầu tiên cho nó một cái cảm giác thật hạnh phúc. Cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng không một lời nói nào phát ra nữa, đường về nhà hôm nay thật xa đối với họ.

"Mẹ tôi... bà ấy nói tôi sẽ là cái thằng không bao giờ có bạn và người yêu cô có tin không?" Hấn lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Tôi không tin đâu! Vì anh có Hà Nam, Gia Bảo, Thúy Kiều và cả Hoàng Minh nữa nhưng..... mẹ anh sao tôi không thấy bà ấy ở nhà anh. Hay là bà ấy định cư ở nước ngoài?" Nó hỏi.

Nhắc tới mẹ hấn đột nhiên dừng lại. Tại sao nó lại nhắc tới mẹ của hấn chứ? Có hàng tá câu hỏi cơ mà sao nó lại hỏi câu đó? Nó thấy hấn dừng lại và im lặng làm nó nghĩ mẹ hấn đã không còn.

"Xin lỗi vì đã hỏi anh....nhưng bà ấy không lẽ...."Nó ngập ngừng.

"Không phải như cô nghĩ đâu....mẹ tôi bà ấy không có chết mà là chỉ ngủ một thời gian khá dài thôi!!"Hắn quát.

"Xin lỗi!!"Nó trùng xuống.Hắn nói như vậy không phải đã thể hiện ra rồi sao!!

"Cô không có lỗi!!Nếu như cô muốn mai tôi sẽ đưa cô đi gặp bà ấy."Hắn nói rồi bước đi tiếp.

"Ừm....nếu tôi đã nói gì đó làm tổn thương anh thì cho tôi xin lỗi nhé!"Nó nói.

"Không có gì....bỏ chuyện đó qua một bên đi!!Hoàng Minh nói với tôi là cô có tính tình nóng nảy bất thường..."Hắn nói.

"Không phải tôi muốn nó như vậy đâu mà là có một nguyên do khác....Không phải anh cũng lạnh lùng sao??Anh lạnh lùng cũng có nguyên do vì sao anh lạnh lùng.Và tôi cũng vậy tôi cũng có nguyên do vì sao tôi nóng nảy....nhưng nguyên do đó tôi thật sự không cho bất cứ ai biết cả!!"Nó hạ giọng.

Cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng.Cho đến khi về đến nhà hắn.

"Nè đến nhà tôi rồi!Cô xuống và về nhà đi!"Hắn nói.

"....."Đáp trả hắn bằng một sự im lặng của nó.

Hắn cảm thấy có gì đó bất thường nên quay ra nhìn nó,nó đã ngủ.Nhìn nó ngủ thật đẹp,đẹp đến động lòng người.Hắn mỉm cười rồi mở cửa vô nhà.Hắn nghĩ dù sao nó cũng là ô-sin của hắn thì nó ăn ở và ngủ nhà hắn cũng là một việc thường tình thôi không có gì đặc biệt đâu.

Cổng nó lên phòng của hắn,đặt nó nằm yên vị trên giường của hắn.Nhìn nó ngủ một chút rồi hắn cũng bước ra tới phòng khách cạnh phòng hắn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

-----Sáng Hôm Sau-----"Đi học??Tụi mày thích thì cứ đi!!Hôm nay tao bận nên nghỉ!!"Hắn nói xong rồi cúp máy cái rụp.

Đầu dây bên kia chưa kịp mở miệng thì đã nghe ba tiếng "Tút...Tút....Tút..." lên chán nản lắc đầu.Hắn đi lại chỗ nó ngồi xuống nhìn nó ngủ.Mà hắn cũng phải công nhận nó ngủ cũng khá xinh đấy nhưng người nó dơ đến thế kia thì làm sao nó có thể ngủ ngon đến như thế.Nó đang ngủ thì nghe như có ai đó đang nói chuyện tình làm nger và ngủ tiếp thì tự nhiên nệm lún xuống.Nó mở mắt thì.....

"Áaaa....CÁI TÊN KIA,ANH LÀM CÁI QUÁI GÌ Ở PHÒNG TÔI THẾ HẢ??"Nó bật dậy hét lớn.

"Cô làm cái trò gì vậy??Đây là phòng của tôi mà!!"Hắn chau mày băng lãnh nói.

Nó ngó người nhìn cái phòng,phòng này có màu chủ đạo là màu đen chủ yếu cũng có chỗ là màu trắng.Đây không phải là phòng của nó....phòng của nó là màu trắng mà...

"Đây không phải phòng của tôi!!Vậy....có nghĩa....ANH CÓ LÀM GÌ TÔI CHƯA VẬY CÁI THằng BIẾN THÁI!!"Nó quát rồi nhìn vào người coi thử nó còn nguyên không.

"Cô nói cái gì vậy??Cô nhớ kỹ mọi chuyện của ngày hôm qua coi!!"Hắn chau mày.

Nó làm theo lời hắn ráng nhớ kỹ mọi chuyện được diễn ra vào ngày hôm qua.Tại vì nó uống rượu chứ không là nhớ nhanh lắm.Khoảng chờ năm phút nó đã nhớ ra mọi chuyện và...

"Nhưng sao tôi lại ở đây?"Nó hỏi.

"Có ngu thì cũng ngu vừa thôi!!Cô không ở đây chứ cô muốn cô ở đâu!"Hắn mắng nó.

"ĐÂY KHÔNG PHẢI NHÀ CỦA TÔI THÌ HÀ CÓ GÌ TÔI PHẢI Ở LẠI HẢ?"Nó hét.

"Cô là ô-sin của tôi!!"Hắn trừng mắt.

"Ô-sin thì ô-sin chứ cũng cho người ta về nhà chứ không lẽ ô-sin là bắt người ta ở đây à?"Nó quát.

"Thiệt hết nói nổi cô!!Nếu vậy cô hãy về nhà và thay đồ rồi đến nhà tôi,tôi sẽ đưa cô đến gặp mẹ tôi theo lời tôi hứa!!"Hắn nói.

"Mẹ anh??À phải rồi!!Thật xin lỗi vì đã nghĩ rằng mẹ anh đã....đã..."Nó nói đến đây ngập ngừng ấp úng không dám nói tiếp.

"Đã sao??"Hắn nhăn mặt.Dù biết ý nó muốn nói gì nhưng hắn muốn chính miệng nó nói ra chứ không phải sự biết trước của hắn.

"Đã....mất!!Tôi...xin lỗi...tôi không nên nói như vậy..."Nó nói xong rồi bặm chặt cánh môi cố ngăn dòng cảm xúc.

"Thôi nào đừng nói làm cô khóc nhá!!"Hắn nói.

Nó rướn người và ôm hắn,hắn bất ngờ khi bị nó ôm liền đơ người.Nó cũng thật sự không hiểu tại sao con người hắn lại có thể che giấu cảm xúc hay đến như vậy.Ngay cả nó cũng phải cảm thấy đáng thương cho hắn.

"Đồ ngốc!!Đồ ngốc!!!ĐỒ NGỐC!!"Nó hét,nước mắt nó lại một lần nữa rơi.

"Sao lại mắng tôi là đồ ngốc?"Hắn hỏi.

"Vì...vì...BỎN TIỂU THU' ĐỀ Ý TỐI NGƯỜI-CÁI ĐỒ LẠNH LÙNG!!"Nó đỏ mặt hét rồi chạy vào ra ngoài.

Nghe nó nói vậy hắn cảm thấy vui lắm.Hắn đứng dậy vào bước đến tủ đồ lấy đồ để thay vì đồ hắn đang mặc đã bị nó làm cho bẩn rồi!!Hắn sực nhớ lại lời nó nói "BỎN TIỂU THU' ĐỀ Ý TỐI NGƯỜI!!" nó cứ lặp đi lại trong đầu hắn.

"Vậy bỏn thiếu gia cũng để đến bỏn tiểu thư máu nóng nhà ngươi!"Hắn cười.

****Trong khi đó ở nhà nó****

"MÀY ĐI ĐÂU MÀ MẤT BIẾT SÁNG NAY VẬY??"Julia quát nó.

"Julia của ngày xưa...mình thích thể hơn!!"Nó xụ mặt.

"Mày nay lạ lắm!"Gia Lâm nói.

Nghe Gia Lâm nói như vậy,nó cũng cảm nhận được mình đang dần thay đổi.Vì sao nhỉ?Nó bỏ qua chuyện đó và đến nhà hắn.Thấy hắn đã đứng ngoài cửa với chiếc Lamborghini màu đen láy.

"Thích làm màu!!"Nó phán xong rồi leo lên xe.

Hắn nhích môi rồi leo lên xe.Nó đã ở trong lo ăn bánh ngọt rồi.Hắn ngán ngẩm lắc đầu.....Đúng là con nhỏ máu nóng vô tư!!

-----Bệnh Viện-----

Chiếc Lamborghini màu đen dừng lạnh tại bệnh viện.Hắn bước ra với bộ dạng lạnh lùng băng lãnh,trái ngược với trạng thái băng lãnh kia nó bước ra với trạng thái tươi tắn và máu nóng chực chờ phát tán.

Cả hai cùng bước đi trong hành lang bệnh viện.Đến một phòng lớn bảng ghi chữ "V.I.P" thì nó biết chắc đây là phòng của mẹ hắn.

"Đây....là..."Nó ngập ngừng.

"Phải mẹ tôi bà ấy ở đây!!"Hắn nhẹ giọng nói.

Nghe hắn nói vậy nó có cảm giác hắn không còn là hắn nữa.Cái băng lãnh của hắn đã tan biến hẳn khi đứng trước căn phòng này.Hắn mở cửa ra,nó thật bất ngờ vì ở trong đó có rất nhiều bác sĩ và y tá.Không lẽ mẹ hắn bệnh nặng lắm sao?

"Chào cậu chủ?"Tất cả bác sĩ và y tá đồng thanh.

"Mọi người cứ ra đi...."Hắn nói.

Mọi người trong phòng lần lượt ra hết.Bây giờ trong phòng chỉ còn lại mỗi nó và hắn và một người phụ nữ đang nằm trên chiếc giường bệnh kia nữa.

"Mẹ...con đến thăm mẹ đây!!"Hắn đi lại chỗ người phụ nữ kia,giọng có chút gì đó buồn bã và đau lòng lắm sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Cháu chào bác ạ!!" Nó lễ phép cuối chào người phụ nữ kia mặc dù nó biết nó sẽ chẳng nhận lại được một câu trả lời nào từ người phụ nữ đó. Hấn bắt ngờ trước thái độ của nó. Nó có một thái độ rất chân thành và vô cùng lễ phép, nó bây giờ thật khác với nó trước đây.

"Cô..." Hấn nói.

"Cái gì??" Nó nhăn mặt.

"Không có gì!!" Hấn nói.

"Đồ chết bầm!!" Nó rửa hấn.

"Ô-sin mà thích mắng chủ quá nhỉ??" Hấn trêu.

"Anh..." Nó cứng họng.

Hấn nhếch môi đi ra ngoài để nó một mình ở bên trong với mẹ hấn. Nó thật chẳng hiểu sao hấn lại có thể để cho một người lạ vô tư ở trong phòng người bệnh nữa.

"Anh đi là tôi rút ống thở của mẹ anh á!!" Nó đe dọa hấn.

"Có gan thì làm đi!!" Hấn ở bên ngoài vọng vô.

"Tôi nói là làm đấy!!" Nó đe dọa.

"Thì có gan làm đi!!" Hấn chau mày.

"Anh không sợ mẹ anh chết à?" Nó quát.

Hấn khựng lại khi nghe lời nó nói. Sao hấn lại không sợ được cơ chứ? Hấn sợ lắm, sợ cái ngày mà mẹ hấn bỏ hấn đi. Hấn sợ một ngày nào đó hấn không còn ai ở bên cạnh, hấn ghét cái cảnh cô đơn lắm. Tim hấn co thắt lại, "nhớ" hấn nhớ ở nơi tim mình. Nó ở trong không nghe thấy hấn nói liên đêm ra lo lắng. Nó biết nó cũng hơi quá lời nhưng nó cũng chỉ muốn hấn vô trong với nó thôi mà. Nó mở cửa ra ngoài.

"Xin lỗi tôi không cố ý!!" Nó nói.

"Tôi đói!!" Hấn băng lãnh nói.

"Ừm..." Nó gật đầu. Hấn lại trở về với trạng thái lạnh lùng rồi... thật sự nó cực ghét hấn lạnh lùng vì hấn lạnh lùng khiến nó có cảm giác gì đó không thích và thoải mái cho lắm.

Nó và hấn rời khỏi bệnh viện và đến siêu thị. Hấn vẫn vậy vẫn băng lãnh khiến nó có vẻ không hài lòng cho lắm.

"Nè....khi này tôi làm anh buồn hả?" Nó đang chọn rau thì bất giác hỏi.

"Không..." Hấn băng lãnh nói.

"Vậy thì sao...." Nó chưa nói hết câu thì đã bị hấn chặn.

"Một ô-sin thì không nên biết quá nhiều về chủ!!" Hấn lạnh lùng nói.

Nó rùng mình, hấn có cần phải lạnh nhạt với nó không? Khi này còn vui vẻ cơ mà!!

Bước ra từ chiếc Lamborghini, nó vẫn trạng thái ung dung bước vào trong nhà hấn, hấn phía sau lo đóng đồ ăn. Vừa đặt chân vào nhà thì...

"Cậu về rồi à??" Hà Nam quay lại nhìn thì...

"EM/CÔ LÀM GÌ Ở ĐÂY VẬY?" Đồng thanh.

"Tụi này về rồi à?" Hấn bước vô giọng băng lãnh vô cùng.

"Mây và em tao..." Hoàng Minh khó hiểu hỏi.

"Con em mày....kể từ ngày hôm nay nó sẽ là ô-sin của tao!!"Hắn âm thầm nói.

"Ừ...thì kệ nó chứ có liên quan.....CÁI GÌ??"Hoàng Minh hét.

"Chỉ vì hắn cứu tao nên tao mới chịu làm...coi như là trả ơn!!"Nó nói.

"Em mà cũng có lúc được người khác cứu sao???"Hoàng Minh cười đều.

"MÀY VỪA LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY??CUỒI ĐỀU TRƯỚC MẶT BÀ À??MÀY CÓ BIẾT BÀ LÀ EM GÁI MÀY KHÔNG?BỘ BÀ LÀ THẦN THÁNH HAY SAO MÀ KHÔNG ĐƯỢC NGƯỜI KHÁC CỨU HẢ?MÀY CŨNG ĐƯỢC NGƯỜI KHÁC CỨU ĐÂY!!"Nó tức giận điên người quát thẳng vào mặt Hoàng Minh.(Em gái mà như thế sao trời!!)

"Em nghĩ anh hai em là loại gì hả?Anh như thế này thì liệu có thể gặp nạn mà để cho người khác cứu hay không?Còn anh là anh hai của em thì chỉ ít anh cũng có quyền quát mắng em có quyền cười đều hay làm gì đó vì anh là anh hai của em đấy!!"Hoàng Minh quát.

Mọi người ai nấy đều bất ngờ cả.Lần đầu tiên bọn họ mới thấy Hoàng Minh quát mắng người khác nặng đến thế.Còn nó,nó thật sự không thể ngờ thẳng anh hai của mình lại dám quát mình.Nó run người...

"Mày....đang nói cái quái gì vậy?"Nó gần từng chữ một.

"Câu này anh hỏi em mới đúng!!"Hoàng Minh trừng mắt nhìn nó.

"ĐÚNG....MÀY LÀM ANH THÌ MÀY CÓ QUYỀN MẮNG TAO CÓ QUYỀN HẠN NHIỀU VÔ KÊ ĐỐI VỚI TAO NHUNG.....MÀY NÊN NHỚ CÁI MẠNG CỦA MÀY CỦA MỘT TAY BÀ ĐÂY CỨU!!"Nó trừng mắt quát lớn.

Xin lỗi vì ra chương trễ nha!!Tại bữa giờ bệnh nằm liệt giường nên không đăng chương mới được..hì hì..thông cảm!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Chát..."Tiếng động phát vang phát vỡ khoảng không gian tĩnh lặng.Nó bất ngờ té xuống sàn nhà.Tay nó vô thức chạm vào chỗ ửng đỏ ở má phải,đôi mắt vô hồn nhìn về phía Hoàng Minh.Hoàng Minh dám đánh nó?Nó không hề tin được...Không thể nào tin được....Còn về Hoàng Minh thì bản loạn và tức giận về đứa em gái quá mà đã lỡ tay đánh đứa em của mình,anh thật sự cảm thấy có lỗi."Mày cũng được đấy....Đánh cả tao luôn à??"Nó kích động nói.

"Ái Nhi!!Anh...anh không có ý!!"Hoàng Minh nói.

"MÀY THÔI ĐI!!!TRÊN ĐỜI NÀY...NGAY CẢ BA MẸ CŨNG KHÔNG BAO GIỜ ĐÁNH TAO...hức...Không bao giờ...Không bao giờ...KHÔNG BAO GIỜ!!"Nó hét.Mất nó đã bị nhòe đi do bị màng sương nước bao quanh.

"Anh xin...."Hoàng Minh chưa nói hết câu thì đã bị nó nhảy vào.

"Mày đừng nói câu xin lỗi!!Tao kinh tôm nó....Kinh tôm...KINH TÔM!!"Nói rồi nó chạy một mạch ra ngoài.

Hoàng Minh tuyệt vọng khi nghe đứa em gái của mình nói lời cay nghiệt như thế.Cả bọn như chết đứng vì cuộc nói chuyện của hai anh em nhà nó.Nó chạy ra ngoài thì tông phải hai nhò bạn.Hai nhò cũng bất ngờ vì chơi với nó bao lâu nay rồi hiếm khi mới thấy nó khóc chắc là bị hắn chọc tới mức đầu óc bản loạn rồi cái không lại rồi bật khóc và bỏ chạy đấy mà.

"Áy chà...ây chà!!Bị tên Quốc Minh chọc tới mức thảm hại đến vậy à?Ngó bộ mày chỉ có mình hắn ta là trị được!!"Gia Lâm cười đều.

"Nhưng mà tao thật không ngờ nha...Thế loại con gái bạo động như mày mà lại bị một thằng con trai chọc đến nổi phát khóc như thế kia chắc hẳn là phải kinh-khùng-khiếp lắm nhờ?Nếu mà là tụi tao chắc xách dép ra về từ vòng giữ xe rồi!!"Julia nói.

Nó nghe hai nhò bạn của mình nói thế thì càng kích động hơn.Mất nhòe cả đi chạy một lèo.Hai nhò bạn nó đứng đó ngây ngô cười ha ha.Julia và Gia Lâm bước vào trong nhà hắn mà miệng vẫn luôn cười làm cho không khí trong nhà càng nặng nề hơn.Như hiểu biết được chuyện gì đó cả hai ngưng việc cười lại.

"Ủa bộ có chuyện gì à?" Julia hỏi.

"Có...chuyện nội bộ gia đình rất rất nghiêm trọng ấy thế mà em còn cười!!Bộ không quan tâm gì đến bạn em à?" Hà Nam chau mày nói.

"Nội bộ gia đình?" Julia ngó người "NÈ ANH CHO ANH KÊU TÔI LÀ EM HẢ?"

"Không em thì là vợ tương lai!!" Hà Nam cười gian.

"Cái..cái gì?" Julia đỏ mặt.

"Nguyễn Hoàng Minh!!Nội bộ gia đình?Là anh với con Ái cãi nhau đúng không?" Gia Lâm trừng mắt nhìn Hoàng Minh một cách tức giận.

Hoàng Minh cúi mặt xuống,nhìn anh như thể càng khiến cho Gia Lâm điên hơn.

"NÈ!!BỘ CÂM RỒI HAY SAO MÀ ANH NÍN NHƯ HẸN VẬY?" Gia Lâm quát.

"Đừng có nói nặng với Hoàng Minh!!Đề chị kể cho nghe." Thúy Kiều lên tiếng.

Nghe vậy Gia Lâm và Julia lại chỗ Thúy Kiều.Kể lại hết tất cả đầu đuôi cho Gia Lâm và Julia xong mà Thúy Kiều đổ hết cả mồ hôi lẫn con và mẹ.Gia Lâm tiến lại gần với Hoàng Minh và...

"CHÁT...."Cái tát đau thấu trời xanh đã được Gia Lâm dành cho Hoàng Minh.

"ANH CÓ BIẾT LÀ ÁI NHI NÓ THƯƠNG ANH NHIỀU TỚI MỨC NÀO KHÔNG?" Gia Lâm hét lớn.

"Một thằng như anh mà không ngờ cũng chẳng nhận ra!!Đúng là thiếu năng!!" Julia mắng.

"GIỜ THÌ ĐẾN LƯỢT HAI ĐÚA MẮNG ANH PHẢI KHÔNG?" Hoàng Minh quát.

"PHẢI!!ANH NÓI LÀ ANH CHƯA TỪNG BỊ AI CỨU CHỨ GÌ?GIỜ TÔI SẼ CHO ANH BIẾT NHƯ THẾ NÀO VÀ ĐẦU ĐUÔI RA SAO!" Gia Lâm hét.

"Anh còn nhớ khi băng Dark các anh cử anh đến Anh để giao chiến với Black chứ?Họ cử anh đi cơ mà!!" Julia hỏi.

"Chưa hết....trong lúc sơ xuất anh đã bị thủ lĩnh của Black bắn.Cú bắn đó có thể lấy mạng của anh đấy vì nó là cú bắn thẳng vào tim nhưng.....anh thật sự không nhớ là có ai đó cứu anh sao??Thật sự không nhớ sao?" Gia Lâm khinh khỉnh.

"Hay là tôi đây nhắc cho nhớ!!Người cứu anh...." Julia chưa kịp nói xong thì bị Hà Nam chen vào.

"Này...đừng nói là cái cô máu nóng tính tình thất thường Ái Nhi đó nha!!" Hà Nam hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Vừa nghe Hà Nam dứt câu thì không khí trong nhà lại rộn ràng hẳn lên. "Vậy mà có ai kia nói là không có đấy!" Thúy Kiều nói đều.

"Ai mà chẳng được người khác cứu....thế mà có người "sĩ diện" bảo là không đấy!!Giờ bị vạch mặt là con em gái của mình cứu mới đau!" Gia Bảo nói.

"CÁC NGƯỜI CÓ THỂ IM LẶNG CHO NGƯỜI KHÁC CÒN KỂ TIẾP CHUYỆN KHÔNG HẢ?" Gia Lâm quát.

Mọi người im bất khi nghe được câu nói đầy câu gắt của Gia Lâm.Gia Lâm liếc Julia ra hiệu "kể tiếp đi".

"Kể tới đâu rồi?" Julia hỏi.

"Tới cái khúc gì mà....gì mà...à cái chỗ mà "anh không nhớ là ai cứu anh sao" đó tới chỗ đó rồi!!" Gia Lâm nói.

"À..à..cái lúc mà thập tử nhất sinh của anh con Ái đã cứu anh còn gì....Nó mà không nhanh tay phóng tiêu phi vô tay tên kia thì giờ anh đang ở cemetery rồi đấy!!" Julia nói.

"Chưa hết...nó còn giúp anh đánh bại kẻ kết quả nó tanh bành luôn đấy!!"Gia Lâm héch mặt.

"Nhưng mà khoan khoan...cái gì mà tiêu phí?"Gia Bảo hỏi.

"Chứ cái tiêu phí mà ninja Nhật Bản sử dụng mà!"Julia ngây thơ hỏi.

"Cái đó gọi là cái phí tiêu!!"Hắn nói.

Một trận cười đột phá vang lên.Julia đỏ hết cả mặt lên vì ngại.Gia Lâm cũng đỏ hết mặt lên vì tức gì mất mặt.

"Đã dặn bao nhiêu lần rồi!!CÁI ĐÓ LÀ PHI TIÊU SAO MÀ MÀY CỨ KÊU LÀ TIÊU PHI QUÀI VẬY HẢ?"Gia Lâm quát.

"X..xin...lỗi!!"Julia meo.

"Mất hết cả cái bản mặt!!"Gia Lâm lắc đầu.

"Lúc đó Ái Nhi nó có nói gì anh không?"Hoàng Minh lên tiếng.

Nghe Hoàng Minh lên tiếng.Gia Lâm và Julia như sực nhớ chuyện quan trọng.

"Nói gì..chửi tụi mày như chửi dog hiệu không?"Gia Lâm quát.

"Nó nói là:"tưởng vui ai dè mới vừa vô trận mà muốn lên tăng xông chết đứng,thằng anh ôn dịch lại là phó bang của Dark,tiếp đến mà bị tụi Black đánh tan nát.Đang ngồi coi thiệt hấp dẫn thì buộc ra đánh lộn hại cái váy mới mua giờ phải cho vô thùng rác." nó nói vậy đó!"Julia tường thuật.

"Vậy thường nó giận thì làm gì?"Hắn hỏi.

"Thường thì khi nó giận:Một là đi giải tỏa hết sự giận dữ của mình,hai là cầm như hén chờ thời cơ trả thù cực thốn,ba là bao gồm những thứ đó và cộng thêm gì đó tao không biết!"Hoàng Minh nói.

Nó về nhà và nhốt mình trong phòng.Khóc....nó khóc,nó chưa bao giờ đau lòng như thế này.Anh hai nó luôn yêu thương nó,luôn cưng chiều nó đâu rồi!!

"Thằng chó chết tiệt,thằng chó khôn nạn,ai biểu mày đối xử tốt với bà,luôn yêu thương bà làm gì?Mày chửi mắng bà còn đánh bà nữa...mày biết bà buồn lắm không?"Nó nói trong tiếng nấc.

Nó tức giận đánh liên tục lên giường rồi hậm hực đứng dậy đi lại tú quần áo lấy đồ rồi bước vô nhà tắm.Nó tắm xong bước ra với chiếc quần short và chiếc áo sơ mi trắng có thắt lưng màu nâu.Đeo túi xách và mang đôi giày thể thao được dọn cao vài phân.

Bước ra đường nó được mọi người chọn làm trung tâm vì nó sở hữu vẻ đẹp nữ thần cộng thêm cái mái tóc màu đỏ đô tạo cho nó thêm phần cá tính và phá cách,chưa kể nó diện đồ một cách khá tao nhã làm cho nó thêm phần duyên dáng.Chính vì điều đó đã khiến cho mọi người xung quanh có một cách nhìn hơi kì lạ về gu thời trang "độc và lạ"của nó.

-----Bệnh viện-----

Tại một phòng bệnh đặc biệt,nó mở cửa bước vào.Các bác sĩ và y tá khác hơi bất ngờ vì có người lạ vào.

"Cô là..."

"Cháu là người mà lần trước được Hoàng Minh đưa tới!!"Nó cười hiền.

"À...cháu tới đây có chuyện gì?"

"Cháu chỉ tới để thăm bác gái..Phiền mọi người có thể ra ngoài được không ạ?"Nó nói.

Mọi người cúi đầu chào nó rồi bước ra ngoài.Nó tới cái ghế cạnh giường bệnh mà ngồi xuống.Nhìn cái người phụ nữ xinh đẹp nhưng lại có làn da hơi bị tái đang nhắm nghiền đôi mắt mà nó cảm thấy chạnh lòng.Mẹ hắn đây sao?Thật đẹp nhưng nhìn bà có vẻ đau đớn quá.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

"Cháu chào cô!!Lần trước cháu cũng có đến thăm cô một lần nhưng cháu lại xử sự thật khó coi mong cô thông cảm!!"Nó cúi đầu nói."....."Người phụ nữ đáp trả nó bằng một khoảng không gian yên tĩnh.Mặc dù nó cảm thấy thật khó chịu nhưng nó thừa biết một người bệnh đang rơi vào trạng thái hôn mê sâu thì làm sao mà có thể nói chuyện được cơ chứ!

"Ừm...lần trước cháu có lỡ lời là nói cô chết này nọ...cho cháu xin lỗi!!Chỉ tại cháu không muốn Quốc Minh bỏ cháu đi!Cháu thành thật xin lỗi!!"Nó nói.

"Có người tự kỉ đang gây rối noi công cộng à?"Hắn nói.

Tiếng nói phát lên nó chẳng màng là ai nên trả lời ngay và luôn vì nãy giờ nói chuyện một mình đúng nhảm.

"Một câu hỏi cực khôn!!Không có một đứa tự kỉ nào mà lại đi phá rối noi công cộng được!!"Nó nói.

"Bị nói đến như vậy mà cũng chẳng thèm quay lại nhìn một cái thì tôi biết cô tự mãn đến thế nào rồi đây!!"Hắn băng lãnh.

Nó nghe vậy liền tức giận quay lại.Đập vào cái con mắt của nó là cái bản mặt "tảng băng di động" của hắn thì nặt nặt lại.Tên khốn này đến đây làm cái quái gì vậy?

"Tôi làm cái quái gì?"Nó hỏi.

"Đây là phòng bệnh của mẹ tôi!!Bộ tôi không có quyền đến thăm à?"Hắn chau mày.

Nghe hắn nói vậy nó liền nhận ra điều gì.Mặt đỏ lên vì ngại.

"Ừ thì...ừ...hột..hột vịt hột gà còn có thể lộn được thì tôi là người thì cũng phải lộn chứ."Nó nói.

"Mà tôi đây làm gì?"Hắn hỏi.

"Hỏi..hỏi nhiều."Nó nói.

"Đi chơi với tôi không?"Hắn nắm tay nó kéo đi.

Nó hơi bất ngờ vì hành động của hắn đấy.Người gì mà kì dữ vậy trời!!Hỏi cho đã rồi không đợi người ta trả lời mà kéo con người ta đi vậy hỏi làm gì cho mồm miệng tốn nước bọt vậy?

Khu mua sắm

"Dẫn tới đây làm gì?"Nó hỏi.

"Không thích à??Con gái thường thích mua sắm!"Hắn băng lãnh trả lời.

"Đồ ngốc!!Đúng là ngốc hết chỗ nói....Anh không biết mười người con gái hết chín người thích mua sắm và một người không thích à?"Nó cười.

"Hả?"Hắn chau mày.

"Tôi không thích đi mua sắm!Chỉ có lâu lâu thì mới đi thôi!!Lâu lâu mới đi mà đồ đã nhiều mặc không hết rồi mà ngày nào cũng đi thì đồ chất ở đâu?"Nó nói.

"Vậy mà tôi cứ tưởng con gái...."Hắn chưa nói hết câu thì bị nó chen vô.

"Anh có thể thuộc về tôi không?Chỉ ngày hôm nay thôi!!"Nó nói.

"Tùy cô!!"Hắn nói.

"Tada!!Nghe nói đây là phố ăn vặt nổi tiếng của Sài Gòn đó!!"Nó nói.

"Này...đồ ăn ở đây rất bẩn đó!!"Hắn nói.

"Bị hâm à?Hay là mắc bệnh công tử?Nếu đồ ăn ở đây bị bẩn thì người ta có ăn không?"Nó chau mày quát.

"Cô nói gì?"Hắn nặt nặt băng lãnh nói.

"Vứt cái bản mặt tăng băng ngàn năm đi!!Đã là người của tôi thì lúc nào cũng phải vui vẻ!"Nói rồi nó cười tươi một phút.

"Cô nên nhớ cô là ô-sin của tôi!!Ô-sin suốt đời của tôi."Hắn gần giọng.

"Rằm."như sét đánh ngang tai,nó đơ người vài phút.Hắn nói cái gì??Ô-sin cho hắn suốt đời á!!Có điện không trời....được hắn cứu có mỗi một lần mà nó phải làm ô-sin cho người suốt cả một đời sao?

"Không phải chứ!!"Nó mếu.

"Tôi đùa!"Hắn nói.

"Đùa chả vui một tẹo nào!"Nó nói.

Hắn nhún vai làm nó tức gần chết.Cái tên ôn thần chất tiết!

Nó dẫn hắn đi ăn đủ thứ món.Hắn thì nhăn mặt,chau mày,nó thì hí ha hí hờn.

-----Tôi-----

"Ngồi ở đây!!"Nó nói.

"Cô đúng là ác ma!"Hắn chau mày nói.

"ÁC MA MÀ DẪN ANH ĐI ĂN KHÔNG À?CẢ MẤY TRĂM NGÀN GẦN CẢ TRIỆU BẠC CỦA BÀ ĐẤY"Nó quát.

"Tôi nhớ nhà cô cũng đâu phải nghèo tới nổi!!"Hắn nói.

"Lần này bà tha cho mày!!"Nó nói.

Hắn lườm nó,đáng lí ra câu đó là hắn nói chứ đâu phải nó nói.

"Nè!!Uống đi...nước ép cam đó!"Nó đưa cho hắn lon nước.

"Ác ma mà cũng có lúc tốt bụng nhỉ??"Hắn cầm lon nước cười nhẹ.

"Đương nhiên...Cảm ơn anh nhé..."Nó nói.

"Vì điều gì??"Hắn hỏi.

"Hôm nay tâm trạng tôi rơi vào mức báo động đỏ!!Nhờ anh mà nó trở lại bình thường rồi!"Nó cười.

"Không dám nhận lời cảm ơn của cô!!"Hắn nói.

"Sao vậy??Đừng nói là không thích người khác mang ơn mà thích người khác trả ơn à?"Nó hỏi.

"Hẹn hò!!Hôm nay tôi và cô thật sự đã rất vui và nó gọi là hẹn hò!"Hắn dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Hẹn hò?Đại kị hai từ đó!!"Nó chán nản lắc đầu."Tuồng chửi tôi tan tành rồi chứ."Hắn nói.

"Không phải lúc nào tôi cũng hay chửi người khác đâu!!Nghĩ một cách lạc quan hơn đi ông tướng."Nó lườm hắn.

"Mà sao cô lại đại kị từ đó?"Hắn hỏi.

"Đáng lí ra thì tôi cũng chẳng thèm mà ghét cái từ đó đâu!Chỉ tại cái tên Hoàng Minh kia cứ thích đào hoa...quen cho lắm con cứ đem tôi ra mà làm cái cớ để chia tay với mấy ẻm...Tôi là em gái của nó mà nó cứ lôi tôi ra bắt tôi phải giả làm bạn gái chính thức của nó để nó chia tay với mấy ẻm đó!!Nghĩ tới mà tởm....càng ngày càng làm quá khiến tôi phải sợ hai chữ "hẹn hò"....Đấy như anh thấy đấy chính vì sợ vì ghét nó mà đến tôi vẫn ép-ây đó."Nó lắc đầu

ngán ngẩm.

Hắn lắc đầu đưa tay lên và "Bốp".Hắn đánh đầu nó một cái rõ đau.Nó trợn mắt,cái tên khốn này vừa làm trò gì vậy?

"LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY?BIẾT ĐAU LẮM KHÔNG?"Nó quát lớn,tay xoa xoa chỗ bị hắn đánh.

"Mới có tí xíu tuổi đầu mà học đòi yêu đương hả?Tôi đã tuần tuổi này rồi còn chưa có mà cô nói này nói nọ....Mới có tí tuổi đầu mà muốn rập rà rập rậm rồi!"Hắn nói.

"Nhờ lớn rồi mà không có bồ thì tính làm sao....Chưa nói lớn mà không có bồ thì ngay cả chồng con cũng không có thì phải làm thế nào!!Giờ phải lo trước chứ!!"Nó con nít nói.

"Thì hãy đợi lớn lên mới biết!!Nếu lớn lên mà cũng chưa có bồ thì cứ tìm đến tôi!!OK"Hắn trừng mắt.Cái con tiểu quỷ này mới có chút xíu mà muốn có bạn trai....Được hắn đây sẽ làm cho nó hết đường muốn lấy chồng sớm cho coi.

"Liên hệ đến anh làm gì?"Nó hỏi.

"Thì liên hệ đến tôi tôi sẽ cưới cô về làm ô-sin cho cô....vậy ừn thỏa đôi đường!"Hắn nhún vai.

"Cái gì mà ừn thỏa đôi đường!!"Nó chau mày hỏi.

"Thì lớn cô sợ ế thì tới tìm tới tôi,tôi sẽ lấy cô làm vợ....Vậy cô không sợ cô ế nữa và tôi cũng không lo phải tuyển ô-sin làm việc cho tôi suốt đời..."Hắn nói.

"Bị hâm à?Anh nên nhớ một điều...Tôi-thà-bị-ế-suốt-đời-cũng-không-thèm-lấy-cái-loại-tàng-băng-di-động-như-anh-đâu!!"Nó gằn từng chữ một.

"Tôi nghe người ta nói "ghét của nào trời trao của đó" đấy"Hắn nói.

"Đồ hâm!!"Nó trừng mắt.

"Về!"Hắn nói.

-----Sáng Hôm Sau-----

Nó đang yên vị trên giường thì.....

"NGUYỄN HOÀNG ÁI NHI!!"Gia Lâm hét.

"Bụp..."Nó chau mày tiện tay cầm cái gối bắn thẳng vô mặt Gia Lâm.

"ÁÁÁÁ...CÁI CON NÀY!!"Gia Lâm vút cái gối quất.

"CÂU ĐÓ LÀ TAO DÀNH CHO MÀY MỚI ĐÚNG!!"Nó bật dậy quất.

"Ngủ gì mà ngủ dừ vậy!May có biết là cái tên Quốc Minh đang làm loạn ở dưới đó không?"Julia quát.

"Quốc Minh?Hắn làm gì ở đây?"Nó hỏi.

"Nói cái gì mà muốn gặp mày!!"Gia Lâm nói.

Nó buồn bực đứng dậy và vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.Làm xong nó đi xuống nhà. Vừa mới bước xuống thì lại nghe cái giọng của Hoàng Minh.

"Mày có hâm không?Tự nhiên đi kêu con em tao làm ô-sin.....nhìn tính cách thất thường của nó cộng thêm cái hậu đậu của nó.....và lại nó đâu có biết nấu nướng!!"Hoàng Minh nói.

"Ái Nhi làm ô-sin của tao không cần phải nấu nướng..."Hắn băng lãnh nói.

"Mây tính của nó hả?"Hoàng Minh hỏi.

"NGUYỄN HOÀNG MINH!!"Nó hét.

Hoàng Minh nghe vậy liền giật mình.

"Em gái??"Hoàng Minh cười.

"Nói xấu em gái là một tội vô cùng nặng,chê em gái là một tội nặng vô cùng,khinh thường em gái là một tội cực kì nặng và cuối cùng bệnh vực em gái là một tội nặng cực kì!"Nó nói.

"Mấy cái kia còn nghe được chứ cái câu cuối hơi sai sai....bộ bệnh vực nhau cũng là có tội à?"Hoàng Minh nói.

"Không biết!!Giận nên nói đại."Nó nói.

"Cho anh xin lỗi chuyện hôm qua nha?"Hoàng Minh cười.

"Vậy làm tao vui đi!"Nó nói.

"Làm gì cho em vui!"Hoàng Minh hỏi.

"Vô bếp mở cái tủ lạnh lấy mấy quả táo ra đứng ra đây....ừm....lấy táo bỏ trên đầu chờ tao xúi!"Nó nói.

"Làm gì?"Hoàng Minh hỏi.

"Phóng dao!"Nó bình thản nói.

Chương hơi nhầm mong mọi người thông cảm hen....Sẵn tiện vô nhận xét hộ mình truyện TÌNH YÊU TUỔI HỌC TRÒ giùm mình nha....Có tác giả là Kiti từng ý tại có nhiều truyện trùng tên quá à!!Bản mình mượn nick viết nên ủng hộ dùm nha mon nhiều!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Nó cười đều rồi lên phòng.Lần này nó phải cho thẳng anh hai của nó một trận phát sợ cho hết đường hay khinh thường em gái.Còn phần Hoàng Minh thì lo lắng mớ cái điện thoại ra gọi cho ai đó."À lô..Thúy Kiều hả?Đến nhà Ái Nhi cứu anh!"Hoàng Minh nói.

"Lại là chuyện gì sai với cô em gái cả anh hả?"Thúy Kiều ở đầu dây bên kia quát.

"Tối mau đi!Nó sắp giết chết bạn trai em đây!"Hoàng Minh hỏi.

"Gọi cho ai vậy?"Nó bước xuống hỏi.

"Không có gì!"Hoàng Minh cười.

"Anh cầm quả táo để trên đầu đi!"Nó ra lệnh.

Nó cười nhìn Hoàng Minh còn Hoàng Minh thì lắc đầu ngán ngẩm.Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi Hoàng Minh đặt trái táo trên đầu.

"Dáng đứng đẹp...để tao chụp một tấm up lên facebook hen!"Nó cười.

Nó lấy điện thoại chụp một tấm rồi nhanh tay up Facebook.Hoàng Minh tức lộn ruột nhưng vì thương em gái mà anh phải cố chịu.

"Quốc Minh này anh vô bếp lấy cho tôi cái dao đi?"Nó nhìn hấn nói.

"Sai ai vậy?Ồ-sin mà lại dám sai ngược lại chủ à?"Hấn nói.

Nó lườm hấn rồi đứng dậy đi lấy dao.Lấy dao xong nó ra rồi ngồi xuống.Cùng lúc đó Thúy Kiều chạy vô.

"Chị làm gì ở đây vậy?"Nó chau mày hỏi.

"Em bắt Hoàng Minh là cái trò gì vậy?"Thúy Kiều quát lớn.

"Chị tới nhà này là để nói chuyện hay là phá?"Nó hỏi.

"Em..."Thúy Kiều cứng họng.

Nó cười đều,cờ như Thúy Kiều mà đòi chơi tay đôi với nó hà "còn khuya" à.Hoàng Minh đứng chứng kiến hết cuộc cãi nhau của nó và Thúy Kiều mà lắc đầu chán nản.

"Cứng họng thì xin chị về cho!!" Nó nói.

"Chị không về thì em làm gì chị?" Thúy Kiều thách thức.

"Làm gì là làm gì? May cho chị là khi nãy hai con Ju đi chơi với chồng chưa cưới của nó còn con Gia đi ăn với tên Gia Bảo kia chứ không thì giờ chị bầm mình với tội tôi rồi đấy!" Nó bình thản nói.

Thúy Kiều điên tiết lên. Nếu nó không phải là em gái của người yêu cô thì chắc giờ cô không giết chết nó thì cô không còn là Thúy Kiều nữa.

"Em khuyên chị nên về đi kéo hồi lên tăng xông hay bị đột quỵ thì có người ta nghĩ xấu cho em thì mắc công em lại mang tội là em gái hại chị dâu tương lai nữa?" Nó nói đều và nhấn mạnh hai chữ "tương-lai".

"Em đừng có quá đáng!! Nếu không vì nữ Hoàng Minh thì không chị đã đánh em rồi!!" Thúy Kiều quát.

"Vậy giờ mình vút thẳng Hoàng Minh đến một xó nào đi. Vậy giờ nó mất rồi thì chị làm gì em?" Nó thách thức.

"Em..." Thúy Kiều đã quá sức chịu đựng vội giơ tay lên đánh nó.

"Cậu mà đụng tới ô-sin của tớ, tớ chắc sẽ không tha cho cậu!" Hấn băng lãnh bình thản nói.

Thúy Kiều sững người, hấn vừa nói câu gì vậy? Hấn bênh vực nó ư? Cô không ngờ bạn bè lâu nay mà giờ chỉ vì một con oắt con mà hấn lại nói nặng với cô. Thúy Kiều hạ tay xuống, dù sao thì hấn cũng là bang chủ của cô nên cô phải hạ con giận xuống. Nó thấy vậy thì cười nhạt.

"Hoàng Minh, mày đưa chị ấy về đi..... và cả anh ta nữa!" Nó hạ giọng nói.

Hoàng Minh dơ người trước thái độ của nó. Đáng lý ra là nó phải kiêu ngạo và thách thức lại Thúy Kiều và càng tức giận với hấn chứ! Làm gì có chuyện mà dờ dằng thoát nạn vậy trời!!

-----Tối-----

"Hai nhỏ.....bar đi!!" Nó đề nghị.

"Bộ có chuyện gì không vui hả?" Julia hỏi.

"Không....chỉ là ngứa tay muốn đánh nhau!!" Nó nói.

"Mày hâm à? Muốn thì ra đường thấy mặt thằng nào ngáo thì đánh chứ vô bar trai vô không vô cho nó giết à?" Gia Lâm nói.

"Thì mày muốn thì mang súng, dao, cái gì mà giết người được thì giết lại nó!!" Nó nói.

"Hàng cấm đấy nhá!!" Gia Lâm nói khẽ.

"Chưa kể giết người là vô tù á!!" Julia nói.

"Nói làm gì chứ vô đó uống rượu cho vui chứ làm gì căng vậy mấy mẹ!" Nó nhún vai nói.

"Tại mày nói quá chứ tại ai!!" Julia bĩu môi.

Nó tối sầm mặt, mắt liếc nhìn hai con bạn rồi quay lưng đi lên phòng. Còn Julia và Gia Lâm thì nín thở nhìn nó rồi lại thở phào nhẹ nhõm. Mà hai nhỏ cũng phải công nhận đạo này nó lạ lắm, tính cách khác hơn trước. Hồi trước thì nó nóng nảy nên nói sỗ xả mà giờ cứ im im nhìn ngó bộ nguy hiểm lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Nó lên phòng thay đồ rồi đi xuống nhà mà vẫn thấy hai nhỏ bạn ngồi đó mà tám dóc chuyện đời thì mặt liền tối sầm lại. Hai con nhỏ này hình như đang vốn với nó thì phải. "Chúng mày làm gì mà nói chuyện vui á!!" Nó nở nụ cười tươi nhìn hai con bạn.

Gia Lâm và Julia giật mình nhìn nó, cả hai thay nhau nuốt nước bọt từng đợt. Nãy giờ mãi mê nói chuyện "tình cảm" mà quên mất việc phải thay đồ để đi

bar với nó.

"À...ừm....Ju này mình chờ con Ái mà sao nó chưa xuống nhò?" Gia Lâm đổ mồ hôi hột hỏi Julia.

"Hả??" Julia ngơ ngác khó hiểu nhìn Gia Lâm.

Gia Lâm thì muốn té xỉu trước cái hành động ngây thơ của cô bạn, cô giả bộ ám hiệu đủ kiểu để cho Julia biết rằng "Con Ái đang điên lên kìa!! Diễn cho nhập tâm xỉu đi không thì chết hết cả đám!!". Dường như đã hiểu được những ám chỉ của Gia Lâm, Julia cười gượng gạo.

"O..hơ... Tại tụi mình nói chuyện nhiều quá nên nên không màng tới thời gian đó mà!! G...giờ nó xuống rồi kìa....Á....Ái Nhi!! Ta ta đi thôi!!" Julia lấp bắp gượng gạo nhìn nói.

"Diễn hay lắm!! May cho chúng mày là bà đây không tính đến mấy chuyện còn con đó đấy!!" Nó cười nham hiểm.

"Mà cho tao hỏi sao mà mày đi bar mà lúc nào mày cũng mặc chân váy xòe với áo dài tay hết vậy!!" Julia nhăn mặt.

"Mày hỏi nhiều!! Chúng mày nên cầm mỗi đứa một khẩu súng đi!!" Nó nói.

"LÀM GÌ VẬY?" Cả hai đồng thanh quát.

"Cái gì mà la to vậy??" Nó chau mày.

"Hàng cấm đấy!!" Gia Lâm nhắc nhở.

"Bốp!!" Julia đánh vào đầu Gia Lâm.

"Bà làm như bà hiền quá không bằng!! Bộ chưa sử dụng hay cầm nó lần nào à?" Julia lườm Gia Lâm.

"Tao có linh cảm xấu lắm nên việc đến bar lần này tụi mình nên cẩn thận thì vẫn hơn!!" Nó đưa hai khẩu súng giảm thanh cho Julia và Gia Lâm.

"Có linh cảm xấu thì đến bar làm gì mẹ!!" Gia Lâm quát.

"Nếu mày đã có linh cảm thì tụi mình đến bar làm gì? Nhỡ đến đó rồi chết cả lũ thì sao?" Julia hỏi.

"Không...nhưng tao có linh cảm xấu lắm cứ đến đó rồi hã hay!!" Nó nói.

Julia và Gia Lâm khó hiểu nhìn nó. Đã biết là đến nơi đó không tốt thì sao nó lại đòi tới đó. Mà dù sao cũng là bạn thân ngay từ khi còn nhỏ nên Gia Lâm và Julia sẽ "đồng cam cộng khổ" với nó.

-----Bar Night-----

Chiếc Audi a7 mui trần màu trắng thanh lịch dừng lại trước một quán bar lớn ở trung tâm thành phố. Cả ba tụi nó kiêu ngạo bước ra. Khi bước vào bar cả ba chúng nó được mọi người trong bar chú ý. Biết vì sao không? Là vì cách ăn mặc của tụi nó rất trẻ con. Nó thì chân váy xòe kết hợp với áo thun dài tay, Julia thì quần yếm và áo thun ngắn tay còn Gia Lâm thì quần sooc bò cạp cao với áo croptop. Bảo vệ của bar đi lại chỗ chúng nó.

"Con nít không nên đến đây!" Hắc ta lạnh lùng nói.

"Chỉ nhìn cách ăn mặc mà nói người khác!!" Nó cười nham hiểm.

"Gọi quản lí ra đây cho bọn tôi gặp!!" Julia nói.

Mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng anh chàng bảo vệ của quán rất nghe lời đi gọi quản lí. Sau vài phút một chàng thanh niên tầm khoảng 20 tuổi ra nhìn tụi nó cười niềm nở.

"Con nít đi đâu đây?" Anh quản lý cười nhìn chúng nó.

"Đến cả anh vẫn nói vậy hả?" Julia nhăn mặt.

"Dạ thưa chú!! Tụi cháu học đòi nên mới tới đây để uống rượu ạ!!" Nó vòng tay lễ phép nói.

"Thôi..thôi!! Anh đây chỉ lớn hơn mấy đứa chỉ có 3 tuổi thôi mà kêu là chú hả?" Anh quản lý xua tay lia lịa.

Cả ba cười lớn rồi bước vào. Ngồi lên quầy phục vụ. Phục vụ rót ba ly rượu vang hạng mạnh.

"Nghe nói Dark với Hắc Long chiến ở rừng hoang thuộc vùng ngoại ô thành phố đấy!!"

"Chưa hết nha nghe đâu....Hắc Long chơi chó...đã nói là chỉ có ban lãnh đạo trong bang mới được tham gia trận chiến vậy mà Hắc Long lại dẫn theo cả 100 đàn em tới đấy"

"Còn tao nghe đâu Dark cũng có một cô em không thuộc bang lãnh đạo của Dark mà cũng theo đây!!"

"À con nhỏ đó được bang chủ và bang phó Dark chiều chuộng và mọi người trong bang cũng coi con đó là thủ lĩnh mà!!"

"Vậy theo tao lần này Dark chết chắc!"

Những lời nói bàn tán đã được cả ba thu lại trong bộ nhớ. Lòng Julia và Gia Lâm nóng rực lên, hai nhỏ lo sợ Hà Nam và Gia Bảo có mệnh hệ gì không? Còn nó là người lo lắng nhất, nó sợ anh hai nó bị thương, nó sợ hắn sẽ bỏ nó mặc dù hắn coi nó không là gì nhưng trong lòng nó đã đặt hắn ở một vị trí tương đối quan trọng rồi. Có lẽ điều mà nó làm nó cảm thấy bất an từ khi này cho đến giờ là chuyện này chẳng?

"Đi mau!!" Nó nói.

Cả ba nhanh chân ra xe. Nó là người lái nên nóng lòng phóng ga nhanh nhất có thể. Chiếc xế hộp phóng như điên trên con đường cao tốc làm cho những chiếc xe khác phải mau chóng dừng lại và tránh xa chiếc xe đang điên cuồng lao tới kia vì họ sợ sẽ gặp "lão Vương" sớm.

Uôi!! Cho em cái nhận xét đi!! Nay mọi người bỏ truyện em rồi à :!(

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tại một khu rừng hoang ở vùng ngoại ô thành phố, ở đó đang có một trận chiến kịch liệt ở một bãi đất trống nằm sâu trong rừng. Hai bang Dark và Hắc Long đang giao chiến kịch liệt. Trong thế giới ngầm Dark cũng được cho là một bang mạnh nhưng lần này liệu họ có thể thắng lại Hắc Long - một trong những bang cũng khá mạnh trong giới ngầm đây cảm dỗ và nguy hiểm? Cách đây khoảng mấy ngày trước Dark và Hắc Long đụng độ với nhau hai bên giao chiến với một thỏa hiệp là chỉ có người thuộc trong ban lãnh đạo mới được tham chiến vậy mà giờ đây Hắc Long chơi xỏ, chúng đem theo gần 100 tên đàn em và cho bao quanh khu rừng rồi lập tức ào tới bao quanh Dark. Dark cũng không ngờ Hắc Long lại chơi xỏ một cú khá thâm như thế này. Cả hai bên cùng nhau xông lên đánh. "Liệu có đánh lại chúng không?" Thúy Kiều hỏi. Mặc dù đang cố gắng hết sức để hạ gục đàn em của Hắc Long nhưng số lượng quá nhiều và chưa kể chúng còn là một đội quân tinh anh nữa chứ!!

"Cứ mặc đi!!" Hà Nam vừa đánh vừa nói.

"Cẩn thận vẫn hơn!" Hoàng Minh nói.

"Nhớ dõi theo hành động của bọn lãnh đạo Hắc Long." Hắc băng lãnh nói.

Cuộc đối thoại nhanh chóng kết thúc. Cả bọn lại lao đầu vào đánh nhau. Tên bang chủ của Hắc Long chỉ biết nhìn hắn mà cười một cách đều kén. Tay hắn ta lấy cái khẩu súng từ lưng quần ở phía sau ra, cái nòng súng xong hắn ta chia súng thẳng về phía hắc. Gương mặt khá điển trai của hắc ta cười nham nhở và....

"Đừng...." Tiếng súng phát ra nghe chói tai đã làm tâm điểm của cuộc bạo loạn. Bọn hắc nhìn về phía mấy tên lãnh đạo của Hắc Long đầy tức giận.... cả bọn cứ nghĩ chúng đã chơi đều như thế mà giờ còn muốn giết chết luôn hết cả bọn hắc sao? Nhưng bọn họ ngạc nhiên thay vì tiếng súng đó không phải là của tên bang chủ Hắc Long mà là của một người khác vì bọn hắc thấy máu chảy ra từ cánh tay đang cầm súng của tên cầm đầu Hắc Long. Vậy thì tiếng súng là của ai? Và nó được phát ra từ đâu.

Đang lẩn trong những dòng suy nghĩ thì từ trong bóng tối có những động nhưng đang có ai đang đi tới và....

"Đúng là đáng lo mà!!" Nó bước ra trong bóng tối nhẹ nhàng nói.

"EM/CÔ TỚI ĐÂY LÀM GÌ THẾ?" Đồng thanh.

"Nếu như tụi này không tới kịp thời và kịp lúc thì tên chó đó*chỉ tay vào tên bang chủ Hắc Long*nó đã giết chết anh rồi*chỉ vào hắc*" Nó nói.

"Ở đây nguy hiểm lắm em tới đây làm gì?" Hoàng Minh chau mày.

"BIẾT NƠI NÀY NGUY HIỂM THÌ MÀY TỚI ĐỂ LÀM GÌ HẢ?" Nó quát.

"Tụi mày tính đóng phim tình cảm trước mặt tụi tao hả? TỤI MÀY ĐÁNH CHÚNG!!" Tên bang chủ Hắc Long hét lớn.

Nghe lệnh bọn đàn em Hắc Long xông lên đánh nhưng....

"AI MÀ ĐỘNG TAY ĐỘNG CHÂN THÌ TÊN ĐÓ SẼ CHẾT!!"Nó chĩa súng hướng thẳng về phía bang chủ Hắc Long.

Đám đàn em của Hắc Long dừng lại vì không muốn chủ của mình có mệnh hệ gì.

"Chúng mày sao mà ngu dốt vậy?Với khoảng cách đó thì nó làm sao bắn chết được tao?"Tên bang chủ của Hắc Long quát lớn.

Nó cười đều rồi đi lại chỗ bọn hắc tay vẫn chĩa súng về phía hắn ta.

"Mày nghĩ sao mà tao không có thể bắn mày với khoảng cách này hả?Chỉ sợ bắn mà mày tránh thôi chứ nhưng mày làm rồi!!Trước khi tới đây nói chính xác hơn trước khi tham gia trận chiến này tao đã chuẩn bị và lên sẵn kế hoạch rồi!!"Nó cười nham hiểm nói.

"Mày nói vậy là có ý gì?"Tên bang chủ Hắc Long chau mày nhìn nó một cách khó hiểu.

"Đã mang danh là một lãnh đạo cấp cao của một bang mạnh trong giới ngầm mà ngày cả một động tĩnh nhỏ nhất cũng không biết....Có nước cho mày là tên chó điên thì được!!"Gia Lâm nhếch môi.

"Mày nói quá!!Con chó còn biết được động tĩnh xung quanh cơ mà!"Julia cười nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thụ Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tên cầm đầu của Hắc Long mà không những chỉ mình hắn nghe mà là cả ban lãnh đạo của tổ chức Hắc Long và hết thấy mọi người đều nghe những tiếng nói kia.Tên cầm đầu chỉ vừa cử động nhẹ một chút mà đã....

"Khôn hồn thì đứng yên không được nhúc nhích!!Chứ mà nhúc nhích hay cử động thì ăn đạn đấy!!"Gia Lâm dúi dúi đầu súng vô cớ hắn ta.

"Dù gì bọn tao cũng có cái tiếng là lớn mạnh của giới ngầm....Tuy hôm nay lại bị một lũ hi mũi chưa sạch như chúng mày tấn công.Khá bất ngờ đấy!Muốn bắn muốn chém thì tùy chúng mày!"Tên bang phó của Hắc Long đồng dạng tuyên bố.

"Tốt!!Nói hay lắm!!Chúng ta là người cùng một bang với nhau cùng lãnh đạo thì có chết cùng chết!"Một người nữa nói.

Những lời quả quyết từ phía đồng bọn làm cho tên cầm đầu thêm run sợ và đầy lo lắng.

"Nếu chúng mày không muốn chết coi như trận này Dark thắng và bước ra về!!"Julia máu lạnh cười khinh khỉnh.

"Được!!"Tên cầm đầu Hắc Long nói.

"TỐT!!"Nó cười phá lên.Đúng như nó nghĩ....lũ chó đó dù có lãnh khốc đến thế nào thì bọn chúng cũng "Ham sống sợ chết" cả thôi.

Tên cầm đầu ra hiệu cho lũ đàn em lui về.Mà hắn ta cũng phải công nhận đám đàn em tinh nhuệ nhất cũng bang Hắc Long đã được hắn cho đi đào tạo nghiêm ngặt đến thế mà cũng bị bọn hắc đánh muốn toi tã nhưng không sao mất vài chục người thì vẫn tốt hơn là đâm đầu chết hết cả lũ.Nhìn bọn Hắc Long đi khuất trong cái bóng tối sâu thẳm xong thì nó thở phào nhẹ nhõm....Cuối cùng thì đã qua cơn "nguy kịch".

"Nè!!Sao mấy người đi đánh nhau với bọn chúng mà không báo cho bọn tôi biết?"Nó nhìn hắc gương mặt xinh đẹp khề chau mày,cầu gắt hỏi.

"Nói để làm gì?Mấy cô dù gì cũng không nên liên quan tới cái thế giới ngầm đầy nguy hiểm này!"Hắn nhìn nó ôn nhu nói.

"Ôi vợ tương lai của tôi khi này nhìn ngó bộ oai ra phéch nhì?Nhưng sao lại ăn mặc như thế này?"Hà Nam cười đều nhìn mặt Julia nói.

Julia chẳng biết nói gì,gương mặt dễ thương xuất hiện một vùng đỏ ửng.Phải,Julia đang ngượng ngùng,cô gái nhỏ đang cảm thấy thật mắc cỡ khi vị hôn phu của mình lại chọc ghẹo mình như thế.Còn Gia Bảo và Gia Lâm vẫn thế chẳng thèm nhìn nhau lấy một cái,cứ coi nhau như không khí,mặc dù trong lòng Gia Lâm không muốn như vậy chút nào.Bỗng một vài tiếng động nhỏ ở phía sâu thẳm của rừng...Nó dường như đang cảm nhận điều gì bất ổn đang xảy ra.Cố gắng nghe những âm thanh phát ra rất nhỏ ở trong chỗ tối kia và.....nó ngửi thấy mùi thuốc súng.....nó còn phát hiện ra một tên đang chĩa súng về phía hắn...Lòng nó dâng lên một cảm xúc khó tả....Bỗng điện thoại hắn reo lên...có ai đó gọi hắn.

"Alô..."Hắn nhắc máy trả lời.

"...Đầu dây bên trái khiến hắn phải sửng người.

Cúp máy,tay bắt dường như bắt lực.Mặt hắn không còn một chút cảm xúc.Lạnh lùng vô cảm là những từ có thể dùng để miêu tả hắn ngay lúc này.

"Có chuyện gì à?"Nó chau mày hỏi hắn.

"Mẹ tôi đang trong phòng phẫu thuật...tình trạng của bà đang.....rất nguy kịch..."Hắn yếu ớt nói.

Mọi người cũng gần như chết lặng khi nghe hắn nói.Nó cảm thấy có gì đó bất ổn,lập tức nhìn phía mà khi nãy nó đã nhìn thấy có người....Nghe tiếng cái súng,nó mở tròn mắt và.....

"Đừng..."Tiếng súng thất thanh vang to.Khiến cho cả bọn ngạc nhiên.

"COI CHỪNG!!"Nó hét lên và đẩy hắn ra nhưng không may bị bạn bắn xẹt qua tay.

Cũng may là không có ai đứng cạnh hắn nên viên đạn không làm ai bị thương.Như đã phát hiện được kẻ địch đang núp ở phía sau bóng tối...Gia Lâm và Julia không hẹn mà đồng loạt giờ súng về hướng đã phát ra tiếng súng kia và nổ súng.

"Cậu không sao chứ?"Julia lo lắng hỏi han nó.

"Không sao!!"Nó nói.

"Tay cậu bị chảy máu kìa?"Gia Lâm đau lòng nhìn nó.

"Không sao!!Chỉ là bị sướt nhẹ qua thôi!!Không đau lắm...Chuyện quan trọng bây giờ là đến bệnh viện để coi tình hình của mẹ Quốc Minh..."Nó ngồi dậy tay bị chỗ bị thương nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hắn lúc này đây thật sự cảm kích nó vô cùng.....Nhưng sự cảm kích đó đã dần biến thành sự lo lắng khi hắn nhìn thấy cánh tay đang ra sức rỉ máu kia.Tìm hắn bỗng dưng hơi "nhói" nhẹ.Dù nó đi ra xe và cùng phóng nhanh hết sức có thể để tới được bệnh viện.-----Bệnh Viện-----

Những chiếc xe hộp thay nhau dừng lại ở sân bệnh viện làm cho nhiều người chú ý và thán phục.Những con người xinh đẹp bước ra từ trong xe kiêu ngạo bước đi.Hoàng Minh luôn thấp thòm lo âu nhìn vào tay cô em gái nhỏ mà anh càng thêm đau lòng.Thúy Kiều nhìn người yêu của mình quan tâm lo lắng cho cô em gái của anh mà cô có chút nào nó ghen ghét nhưng lại không biểu lộ ra ngoài vì cô biết nó và Hoàng Minh chỉ dừng lại ở mức anh em thôi và Hoàng Minh là của cô chị của một mình cô....

Đứng trước phòng cấp cứu nhìn lên cái bảng hiệu đang phát ra màu đỏ cả bọn đều không khỏi lo lắng.Người lo lắng nhất là hắn,hắn sợ mẹ hắn bỏ hắn đi,hắn sợ cái cảm giác mất đi người thân của mình,hắn sợ....hắn sợ khi không còn mẹ hắn không biết mình có thật sự sống nổi không?

"Không sao....Cô ấy chắc chắn sẽ không sao!!"Ngồi cạnh ghế cùng hắn nó không khỏi đau lòng khi nhìn hắn đau khổ như thế chỉ biết đặt tay lên vai hắn vỗ về như đang động viên hắn...mặc dù nó còn chẳng hiểu tại sao mình lại kì lạ như thế nữa!!

Đang trong cảm giác tuyệt vọng và lo sợ vô cùng mà nó lại an ủi hắn lại được nó đặt tay lên vai hắn,hắn cứ như có thêm động lực và dường như lại có thêm một chỗ dựa vững chắc.Bỗng dưng cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra,cả bọn vui mừng chạy lại về phía bác sĩ(trừ nó).

"Mẹ tôi sao rồi?"Hắn sốt ruột hỏi.

"Thiếu gia ngài phải thật thật bình tĩnh nghe tôi nói!!"Vị bác sĩ nhẹ nhàng nói.

Hắn bắn loạn khi nghe được câu nói không như mong đợi của bác sĩ.Người hắn dường như không còn một chút sức lực....

"Bác sĩ mong ông hãy nói rõ...."Thúy Kiều nói.

"Tình trạng và sức khỏe của phu nhân hiện giờ đang rất kém...vì bệnh của phu nhân càng ngày càng trở nên nghiêm trọng nên chúng tôi cần phải phẫu thuật gấp nhưng trong lúc phẫu thuật tình trạng của bà càng nghiêm trọng hơn....Hiện giờ phu nhân đang mất rất nhiều máu tôi e là nếu ca phẫu thuật kết

thức thì nguy cơ sống sót của bà rất kém và nhóm máu bà ấy thuộc nhóm máu O-là nhóm máu khá hiếm hiện giờ nhóm máu O dự trữ trong bệnh viện đã hết.....

"Ông bác sĩ nói.

"Không cần biết máu O trong bệnh viện này có hết hay không....tôi cho ông biết nếu mẹ tôi có mệnh hệ gì thì ông à không cả gia đình ông nội trong ngày hôm nay sẽ bị tổng ra đường ờ!"Hắn điên cuồng túm lấy áo bác sĩ nghiền răng "ken két" nói.

"Thiếu gia...cậu làm khó cho bác sĩ chúng tôi rồi!!Cho dù cậu có tổng gia đình hay giết chúng tôi đi chẳng nữa tôi cũng không thể nào làm cho phu nhân khỏe lại được.....Hiện giờ tôi đang rất cần máu để giúp cho ca phẫu thuật này thành công..Cho hỏi ở đây có ai thuộc nhóm máu O không?"Bác sĩ hỏi.

"Cả bọn chúng tôi không có ai thuộc nhóm máu....."Hoàng Minh chưa nói hết câu đã bị người nào đó chặn họng.

"Có...Tôi thuộc nhóm máu O"Một âm thanh phát ra khiến cho cả bọn phải quay lại.

Cả bọn ngạc nhiên không xuể....Người đã phát câu nói đó chính là nó....Như sét đánh ngang tai Hoàng Minh thật sự không thể tin nổi những gì mà mình vừa nghe.....Anh nhớ không nhầm là anh thuộc nhóm máu A cơ mà!!Nhưng tại sao nó lại thuộc nhóm máu O?

"Ái Nhi....Lúc này không phải là lúc chúng ta đùa!!"Hoàng Minh cố gượng cười nói.

"Hoàng Minh thuộc nhóm máu A cơ mà!!Sao em nó lại thuộc nhóm máu O?Không lẽ....."Gia Bảo như vừa nghĩ ra một chuyện gì đó.

"MÀY IM ĐI!!"Hoàng Minh quát.

"Chẳng lẽ không phải là anh em ruột??"Thúy Kiều hỏi bơ quơ.

"EM CÂM MIỆNG LẠI NGAY....KHÔNG ĐỜI NÀO CÓ CHUYỆN ĐÓ.....ÁI NHI LÀ EM GÁI CỦA ANH...LÀ EM GÁI RUỘT....ÁI NHI EM NÓI RÕ CHO CHÚNG NÓ BIẾT ĐI EM KHÔNG CÓ THUỘC NHÓM MÁU O MÀ EM THUỘC NHÓM MÁU A ĐI!!NÓI ĐI!!"Hoàng Minh mất bình tĩnh liên tục hét lớn

"Tao cần một lời giải thích!!"Julia nói.

Nó buồm lòng hai tay.Cơ thể nhỏ bé nhuốm đầy máu do vết thương gây ra,nó đứng dậy nhẹ bước tới chỗ bọn hắn.Gương mặt xinh đẹp khẽ hiện rõ nét buồn rồi rọi.

"Không.....Hoàng Minh tao không phải thuộc nhóm A...mà là tao thuộc nhóm máu O..."Nó đồng dặc tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Hoàng Minh như chết đứng khi nghe đứa em gái mà anh yêu thương hét mực lại trả lời anh một cách đau lòng như vậy.Không lẽ Hoàng Minh và nó phải là em ruột của mình.Tại sao?Tại sao ông trời lại ác với anh như vậy?"Hoàng Minh..xin lỗi có lẽ một vài ngày sau tao sẽ giải thích cho mày hiểu mọi chuyện!!Còn bây giờ không là lúc nói chuyện đó.....Bác sĩ tôi tình nguyện hiến máu!!"Nó buồn nói.

Bác sĩ thật vui khi có người hiến máu nhưng cô gái này lại đang bị thương ở cánh tay thì làm sao có thể hiến máu đây?

"Tôi e là cô thì không được!!"Bác sĩ e dè nói.

"Không cần biết tôi có bị thương hay không!!Tôi muốn ca phẫu thuật này thành công!"Nó trừng mắt gằn giọng nói.

"Cô đang bị thương!"Hắn chau mày.

"Điều đó không quan trọng....quan trọng là mẹ anh có thể phẫu thuật thành công và có thể sống được với anh!!"Nó nhìn hắn nói.

Bác sĩ gạt đầu và cùng có vào phòng phẫu thuật.Bên trong y tá và nhiều bác sĩ đã nhanh chóng băng bó sơ cho nó.Nó nằm xuống giường.y tá đâm kim và tay nó.

Mọi người bên ngoài đang thấp thỏm lo âu. Ba mẹ nó và Hoàng Minh đã cũng có mặt tại đó vì khi này Hoàng Minh đã gọi và báo tình hình nó đang ở bệnh viện chứ không báo chuyện kia cho họ hay biết. Cũng may là họ đã về nước và đang trên đường tới gặp tại nó ấy chứ không là bọn họ ở bên Anh lại lo lắng không yên.

"Liệu em con có bị làm sao không? Thấy vậy chứ nó yếu lắm!!" Mẹ nó lo lắng hỏi.

"Sẽ không sao đâu ạ!!" Hấn lịch sự an ủi.

"Mà khoan.... người đàn bà trong đó đang cần hiến máu như mấy đứa vừa nói bà ấy thuộc nhóm máu nào?" Ba nó hỏi.

"Mẹ cháu bà ấy thuộc nhóm máu O là nhóm máu hiếm.. hiện nay trong bệnh viện lại không còn máu O nên cần người hiến máu gấp....." Hấn nói tới đây rồi ngưng lại không nói nữa nhưng hấn chắc rằng ba mẹ nó bọn họ sẽ hiểu.

"Ái Nhi-con bé nói nó thuộc nhóm máu O!!" Hoàng Minh nói.

"Hoàng Minh...con...." Mẹ nó ngập ngừng.

"Tại sao....tại sao ba mẹ lại không nói cho con biết trước?? Tại sao..." Hoàng Minh thống khổ nói. Lúc này đây anh thật sự rất muốn khóc nhưng....nó nói là nó rất ghét nhìn thấy một thằng con trai khóc và ngay cả anh cũng vậy.

"Ý con là chuyện gì?" Mẹ nó cố lấy lại bình tĩnh hỏi Hoàng Minh mặc dù bà biết trước được con trai của mình đang nói tới chuyện gì!

"Chuyện đã rành rành ra đó mà mẹ còn hỏi con là chuyện gì nữa sao?" Hoàng Minh nhìn mẹ đầy căm phẫn.

"Hoàng Minh, con không nên tỏ ra cái thái độ đó với mẹ của con!!" Ba nó nhìn Hoàng Minh trừng mắt.

"Tại sao hai người không nói cho con biết rằng Ái Nhi là con nuôi của hai người." Hoàng Minh giọng có chút ghen lòng nói.

"Đoàng..." như sét đánh qua tai của ông bà Nguyễn (ba mẹ nó). Điều hai người họ lo lắng nhất cũng đã tới mặc dù họ nghĩ trước sau gì Hoàng Minh cũng sẽ biết điều đó nhưng mà họ càng không ngờ rằng anh lại biết sớm đến như vậy.

"Con đang nói cái gì? Con nuôi? Không hề!!" Ba nó cứng nhắc nói.

"Vậy tại sao!! Tại sao nhóm máu của ba và con thuộc nhóm máu A mà tại sao nó lại thuộc nhóm máu O? Ấy vậy mà cả hai còn nói như vậy? Lừa con nít thì được chứ đừng có mà lừa con!" Hoàng Minh quát.

"Con..." Mẹ nó giật dử nhìn đứa con trai đang định nói gì đó nhưng lại bị tiếng mở cửa làm cho quên mất.

Bác sĩ và vài y tá bước ra với chiếc xe đẩy có nó đang nằm trên nó. Giương mặt nó tái nhợt khiến người ta nhìn vào không khỏi đau lòng. Mọi người bắt đầu đứng dậy vây quanh chiếc xe đó nơi có nó nằm. Kêu gọi tên nó không ngừng nghỉ mà nó chẳng hề phản hồi lại cho tới khi....

"Hoàng....Minh....tao...tao xin lỗi...nhưng hãy cứ biết một..một chuyện rằng..tao với mày...vẫn là anh em!!" Nó mở mắt nhìn về phía hướng Hoàng Minh giọng nói nhỏ bé thều thào phát ra khiến cho người nghe không khỏi chua xót.

Chương này coi bộ hơi bị dở ha? Thấy kì kì sao ý!! Tại viết mau cho mọi người đọc mà không chỉnh sửa gì cả nên thông cả cho Từng nhen :))

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

-----"Phòng V.I.P"----- Nó được đưa tới phòng để hồi sức. Cơ thể yếu ớt đang ngủ một giấc khá là ngon lành. Khi này bác sĩ đã nói rằng ca phẫu thuật của mẹ hấn khá thành công và nó cũng đã mất khá nhiều máu nhưng cũng khá may cho nó là chưa có gì nguy hiểm tới tính mạng. Ngồi trong phòng ai cũng lo lắng cho nó cả... Bỗng dưng Hoàng Minh như sực nhớ ra chuyện gì đó liền vội hỏi..

"Ba mẹ...bây giờ có thể giải thích cho con rõ ràng cái chuyện khi này được không?" Hoàng Minh hỏi.

"Hình như con rất muốn Ái Nhi không phải là em con thì phải?" Ba nó chau mày nhìn Hoàng Minh đầy căm phẫn.

"Không phải nhưng...con thật sự rất muốn biết....Tại con thật chẳng thể nào hiểu được con với Ái Nhi khác nhóm máu mà sao ba mẹ lại nói hai đứa con là anh em ruột cơ chứ?Thật không thể tin!"Hoàng Minh nói.

"Con..."Ba mẹ nó trợn mắt nhìn đứa con trai.

"Cậu thôi đi!"Hắn ngồi nhìn cả ba người bọn họ nói chuyện mà hắn cũng cảm thấy đau đầu.

Bỗng dưng mắt hắn không tự chủ được mà quay ra nhìn cái thân ảnh đang nằm yên vị ở trên giường kia. Thật sự hắn cũng không thể nào hiểu được chuyện của gia đình nó cả.Ba mẹ nó nói Hoàng Minh và nó là anh em ruột nhưng sao hai người họ lại không cùng nhóm máu với nhau?

Tự nhiên hắn cảm thấy khá ngạc nhiên khi nhìn nó,khóe mắt nó đang có một giọt lệ lăn xuống.Hắn thật chẳng hiểu tại sao nó lại như vậy?Chẳng lẽ nó nghe được cuộc đối giữa Hoàng Minh và ba mẹ nó ư?

"Ba mẹ nói cho con biết đi?"Hoàng Minh nói.

"Nếu con đã có lòng muốn biết chuyện đó thì mẹ cũng sẽ có tâm kể cho con nghe!!"Mẹ nó thờ dài nói.

"Kìa em..."Ba nó đặt tay lên vai mẹ nó như biểu hiện cho bà rằng "Không được kể!" cho Hoàng Minh nghe.

"Trước sau gì nó cũng biết!!"Mẹ nó vỗ nhẹ lên tay ba nó,giọng nói nhẹ nhàng rồi gỡ tay ông ra khỏi vai của mình.

Ba nó thờ dài chấp nhận cho số phận.

"Hai đứa đều là con của mẹ và ba nhưng tại sao nó lại không thuộc nhóm máu của ba con là vì nó...từ khi sinh ra đã là một đứa trẻ đặc biệt!!"Mẹ nó nói.

"Đặc biệt?"Hắn và Hoàng Minh đồng thanh.(à mà quên nói mấy người còn lại đi lo cho mẹ hắn rồi nên chỉ có mỗi ba mẹ nó,hắn và Hoàng Minh ở lại phòng nó thôi.Đáng lí ra hắn cũng đang ở phòng mẹ hắn nhưng hắn lại nghĩ là mình nên ở phòng nó hơn)

"Phải...từ khi nó lên 1 tuổi bà vú đẩy xe cho nó đi dạo xung quanh nhà không may đến hồ bơi thì bị trượt chân...cả bà ta và em con ngã xuống hồ...cũng khá lâu mọi người mới phát hiện được.Em con được đưa vào bệnh viện khi đang trong tình trạng nguy kịch vì bị ngâm nước quá lâu.Trong lúc đang cấp cứu thì tự nhiên máu từ mũi nó chảy ra không ngừng..bác sĩ bảo là cần phải hiến máu cho nó gấp.Nên ba con đã nóng ruột đi xét nghiệm thì bác sĩ lại bảo bảo nó thuộc nhóm máu hiếm là nhóm máu O...."Mẹ nó nói.

"Rồi sao nữa!!"Hoàng Minh sốt sắn hỏi.

"Thì nó thuộc nhóm máu của mẹ!"Mẹ nó nói.

Chương này có vẻ hơi lằng nhằng cho lắm nên mọi người thông cảm.À mà đừng có thắc mắc sao anh em nó lại mang khác nhóm máu nha. Tại vì trong con người ta thường mang hai dòng máu của ba và mẹ nhưng thường thì nhóm máu của ba lớn hơn nhóm máu của mẹ hoặc là bằng nhau nhưng rất hiếm những trường hợp nhóm máu của mẹ lớn hơn của ba cả và nó nằm trong top hiếm đó á!!

p/s:Không biết lí luận vậy có đúng không nhưng mình đã học hỏi lắm rồi chắc đúng hoặc sai :)) và lâu lâu cũng xàm xí tại không biết viết nên nói cho vui để đủ chữ thôi à...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Nghe hết câu nói của mẹ...Hoàng Minh đơ người và cả hắn nữa. Tại sao chỉ có mỗi một lí do còn con như thế mà cả hai người lại nghĩ không ra cơ chứ? Cơ mà như vậy cũng tốt hơn là việc nó không phải em ruột của Hoàng Minh."Cứ tưởng bí mật gì khủng khiếp lắm mới bị hai người đem đi giấu chứ..."Hoàng Minh thờ phào nhẹ nhõm.

"Cũng chỉ muốn thuận theo tự nhiên..."Mẹ nó nói rồi đi ra ngoài cùng ba nó.

Nhìn bọn họ ra khỏi cửa thì cái bọn kia vào.Julia và Gia Lâm không vì khi nãy bị hai tên Hà Nam và Gia Bảo chết tiệt lôi đầu tới phòng bệnh của mẹ hắn thì từ khi nãy hai nhỏ đã ở đây với nó rồi!!Nhìn sắc mặt tái nhợt của nó mà hai nhỏ không khỏi đau lòng..

"Mẹ tôi sao rồi?"Hắn hỏi.

"Cô ấy vẫn bình thường nhưng..."Thúy Kiều mở miệng nhưng chưa nói hết câu thì đã tỏ vẻ dè chừng.

"Nhưng sao?"Hắn chau mày hỏi.

"Nhưng...nhưng..."Thúy Kiều ngập ngừng.

"Nhưng cô ấy không có dấu hiệu hồi phục!!"Gia Bảo nói thay cho lời của Thúy Kiều.

"Là sao?"Mặc dù hắn cũng hiểu sơ ý của Gia Bảo nhưng hắn muốn biết rõ ràng hơn điều gì đang xảy ra với mẹ hắn chẳng phải bác sĩ bảo là ca phẫu thuật của mẹ hắn thành công sao?

"Là tuy ca phẫu thuật thành công nhưng hiện trạng của cô ấy cũng khá yếu và hình như cô ấy không muốn tỉnh lại..."Hà Nam nói.

"Rầm..." như sét đánh ngang tai,người hắn như đang chịu phải một gánh nặng lớn gì đó khiến cho cơ thể to lớn chao đảo.

"Cô ấy làm như vậy thì thật uổng công cho em gái tao rồi!!"Hoàng Minh nói.

"Anh nói cái gì vậy?"Thúy Kiều trừng mắt gần giọng nhìn Hoàng Minh.

"Nói gì là nói cái gì hả?Con em tao nó không thiết cái tính mạng của mình mà bắt chấp để đi hiến máu cho ca phẫu thuật của mẹ Quốc Minh khi đang trong tình trạng bị thương cũng khá nặng....tụi mày có biết con em tao nó đã phải lo lắng cho mẹ thằng Quốc như thế nào không hả?Truyền máu cho mẹ nó chỉ muốn mẹ nó được sống bình thường thôi mà cái tính mạng của em tao tí xiu nữa là mất...tụi mày nghĩ như vậy thì không bắt công cho em tao à?"Hoàng Minh quát lớn.

Căn phòng bỗng nhiên im lặng bất thường.Chắc vì câu nói của Hoàng Minh khiến cho cả bọn phải lặng người suy ngẫm...cho đến khi...

"Mày nói đúng....thật bất công cho nó!!"Hắn nhìn nó nói.Bỗng chợt tim hắn hơi nhói....cái cảm giác này vừa đau vừa buồn nhưng cũng vừa hạnh phúc nữa....hạnh phúc vì nó vì hắn mà làm mọi chuyện.

"Cũng tại mày!!Nếu mày và em gái tao không gặp nhau....nếu nó không gặp mày thì chuyện có sự đã không ra nông nổi như ngày hôm nay...."Hoàng Minh điên cuồng túm vạt áo hắn quát.

"Muốn đánh cho hả giận thì mày cứ việc!!"Hắn nói.

"Bốp..."Hoàng Minh đập vào gương mặt mỹ nam của hắn một đấm đau.Hắn không né mà đứng yên chịu đánh,một dòng máu tươi chảy ra từ khoeo miệng hắn.Nó tuy đã hôn mê nhưng mọi chuyện diễn ra xung quanh nó đều biết,nó đều nghe hết cả.Tim nó hơi nói và nước mắt nó chảy khi nghe Hoàng Minh và ba mẹ nó nói chuyện,lòng nó nóng và tim nó đau khi nghe thấy Hoàng Minh nói lớn tiếng với hắn và tim nó như đang bị ngàn mũi dao đâm khi nghe thấy tiếng đánh của Hoàng Minh.Nó cố gắng mở mắt ra nhưng lại không được cơ thể nó đang không nghe lời nó nữa rồi!!Và cứ thế nhiều tiếng đánh đập vang lên và kèm theo những lời khuyên can của mọi người nhưng cũng nhận lại một câu nói đầy băng lãnh "CỨ MẶC NÓ!!".Tim nó đau tới mức không thể chịu nổi nữa,đau như muốn vỡ vụn từng mảnh ra nó thật không hiểu tại sao nó lại như thế tại sao khi biết hắn bị đánh thì tim nó đau tim nó nhói.Và...

"H...Hoàng...Minh...tao xin mày....đừng đánh...Quốc..Minh nữa!!"Nó yếu ớt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tiếng nói nhỏ nhắn vang lên làm cho mọi người bất ngờ,Hoàng Minh thả hắn ra không đánh hắn nữa mà quay về phía em gái.Cuối cùng nó đã tỉnh..."Em tỉnh rồi à?"Hoàng Minh cười hiền nói.

"Không tỉnh chẳng lẽ tao hôn mê miết?"Nó nheo mắt khó hiểu nhìn Hoàng Minh.

"Cô tỉnh là mừng rồi!!"Hắn nhìn nó thở phào nhẹ nhõm.Chỉ ít hắn cũng bớt lo lắng cho nó hơn một tí.

Nó nhìn về phía hắn đột nhiên trong lòng lại cảm thấy hơi chạnh lòng.Gương mặt mỹ nam của hắn giờ đây chứa đầy vết bầm và máu.Nó lắc đầu ngán ngẩm trong lòng thì không khỏi đau lòng.

"Xuất viện đi!!"Nó nói.

"KHÔNG ĐƯỢC!!" Đồng thanh.

"Bệnh nhân nằm chần ần trước mặt mà mấy người lại không biết giữ im lặng để người khác còn nghỉ ngơi à?" Nó chau mày tay đưa lên bịt lỗ tai.

"Biết mình cần phải nghỉ ngơi mà đòi về nhà hả? Hả?" Gia Lâm quát.

"Ơ CON NÀY TAO CẦN PHẢI NGHỈ NGƠI ĐỂ KHỎI BỆNH MÀ?" Nó nhìn Gia Lâm quát.

"Chửi mắng người khác lớn tiếng thế kia là biết khỏi bệnh rồi!!" Hoàng Minh thở phào nhẹ nhõm.

Nó ức chế sẵn tay cầm cái gối mà "phóng" thẳng vào mặt Hoàng Minh làm tổ hại cho cái tay vừa mới băng bó của nó rỉ máu nhưng nó nào hay biết. Mọi người bản loạn cứ đi qua đi lại, đụng nhau liên hồi vì nhìn cái tay đang rỉ máu của nó chỉ trừ những tên không lo chuyện thiên hạ như: Thúy Kiều, Hà Nam, Gia Bảo và hần-Quốc Minh. Nó nhìn cái đám đang cuồng cuồng kia

"Mấy người làm cái trò gì vậy?" Nó chau mày hỏi.

"Tay em/mày đang chảy máu kia?" Julia, Gia Lâm và Hoàng Minh đồng thanh nói.

"Ừ thì kệ nó đi...chảy máu mà làm gì....làm gì?? CÁI GÌ? CHẢY MÁU?" Nó chỉ thuận miệng trả lời mà chưa kịp suy nghĩ sâu của câu nói nên khi đã ăn được câu nói kia liền vội hét lớn.

"Giờ làm sao đây?" Julia lo lắng hỏi.

"ĐI KÊU BÁC SĨ TỚI CHỨ CÒN ĐÚNG ĐÓ NÓI NẶNG LẠM NHẢM...TÍNH CHỜ CHO BÀ CHẾT VÌ HẾT MÁU HAY SAO HẢ?" Nó tức giận quát.

Như kịp hiểu ra chuyện gì Gia Lâm và Julia đi gọi bác sĩ còn Hoàng Minh thì đơ người như một thằng ngố làm cho cả đám có một trận cười sảng khoái(vẫn trừ hần)

Bác sĩ băng bó lại vết thương của nó rồi căn dặn với nó là không được kích động hay vận động chỗ bị thương nhiều để tránh tình trạng rỉ máu và tuyệt đối cấm nó tức giận hay la hét vì đó sẽ khiến nó đau đầu và choáng mặt.

"Mới có tỉnh dậy à mà đã làm cho cái phòng nó ban hành như vậy rồi!!" Mẹ nó trừng mắt nhìn nó.

"Con...con..." Nó ấp úng.

"Cứ tưởng bay về Việt Nam là có một chuyến du lịch vui vẻ lắm chứ ai dè đâu mới vừa bước chân vô xe là đã nghe điện thoại của thằng Minh báo con đang trong bệnh viện thì ông bà này đã cuống nhào chạy nhanh tới đây....mới vừa bước ra ngoài một xú mà đã ra có sự như vậy rồi!!" Mẹ nó lắc đầu ngán ngẩm.

"Thôi giờ ba mẹ bay về Anh nha....Ái Nhi con nhớ giữ gìn sức khỏe!" Ba nó cười hiền nhìn nó.

Nó mặt chẳng biết phải biểu cảm như thế nào chỉ biết cười gượng để ba mẹ ra về.

"Thôi mấy người về hết đi!!" Nó nói.

"Ừm.."

Tất cả mọi người bước ra về chỉ còn mỗi một mình hần ở lại. Tuy có phần hơi hơi bất ngờ nhưng nó cảm thấy cũng khá vui.

"Sao không về đi!!" Nó hỏi.

"Tôi ở lại với cô một tí rồi qua phòng của mẹ." Hần nói.

"Ờ...ngồi đi!!" Nó nói.

Hần ngồi xuống cạnh giường bệnh của nó, cầm đĩa táo ở trên bàn hần lấy dao gọt vỏ táo cho nó ăn. Nó cảm thấy hôm nay hần có chút gì đó hơi khác lạ..nếu như thường ngày thì không châm chĩa nó vài câu thì cũng làm nó cứng họng vài phút ấy cơ mà giờ sao hần lại dịu dàng ngồi gọt trái cây cho nó ăn.

"Ăn đi...!!" Hần đưa nó miếng táo nhỏ.

"Ừm.." Nó đưa tay đón nhận nhưng...

"Hả miệng ra...tôi đút!!" Hần dịu dàng nói.

Nó hơi bất ngờ trước hành động của hần. Hần bây giờ thật làm cho nó thích nha!! Ăn cần và dịu dàng thật khác với hần trước đây lạnh lùng và lãnh khốc. Nó cười nhẹ rồi mở miệng ra và đón nhận miếng táo do chính hần đút.

"Tại sao lại giúp cho mẹ tôi??"Hắn hỏi.

Nó hơi khựng lại...Vì chính nó cũng chẳng biết cái lí do là gì cả thì làm sao nó trả lời cho hắn đây?

"Tại vì...tại vì...vì khi đó nhìn anh buồn và lo lắng cho mẹ tìm tôi tự dưng đau lắm.tôi không muốn nhìn anh buồn và không muốn cho tìm tôi đau nên tôi mới giúp mẹ anh!!Và lại tôi thật sự không muốn mẹ anh mất!!"Nó nói lí nhí trong miệng làm hắn chẳng nghe gì cả.

"Cô nói cái gì?"Hắn chau mày hỏi.

"H..Hả?À không có gì....chỉ tại anh là cậu chủ của tôi và tôi là ô-sin của anh nên việc cứu mẹ của chủ nhân của mình cũng là điều hiển nhiên!!"Nó giật mình nói.

"Ừm."Hắn nói.

"O...Đút cho ăn tôi tiếp đi!!Tôi muốn ăn tiếp.....O...!!"Nó há miệng rộng hết cỡ để chờ miếng tào mà hắn đút.

Hắn cười tươi vì cái hành động vừa trẻ con vừa dễ thương của nó liền vội đút cho nó ăn.Còn nó thì nhận miếng tào với vẻ hơi đờ người...vì khi hắn cười thật sự....thật sự rất đẹp.....đẹp tới mức đã làm cho con tim nó thổn thức.

AAAA....Sao mà Từng thấy cái mẹ Thúy Kiều bả thờ ở với nó dữ vậy trời??Hà Nam với Gia Bảo thờ ơ với nó thì không nói còn đảng này bả là chị dâu tương lai của nó mà chẳng thể hiện một chút quan tâm nào đối với em rể cả!!Còn hắn nữa thấy tay nó bị rì máu mà cũng làm thỉnh may mà khúc cuối ông chược tội chứ không chừng mấy chương sau tui cho ông yêu nó đến chết mê chết mệt rồi tui gả nó cho thằng đẹp trai kia là ông xong rầu!!(Lâu lâu cho tác giả xầm xí hen ^^Có gì không phải bỏ qua :*)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

-----Sáng Hôm Sau-----Nó đang yên giấc thì nắng chiếu rọi vô mặt đáng lí ra là nó có thể bỏ qua mà ngủ tiếp nhưng mà lại có mùi thuốc sát trùng và ồn ào nên nó dậy luôn.Nói dậy cho oai chứ thật chất nó đã phải rất mệt mới mới mở mắt nhưng vừa mới mở ra thì đã phải nheo nhoe con mắt lại vì nắng chiếu thẳng vô mặt.

"Đúng là ghét nhất cái thể loại ở bệnh viện mà!!"Nó chau mày nói khế.

Nó rướn người ngồi dậy thì một bên có cái gì đó đang đè lên chân của nó thì phải.Quay đầu nhìn thử thì đập vô mặt nó là một kẻ lạnh lùng mà nó từng ghét cay ghét đắng nhưng.....nó cũng phải công nhận hắn ngủ thật đẹp nha!!Đúng là mỹ nam ngủ mà cũng đẹp....Nó cười nhẹ rồi len lén bước xuống giường để cho hắn ngủ.

"Ồ với người ta cả đêm mà bảo là "tôi chỉ ở đây với cô một tí rồi sẽ qua phòng của mẹ!!".Đúng là cái con người khó hiểu mà!!Muốn chăm sóc thì cứ nói thẳng một câu thì không phải là tốt hơn sao??"Nó cười nói khế để hắn không tỉnh dậy.

Bước được xuống giường nó đi về phía tủ đồ lấy một cái chăn đắp nhẹ nhàng lên cho hắn.Nhìn hắn ngủ mà nó cảm thấy bình yên làm sao....thật sự bình yên và ấm áp....Tim nó lại bắn loạn đập mạnh...

"Aizz...Lại đập mạnh!!"Nó đưa tay lên ôm ngực thở dài nói.

Nó lại đưa đôi mắt của mình nhìn ngắm hắn đang ngủ tiếp.Quả thật nó cũng chẳng hiểu tại sao nó lại như vậy nữa!!Nó điên rồi!!Diên thật rồi!!

Tự nhiên nó khom người xuống và càng ngày gương mặt của nó vào sát gần gương mặt của hắn và.....

"Không được....không được!!"Tim nó càng ngày càng đập mạnh.Nó tính làm gì hắn vậy??Nó đang tính hôn hắn??Ôi không....thật là ngại chết mà!!

Nó vội chạy ra ngoài thì tông phải vào Thúy Kiều...Còn ai kia đang ngủ ở bên trong thì đang tức cảm thấy khá hụt hẫng nha!!Xém xiu là bị nó hôn rồi!!

****Trong Khi Đó****

"Em làm gì chạy ra ngoài này?"Thúy Kiều chau mày nhìn nó.

"Tôi làm gì thì mắc gì chị phải biết?" Nó nheo nheo con mắt hỏi.

"Em có cần lúc nào cũng tỏ ra cái thái độ đó với chị không?" Thúy Kiều hỏi.

"Tôi thì lúc nào chả vậy!!" Nó nói.

"Rốt cuộc thì chị đã phạm tội gì với em mà em ghét chị đến vậy?" Thúy Kiều hỏi.

"Chị không có phạm tội gì với tôi cả!! Chẳng qua là tôi không thể làm thân được với chị!!" Nói rồi bước lại vô phòng.

Nó bước vào và đóng "Rầm" cửa lại. Thúy Kiều ở ngoài âm ức vô cùng. Cô đã làm gì sai hay là đã đắc tội gì với nó mà để giờ nó phải ghét cô như thế hả trời!! Còn nó thì chán nản đi vào thì....

"Đang nói chuyện với ai vậy?" Hấn nhìn nó hỏi.

"MÁ OI GIẬT MÌNH!!" Nó ôm ngực hét lớn.

"Có sao không?" Hấn hỏi.

"Không sao à? Nhìn mà không thấy à? Muốn rụng hết cả tim!!" Nó thờ dãi nói.

"Tay cô lại bị rỉ máu kia!! Để tôi kêu bác sĩ." Hấn nói rồi bước đi.

"Đừng!!" Nó nắm tay hấn kéo lại. "Tôi muốn anh băng bó cho tôi!!"

Hấn nghe xong câu nói đó mặt co lại rồi giãn ra. Kéo nó ngồi xuống ghế sô-pha còn hấn thì đi lại lấy tủ sơ cứu thương, tháo băng cũ trên tay nó ra và sát trùng rồi thay băng mới cho nó.

"Này!" Nó hỏi.

"Cái gì?" Hấn chau mày.

"Tôi không làm ô-sin cho anh có được không?" Nó mắt long lanh hỏi hấn.

"K-H-Ô-N-G" Hấn gằn từng chữ một.

Nó mặt bí xị, bĩu môi. Hấn giờ nắm đầm lên hấn dọa nó làm nó càng héch mặt thách thức hơn. Thế là..... "Tóc" hấn búng lên trán nó một cái khá thắm.

"Ui ta!!" Nó lấy tay che đầu nhăn mặt.

"Cho đáng!!" Hấn khinh khỉnh.

Nó cúi nèn liền khom người tới chụp lấy vạt áo hấn dúi người tới thế là cả hai cùng ngã xuống trên ghế sô-pha. Mặt của cả hai chỉ còn có cách nhau khoảng 6 hay 7cm gì nữa là hai mặt chạm nhau. Mặt nó và hấn bắt đầu ửng đỏ, tim cả hai bắt đầu đập mạnh.

"Này..." Nó nói.

"Nói!" Hấn nói.

"Anh..... Anh có thương tôi không?" Nó mặt ửng đỏ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Chỉ cần một câu nói "Anh có thương tôi không?" đã khiến cho hấn tim đập mạnh, mặt đỏ ửng. "Cứ cho là vậy!!" Hấn nói.

"Vây thì tốt!" Nó cười.

Nó càng tiến gần với hần hơn....càng ngày khoảng cách của cả hai người càng gần hơn....Khoảng cách hiện tại của hai người bây giờ là 3cm....khoảng cách quá gần rồi và họ ngày càng gần hơn và...Môi gần chạm môi nhưng mắt thì đã chạm rồi và thế là.....

"Hai đứa chúng mày đang làm gì vậy?"Hoàng Minh không biết chui từ đâu ra nói.

Tiếng động phát ra khiến cho nó và hần giật mình liền vội đứng dậy.Mặt nó thì đỏ hết chỗ nói còn hần thì vẫn vậy chỉ ửng đỏ.Hoàng Minh mặt đỏ hết chỗ nói nếu chỉ cần có một chỗ hở nào đó ở trên đầu thì chắc hẳn đã có khối bay ra nghi ngút rồi.

"Tối đây là để làm gì?"Nó hỏi.

"Thăm em...nhưng sao hai người..."Hoàng Minh nhìn nó và hần hỏi.

"Làm gì không cần mày quan tâm!"Nó trừng mắt.

"SAO LẠI KHÔNG HẢ?"Hoàng Minh quát.

"Tụi tao nếu có yêu đương thì cũng đâu liên quan đến mày...tụi tao có hôn nhau thì cũng chẳng có gì cả...hay là mày ghen?Đừng nói với tao là mày quen Thúy Kiều rồi mà cũng muốn quen tao nữa à?Tính chơi bắt cả hai tay hả?Đừng quên tao với mày là anh em ruột.....mày tính loạn luân sao?"Nó khinh khỉnh nhìn Hoàng Minh.

"KHÔNG HỀ À NHA!!"Hoàng Minh vừa nghe hết câu liền vội phản bác.

"Vậy mày vô trong ngòai đi sẵn kêu cả Thúy Kiều nữa!!"Nó nói.

"Thúy Kiều?Cô ấy có đến sao?"Hoàng Minh hỏi.

"Lúc này thì có đến đấy....tụi tao đã nói chuyện ở ngoài cửa rồi!!Chứ bộ mày vào đây không thấy chị ta ở ngoài sao?"Nó chau mày hỏi.

"Vậy là lúc này cô nói chuyện với Thúy Kiều?"Hần hỏi.

"Nhưng sao khi anh đến thì cô ấy đâu ở đây!!"Hoàng Minh nói.

"Ừ,lúc này thì tôi có nói chuyện với chị ta.....Còn chị ta không có ở đây thì kệ chị ta chứ đâu liên quan gì đến tôi!!Đúng là bản chất của chị ta vẫn luôn như vậy thiếu kiên nhẫn!!"Nó nói.

"Em nói vậy là có ý gì?"Hoàng Minh nheo mắt hỏi.

Nó đứng dậy đi ra ngoài và để lại cho bọn họ một câu.....

"Đi về đi!!Tao không cần chúng mày đến thăm hỏi!"Nó nói đóng sầm cửa lại.

Nó bước đi quanh hành lang của bệnh viện....cứ bước.....cứ bước....và nó dừng lại trước phòng bệnh của mẹ hần.Bước vô và....vẫn là cảnh cũ,phòng của mẹ hần vẫn có nhiều bác sĩ và y tá túc trực.Như những lần trước mọi bác sĩ và y tá cúi đầu chào nó vào bước ra ngoài.Nó bước lại gần chỗ mẹ hần,nhìn mặt bà vẫn xanh xao tái nhợt.

"Hình như cô vẫn vậy nhỉ?Cô mà cứ như vậy thì thật tội cho Quốc Minh-con trai cô đấy!!Cô mà cứ nằm đó chực chờ chết thì chẳng phải anh ta là người đau lòng nhất sao?Cô có biết là khi cô đang ở trong phòng phẫu thuật thì anh ta đã đau lòng tới mức nào đâu.....Con biết cô vẫn có thể nghe thấy những lời con nói nên vì thế cô hãy tỉnh dậy đi!!Xin cô đấy!!"Nó cầu khẩn nói.Quả thật ngay cả nó còn không biết tại sao lại vì tên đó mà nó lại xuống nước đi năn nỉ người khác cầu xin người khác mà trong lòng thừa biết người đó không hề hay biết.

Nó tự nhiên cảm thấy mình thật nực cười,tự nhiên tới đây làm gì và mớ gì nó phải vì hần cơ chứ,nó và hần có là gì của nhau đâu....Đang quay lưng đi thì...

"Cháu nói đúng....ta đã làm nhiều người đau khổ rồi!!Đáng lí ra là ta không nên pỏ mặt số phận!!Ta đáng ra không nên từ bỏ cuộc đời mình và ta đáng ra không nên làm cho con trai ta phải đau lòng!!"Giọng một người phụ nữ yếu ớt lên tiếng.

Đáng lí ra là ngày hôm qua Từng đăng hai chương luôn mà làm biếng nên sáng nay cố gắng hoàn thành cho mấy bạn đọc nà!!Dạo này không đăng thường xuyên được mong mấy bạn đừng bơ truyện của Từng nhen!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nó sững người khi nghe được câu nói đó mặc dù rất nhỏ nhưng từng lời từng chữ nó đều nghe hết. Cảm xúc vỡ òa, nó vội quay lưng lại nhìn người phụ nữ kia... Cuối cùng cô ấy-mẹ của hắn cũng đã tỉnh!! "Cô đã tỉnh rồi à?" Nó cười nói.

Đáp trả lại nó là một nụ cười và một cái gật đầu từ mẹ hắn. Nó thở phào nhẹ nhõm.

"Cảm ơn cháu rất nhiều!! Vì đã ở bên cạnh con trai ta!" Mẹ hắn cười nhìn nó.

"Dạ? À... vâng!" Mặc dù không hiểu rõ ý của câu nói mẹ hắn cho lắm nhưng nó vẫn "dạ..vâng" cho qua chuyện.

"Cháu là người đã đến thăm ta vào những lần trước?" Mẹ hắn hỏi.

"À...vâng!! Nhưng sao cô lại biết được?" Nó khó hiểu hỏi.

"Mặc dù tao bị rơi vào trạng thái hôn mê sâu nhưng mọi chuyện xảy ra ở xung quanh ta, ta có thể nhận thức được!!" Mẹ hắn nói.

"Thì ra là vậy." Nó gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi.

"Cảm ơn vì đã hiến máu cho ta." Mẹ hắn nói.

"Sao..sao..." Nó lắp bắp nói.

"Quốc Minh đã nói cho ta biết vào tối hôm qua!! Tay cháu bị thương à?" Mẹ hắn hỏi.

"Là vậy!! Cô đừng quan tâm quá nó cũng sắp hồi phục rồi ạ!!" Nó cười.

"Mong là thế!" Mẹ hắn cười nhẹ.

Nó ngồi xuống ghế cạnh mẹ hắn, lấy trái cây gọt cho mẹ hắn ăn.

"Cô này...cô bị bệnh gì thế ạ?" Nó hỏi.

"Bệnh của cô là một căn bệnh hiểm nghèo...bệnh này không có cách chữa trị chỉ có thể trông chờ vào thuốc giảm đường đi di căn của nó thôi!!" Mẹ hắn buồn nói.

"Bệnh hiểm nghèo không có thuốc hay cách chữa trị là bệnh hiểm hã cô?" Nó khó hiểu hỏi.

"Có thể cho là như vậy!" Mẹ hắn trả lời.

"Vậy bệnh của cháu cũng cho là hiểm nghèo hã?" Nó ngồi phất dậy hỏi.

"Cháu bị bệnh hiểm nghèo hã? Còn nhỏ mà đã phải gặp những bệnh này rồi!!" Mẹ hắn thấy thật thương cảm cho nó.

"Vâng!! Bệnh của cháu cũng không có thuốc đặc trị được." Nó nói.

"Vậy máu mắc phải bệnh gì?" Mẹ hắn lo lắng hỏi.

"Cháu mắc bệnh máu nóng ạ!" Nó trả lời.

Trong khi đó, hắn và Hoàng Minh đang nói chuyện phiến với nhau chực chờ nó trở lại. Hắn thì có vẻ chán nản vì thằng bạn này cứ nói chuyện trên trời dưới đất làm hắn chẳng hiểu cái gì cả...

"Mấy nghĩ có được gì không?" Hoàng Minh hỏi.

"Không!!" Hắn nói.

"Sao không được....Nó ghét Thúy Kiều như thế...thì làm sao tao cưới cô ấy được!!" Hoàng Minh mếu.

"Không phải là không mà là không biết." Hắn nói.

Nghe xong câu nói của anh bạn mà Hoàng Minh muốn té ghế.

"Nếu mày giúp được tao vụ em của tao với vợ chưa cưới của tao thì tao hứa sẽ gả em tao cho mày!!OK?"Hoàng Minh nói.

"Nếu không giúp mày thì tao cũng sẽ cưới em mày!"Hắn nói.

"Á chà chà...mày thừa nhận là mày thích em tao rồi nha!!"Hoàng Minh nhảy cẫng lên nói.

"Có chứ nếu trong đó mà?"Hắn chau mày nhìn Hoàng Minh.

"Ồ vậy thôi!!À mà mày không tới thăm mẹ mày à?"Hoàng Minh hỏi.

Hắn nghe Hoàng Minh nói xong thì liền đứng dậy bước ra tới cửa và kịp để lại cho anh một câu.

"Không mượn mày nhắc thì tao cũng biết rồi chỉ tại muốn xem thử mày giờ trò đã đủ chưa thôi!"Nói rồi hắn đóng "RẦM" cửa lại để cái mặt hắc ám của ai đó đang khùng lên.

Hắn lê bước đi tới căn phòng nơi mà mẹ hắn đang nằm nghỉ.Chưa kịp mở cửa bước vô thì ở bên trong đã có tiếng vọng ra.

"Cháu thật sự.....thật sự rất thích....rất thích Quốc Minh-con trai cô...Không phải cái thích của mấy đứa bạn hay anh em mà là theo kiểu con gái với con trai ấy!!Thật sự ngay cả cháu còn không biết rằng mình tại sao lại thích hắn đến như vậy...Cháu rất muốn hắn cũng thích cháu không cần như kiểu con trai,con gái đây chỉ cần thích như kiểu bạn bè hay anh em thì cháu cũng rất vui rồi!!"

Xin lỗi vì mấy bữa nay không ra chương kịp cho mấy bạn đọc nha!!Tùng thành thật xin lỗi tại do mấy bữa nay làm biếng lắm luôn ý với lại còn phải đi tập nhảy nhót nên không có thời gian...huhu thật tình mà nói Tùng viết truyện không hay mà hôm nay ra chương này lại càng cảm thấy dở vô cùng....mọi người thông cảm mà ráng được nhần...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Câu nói vừa dứt tim hắn đập mạnh,một cảm xúc phức tạp len lỏi vào tim hắn vừa vui vừa hạnh phúc.Tại sao hắn lại bị như vậy?Nhưng..

"Tại sao cháu không nói với nó??"

"Cháu ngại và sợ!!"

"Lí do?"

"Cháu...."

Cách

"Mẹ??"Hắn nói.

Nó và mẹ hắn bất ngờ nhìn về phía hắn....nhìn như thể hắn là sinh vật lạ không bằng ý.

"Con/anh tới đây làm gì?"Mẹ hắn và nó đồng thanh.

"Mẹ tỉnh dậy từ khi nào vậy?"Hắn mừng rỡ chạy lại bên mẹ.

"Khi nào thì con không cần biết!!"Mẹ hắn cười.

"Thôi....cô cứ nói chuyện với hắn ta đi!!Cháu xin phép về!!"Nó lịch sự nói.

"Ừ...Lần sau nhớ ghé thăm cô nha!!"Mẹ hắn cười.

"Cô ở chơi thêm tí nữa hắn về!!"Hắn nói.

"Không cảm ơn...."Nó nói.

Nó mở cửa bước về phòng. Vô phòng lại trống không. Hoàng Minh chắc là đã về rồi!! Nó đi làm thủ tục xuất viện rồi cũng về nhà.

-----Tối-----

Nó mệt mỏi lếch xác xuống nhà vì ngủ mới dậy. Mới vừa xuống thôi thì...

"Làm gì mà khi đang ở bệnh viện mà lại về đây vậy?" Hấn nhìn nó hỏi.

"Kệ tôi chứ?" Nó nói.

Hấn tự nhiên thấy nó có cái gì đó hơi kì kì. Tóc nó....sao lại có một đóm tóc ở trước mặt nó thế kia??

"Ai bảo là đi cắt tóc thế hả?" Hấn chau mày tay cầm tóc mái bằng thưa của nó kéo kéo.

"Anh làm cái gì vậy?" Nó chau mày quát.

"Ai bảo đi cắt tóc hả?" Hấn trừng mắt.

"Trước giờ vẫn vậy mà!! Chỉ tại tôi vuốt nó qua bên này nên anh không thấy thôi!!" Nó nói.

"Thôi bỏ qua đi!! Đi theo tôi!!" Hấn lôi nó đi.

Nó mặc dù chẳng biết hấn kéo nó đi làm gì nhưng nó vẫn đi theo hấn.

Hấn lôi nó lên xe rồi phóng thẳng tới vùng ngoại ô thành. Dừng xe tại một nơi khá là vắng vẻ nó lại bị hấn kéo đi tiếp. Sau một hồi bị hấn lôi đi thì cuối cùng hấn cũng dừng lại. Nó khom người thở hổn hển.

"Tới chưa?" Nó hỏi hấn.

"Tới rồi!!" Hấn dịu dàng trả lời.

"Đi đâu...học....mà..." Nó vừa nhăn mặt vừa nói vừa đứng dậy thì...

Nó đứng người trước mặt nó là một vườn hoa oải hương không phải một vườn dâu mà là một rừng hoa oải hương mới đúng. Hèn gì khi này nó cảm thấy cái mùi oải hương văng vẳng đâu đây mà nó cứ nghĩ là mùi phát thoảng từ người nó chứ.

"Đẹp...đẹp quá!!" Nó trầm trồ khen ngợi.

"Biết cô thích oải hương nên tôi mới đưa cô tới đây!!" Hấn nói.

"Cảm ơn anh!!" Nó cảm kích nói.

"Mẹ tôi thích hoa này lắm nên lúc bà bị bệnh tôi thuê người trồng vườn hoa này để khi tới đây tôi có thể nhớ lại cái mùi hương khi xưa của mẹ..." Hấn nói.

"Vậy giờ bà ấy không còn thích hoa oải hương nữa à?" Nó hỏi.

"Không. bà còn thích lắm nhưng. vì bệnh của bà không ưa với loài hoa này!!" Hấn nói.

"Vậy à!! Đẹp quá à!!" Nó cười nói.

"Hãy cảm thấy vinh dự đi!!" Hấn nói.

"Mớ gì phải cảm thấy vinh dự?" Nó chau mày.

"Vì chỉ có người mà tôi cảm thấy quan trọng thì mới được tôi dẫn tới đây đấy!! Ngay cả đám bạn tôi mà tôi còn chưa dẫn tới đây!! Nói chung thì cái vườn hoa này cô là người đầu tiên được tôi dẫn tới đây đó!!" Hấn khoác vai nó nói.

Chương mới có rồi đây!! Có vẻ chương này hơi nhảm xí....mấy bạn đọc vui nhẩn....Chương nó chưa có được đủ cho nên mình chèn vô bài hát nha!!

-----Lời Từ Trái Tim Anh-----

Anh đã thấy nhớ, đầu ít phút trước,

Mới bước với em trên 1 con đường quen đầy lá gió.

Sương đêm buông rơi, anh nghe chơi vơi như là ko gặp nhau rất lâu rồi.

Nghĩ đến lúc ấy, hoa tươi trên tay,

Bối rối đắn đo anh chạy đến làm quen rồi lo lắng,

Chẳng biết em vui hay em chẳng thích sẽ phải nói ra sao??

Rồi em cười...

Kể từ đó 2 ta luôn bên nhau cho tim anh vui như chưa buồn phiền,

Rồi đêm anh hay nghĩ

Giá như ngày nào anh cũng được bên em

Thế thôi cuộc đời anh sẽ thật nhiều niềm vui,

Lắng nghe nhịp đập ngay từ tim này em nhé,

Để thấy tình yêu để thấy rằng phút giây bên nhau quý đến nhường nào

Xin luôn ở bên đừng xa anh,

Bởi em sẽ là người anh cần những vòng tay khi buồn,

Tháng năm còn dài và đời không như mơ,

Hãy bước cùng anh, giữ lấy từng chút yêu thương và ta luôn có nhau.

Có lúc ánh nắng mang ai ngang qua,

Khiến trái tim anh mang một 1 chút gì đó băng khuâng,

Nhưng tin anh đi, sẽ chóng qua những lúc ấy

Và anh lại tìm về nơi em, yên bình

Bởi vì khi anh đã nói yêu em anh luôn mong muốn em không buồn phiền,

Dặn lòng không đổi thay.

Giá như ngày nào anh cũng được bên em

Thế thôi cuộc đời anh sẽ thật nhiều niềm vui,

Lắng nghe nhịp đập ngay từ tim này em nhé,

Để thấy tình yêu để thấy rằng phút giây bên nhau quý đến nhường nào

Xin luôn ở bên đừng xa anh,

Bởi em sẽ là người anh cần những vòng tay khi buồn,

Tháng năm còn dài và đời không như mơ,

Hãy bước cùng anh, giữ lấy từng chút yêu thương và ta luôn có nhau.

Đôi khi anh chưa giành nhiều quan tâm đến em,

Chỉ là vì anh mang bao nỗi lo cho cuộc sống khi đã lớn khôn, em hiểu mà!

Nhưng anh tin ta sinh ra là để cho nhau, này người ơi, yêu em mãi mãi

Lời từ trái tim anh

Chương 30

Nó đơ người trước lời nói và hành động của hắn. Hắn đang làm cái gì vậy? Hắn đang nói cái gì vậy? Có phải nó nghe nhầm không? Nó là người được hắn đưa đến nơi này đầu tiên à! Lòng nó tự nhiên cảm thấy có hạnh phúc xen lẫn niềm vui. Nhưng trái với trong lòng nó lại tỏ thái độ ngược.....

"Xạo à?" Nó hất tay hắn ra lườm hắn nói.

"Bộ nhìn tôi giống đang nói láo cô lắm hả?" Hắn chau mày nhìn nó nói.

"Không có...nhưng mà..." Nó ngập ngừng.

"Nhưng gì?" Hắn hỏi.

"Nhưng sao lại anh dẫn tôi đến đây?" Nó hỏi.

"Tôi biết cô thích hoa oải hương!" Hắn nói.

"Sao anh lại biết...và lại anh nói chỉ có người quan trọng với anh, anh mới đưa tới đây mà! Với lại tôi với anh cũng đâu có thân mấy!!" Nó thẹn nói.

"Người cô lúc nào không có mùi oải hương!! Tôi thật sự rất thích mùi oải hương của cô...nó khác với các mùi oải hương mà tôi được biết...nó rất đặc biệt đặc biệt như là người chủ của nó.." Hắn nói.

"Là sao?" Nó nhăn mặt khó hiểu.

Hắn nhăn mặt nhìn nó, kéo nó đi vào sâu bên trong vườn hoa. Ở giữa vườn có một cây hoa anh đào lớn, hắn bảo nó ngồi xuống. Khung cảnh bây giờ thật tuyệt, cây anh đào cũng đang vào mùa nở hoa nên cánh hoa nở rộ rụng đầy xuống nên đất trông tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp chưa kể khoảng xung quanh được bao quanh bởi hoa oải hương...khung cảnh bây giờ thật đẹp, thật thơ mộng và thật lãng mạn nha!!

"Ngồi xuống đây chỉ để ngắm cảnh thôi hả?" Nó hỏi.

"Hôm nay tôi và cô tâm sự đi!!" Hắn đề nghị.

"Anh nói trước đi!!" Nó nói.

"Tiểu sử của cô là gì?" Hắn hỏi.

"Tiểu sử? Tôi tưởng anh biết rồi chứ? Tôi tên Nguyễn Hoàng Ái Nhi...." Nó chưa nói hết câu thì bị hắn chui vào.

"Không phải cái đó...thằng Hoàng Minh nói cái tiểu sử gì gì đó!!" Hắn chau mày nói.

"Thì đó tôi tên...." Nó nói chưa hết câu thì lại bị hắn nhảy vô tiếp.

"Không...cái lí do vì sao cô máu nóng!" Hắn nhăn mặt nói.

"Thì cái gì chẳng có nguyên do của nó....anh máu lạnh thì cũng có nguyên do tôi máu nóng cũng có nguyên do thôi!" Nó nói.

"Nhưng sao cô lại vậy?" Hắn thật muốn điên với nó nha!!

"Tôi bị mắc hội chứng rối loạn cảm xúc, ngay từ nhỏ tôi đã là một đứa trẻ khá đặc biệt!! Máu trong người tôi có nhiệt độ không giống như người bình thường...nó nóng một cách khá khác thường và lại khi nhỏ tôi bị té xuống nước và ngâm hồi lâu ở đó và bị cảm nặng xém chút mất mạng nên máu nó nóng hơn...nên tính tình có một tí khác người bình thường một tí!! Hội chứng này không có thuốc đặc trị....chỉ trông chờ vào chế độ thất thường của tôi thôi...nếu tôi không kiểm soát được tính nóng thì sau này tôi sẽ trở thành một người hay nóng nảy...sẽ bị nhiều người ghét....tôi không muốn ai ghét mình cả...." Nó buồn nói.

"Nhưng mà tôi có nghe nhiều người mắc nhiều hội chứng khác cơ mà chưa nghe tới hội chứng của cô bao giờ nha!!" Hắn nói.

"Cũng phải hội chứng hiếm mà!! Ông bạn bác sĩ già bảo tôi như thế!!" Nó nói.

"Bác sĩ già?" Hắn chau mày thắc mắc hỏi.

"Ừ...tại khi tôi còn nhỏ tôi tình cờ gặp ông ấy và tôi với ông ấy khá hợp với nhau nên kết thân."Nó nói.

"Giờ bỏ qua chuyện đó đi!!Tôi hỏi cô này!!"Hắn nhìn vào mắt nó hỏi.

"Cứ hỏi!"Nó nói.

"Cô thích tôi phải không?"Hắn nói.

Nó đơ người nhìn hắn.Mắc mớ gì đang yên đang lành mà hắn lôi chuyện này ra hỏi vậy trời!!

"A..Ai nói tôi thích anh chứ?"Nó mặt ửng đỏ nói.

"Lúc mà cô nói chuyện với mẹ tôi đấy....tôi đã nghe hết rồi!!Lúc cô nói thích tôi ý!"Hắn nhẹ nhàng nhìn nó nói.

Nó giật mình,mặt càng ngày càng đỏ.Hắn cười nhẹ,ôm nó.

"Cô....Tôi cũng thích em!!"Hắn cười nói.

Xin lỗi mấy bạn nha....bởi bữa giờ không đăng chương cho mọi người đọc được...chương này có nhiều chỗ nói xạo nha...bệnh tật,máu me đều do Từng nói xạo á nha.... Với lại chương này hơi bị dở một tí....mong mấy bạn thông cảm nha!!

Đọc Truyện Vui Về Nha!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Nó hiện giờ chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.Hắn cũng thích nó ấy thế mà nó cứ nghĩ rằng hắn không thích nó mà chỉ muốn trêu đùa nó thôi chứ!!

"Tôi cũng vậy nhưng.....lời anh nói có phải là sự thật?"Nó hỏi.(không hề ôm lại hắn nha!!)

"Nhìn mặt tôi bộ có hiện hai chữ "nói láo" lắm hả?"Hắn buông nó ra chau mày nói.

"Nhưng....tôi...."Nó ấp úng.

"Nếu em không tin tôi thì cũng không sao!!"Hắn nói.

"Không phải...."Nó vội chối.

"Chứ sao?"Hắn hỏi.

"Tôi sợ..."Nó nói.

Hắn chau mày nhìn nó,hắn nói thích nó mà mắc mớ gì nó phải sợ.

"Sao phải sợ?"Hắn hỏi.

"Tôi sợ sau này tính máu nóng của tôi không kiềm chế được sẽ khiến anh ghét tôi!!"Nó buồn nói.

"Ngốc ẹ!!Từ ngày tôi quen biết em tôi chỉ thấy mấy ngày đầu hơi thấy em hơi hơi kì lạ một chút thôi nhưng kể từ khi tôi cứu em khỏi đám côn đồ thì tôi đã thấy em không còn tính máu nóng nữa....theo tôi nghĩ em đã không còn tính đó nữa rồi!"Hắn nhẹ nhàng nói.

"Thật không?"Nó ngây thơ hỏi.

Hắn không nói gì chỉ cười nhẹ và lấy tay xoa xoa đầu nó làm mái tóc màu đỏ của nó xù hết cả lên.

"Xù tóc tôi hết rồi!!"Nó ngượng đẩy tay hắn ra vuốt vuốt lại mái tóc.

"Mà sao lại cắt tóc vậy?"Hấn hỏi.

"Nói bao nhiêu lần rồi!!Đó là tóc tôi cắt từ lâu rồi mà!!"Nó nói.

"Hứa với tôi!!Em hãy để cho nó dài ra không cắt nữa!!"Hấn nói.

"Không thích..."Nó hếch mặt.

"Thôi cũng đã muộn rồi!!Về thôi!"Hấn kéo nó đứng lên.

-----Sáng Hôm Sau-----

Nó hí hửng dậy sớm làm bữa sáng.Sau một chuẩn bị lục đục ở bếp nó cời tập dề ra,bước ra thì....

"Hello..."Julia nhìn nó cười.

"Chuẩn bị đi nhỡ?"Gia Lâm kéo tay Julia.

"TỤI-MÀY-ĐÚNG-LẠI!!"Nó hét lớn.

Gia Lâm và Julia khó hiểu đứng lại.

"Chuyện gì vậy?"Đồng thanh.

"Chúng mày đang mặc đồ gì ở trên người chúng mày vậy?"Nó gần từng chữ tay chỉ về phía bộ đồ của cả hai.

"Thì là đồ đi học!!"Đồng thanh tập hai.

"Ai bảo chúng mày đi học?"Nó hỏi.

"Thì tự thân tụi tao thích thôi!!"Julia nói.

"Rồi...chúng mày đi đi!!"Nó xua tay nói.

Julia và Gia Lâm cũng chẳng hiểu tại sao mà nó lại tỏ ra thái độ như vậy nữa nhưng mà phải đi học vì nói đó có ai đó.Nó chán nản lên phòng thay đồ rồi lại đi ra ngoài.

Lê bước trên đường đầy tấp nập người qua lại,sao lòng nó cảm thấy hụt hẫng vậy trời!!Nhớ hồi trước hai nhò bạn nó một mực nhất quyết không đi học mà giờ lại đòi đi...Julia thì nó không nói gì nó biết nhò đi học là để ngắm nghía cái thằng "chồng tương lai" của nhò-Hà Nam thôi còn Gia Lâm thì hà có gì phải đi học mà bỏ nó một mình cơ chứ?

"Ai nha...đừng nói là con nhò Gia Lâm thích cái thằng Gia Bảo nha?Hay là nó thích tên Quốc Minh?Không được..không được ngày mai phải đi học...phải đi tìm hiểu rõ mọi chuyện!!Không thể để con Gia thích hấn ta được!!"Nó lăm bằm một mình như tự kỉ.

-----Bệnh Viện-----

Nó đến bệnh viện để thăm mẹ hấn....Chắc là bà sẽ vui khi nó đến thăm

Cạch

"Cháu chào cô!!"Nó cúi chào nói.

"Mừng cháu đến!!"Mẹ hấn cười.

"Cô này...cô biết hấn ta à không Quốc Minh-con trai cô ý...thích cái gì không?"Nó không đầu không đuôi hỏi mẹ hấn làm bà phải chau mày khó hiểu.

"Cháu nói như vậy là có ý gì?"Mẹ hấn hỏi.

"Thì là....như hấn có tâm sự với cô cái người mà hấn thích không?Hay là cô có biết mẫu người của hấn là gì không?Cô có bao giờ thấy hấn nhắc tới cái tên Gia Lam không?Hay là có nói gì với cô chuyện hấn thích cô gái đó không?"Nó tuông ra một tràn.

"Ta chưa bao giờ nghe nó nhắc đến người con gái nào tên Gia Lâm cả và lại nó nhắc mỗi mình con thôi!!Mà con hỏi nhiều như vậy....đừng nói...con...con đang ghen với cô gái mang tên Gia Lâm đó??"Mẹ hấn nhìn nó cười nói.

Chương mới có rồi nè mọi người!!Giỏi không?Mà có vẻ hơi nhàm nhì??Mà kệ mọi người ráng đọc hen!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Nó đơ người...mẹ hấn bà ấy đang nói cái gì vậy?Ghen á?Nó là cái gì vậy?"Cô nói cái gì vậy?"Nó chau mày khó hiểu.

"Cháu không hiểu à?Cháu...là cháu đang ghen với cô gái tên Gia Lâm đó!!"Mẹ hấn cười.

"Ghen?Nó là gì ạ?"Nó hỏi.

"Ồ...Cháu không biết à??"Mẹ hấn ngạc nhiên hỏi.

Nó lắc đầu xem như câu trả lời.

"Đó là cảm giác khi con thấy người con thương đi chung hay nói chuyện thân mật với một người khác giới..."Mẹ hấn nói.

"Gia Lâm là bạn của cháu,cháu nghĩ chắc không chuyện gì xảy ra giữa hấn ta với cậu ấy đâu và lại cháu chỉ muốn làm rõ một số chuyện thôi!"Nó nói.

"Vậy à!"Mẹ hấn nói.

"Nhưng mà....cô nói như vậy như thể cô từng trải vậy....chẳng lẽ cô từng ghen à?"Nó hỏi.

Mẹ hấn nghe nó nói xong liền giật bắn người.

"Ừ.....từng ghen...nhưng chuyện cũng qua rồi."Mẹ hấn cười.

"Vậy à!!Cháu thì chưa từng đấy!"Nó cười.

Tự nhiên của mợ,bác sĩ và y tá bước vào.Mẹ hấn nhìn thấy họ liền thở dài.

"Phu nhân tới giờ uống thuốc rồi à!!"Vị bác sĩ kính cẩn nói.

"Được rồi!!"Bà nói.

"Bác sĩ này..có thật là không có cách đặc trị nó ư?"Nó hỏi.

"Con ngốc quá...đã là bệnh hiểm nghèo thì ít có căn bệnh nào có thể chữa trị cả....chỉ có thuốc để cảm cự sự sống thôi....và thuốc nó chỉ cảm cự được một mức độ nhất định....khi cơ thể đã quá quen thuộc với thuốc thì khi đó chẳng còn cách nào để cứu nổi cả."Mẹ hấn nói.

"Nhưng nếu có thể chữa trị được thì sao?Bác sĩ chẳng lẽ thật không còn cách chữa trị sao?"Nó hỏi.

"Bệnh gì thì chắc cũng có một cách gì đó có thể chữa được nhưng phải tìm người có thể nghiệm cứu cách chữa trị này....cũng đã từng có một vị giáo sư trẻ tuổi đã tìm ra cách chữa trị căn bệnh này nhưng ông đã thất bại khi một bệnh nhân được ông điều trị chết...từ đó ông đã rời bỏ ngành y và hiện nay không một ai còn biết đang ở đâu cả!"Vị bác sĩ nói.

"Ông ta tên gì?"Nó hỏi.

"Wiliam...."Vị bác sĩ nói.

Nó nghe xong chỉ "à" lên một tiếng.Cúi đầu chào mẹ hấn nó bước ra về.

-----Tối-----

Nó lê bước trên đường....chẳng hiểu sao mà nó chẳng muốn về nhà cả.Mặc dù bị lũ bạn gọi mắng cho một trận nhưng thực nó không muốn gặp ai.Đi ngang con hẻm nhỏ nó nghe hình như có tiếng đánh nhau.....Sự tò mò trỗi dậy nó bước vô con hẻm và nhìn thấy một hiện tượng thật đẹp mắt.Một đứa con gái đang đánh nhau với một đám đàn ông cao to lực lưỡng.

"Chà..chị này có vẻ hồ báo nhì!!Một mình cân nguyên bầy kia á?"Nó nói nhỏ để trách tình trạng bị mấy người kia biết được rồi lại tự chuốt vạ vào thân.

Nó chú ý nhìn nhưng không một lời nào được nói ra từ họ ngoài những tiếng "Bình" "Bốp" "Bịch". Trong lúc sơ xảy người gái kia bị một tên đánh trúng đầu gối nên khuỵu người xuống. Nó thấy không ổn cho người con gái kia liền vội chạy ra cứu giúp.

"Nguyên đám bụi con mà đi ăn hiếp một đứa con gái có chút xíu liệu còn chút nam nhi nào không?" Nó quát.

"Mày từ đâu chui ra vậy? Hay là cùng đồng bọn với Hắc Long à?"

"Hắc Long hay Hắc Lòng gì đi chẳng nữa tôi không quan tâm nhưng... có cần phải đi ăn hiếp một đứa con gái yếu đuối như vậy không?" Nó nói.

"Cô ta mà là đứa con gái yếu đuối ư? Chắc mày cũng là đứa cao thâm rồi!! Tụi bay lên!!"

Bọn kia xông lên đánh nó, nó nhanh tay rút một cây súng cách âm từ trong túi xách nó ra. Bắn vào bọn họ, từng người bọn họ ngã xuống. Nhân cơ hội nó kéo người con gái kia đi. Tới một nơi mà nó cho là khá an toàn.

"Cô không sao chứ?" Nó hỏi.

"Không sao... cảm ơn!!" Người con gái kia nhìn nó đầy cảm kích.

Nó nhìn vào người con gái kia cứ như không tin vào mắt của mình.

"Thúy Kiều? Chị làm gì ở đây?" Nó ngạc nhiên hỏi.

Lại không đủ chữ rồi chèn bài hát vào nha!! Có một bạn đề nghị với mình nên chèn bài Vì anh là của em của chị Hòa Minzy và bài Anh đang nơi đâu của chị Miu Lê nên mình chọn bà của chị Hòa nhen.

----- Vì Anh Là Của Em -----

Verse 1:

Em chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ yêu

Và sẽ yêu ai đó thật nhiều

Em chưa bao giờ nghĩ cuộc đời có anh

Làm trái tim này thật mong manh

Em luôn tin rằng cứ một mình cũng vui

Và có khi cho đến trọn đời

Nhưng đâu ai ngờ bỗng một ngày mới hay

Tình yêu khiến cho lòng mê say

Có những lúc em vu vơ suy nghĩ

Có những lúc em lại thần thờ

Những bối rối cứ đọng đầy trong trái tim em từng ngày

Chỉ cần anh biết rằng từ tận sâu trong đáy lòng

Bao nhiêu nhớ thương dành trao riêng mỗi anh

Người đã đến trong đời, và làm cuộc đời em tựa như chơi vơi

Và từng đêm nhớ thương lòng còn bao nhiêu vấn vương

Bao nhiêu ước mơ ngày đôi ta có nhau

Dù cho đến bao giờ, lòng còn chờ đợi những bất ngờ

Vì anh là của em

Verse 2:

Bao nhiêu lâu lòng cứ bồi hồi nhớ thương

Liệu trái tim anh có hiểu được

Em luôn mong rằng đến một ngày chúng ta

Được đi giữa cuộc đời bao la

Chắc có lẽ em đang ngây ngô quá

Cứ giấu kín không thể cất lời

Những bối rối cứ đọng đầy trong trái tim em từng ngày

Chỉ cần anh biết rằng từ tận sâu trong đáy lòng

Bao nhiêu nhớ thương dành trao riêng mỗi anh

Người đã đến trong đời, và làm cuộc đời em tựa như chơi vui

Và từng đêm nhớ thương lòng còn bao nhiêu vấn vương

Bao nhiêu ước mơ ngày đôi ta có nhau

Dù cho đến bao giờ, lòng còn chờ đợi những bất ngờ

Vì anh là của em

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Người con gái kia đột nhiên giật mình. Thúy Kiều? Cái tên ấy chẳng phải là tên của người chị của cô hay sao. Tay nắm chặt nó. "Thúy Kiều....cô biết chị tôi sao? Vậy cô có biết hiện giờ chị ấy đang ở đâu không?" Người con gái kia vội hỏi nó.

Nó nghe xong câu nói kia mà người ngu ra trông thấy. Nó thật không hiểu bà chị dâu của nó chẳng lẽ vì chuyện của nó mà đâm ra rồi loạn thần kinh rồi à?

"Chị bị hâm à? Tự nhiên hỏi tôi chị ở đâu là sao? Chị ở đâu mà chị còn không biết thì đi hỏi tôi làm gì vậy?" Nó ngờ người nói.

"Không....tôi không phải là Thúy Kiều...Thúy Kiều là chị gái của tôi...Tôi là Kiều Trinh." Kiều Trinh nói.

Nó đơ người, thật là nó chẳng hiểu một chút gì trong chuyện này cả. Tự nhiên đi dạo thì chui vô hẻm coi đánh nhau rồi cứu người rồi cái người này nói này nói nọ thiệt lòng làm nó chẳng hiểu một tí nào cả.

"Này cô bạn...Hay là vậy...Cô có thể kể rõ đầu đuôi một tí không chứ cô cứ kể đoạn giữa giữa thật tình là tôi đây chẳng hiểu cái gì cả!" Nó cười nói.

"Chuyện là như thế này.....tôi và chị Thúy Kiều là tiểu thư của gia tộc nhà họ Phạm nói là gia tộc thì cũng hơi quá đáng.....gia tộc tôi vốn dĩ là một băng đảng lớn trong giới ngầm và mở nhiều công ty làm ăn phi pháp...Tôi và chị ấy từ nhỏ đã bị bọn họ huấn luyện thành những kẻ máu lạnh để phục vụ lợi ích cho họ. Năm tôi lên 6 chị ấy lên 7, đã có lần chị bảo việc huấn luyện một đứa trẻ con thành một kẻ hung tàn như vậy chị ấy có chút gì đó hận gia tộc và căm thù gia tộc và chị từng khát khao được bay khỏi cái gia tộc này. Khi chị lên 10 chị đã can đảm thực hiện được niềm khát khao của mình....thế là chị còn mình tôi chỉ còn mỗi mình tôi cô đơn ở cái nơi đầy lạnh lẽo đó cùng với đám trẻ con cũng cùng được huấn luyện...." Kiều Trinh buồn nói.

Nó thì cố lấy hết sự kiên nhẫn của mình để nghe câu chuyện của chị em Thúy Kiều nhưng.....nó quá dài khiến nó có chút gì đó không nhẫn nại được thêm bên nói.

"Như vậy là Thúy Kiều bỏ trốn cô ở lại." Nó nói.

Kiều Trinh gật đầu,nó nói tiếp.

"Vậy hà có gì cô đi kiểm chị ta??"Nó chau mày hỏi.

"Vì mong muốn một ngày nào đó được gặp lại chị nên tôi đã luôn cố gắng học tập để trở thành một lãnh đạo tốt...."Kiều Trinh nói chưa hết cô thì bị nó chui vào.

"Vậy là cô là chủ được bang báng gì đó rồi giờ cô muốn tìm lại người chị của mình?"Nó nói.

"Không phải bang báng gì đâu....mà là Hắc Long.."Kiều Trinh nói.

"Aizz...cái gì không được mà!"Nó nhăn mặt.

"Mà cô tên gì??"Cô biết chị tôi ở đâu không?"Kiều Trinh hỏi.

"À...tôi là Ái Nhi...Chị của cô là chị dâu tương lai của tôi...Hay là vậy đi,từ nay tôi và cô sẽ là bạn thân.Được không?"Nó đề nghị.

"Bạn thân??"Tôi có thể ư?Nhưng nó là cái gì?"Kiều Trinh hỏi.

Nó đơ người nhìn Kiều Trinh.Có phải cô ta là loài người không vậy?Ngay cả bạn bè cũng không biết ư?

"Bạn thân là cô kết giao thân thiết với một người khác....Bộ trước giờ cô không có bạn à?"Nó hỏi.

"Không...từ nhỏ cho tới lớn tôi chỉ biết học võ và học sử dụng nhiều loại vũ khí để giết người thôi!"Kiều Trinh nói.

"Thì bây giờ tôi là bạn của cô....không chỉ có mỗi mình tôi mà hai nhỏ bạn thân của tôi cũng sẽ là bạn của cô."Nó nói.

"Vậy được..."Kiều Trinh cười.

Nó cười rồi cùng Kiều Trinh đi về nhà.Mà nó cũng phải công nhận giữa Thúy Kiều với Kiều Trinh thì cả hai có vẻ khá giống nhau nha!!Nhìn kĩ thì sẽ nhận ra hai người khác chứ nhìn sơ lượt thì giống nhau như hai giọt nước nhưng Thúy Kiều có vẻ thân thiện hơn Kiều Trinh nhưng nó lại muốn thân với Kiều Trinh hơn là Thúy Kiều.

Nó vừa mở cửa bước vào nhà thì đã bị hai nhỏ bạn chửi thậm tệ rồi.

"Mày nghĩ sao mà đi từ sáng cho tới tối...Bộ mày xem tụi tao chết rồi hả?"Gia Lâm quát.

"Chưa kể còn không báo là đi đâu nữa chứ...Mà sao đồ mày bản hết cả vậy?"Julia chau mày nhìn nó.

"Tụi mày đừng có ở suốt ngày mà mắng tao được không?Mà nhà tao mà tao muốn đi đâu thì đi chứ?Sao lúc trước nhìn chúng mày hiền lắm mà sao giờ chúng mày nóng dữ vậy?Mà tao có dẫn một người bạn mới của chúng ta về này!!"Nó cười nói.

Nói rồi nó bảo Kiều Trinh đi vô còn hai nhỏ bạn của nó thì trầm tư suy nghĩ không biết người bạn mà nó đưa về là ai.Kiều Trinh bước vô thì.....

"Thúy Kiều chị à gì ở đây?"Gia Lâm hỏi.

"Chị dâu Thúy Kiều của mày mà mày kêu là bạn hả con hâm!!Và lại theo tao nhớ không nhầm là mày ghét chị ta lắm mà??"Julia khó hiểu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

"Ghét?Cô ghét chị gái tôi à?"Kiều Trinh chau mày nhìn nó."Có thể là vậy...nhưng cũng có thể không là vậy!!"Nó nhún vai nói.

"Cả hai đang nói cái quái gì vậy?"Julia khó hiểu nói.

"Đừng nói là thời tiết dạo này hơi nóng nên mấy người bị chạm dây thần kinh rồi hả?"Gia Lâm nhăn mặt.

"Tao chưa nói chúng mày à? Đây là Kiều Trinh em gái của Thúy Kiều!" Nó nói.

1s...

2s...

3s...

"CÁI GÌ??" Cả hai cùng đồng thanh.

"Làm gì mà la toán lên thế?" Nó chau mày.

"Nghe Hà Nam nói là Thúy Kiều mò còi cơ mà..." Julia khó hiểu nói.

"Hà?" Nó nhăn mặt khó hiểu.

"Mà tại sao chị ta lại phải che dấu thân phận chứ!!" Gia Lâm xoa cằm đăm chiêu hỏi.

Nó nhìn về phía Kiều Trinh, hình như cô đang buồn thì phải.

"Cậu sao vậy?" Nó đặt tay lên vai Kiều Trinh hỏi.

"Tôi hiểu sao chị ấy lại như vậy rồi!!" Kiều Trinh buồn nói.

"Nói..." Nó nói.

"Chắc vì gia tộc làm ăn phi pháp, chắc vì chị ấy xấu hổ vì mình xuất thân từ nơi đó nên chị ấy cảm thấy kinh tởm..." Kiều Trinh nói.

"Mà Hắc Long là cậu làm chủ à?" Nó hỏi.

"Tôi chỉ là phó bang chủ thôi!! Còn bang chủ thì ba tôi nắm giữ...." Kiều Trinh nói.

"Cô lên phòng nghỉ đi!!" Gia Lâm nói.

"À mà từ nay Kiều Trinh sẽ ở đây với chúng ta!!" Nó nói.

"Vi trời cũng tối nên ngày mai tao mới xử mày!!" Gia Lâm trừng mắt nhìn nó.

-----Sáng Hôm Sau-----

"Ái Nhi??" Kiều Trinh gọi nó.

"Ừm. ừm..." Nó kéo chăn trùm kín cả đầu.

"Cô có dậy không thì bảo??" Kiều Trinh chau mày hỏi.

"Cho tao ngủ tí...tụi mày đừng có mà kêu ca nữa mà!!" Nó nói.

"Cô có dậy không thì bảo??" Kiều Trinh nhăn mặt đưa súng lên đầu nó.

Nó nhăn mặt đưa tay lên tính là cầm cái vật gì kia để vứt nó đi một xó nào đó nhưng.....vừa mới chạm vào thì nó đã mò mẫn vật đó rồi. Sờ ngang, sờ dọc, sờ trên, sờ dưới thì nó bỗng dưng phát hiện ra.....

"TỤI MÀY VỪA MỚI PHÁT MINH RA CÁCH GỌI TAO DẬY BẰNG SÚNG À??" Nó bật dậy quát.

"Cô cuối cùng cũng đã dậy!!" Kiều Trinh nói.

Nó quay nhìn Kiều Trinh mặt hiện lên vài vệt đen.

"Cậu có cần thiết kêu tôi bằng súng không? Chết người như chơi đấy." Nó quát.

"Tại trên bàn cạnh giường cô có cây súng giảm thanh nên tôi lấy...." Kiều Trinh ngây thơ nói.

Nó gỡ đầu bứt tóc, lếch xác vào nhà vệ sinh với tâm trạng không thể nào tốt hơn được....

Nó bước xuống nhà với vẻ mặt vừa mới nhìn xuống dưới thôi....

"Kiều Trinh...cậu làm cái gì vậy?"Nó hỏi.

"Tôi chỉ là muốn dọn dẹp nhà cửa thôi!!"Kiều Trinh ngây thơ nói.

"Thôi...cậu không cần dọn đâu....cậu mà dọn thì nhà tôi nó sẽ bị loạn..."Nó nói.

"Ồ...."Kiều Trinh nói.

"Cậu lên thay đồ rồi theo tôi!!"Nó nói.

"Đồ đâu tôi thay...."Kiều Trinh thơ ngây nói.

"Chứ đồ này đâu ra??"Nó chau mày cầm kéo kéo cái áo của Kiều Trinh.

"Đây là đồ của Gia Lâm..."Kiều Trinh nói.

Nó lắc đầu kéo Kiều Trinh lên phòng.Nó thật không hiểu....mới ngày hôm qua nhìn Kiều Trinh đánh nhau với bọn kia ngó bộ máu lạnh lắm mà nhưng sao giờ ngó cô ngây thơ dữ vậy trời!!

Đưa cho Kiều Trinh bộ váy,túi xách,đôi giày độn của mình,nó đi lại ngồi xuống ghế chơi game.Kiều Trinh bước ra với bộ dạng dễ thương vô cùng nha!!Nó cười nhẹ bước lại chỗ Kiều Trinh.

"Cậu đẹp lắm!"Nó cười.

"Cô có thể gọi tôi mà "mày" "tao" giống như cái cách mà cô gọi với Gia Lâm và cô bạn nước ngoài ấy!!"Kiều Trinh nói.

"Vậy cậu....à không mày cũng vậy!!"Nó cười.

"Mà mày đưa tao bộ đồ này làm gì?"Kiều Trinh hỏi.

"Muốn tìm chị thì theo tao!!"Nó cười nói.

Chương này có vẻ.....hơi bị dở nhỉ??Mọi người có thể...cho Tùng miêng nhận xét đi!!!Sẵn đọc rồi cho nhận xét truyện [TFBOYS] Thiên Ti....Cậu Là Của Tôi!! hộ Tùng nhen...!!

Đọc Truyện Vui Vẻ Nha!!

Lại không đủ chữ chèn nhạc vô tiếp.....

-----Anh cứ đi đi-----

Tình yêu là thế..

Đôi khi làm mình say mê, đôi khi làm mình ngộ nghê

Tin một người đến nỗi rơi lệ

Là thế...

Khi yêu ai chẳng cần biết nữa, khi thương ai thì dù trong mưa

Vẫn cảm thấy ấm áp dư thừa...

Rồi khi em thấy

Anh trong tay cùng người khác ấy, sao em quên được khoảnh khắc đấy

Anh bên ai hạnh phúc như vậy?

Thì thôi....

Buông đôi tay và để anh đi

Xem như ta lần đầu chia ly

Cũng là lần cuối nghĩ suy..

ĐK:

Thì anh.. cứ đi đi hãy cứ xa em và đừng ngẫm nghĩ

Hạnh phúc ra sao yêu thương nhường nào chỉ thêm thời gian lãng phí.

Ừ thì anh cứ đi đi và đừng nhớ nhưng chi

Về đâu khi ta đã lạc mất nhau??

Mình buồn vì tìm mình đâu

Mình buồn thì ai thấu đâu ?

Từng lời buông chưa hết câu, nước mắt đã dâng khóe sào.

Đừng bên nhau nếu không vui, em muốn thấy anh cười.

Vì yêu nên em xin anh cứ đi..

Bỏ mặc em!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

"À...ừ!!"Kiều Trinh gật gù.

Nó cười dẫn Kiều Trinh vào gara xe lái chiếc xế hộp của nó ra.

"Lên xe..."Nó nói.

Kiều Trinh lên xe,nó phóng ga chạy đi.

-----Trường King World-----

Chiếc Audi mui trần dừng lại ngôi trường khá đẹp và lộng lẫy.Ngôi trường liên thông từ cấp 1 đến cấp 3 còn đại học thì có một ngôi trường riêng cũng mang tên King World.Kiều Trinh cùng nó bước xuống xe với nhiều.....thường thì sẽ có rất nhiều ánh mắt chiếu vô chúng nó nhưng trường lại trống không...chỉ có vài bóng thầy cô chứ một bóng của học sinh thì..NO NEVER...

"Kiều Trinh này...sao không giống không khí như trong mấy cái truyện teen mà tao hay đọc nhỉ??"Nó chau mày..

"Là sao?"Kiều Trinh nhăn mặt hỏi nó.

"Là khi mình sang chánh tới trường thì sẽ có rất nhiều người nhìn mình với ánh mắt ghen tị!!" Nó nói.

"Trong truyện và đời sống thực sự mà nói thì chúng hoàn toàn khác nhau!!" Kiều Trinh nói.

"RẦM...." Như có cục đá bự rớt xuống đầu mình, nó miệng co giật phồng hợp cùng mắt biểu cảm. Đã làm cho Kiều Trinh có một sự sáng khoái vô cùng lớn.

"Bớt làm nhục bạn bè đi!!" Nó lườm Kiều Trinh rồi kéo cô đi.

Mặc dù nó có nghe qua ngôi trường này nhưng thực là nó không thể ngờ trường này nó lại rộng lớn đến thế...hại nó đi mà muốn mõi cả chân.

"Rốt cuộc thì cái phòng để xin đăng kí nhập học là ở đâu?Đi này giờ mõi hết cả chân!!" Nó mệt mõi ngồi xuống.

"Vậy là mày bỏ cuộc à?" Kiều Trinh hỏi nó.

"Ừ...chứ không có bỏ cuộc thì có tìm ra đâu!!" Nó nhăn mặt.

"Ồ trên lầu có phòng hiệu trưởng...khi này tao đã thấy rồi nhưng không dám nói...." Kiều Trinh nói chưa hết câu thì quay ra nhìn nó...mặt nó hiện giờ đang đen hết cả lên....nó đang tức giận thì..phải.

"M...Mày...Mày...Mày biết sao mày không nói hả??HẢ??" Nó quát lớn.

"Tại thấy mày hăng hái quá...." Kiều Trinh mếu.

Nó thấy Kiều Trinh mặt mếu máo liền vội luống cuống vỗ đầu bức tóc.

"Nín đi..có ai làm gì bà đâu!!" Nó nói.

"Mày có giận tao không?" Kiều Trinh mắt long lanh hỏi nó.

"Không...nhưng sao giờ nhìn mày có vẻ hơi khác với hôm bữa à!!" Nó xoa cằm nói.

"Khác ư?" Kiều Trinh hơi nghiêng đầu hỏi.

Nó gật đầu xuống, Kiều Trinh thì suy nghĩ cô thì có khác cái gì đâu chứ!!A...à thì ra là chuyện này...

"À...Cái đó là do trong giới ngầm tao có nhiều kẻ thù lắm..nên phải lạnh lùng và đầy khát máu để lấy chỗ đứng trong đó!!"Kiều Trinh nói.

"Cái này gọi là hai mặt này!!"Nó nói.

"Thôi...ta đi thôi!!"Kiều Trinh nói.

Nó lắc đầu chán nản đi theo Kiều Trinh.

-----Phòng Hiệu Trưởng-----

Cốc....cốc....cốc

"Mời vào!!"

Cạch

"Cho hỏi..."Nó mở cửa ra và nói chưa hết câu đã bị Kiều Trinh nhảy vô hòng.

"Chú Nhỏ?"Kiều Trinh chau mày hỏi.

Người đàn ông đang chăm chú viết cái gì đó thì khi nghe câu nói đó đã vội ngẩng đầu lên nhìn.

"Tiểu yêu nghiệt??"Hiệu trưởng nhìn Kiều Trinh nói.

"Chú nhỏ....thì ra là bao lâu nay chú ở đây."Kiều Trinh nói.

"Ừ...chú ghét cái thế giới đó nên tới đây để lập nghiệp thôi.....còn cháu...sao không chạy khỏi cái nơi tù túng đó.....nó sẽ giết tuổi thanh xuân của con đó!!"Hiệu trưởng nhìn Kiều Trinh nói.

"Thanh xuân của cháu nó đã mất từ khi cháu bắt đầu nhúng chân vô giới ngầm và nó đã chết từ khi cháu bắt đầu giết người không chớp mắt rồi!!"Kiều Trinh nói.

"Ta đã từng khuyên cháu rồi mà cháu lại không nghe....."Hiệu trưởng thở dài nói.

"Coi như là cháu trả ơn gia tộc đã nuôi dạy cháu!!"Kiều Trinh nói.

"Cháu..."Hiệu trưởng chưa nói hết câu thì bị nó nhảy vô.

"KHOAN!!"Nó hét.

Cả hai người Kiều Trinh và hiệu trưởng liền vội quay đầu lại nhìn nó.

"Ai vậy?"Hiệu trưởng hỏi.

"Bạn cháu!"Kiều Trinh trả lời.

"Nè này giờ thấy im là nghĩ tôi đây hiền à??Nghĩ sao tụi tôi cùng đi chung với nhau chẳng lẽ tụi tôi là kẻ thù với nhau à?"Nó quát.

"Cứ tưởng là vệ sĩ đi để bảo vệ Kiều Trinh chứ!!Mà cháu có biết Thúy Kiều-chị gái cháu đang ở đây không?"Hiệu trưởng hỏi.

Xin lỗi vì bữa giờ không đăng cho mọi người đọc nha....Hình như chương này hơi lằng nhằng cảm nha!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

"Không cần lão nhắc thì Kiều Trinh cũng biết rồi."Nó hếch cằm nói."Có mượn cháu trả lời không?"Hiệu trưởng lườm nó nói.

"Ồ cái lão này!!!Cháu đây cũng chả rảnh rồi gì đâu...Cứ sắp xếp cho tụi cháu học chung lớp với Thúy Kiều đi!!"Nó nói.

"Sao cháu lại biết Thúy Kiều?"Hiệu Trưởng chau mày nhìn nó hỏi.

"Dạ thưa lão....chị ta là chị dâu của con đấy!!"Nó nói.

"Vậy đi ngày mai chúng con lại đến!!"Kiều Trinh nói rồi kéo nó ra ngoài.

Cả hai người đi về bỏ lại lão hiệu trưởng mặt mày ngơ ngời vì chả hiểu cái chuyện gì cả!!Nó bị Kiều Trinh lôi ra mà không kịp "ủ ớ" gì cả....

"Sao mày lại lôi tao ra đây??"Nó chau mày hỏi.

"Chú Nhỏ...rất lợi về võ công nha!!Mày mà chọc chú nhỏ một hồi thì chú cho mày nhừ tử!!"Kiều Trinh nói.

"Bà đây cũng giỏi vậy."Nó ưỡn ngực ra về ta đây.

"Thôi đi....ngực của mày không có được như người khác nên đừng có khoe!!"Kiều Trinh tay chỉ vào ngực của nó thản nhiên nói.

Nó đơ người vài giây,mặt bắt đầu đỏ lên.Nó thực không hiểu tại sao Kiều Trinh lại chạm vào nỗi tự ái của nó như thế....Ừ thì nó biết ngực của nó hơi hơi nhỏ thôi chứ thực nó cũng cho là đủ dùng mà.....Mặt nó vô thức nhìn vô ngực của Kiều Trinh.....OH MY GOOD!!Của Kiều Trinh sao lại to thế này!!!

"Về thôi!!"Nó quay lưng đi.

Kiều Trinh ngó người chẳng hiểu cái gì cả.

-----Tôi-----

"Ju...Gia...lâu ngày không nói chuyện với chúng bây....."Nó vừa nhìn thấy Julia và Gia Lâm thì vừa mới mở miệng nói nhưng....

"Tao đang có việc bận....Mày rảnh thì nói chuyện với Kiều Trinh đi!!"Cả hai đồng thanh nói và làm lơ nó khiến nó ức chế tột cùng.

"CHÚNG MÀY THÌ LÚC NÀO CŨNG CHẢ BẬN VIỆC!!!BIẾN ĐI BÀ GHÉT CHÚNG MÀY!!"Nó hét lớn.Nó biết thế nào nó phán câu này thì Julia và Gia Lâm không chạy lại mà xin lỗi nó và bỏ công việc qua một bên để chơi với nó chứ.(bà y chang con nít!!)

Cả hai người khựng lại.Trong lòng lại sợ nó ghét hai nhỏ thiệt nhưng....nó đã dùng cái chiêu này không biết bao nhiêu lần rồi nên.....

"Cho ghét chuyện của tao quan trọng hơn!!"Đồng thanh tập hai.

Nó ngó người...đầu của nó y như rằng đang có một đàn quạ vừa mới bay ngang qua.Cả hai con nhỏ đó bị gì vậy trời!!

"Đề họ đi đi!!Tao ở với mày cũng có cái gọi là nói chuyện rồi."Kiều Trinh nói.

Julia và Gia Lâm như đang rơi vào tuyệt vọng thì được Kiều Trinh cứu vớt nên liền vội giơ tay lên và ghét lại hình trái tim đưa về phía Kiều Trinh.Kiều Trinh nhìn vậy liền cười cười cho qua rồi nhẹ quơ tay ra hiệu cho hai người đó đi đi.

"Mày cũng nên đi đâu đó cho vui đi...giờ tao có việc bận!!"Kiều Trinh nói.

"Ừ..."Nó gật đầu rồi cũng lẳng lẳng bước ra ngoài.

Nó bước ra ngoài với cái bộ mặt không thể nào tệ hơn nữa.

"Mặt đã xấu rồi mà còn đưa cái bộ mặt như đưa đám ra chi vậy??Người ta nhìn sẽ thấy khiếp đấy!!"

Một âm thanh quen thuộc phát ra khiến nó vừa vui lại vừa tức.Quay về phía người kia...

"Lâm Quốc Minh...anh có thể gặp tôi mà khen tôi một câu hay không trên tôi một bữa được không?"Nó bấu môi nhìn hấn đầy hờn dỗi.

"Sao buồn vậy??Đi dạo với tôi không??Mà hôm nay nhìn em có vẻ hơi hơi kì nha!!"Hấn nói.

"Dẫn tôi đi??"Nó giơ tay ra nói.

Hấn cười khề đi lại chỗ nó nắm tay nó dắt đi.

Công Viên

"Bác gái khỏe không??"Nó hỏi.

"Cũng được.....mà tôi sắp tới phải đi xa một thời gian rồi!!Em có nhớ tôi không?"Hấn hỏi.

Mặt nó càng ngày càng đỏ...chẳng biết phải trả lời sao đây!!

"A...Anh đi thì mặc anh chứ tôi có là gì của anh đâu!!Mắc mớ gì phải nhớ!!"Nó nói.

"Tôi đi rồi...mẹ tôi nhờ em chăm sóc nhé!!Đợi khi nào tôi về tôi sẽ có một món quà bất ngờ dành cho em!!"Hấn cười nhìn nó nói.

"Mà anh đi bao lâu??"Nó hỏi.

"Không biết...xong việc rồi về."Hấn nói.

"Ờ..."Nó gật đầu nói.

"Mà hôm nay nhìn vòng một của em có gì đó hơi kì nha!!Lâu nay không để ý thì ra em thuộc hàng léo nhí?"Hấn trêu nó.

Ra chương rồi đây!!

Độc-Truyện-Vui-Về-Nha!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Nó đơ người, mặt càng ngày càng đỏ lên. Hấn đang nói cái quái gì vậy?? Hấn chê ngực của nó ư? Nổi tức giận bùng nổ. Sau tự nhiên hôm ăn ăn phải cái giống gì mà nhiều người chê ngực nó nhỏ vậy?? Hết Kiều Trinh rồi tới hấn. "Anh ăn nhầm gan hùm à?" Nó gằn từng chữ.

"Ha...tôi chỉ nói sự thật!!" Hấn cười.

"Hừ...tôi giận!!" Nó con nít nói.

"Thôi nào!! Chỉ còn hai ba ngày nữa là tôi đi rồi!! Em cũng nên làm cái gì đó cho tôi trước khi tôi đi chứ?" Hấn hỏi.

"Nhất thiết phải đi?" Nó chau mày hỏi.

"Nhất thiết!" Hấn dịu dàng nói.

Nó rơi vào trạng thái im lặng và trầm tư suy nghĩ... Tại sao hấn lại phải đi cơ chứ? Mà hấn đi đâu? Mẹ hấn...

"Thôi...tôi về!!" Nó đứng dậy nói.

Thấy nó đứng dậy toan bỏ đi hấn vội nắm bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó. Nó khựng người trước hành động kia... Tim nó lại rung động.

"Có chuyện gì à?" Nó hỏi nhưng lại không hề quay lại nhìn hấn.

"Tôi cũng không muốn đi nhưng là vì tôi bị ép phải đi!! Nếu như tôi có thể quay lại được thì người đầu tiên tôi muốn gặp đó chính là em!!" Hấn nói.

Chỉ cần mười chữ "người đầu tiên tôi muốn gặp đó chính là em" đã khiến lòng nó tự nhiên ấm áp đến lạ thường. Nó quay người lại nhìn hấn, gương mặt hấn lúc này thật ôn nhu và dịu dàng.

"Cái gì mà không quay lại?? Anh đã hứa là sẽ tìm tôi khi trở về thì nhất định phải thực hiện!" Nó cười nói.

-----Sáng Hôm Sau-----

Nó và Kiều Trinh chờ hai con nhỏ chết tiệt kia ra ngoài rồi miệng cười nham nhở chạy theo sau.

"Phen này cho chúng phải ngạc nhiên mới thôi!!" Nó cười nói.

"Chỉ là đến trường, sẽ không khiến người khác phải ngạc nhiên đâu." Kiều Trinh phán ra một câu xanh rờn khiến nó miệng hơi hơi co giật.

Nó cùng Kiều Trinh tiến thẳng tới trường King World, vừa mới vào thôi đã làm trung tâm vũ trụ. Nó mừng như hết lớn vì chỉ ít cái hoàn cảnh này cũng hơi giống cái hoàn cảnh mà nhiều truyện teen mà nó đọc cũng có, nhưng...

"Gương mặt này hình như chưa từng thấy qua trong sổ hotgirl của trường thì phải!!"

"Chắc là học sinh mới chuyển tới!!"

"Dạo này trường nhiều hotgirl nhỉ??"

"Có lẽ phải đề nghị nhà trường hôm nào mở cuộc hoa khôi để chọn hoa khôi no.1 của trường rồi!!"

"Bla...bla"

"Nhiều lời bàn tán xôn xao khi bọn nó bước vào....Sao lại không giống như trong truyện teen của nó nhỉ!! Đáng lí ra khi mà mấy thằng nam sinh trong trường thấy vẻ đẹp "nghiêng nước nghiêng thành" của nó thì phải trầm trồ khen ngợi như vậy nè chứ "Oa...gái đẹp quá tội bây ơi!!" hay "Ồi nữ thần....làm

người yêu anh nha!!" không thôi thì cũng "Người đẹp lòng tôi!!",..vv...còn mấy mẹ nữ sinh khi nhìn thấy nó thì cũng phải "Ghen tị với sắc đẹp của bạn ấy quá đi!!" hay "Minh ngưỡng mộ nhan sắc của bạn ý quá." không thôi thì cũng "Mặt không make up mà đã đẹp như vậy rồi nếu như còn make up nữa thì sao đây!!",..vv..Haizz đòi thực đúng là trái với trong truyện tưởng tượng một cách trắng trợn mà!

Nó chán nản kéo Kiều Trinh lên phòng hiệu trưởng gặp lão tiên sinh hôm nào!

Cốc...Cốc..

"Mời vào!!"Hiệu trưởng nói vọng vô.

Cạch

"Chú nhỏ!!Cho tụi cháu đi nhận lớp ạ!!"Kiều Trinh nói.

"Ta đợi hai đứa từ khi nãy rồi!!Đây là cô Liên-chủ nhiệm lớp 12A..cháu hãy theo cô ấy đi!!"Hiệu trưởng nói.

Tụi nó lại theo chân cô Liên-chủ nhiệm lớp nó.

Lớp 12A

Những tiếng ồn ào được cái lớp kia phát ra không khiến người khác phải thật thận trọng khi muốn bước vào cái lớp đó.

"Mấy em ở ngoài cửa đợi cô khi nào bảo vào rồi vào..chứ không thì lại bị chúng nó phá rối đấy!!"Cô Liên từ tốn nói.

Tụi nó gật gật đầu vì tụi nó cũng đâu có ngu tới mức tự chuốc họa vào thân.Cô Liên bước vào.

"Mấy em im lặng!!Lớp ta có học sinh mới!!"

Lớp bỏ mặc lời cô nói mà lại tiếp tục với tiết mục quậy phá của mình.

"LỚP TA CÓ HỌC SINH MỚI!!"

Cô Liên ức chế hết lớn cả lên làm cho tụi học trò gật mình mà im lặng.Cô Liên quay ra nhìn tụi nó cười hiền ý bảo chúng nó vô.Chúng nó bước vào lớp.

"Các em giới thiệu đi!!"Cô Liên nói.

"Băng Nhi với Kiều Trinh!"Nó nói.

Cô Liên cười cười rồi chọn bọn nó chỗ ngồi.

"Cô này..chỗ nào là chỗ của Quốc Minh?"Nó hỏi.

"RẦM..."như sét đánh ngang tai của đám con gái cũng như mấy đứa con trai (bị gay).Hotboy nổi tiếng là cool boy nhất lớp cũng như nhất trường rất ghét ai lại ngồi gần hắn và cũng như ngồi làm quen hay nói chuyện với hắn....mà giờ này lại có một con nhỏ chả biết trời cao đất rộng mà lại đòi ngồi cùng chỗ với hotboy.

"Chỗ cuối cùng của dãy bên này!!"Cô Liên nói.

Nó kéo Kiều Trinh đi xuống nó ngồi xuống cùng chỗ với Quốc Minh nhưng lại chẳng thấy người đâu,còn Kiều Trinh nó bảo ngồi bàn trống phía trên.Nhưng nó lại thắc mắc tại sao cái đám kia lại không có mặt tại đây???

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

*Trong Khi Đó**"Quốc Minh,nghe nói chuẩn bị đi nước ngoài à?Làm gì vậy?"*Gia Bảo hỏi.

"Ủm....không có gì đâu!!Chỉ là đi du lịch thôi!"Hắn nói.

"Mẹ mày ai lo?Không lẽ là bọn tao phải chăm à?"Thúy Kiều hỏi.

"Chúng mày làm bạn của tao bao lâu nay mà giờ tao bảo chăm sóc mẹ của tao giùm thôi mà chúng mày lại phũ như thế à? Mẹ tao có Ái Nhi lo!!" Hấn nói.

1s...

2s...

3s...

4s...

5s...Cả bọn ngỡ ngác nhìn nhau rồi nhìn về phía hấn. Hấn cái gì thế?? Mẹ hấn mà hấn bảo cho nó chăm sóc á? Mấy cái con người kia chả phải là bạn thân thiết của hấn sao? Có sao hấn lại không nhờ bọn họ? Còn nó chỉ là một đứa mà hấn chỉ vừa mới quen tròn vẹn đầy một tháng có sao hấn lại giao một trọng trách to lớn như vậy? A...à hay là....Bọn người kia mặt mày đều kén đầy nham nhở nhìn nhau rồi lập tức cười đều mà nhìn về phía hấn.

"Mày nói vậy....Haha, hay là mày với Ái Nhi có..." Hà Nam cười để nhìn hấn mà mặt đầy nguy hiểm.

"Thật không ngờ.....một tên máu lạnh như mày mà lại quen một con nhỏ máu nóng như nó....mà tao thật không ngờ....." Gia Bảo chưa nói hết câu thì bị Hoàng Minh nhảy vào.

"Ấy vậy mà khi xưa mày bảo là có chết cũng không thích em tao và còn nhấn mạnh là có chết cũng không thêm làm "em-rẻ" của tao." Hoàng Minh cười đều nói và không quên nhấn mạnh hai chữ "em-rẻ".

Gia Lâm và Julia im lặng ngồi nhìn bọn kia giở trò. Còn hấn thì thật chẳng biết làm sao vì đám này hách dịch quá.

"Mấy anh có im hay không?" Gia Lâm và Julia đồng thanh mà hướng mặt vào Hà Nam và Gia Bảo hét.

"Có chuyện gì à? Bọn em có bạn trai thì em không vui à?" Gia Bảo chau mày.

"Mấy người đừng có quá đáng... Gia Lâm tôi đây sống từng tuổi này mà còn chưa biết yêu thì làm sao nó lại có bạn trai được hả?" Gia Lâm quát và đương nhiên câu phán của cô chẳng bao giờ là có liên quan đến vấn đề cả.

"Em nói cái gì mà nghe không được vậy?" Gia Bảo chau mày nhìn Gia Lâm.

"Chả phải Gia Bảo với mày bữa giờ tình tình tứ tứ đi chơi với nhau à? Không chỉ đi chơi không mà còn ôm ôm hôn hôn thăm thiết mà bảo là không à? Còn tao thì bạn trai mới đúng thật là không có!!" Julia nói.

"Hai người nói vậy là có ý gì?" Hấn hỏi.

"Chính là không muốn con Nguyễn Hoàng Ái Nhi có người yêu!!" Cả hai đồng thanh.

Mặt hấn bắt đầu đen lại, trên đầu hấn bỗng chốc muốn xịt khói nhìn Gia Lâm và Julia.

"Đều là bạn bè mà sao hai người đều có người yêu nhưng sao lại không muốn nó có?" Hấn chau mày hỏi.

"Vì là thích nó lắm gái ế!" Đồng thanh tập hai.

Vừa mới dứt hết lời thì cả hai liền bị một thứ gì đó khiến cho người hai nhỏ giật bắn mình mà nhìn về phía hấn.

"Mấy cô..." Hấn chưa nói hết câu thì.

"Reng...Reng...Reng...." Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ giải lao và cũng báo hiệu cho hai nhỏ được thoát nạn.

"Ồ...ơ...ta tới căn-tin đi!!" Julia ập ứng nói.

"Chưa có..." Lại một lần nữa hấn chưa nói hết câu thì đã bị Hà Nam nhảy nói.

"Kệ mày...tụi này đói rồi!!" Hà Nam nói giải vây cho cô "vợ tương lai" của mình.

Cùng Lúc Đó

"Đúng là đến trường thật chán!!" Nó vừa đi vừa nói.

"Nếu được gặp lại chị...tao sẽ nghỉ học ngay!" Kiều Trinh cũng thờ dài nói.

"Ấy vậy mà cái đám đó lại muốn đi học....mà đi học thì lại chẳng nằm trong lớp mới hay!" Nó nói.

Vừa đi nó cùng Kiều Trinh chán nản nói chuyện với nhau. Vừa tới căn-tin của trường thì không hiểu tại sao lại tắt nghẽn...

"Giờ tao mới biết...không chỉ ở ngoài đường có tất nghên giao thông mà ngay ở trong trường học cũng có tất nghên học sinh nha!!" Nó ngó người nói.

"Nghe đâu là nhóm hotboy với hotgirl của trường có mặt tại căn-tin nha!!"

"Uôi...nghe đâu mấy anh chị này đẹp trai với xinh gái lắm"

"Có cả anh Quốc Minh ộp-pa của tao nữa...."

"Bla...bla..."Nhiều lời nói khác nhau được nó và Kiều Trinh tiêu hóa thì biết ngay là cái nhóm của hấn mà!!

-----Căn-tin-----

Nó và Kiều Trinh cố gắng lắm mới có thể chen qua mấy cái con người kia.Khi đã thấy tụi hấn đang yên vị tại một cái bàn cùng với hai nhỏ bạn của nó nhưng sao lại có ba,bốn con nhỏ gì kia??

Nó và Kiều Trinh bước lại chỗ tụi hấn.Thì nghe...

"Hà Nam à?Có vẻ dạo này anh hơi bơ em nhỉ?Còn mày nữa cái con nhỏ người nước ngoài kia!!Ăn phải cái giống gì mà dụ dỗ chồng tao?"

"Hoàng Minh à...Bỏ chị ta đi mà theo em nà!!Em chả phải là xinh hơn chị ta sao?"

"Quốc Minh...anh bơ vợ anh nhiều rồi nhé!"

"Gia Bảo...con nhỏ đó là con nào vậy?Hò ly tình dám dụ dỗ chồng bà!!"

Chương này có vẻ hơi lằng và xàm chút xíu....À mà nay cũng gần vô học rồi nên không thể đăng đều cho mấy bạn đọc được....Có mấy bạn hỏi Tùng "có lịch đăng chương không" hay "chừng nào mới ra chap mới" thì mình cũng trả lời luôn nhé!!Tùng không có lịch đăng hay có thể biết chính xác khi nào mình mới có thể ra chương mới được vì viết truyện cũng phải cần suy nghĩ sâu xa và tích cực lắm...mà cũng hứa là sẽ cố gắng ra chương mới...Có gì mấy bạn vẫn ủng hộ Tùng hen!!À mà Tùng xin cam đoan là dù Tùng có lâu ra chương đi chăng nữa thì Tùng cũng sẽ "KHÔNG-BAO-GIỜ" bỏ truyện đâu!!

Đọc-Truyện-Vui-Vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Nó với Kiều Trinh đơ người trước mấy cái hành động thể hiện sự "sửu nhĩ" của mấy con nhỏ đó.Tiến lại gần hơn với bọn hấn,nó vẫn thể hiện sự điềm tĩnh.Nữ sinh thời nay có vẻ hơi thích sắc sỡ nhỉ?Bốn con mà một con thì nhuộm tóc màu xanh chuối,một con thì màu vàng,một con thì màu tím còn một con thì màu xám,mặt mày thì ôi thôi sắc sỡ đủ loại.Nó chỉ nhìn vào môi của bốn con thôi đủ kinh tởm rồi!!"Người khôn ngoan chắc sẽ không nói được ra những lời thể hiện sự điên rồ như thế đâu!!"Nó nói.

Cả bọn quay nhìn nó và cái người bên cạnh.Cả bọn bất ngờ hết sức vì người kia thật giống Thúy Kiều nha~~Còn Thúy Kiều thì cũng người....Kia chẳng phải là Kiều Trinh-em gái cô sao?

"Sao lại có mặt ở đây?"Hấn nhìn nó chau mày.

"Chỉ là đi học thôi!!"Nó héch mặt.

"Mà ai đây?Trông bộ giống Thúy Kiều phéch nhỉ?"Hoàng Minh hỏi.

"Mày không cần biết!!Quốc Minh này...có cả vợ nữa cơ đấy!"Nó nhìn hấn cười cười nói.

"Em đừng hiểu nhầm..."Hấn nói.

"Bạn bè mới gặp làm quen xú đi!!"Nó cười.

Bốn cái con nhỏ kia chau mày nhìn nó,ngó bộ mặt nó "tĩnh" dữ vậy?Dù gì thì bốn nhỏ cũng mang danh là chị đại của cái trường này mà!!

"Mắc mớ gì phải làm quen với tụi mày chứ?" Thái Trinh hét mặt nói.(con nhỏ tóc vàng)

"Chứ mắc mớ gì mà bạn lại bu bám Quốc Minh vậy?" Nó chau mày nhìn Thái Trinh.

"Mày nói lạ nhì? Quốc Minh là chồng tao cơ mà?" Thái Trinh nhìn mặt nó quát.

"Ngay cả phép lịch sự tối thiểu mà bạn lại không có thì lấy cớ lý do gì đòi làm vợ Quốc Minh hả?? À mà cái câu đó tuy không liên quan một tí nhưng mà cũng nhắc cũng không có vấn đề gì!!" Nó cười cười nói.

Cả đám đứng hình...nó nói cái gì vậy? Hay là hôm nay ăn phải cái giống gì mà nó lại nói lịch sự như thế kia? Còn nói cái gì mà "phép lịch sự tối thiểu" nữa chứ...

"Còn mày là cái con khốn nào mà dám lên mặt với tao hả? Còn lớn von bên chồng tao?" Thái Trinh điên người trừng mắt nhìn nó.

"Này...bạn không thấy là ba con bạn của bạn nó im ru như thế kia mà sao bạn lại nói hoài vậy?" Nó mặt vẫn tỉnh bơ nhìn con nhỏ kia nói.

"MÀY KHÔNG BIẾT TAO LÀ AI À? CÒN TỤI MÀY NỮA THƯỜNG NGÀY HỒ BÁO LẮM MÀ....SAO GIỜ IM PHẪNG PHẮT VẬY?" Thái Trinh hét lớn.

"Hồ báo hả? Hồ báo nhất trường mẫu giáo hả bạn? Nó vênh mặt hỏi.

Thái Trinh đứng hòng, trong người thì tức điên. Nhìn về phía ba con bạn là Tú Linh, Thu Hoa và Hồng Phấn (tóc tím-tóc xanh chuối-tóc xám)

"Tụi mày còn đứng đó làm gì? Lên đánh nó?" Thái Trinh quát.

"Ai dám đụng vô Ái Nhi bạn tôi thì hãy bước qua xác của tôi!!" Kiều Trinh lạnh lùng nói ra.

Mấy đứa kia đứng lại, cả căn-tin đều rơi vào tĩnh lặng. Từ nãy giờ nhiều lời bàn tán đã xôn xao trở lên khi đã bắt đầu rộn ràng rồi....nhưng sau khi nghe lời Kiều Trinh xong thì im bặt.

"Mày là con khốn nào vậy?" Thu Hoa nhìn Kiều Trinh đầy khinh bỉ.

"Mấy cô làm ồn đủ chưa?" Hấn lạnh lùng nói.

"Quốc Minh!" Thái Trinh nùng nịu nói.

"Mấy cô đứng là không biết mặt của mình dày tới cỡ nào hay sao mà cứ bám theo tụi tôi vậy?" Thúy Kiều chau mày bực dọc.

"Đi thôi!" Hấn lạnh lùng nói.

Cả bọn lạnh nhạt hờ hững đứng đây đi một lèo. Nó và Kiều Trinh đứng lại tay đôi trừng mắt nhìn đám người kia.

"Đúng là loại người mặt dày quá mà..." Nó chưa kịp nói hết câu thì.

"Đi thôi!" Hấn chán nản kéo tay nó đi.

Thái Trinh nhận thấy điều đó liền tức điên muốn lại chỗ nó cho nó một trận nhưng lại bị Kiều Trinh giữ tay cản lại.

"Đừng mặt dày mà phá hủy hạnh phúc của họ!" Kiều Trinh lạnh lùng trừng mắt nhìn Thái Trinh.

Thái Trinh cắn phẫn giữ tay tính "tát" cho Kiều Trinh một cái nhưng lại bị Kiều Trinh nắm lại, tay của Kiều Trinh bóp chặt cổ tay của ả khiến cho Thái Trinh mặt mày méo mó đến mức thật khó coi.

"Tôi cảnh cáo cô còn động vào người ở bên cạnh Kiều Trinh tôi thì đừng trách sao một ngày nào đó mình chết mà không biết nguyên do!" Kiều Trinh lạnh lùng bá đạo nói.

Thả tay của ả Thái Trinh ra Kiều Trinh còn tặng cho ả một cái ánh mắt lạnh lùng rồi quay người đi.

Nhà Hấn

"ĐÃ BÁO NGAY TỪ ĐẦU RỒI...HỌC HÀNH CHẢ CÓ GÌ THÚ VỊ CẢ MÀ LẠI KHÔNG NGHE!!" Nó quát lớn.

"Thôi mà....người nhỏ con mà sau cái miệng lại không hề nhỏ chút nào vậy?" Hà Nam chau mày bịt tai lại nói.

"Hại tôi đây phải khổ sở nói chuyện từ té với một đứa mặt dày hơn đường như ả ta...thật là tổn nước bọt mà!!" Nó thở dài.

"Giờ không phải là lúc bàn tán về chuyện đó nếu em muốn thì tại anh sẽ không đi học nữa.....còn cô gái kia sao lại có thân hình giống với Thúy Kiều vậy?"Hoàng Minh hỏi.

"Nhắc mới nhớ....Thúy Kiều sao chị cứ im hoài vậy?Chả lẽ chị không biết cô gái này ư?"Nó chau mày nhìn Thúy Kiều.

"Biết!"Thúy Kiều phát ra một câu nói lạnh lùng hơn bao giờ hết khiến lòng Kiều Trinh có chút gì đó chưa xót.

"Vậy tốt!"Nó cười rồi nhìn về phía Kiều Trinh "Kiều Trinh mau lại chỗ chị mày đi?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Hắn,Hoàng Minh,Hà Nam và Gia Bảo ngó người bất động.Chỉ cần trọn vẹn sáu từ "Mau lại chỗ chị mày đi?" thôi đã khiến cho cả bốn con người được đưa vào khoảng lặng."Cô tới đây làm gì?"Thúy Kiều chau mày nhìn Kiều Trinh.

Nó chau mày nhìn Thúy Kiều đầy giận dữ.

"Chị nói cái gì mà kì vậy?Kiều Trinh là em gái của chị mà chị lại tỏ ra thái độ đó à?"Nó nói.

"Tôi không có một đứa em như nó....tôi không phải đại tiểu thư của gia tộc họ Phạm..Cô mau đi đi!"Thúy Kiều lạnh nhạt nói.

Kiều Trinh đứng hình khi nghe lời nói lạnh nhạt của chị gái mà mình một mực yêu thương.Như đang có ngàn mũi kim đâm sâu trong tim mình hình như chưa có lần nào mà cô phải nhận được nỗi đau đớn như ngày hôm nay.Kiều Trinh trước giờ luôn tưởng chị gái sẽ luôn nhớ mình cho nên đã luôn ấp ủ trong lòng một mong ước là "được gặp lại chị" cơ mà sao giờ đây chị đang đứng ngay trước mặt cô mà sao cô lại cảm thấy khoảng cách của hai người đang càng ngày một xa hơn vậy?Chị cô không thích cô.Là cô đã quá nghĩ sâu xa rồi!!Chị cô không vui khi cô tới tìm chị mà chị cô chỉ vui khi không một ai trong gia tộc nhà họ Phạm của cô đến tìm gặp mình.Nó thấy Kiều Trinh đứng như tượng tại nơi đó chỉ ít thì nó cũng thừa biết là cô đang đau khổ.

"Thúy Kiều....chị là đồ tồi chị có biết không hả?HẢ?"Nó quát lớn.

"Ái Nhi?"Hoàng Minh chau mày.

"IM NGAY!!"Nó quát.

"Ái Nhi...được rồi...dù gì tao cũng được gặp chị rồi.Tôi..."Kiều Trinh như đang có một thứ gì đó vướng ở cổ khiến cô có chút gì đó không nói nên lời được.

"Kiều Trinh..lúc đầu tôi thực sự rất hiếu kì với chuyện của cậu và Thúy Kiều cũng chỉ vì muốn xem chị ta sẽ phản ứng như thế nào thôi nhưng...hiện tại cái tôi đang thấy không phải cái mà tôi muốn thấy...Thúy Kiều chị quá là tàn nhẫn rồi!!Chị có biết vì chị mà Kiều Trinh-cô ấy đã phải cực khổ đến cỡ nào không?Cô ấy kể cho tôi nghe từ khi chị bỏ cô ấy đi để đi tìm kiếm tự do...chị có biết cô ấy khổ tới cỡ nào không?Nhiều năm tập luyện khổ sở cô ấy chỉ để mong một ngày gặp chị!!Mặc dù câu nói của tôi có phần hơi hơi khó hiểu là do tôi chỉ hiểu men men nhiều đó thôi nhưng nói tóm lại một câu thì Thúy Kiều à....Chị quá tàn nhẫn và độc ác rồi!!"Nó chán nản nói.

"ĐỦ RỒI...TẤT CẢ ĐỦ RỒI....ÁI NHI TÔI KHÔNG CẦN CẬU GIÚP NỮA...."Kiều Trinh hét lớn hộc mắt cô có một dòng nước chảy xuống,cô quay người chạy đi.

Gia Lâm và Julia gọi tên Kiều Trinh nhiều lần nhưng Kiều Trinh vẫn chạy đi.Nó nhìn Thúy Kiều,chị ta cố rướn người nhìn Kiều Trinh gương mặt lại không có một chút cảm xúc gì cả.

"Chị đuổi theo cậu ấy đi!!"Nó nói.

"Mớ gì chị phải đuổi theo!!Chị với cô ấy đâu có liên quan gì nhau!!"Thúy Kiều lạnh lùng nói.

"CHÁT..." cái tát vang thấu trời xanh được nó giáng cho Thúy Kiều.

"EM LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY?"Thúy Kiều tay đưa lên che vết đỏ ửng bên mặt trái của mình nhìn nó quát.

"Chị còn quát với tôi được à? Tôi với chị không có quan hệ gì mật thiết với nhau mà chị lại tỏ ra thân thiết với tôi...lúc tôi mắng chị lúc tôi nói điều với chị thì chị lại coi như không gì!! Con Kiều Trinh và chị là ruột là máu mà với nhau mà chị lại đối xử lạnh nhạt với cậu ấy...lại gọi cậu ấy là cô...Chị nghĩ xem cảm giác khi mà bị chính người chị ruột mà mình yêu thương nhất đối xử lạnh nhạt với mình như thế thì chị nghĩ cậu ấy sẽ ra sao? Tôi với Hoàng Minh là anh em ruột mà tôi lại xưng hô "mày, tao" với nhau đã cho là quá rồi mà chị lại đối xử như thế với Kiều Trinh....Chị có biết là khi mà Kiều Trinh vừa tới đây tìm chị thì bị một bọn côn đồ của một bang phái trong giới ngầm truy đuổi để giết cậu ấy không?" Nó tuồng một tràn vào thẳng mặt Thúy Kiều.

"Em nói cái gì?" Thúy Kiều chau mày hỏi.

"Cái lần mà tôi gặp cậu ấy là lúc cậu ấy đang đánh nhau với một đồng xã hội đen...cũng may có tôi ra tay tương trợ nếu không thì cậu ấy đã mất mạng rồi!!" Nó nói.

"Kiều Trinh nó không phải tới đây để bắt chị về đó....mà là tới để gặp chị ư?" Thúy Kiều ghen ngào nói.

"Tới giờ này mà chị còn giả nai à? Cậu ấy rất muốn ở với chị đó!!" Nó quát.

Thúy Kiều vội vã chạy đi. Thật ra từ khi gặp Kiều Trinh ở trường thì cô đã rất mừng rồi!! Cô rất nhớ Kiều Trinh nha nhưng...nhưng cô sợ cô sợ gia tộc kia sai khiến Kiều Trinh tới để bắt cô về và giam cầm cô lại nơi đó. Khi biết được sự thật cô đã rất mừng cô thật vui khi Kiều Trinh đưa em gái mà cô yêu quý nhất đã tới tìm cô nhưng cô thật có lỗi khi đã đối xử lạnh nhạt với cô em gái của mình.

Ra chương mới rồi...chương này có vẻ hơi cảm động nhĩ? Nhưng có phần lằng quạ à!!

Độc-Truyện-Vui-Vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Đúng là đáng khinh mà!!" Nó lắc đầu ngán ngẩm. "Em nói cái gì thế?" Hoàng Minh gần giọng.

"Tao chỉ là đang khinh cô bạn gái của mày thôi!! Em gái của mình mà còn không biết trân trọng....mày xem đây....răng mà trân trọng tao đi!!" Nó hếch cằm nói.

"Có một con em như em thì chắc anh chết." Hoàng Minh nói.

"Ồ cái thằng này!! Mày không thấy chị em người ta lạnh lùng còn xưng hô cả "cô với tôi" còn tao với mày chả phải tao với mày hạnh phúc hơn người ta sao??" Nó lườm Hoàng Minh.

"Hạnh phúc mà xưng hô mày tao!" Hoàng Minh bĩu môi.

"Xưng hô vậy vừa thân mật vừa vui mà mày còn chê à?" Nó chau mày.

"Thôi...đi về!!" Julia nói.

"Chuyện nhà người ta mày quan tâm làm gì?" Gia Lâm chau mày.

"Mày nói cái..." Nó chưa nói hết câu thì đã bị Gia Lâm Julia kéo đi.

Nó mặt ngu ra chả hiểu chuyện gì nữa nhìn về phía hán thì hán đang cười cười nhìn nó thật khiến nó tức điên mà!!

Nhà nó

"Chúng mày khi nãy đã làm trò gì vậy??" Nó tay thì chống nạnh mặt thì đánh đá còn miệng thì quát lớn vào hai con bạn.

"Kiều Trinh đang ở đâu vậy?" Gia Lâm hỏi.

"MÀY CÒN HỎI À??TAO CHƯA KỊP NÓI LÀ CÙNG NHAU ĐI KIỂM NÓ MÀ TỰ MÀY ĐÃ LÔI TAO VỀ ĐÂY RỒI!!"Nó hét lớn.

Hai nhò tay bịt tai lại,mặt không khỏi nhăn mặt.

"TẠI MÀY NÓI QUÁ CHỐ BỘ!!"Hai nhò quát lại.

Nó bấu môi,móc điện thoại ra tìm kiếm cái gì đó.

"Ồ con hẻm ở đường a...mau tới đó!!"Nó vội vàng nói rồi chạy đi.

Gia Lâm và Julia mặc dù không hiểu chuyện gì nên cũng vội chạy theo nó.

Nó vội vàng chạy đi,tính hiệu từ định vụ GPS báo hiệu Kiều Trinh đang ở hẻm của đường a nhưng mà đường a thì nhiều hẻm lắm thật tình là nó chẳng biết là con hẻm ở chỗ nào cả chỉ biết theo định vị mà chạy theo.

Trong khi đó

Kiều Trinh thì bị bao vây bởi một đám côn đồ...chúng là người của Hoàng Long-một trong những bang phái đối thủ của Hắc Long của gia tộc cô.

"Lũ chó các người đừng nên dùng những chiêu hèn hạ như vậy!!"Kiều Trinh lạnh lùng nói.

"Chứ mày nghĩ Hắc Long của mày chơi tốt lắm hay sao?"

"Lũ khốn nạn.....chơi bẩn?Đáng khinh!"Kiều Trinh khinh bỉ nói.

"Chơi bẩn??Trong giới ngầm này ngoài mấy cô cậu ảm muốn thể hiện ra thì không một ai hoạt động ngầm mà không chơi bẩn cả!!"

"Lũ chó.....hèn hạ đê tiện!!"Kiều Trinh quát.

"Phải chó mới sống được trong giới ngầm và phải đê tiện và hèn hạ thì mới có chỗ đứng trong đó mày hiểu chứ con oắt con??Thật tình thì tao chả hiểu sao mà một Hắc Long lớn mạnh của giới ngầm mà lại có thể cho một con oắt con hỉ mũi chưa sạch lên làm bang phó mà trong khi tao đây mà chỉ mỗi tron một chức hèn mọn là đội trưởng cơ chứ!Nhưng nghe trong giới ngầm hay bảo là mày giỏi lắm để tao xem mày giỏi tới mức nào mà đáng để bọn kia ca tụng đến thế!!Tụi bây lên!!"

Đám người xông lên như những con thú hung dữ đang vây bắt con mồi vậy.Kiều Trinh thì chỉ cười lạnh,mặt vẫn giữ nét bình thản mà chờ đám người kia xông lên.Trong gia tộc ai ai cũng đều khen Kiều Trinh là một người tài giỏi "vô công cao cường" và trải qua nhiều đợt "tập huấn đặc biệt" nên mới an tâm mà giao cương vị bang phó cho cô và cô cũng rất tự hào khi mình chỉ vừa mới 17 tuổi mà đã thông thạo nhiều loại võ của nhiều môn phái và thông thạo nhiều loại vũ khí và cũng như thành thạo việc giết người trở thành một con người máu lạnh ai ai cũng phải nể phục.Nhưng....dù có tài giỏi đến đâu thì Kiều Trinh cô cũng không thể xây xuê cùng một lúc nhiều người như thế được.....Kiều Trinh cô chỉ còn cách là trông chờ vào thực lực của mình và.....trông chờ vào vận may nhưng mà....vận may thì lâu lâu mới có một lần chứ đâu thể nào mà có liên tục được!!Nhưng Kiều Trinh cô vẫn luôn trông chờ vào vận may đó vì lần trước vận may đã mang nó đến để giúp cô và vận may đã cho cô có thêm nhiều người bạn tốt và còn tìm lại chị của mình nữa...Hiện giờ trong đầu cô lại hiện hữu cái lúc mà nó đến cứu cô....và người mà cô giờ rất muốn gặp là nó,là nó-người đã cứu sống cuộc đời cô,người mang tia ấm đến trái tim hui quạnh và lạnh giá của cô,người mang bao nhiêu tiếng cười mà bấy lâu nay Kiều Trinh cô không bao giờ nghĩ là có thể hiện hữu trên cuộc đời của cô nữa..."Ái Nhi....tôi sợ lắm....cậu đang ở đâu đấy!!Có biết là hiện giờ tôi đang rất cần cậu không??Tôi sợ lần này tôi không qua khỏi nữa rồi....tôi muốn thấy nụ cười của cậu...ngay lúc này!!"

Chương mới có rồi!!Xin lỗi vì ra chương chậm trễ nha!!

Đọc-Truyện-Vui-Về!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Nó cứ chạy mất thì không thể nào rồi nổi cái màng hình điện thoại.Không hiểu sao lòng nó lại cảm thấy có gì đó bất an lắm!!Mặc dù nó với Kiều Trinh quen nhau chưa đầy một tháng nhưng với lòng nó đã thực coi Kiều Trinh là một người bạn là ột người thân của nó rồi!!

"RẦM.."

"BỊCH..."Nó hình như va phải ai thì phải?Mà cũng đúng thôi...nó chạy mà có nhìn đường đâu nhưng mà nó thật không hiểu tại sao từ nãy giờ nó chạy mà không có tông phải ai nhưng sao giờ lại tông trúng nhỉ?(Thấy bà chạy mà như xe mô tô phóng mà hỏi sao người ta không né bà....họ đâu muốn vô năm viện!!)

"Đi đường kiểu đó à?"

Cái giọng băng lãnh hòa lẫn chút gì đó bức dọc khiến nó không khỏi cảm thấy quen nha!!Ngước mặt lên nhìn...OH MY GOOD!!Đụng phải người quen rồi!!Đường như con người kia cũng nhận thức ra điều gì đó.

"Là anh/em??"

Nó hí hửng đứng dậy.Mặt nó giờ không thể nào mà không tươi được.

"Mạnh Tường Quân....anh đến đúng lúc lắm...em cần anh giúp đỡ đây!!"Nó cười nói.

"Nói đi!!"Người con trai mang tên Tường Quân kia nói.

"Cùng em đến nơi này để giúp một cô bạn của em."Nó nói.

"Ồ con hẻm...kia hình như anh thấy một cô gái đang đánh nhau với một bọn côn đồ..."Tường Quân nói.

"Chỗ nào vậy??"Nó hỏi.

"Đi theo anh!!"Tường Quân nói.

Nó chạy theo Tường Quân.

Dừng chân trước con hẻm lớn...đường như chỗ này không có nhà dân ở thì phải!!Nó hình như nghe có tiếng đánh nhau thì phải...Tỉnh chạy vô vì giờ lòng nó không khỏi lo lắng thì bị Tường Quân cầm tay níu lại.

"Không thể vào được...vì đám côn đồ đó thuộc người của tụi Hoàng Long.Chúng rất thâm độc nên chúng ta cần dè chừng...anh đi đến một chỗ trên cao nào đó quan sát rồi sẽ dùng súng ngắm rĩa từng tên một...em cầm súng lục có gì lo liệu để cứu cô gái kia!!"Tường Quân đưa nó cây súng lục giảm thanh nói rồi chạy đi.

Nó vội vã chạy vào con hẻm...

"Nhóc con...mày cũng trâu lắm đấy....đánh từ nãy giờ mà không bị hạ gục nhỉ??Xem ra đám người tinh nhuệ của tao không gây hề hấn gì đến mày nhỉ?"Tên cầm đầu đám kia nhếch môi khinh bỉ.

"Những bọn chơi chó như các ngươi thì võ công không hề mạnh..."Kiều Trinh lạnh lùng đáp.

"Mày mạnh miệng lắm..."Tên kia nhếch môi.

"Quá khen..."Kiều Trinh nói.

"Cho mày ăn đạn thì mới có thể dập tắt được cái bản mặt kiêu ngạo của mày phải không?"Tên kia móc khẩu súng ra giờ giờ lên cười đều.

"Lũ hèn hạ..."Kiều Trinh khinh bỉ.

Tên cầm đầu cười đều giờ súng ra chĩa về phía Kiều Trinh.Và....

"Không thể để mày chết ngày vào lúc này được....."Tên kia nhếch môi.

"Ha...chỉ là một phát bắn là kết thúc một cuộc đời...mày muốn bắn thì cứ bắn tao ở ngay đây mà?Còn đợi chờ vào lúc nào nữa?"Kiều Trinh khinh bỉ "hừ" lạnh một tiếng.

"Tụi tao còn muốn chơi mày nữa...."Tên kia nở một nụ cười đầy dục vọng nhìn về phía Kiều Trinh.

"Bọn chó...muốn giết thì cứ giết chứ dục vọng của chúng mày tao đây không rảnh để đáp ứng...nếu cần thì phở đèn đỏ sẽ đón chào mày nếu như mày đến đó!"Kiều Trinh lạnh lùng nói.

"Con chó...mày nghĩ mày là ai mà dám nói như vậy với tao hả?"Tên kia tức giận quát.

"Chứ mày nghĩ tao là ai mà đòi làm chuyện đồn bại với tao hả?"Kiều Trinh cũng tức không kém cạnh gì hấn ta nên cũng quát lớn.

Tên kia tức giận điên cuồng,nhìn đám đàn em đưa thì nằm la liệt dưới đất,đưa thì người bị thương nặng nhưng lại cố gắng đứng dậy,đưa thì cố gắng đánh trả những đòn của Kiều Trinh.Vừa có thể đánh mà vừa có thể nói chuyện mà không có chút gì đó hoảng sợ...Có lẽ hẳn ta đã quá xem thường Kiều Trinh cô rồi....Thôi thì...

"Oắt con mày được lắm giờ tao cho mày đi gặp ông bà!!"Tên kia giờ súng chĩa về phía Kiều Trinh và....

"Đoàng...."Tiếng súng được vang lên và....

Ra chương muộn rồi xin lỗi mấy bạn nha!!Tỉnh viết tiếp nhưng mà thôi thì khơi gợi trí tò mò của mọi người cho rồi!!

Đọc-Truyện-Vui-Về!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Tiếng súng vang lên....Kiều Trinh ngã xuống...máu bắt đầu chảy ra....mắt Kiều Trinh bắt đầu nhắm lại.Cô thật sự mệt mỏi lắm rồi.-----

"Kiều Trinh...cậu tỉnh dậy đi!!"Nó nói rồi vỗ vỗ vào mặt Kiều Trinh.

"Cô đừng nói vội...cô ấy chỉ là rơi vào trạng thái hôn mê thôi!!"Vị bác sĩ nói.

"Em tôi có làm sao không?"Thúy Kiều hỏi.

"Mọi mọi người ra ngoài để tôi cấp cứu lấy viên đạn của nạn nhân ra ạ!!"Vị bác sĩ nói.

Tất cả ra ngoài,nó khẽ nhìn về phía Thúy Kiều mặt cô tái nhợt và đầy nét lo lắng.Nó cảm thấy "kinh tởm" mà...

"Chị có đang thật sự lo lắng cho cậu ấy không?"Nó đột nhiên nhìn về phía Thúy Kiều hỏi.

"Em nói cái gì nghe kì vậy?"Hoàng Minh chau mày hỏi.

"MÀY NÍN ĐI....TẠI MÀY KHÔNG HIỂU.....CHỊ TRẢ LỜI TÔI MAU!!"Nó tức giận quát lớn.

"Chị....chị...chị không có ý nói nặng lời hay làm tổn thương nó...."Thúy Kiều giọng run run nói.

"Không có ư??Những hành động đã được mọi người nhận thấy như vậy mà chị còn nói không có ý à?"Nó trừng mắt gần giọng nói.

"Chị chỉ nghĩ là gia tộc muốn bắt chị về....."Thúy Kiều run run nói.

Thúy Kiều chưa nói hết câu thì đã...

"CHÁT...."Nó tát Thúy Kiều một cái đau điếng.

"Chị nói ngớ bộ chị thương cậu ấy quá hả??Cái tát này tôi dành cho cậu ấy!"Nó quát.

"Em..."Hoàng Minh đứng hòng.

"Nếu như lúc đó mà tôi không kịp thời cứu cậu ấy thì chắc hẳn cậu ấy đã chết rồi chị có biết không?"Nó nói.

"Em nói cái gì?"Thúy Kiều hỏi.

"CHÁT...."Nó tiếp tục tát vào mặt Thúy Kiều.Mặt Thúy Kiều sau khi nhận được hai cái tát đau thấu trời mây mà nó ban tặng giờ đây một bên khóe miệng của cô chảy ra một dòng huyết đỏ tươi.

"Chị đừng có đưa cái bản mặt đó ra mà nhìn tôi hiểu không??Tôi thấy kinh tởm lắm....Tôi hận chị...chưa bao giờ tôi cảm thấy chị thật ghê tởm như bây giờ....."Nó trừng mắt gần từng chữ.

"EM NÓI ĐI CHỊ LÀM GÌ EM....CHỊ KHÔNG LÀM GÌ SAI CẢ....CHỊ CHỈ MUỐN TỐT CHO MÌNH THÔI!!"Thúy Kiều hét lớn.

Nó tức không kiềm nổi cơn thịnh nộ giơ tay lên tính cho Thúy Kiều thêm một cái tát nữa nhưng.....nó cảm thấy có chút thương tiếc cho cô.

"Sao không đánh tiếp đi!!"Julia khó hiểu hỏi.

"Đánh...đánh đi!!"Gia Lâm cổ động.

"Đánh chị ta....chỉ phí bản tay....."Nó trừng mắt nói.

Nó quay người đi thì bị một cánh tay vươn ra nắm chặt.Quay nặt lại thì đã thấy Thúy Kiều,chị ta nắm tay nó....Đề làm gì?

"Em..làm ơn nói cho chị biết tại sao Kiều Trinh nó ra nông nổi này..."Thúy Kiều hỏi.

"Chị còn hỏi à??Tại chị...tại chị mà cậu ấy ra nông nổi này....nếu chị chỉ dành một tí tình cảm cho cậu ấy đi thì giờ cậu ấy đã rất hạnh phúc rồi...nếu chị chỉ dành ra một chút sự quan tâm như chính chị đã dành cho tôi thì cậu ấy giờ đã đang rất vui sướng rồi...nhưng....tại sao...tại sao chị lại đối xử như vậy với cậu ấy?Chị cũng thừa biết gia tộc của chị có thể mạnh như thế nào ở giới ngầm rồi mà và chị cũng thừa sự lớn mạnh của nó có thể giết chết một cô bang phó nhỏ tuổi như cậu ấy mà...chị cũng thừa biết là cậu ấy cũng có nhiều kẻ thù đang muốn truy lùng để giết cậu ấy mà!!!"Nó nói.

"Mày đang phán câu nói gì vậy?"Gia Lâm hỏi.

"Nói chung là Kiều Trinh cậu ấy bị kẻ thù truy sát may mà tôi cứu kịp đấy!!"Nó nói .

"Ting..."Cửa phòng cấp cứu mở ra.

"Đạn đã được lấy ra!!"Tay phải tạm thời không cử động mạnh tránh tình trạng rỉ máu và bị liệt hoàn toàn."Bác sĩ nói xong rồi đi.

Nó thở phào nhẹ nhõm rồi toan bước vào trong nhưng....hình như chỉ mình nó có ý định vào thì phải!!

"Đây không vào à??"Nó hỏi.

"Em đáng lí không vào đó được!!"Hoàng Minh nói.

"Nói kì nhỉ??"Nó chau mày.

"Em thì đi với tôi!!Đề Thúy Kiều chuộc lỗi với em gái của mình...em xem bốn đứa kia đã đi hẹn hò từ lâu....Tôi và em cũng nên đi chơi và ăn uống đâu đó đi dù sao thì ngày mai tôi cũng đi rồi!!"Hắn nói.

"À...ờ cũng được!!"Nó nói rồi đi tới chỗ hắn.

Hắn và nó đi để lại Thúy Kiều và Hoàng Minh ở đó.

'Hoàng Minh....em làm sai rồi....em hại đứa em gái mà em trước giờ một mực luôn yêu thương xem chút nữa mất mạng....em không xứng đáng làm chị nó nữa...Không xứng đáng...."Thúy Kiều lặng người nói,nước mắt cô chảy ra từng giọt,cơ thể nhỏ bé đổ rầm xuống nền lạnh lẽo.

Có chương rồi nè!!Dạo này thấy mấy bạn bơ Tùng quá huhu....cmt quan tâm Tùng xú đi!!

Đọc-Truyện-Vui-Về-Nha!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

"Thúy Kiều....Thúy Kiều..."-----

"Đi tới phố ăn vặt nha!!"Nó nũng nịu nói.

"không!!"Hắn nói.

"Hử...!!"Nó bấu môi bỏ đi một lèo.

Hắn lắc đầu đi theo nó.Nói thật thì hắn thèm cái phở ăn vặt lắm rồi....nhớ cái hồi mà bị nó lôi đi ăn mà nguyên cả buổi tối hắn nôn ra mà tới mặt xanh mặt đỏ luôn ý.

"Giờ em muốn ăn gì?"Hắn nói.

"Ăn gì cũng được!!"Nó nói.

"Ăn pizza được không?"Hắn hỏi.

"Thôi....ăn miết à chán lắm!!"Nó nói.

"Ăn gì?Nhà hàng Hàn Quốc nha??"Hắn hỏi.

"Không....trai Hàn Quốc thì đẹp trai nếu mà ăn thì ngon lắm nhưng.....món ăn Hàn Quốc thì cũng ngon nhưng cay lắm!!"Nó nói.

"Chứ giờ em thích ăn gì?"Hắn khó chịu hỏi.

Nó cười cười và....

"Ăn gì cũng được!!"Nó nói.

Hắn bực dọc nắm tay nó kéo đi.

--

Nó bị kéo bất ngờ vả lại nó thích hắn thể hiện điều này!!

"Lôi tôi tới chỗ này làm gì nè??"Nó hỏi.

"Ngồi đây hóng gió chút đi...chờ tôi đi mua nước!!"Hắn nói.

Nó cười cười rồi mở điện thoại ra....một cuộc gọi bị nhớ..Nó nhấn vào số đó và...

"Alô??"Đầu dây bên kia hỏi.

"Khi này gọi làm gì vậy?"Nó hỏi.

"Thúy Kiều vừa ngất xỉu....Kiều Trinh đã tỉnh lại rồi!!"Đầu dây bên kia nói.

"Kiều Trinh tỉnh lại rồi ư?Cậu ấy có sao không?Còn Thúy Kiều chị ta có liên quan gì đến tao!!Mày bỏ chị ta thì mày tự lo đi!!"Nó nói rồi cúp máy.

"Ai gọi đấy??"Không biết hắn đã về lúc nào nữa....

"Hết hồn!!Về rồi à?"Nó cười.

"Tôi hỏi ai gọi mà??"Hắn chau mày hỏi.

"Hoàng Minh...nó gọi chỉ để báo rằng Kiều Trinh đã tỉnh lại và....Thúy Kiều chị chị ta ngất xỉu rồi!!"Nó thần nhiên cướp lấy lon nước ngọt trên tay hắn nói một cách thần nhiên.

"Cậu ấy ngất xỉu ư?Có nặng lắm không??"Hắn hỏi.

"Anh làm gì mà rần rần vậy?Đồ đáng ghét như chị ta có chết thì cũng không thể nào rửa cái đáng ghét trong người chị ta được!!"Nó nhếch môi nói.

"Cậu ấy rất tốt...chỉ tại không biết thể hiện nó ra một cách như thế nào thôi!!"Hắn nói.

"Bỏ chuyện đó qua một bên đi!!Quốc Phong này...tôi có cảm giác anh đi chuyến này...anh...anh..."Nó ngập ngừng nói.

Hắn đưa tay lên che miệng nó.Hắn biết nó muốn nói gì mà!!Và ngay cả hắn cũng thừa biết chuyến đi này hắn cũng chưa chắc mạng hắn có thể giữ được hay không mà.

"Lòng tôi cảm thấy lo lắng."Nó cầm tay hắn lấy ra nói.

"Vây đi...giờ em ôm tôi đi!!Ôm một cái thật lâu...tôi...tôi sẽ không sao nếu như em làm vậy!!"Hắn cười nói.

Nó vừa nghe xong thì đã vội ôm chầm lấy hắn. Hắn cũng phải thật phải công nhận một điều là nó thật khác lạ nha.....Hồi mới gặp nhau thì trong mắt hắn nó là một con thú dữ vừa mới xổng chuồng nha...mà qua nhiều lần tiếp xúc và bắt đầu quen nhau thì nó lại biến thành một con cún nhỏ nhắn và rất nghe lời nha~~Thật khiến cho lòng hắn càng cảm thấy ấm áp nha...

"Tôi đi rồi...em ở nhà nhớ đừng có dại mà cắn người nha!!Mẹ tôi giao cho em..em nhớ chăm sóc bà ấy cho cẩn thận nha."Hắn nói.

Nó hơi dờ người...không phải vì nó dờ người là do hắn bảo nó là "đừng có dại mà cắn người" mà là vì hắn giao cho nó một trọng trách vô cùng lớn đó là "chăm sóc mẹ hắn".Nó sợ sau khi nó làm việc này thì hắn sẽ ghét nó,hắn sẽ căm thù nó và hắn...hắn sẽ không còn thương nó nữa nhưng.....lòng nó đã quyết hắn có căm thù hay ghét thậm chí là không còn thương nó nữa thì nó cũng đành chịu.

"Anh..anh cũng quá đáng lắm nha.....đừng cho tôi là cún con chứ!!Mà cún con nó cũng dễ thương lắm làm gì cắn người chứ!!Hay là anh cho tôi là cún hoang dữ hả?"Nó vờ dỗi nói.

"Ha....em mà là cún con á??Thôi...thôi...bỏ đi!!Nên về thôi khá trễ rồi!!"Hắn nói.

Lời nói vừa dứt hắn đứng dậy tính quay lưng đi nhưng...

"Ồ lại với em....em muốn ở bên anh thêm một lúc nữa!!"Nó vội đưa tay lên nắm lấy tay hắn,gương mặt e thẹn nói.

E hèm....chương ra rồi nà!!Còn nhiều người bơ Tùng lắm luôn á TT.TT....Tùng cũng bận rộn trăm bề mà!!!À,còn nhiều người hơi hơi phê bình Tùng là viết chương ngắn làm đứt mạch đọc tới khúc hấp dẫn của mọi người thì cho Tùng xin bao che cho chính bản thân mình chút là.....Tùng học không được giỏi môn Văn nên....chỉ nghĩ tới nhiều đó là cùng rồi TT.TT mấy bạn đừng cmt nói sao chương ngắn nữa nhen...đọc cmt bảo chương ngắn đọc đang hay làm Tùng LÒNG ĐAU NHƯ...NHƯ BỊ MẮT KẼO vậy...(tại Tùng thích ăn kẹo...đặc biệt là kẹo mút)

Đọc-Truyện-Vui-Về-Nha!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Hắn hơi bất ngờ với cách nói vừa rồi của nó.Nó xưng hô là "anh...em" à?Có nhầm không vậy?Miệng dẫn ra nở một nụ cười tươi...hắn ngồi xuống."Được rồi...ở cùng em cho tới khuya cũng không sao!"Hắn nói.

"Quốc Minh này!!Nếu....chỉ nếu thôi nha...em làm một việc gì đó rất rất có lỗi với anh thì anh có ghét em không?"Nó hỏi.

"Sao lại nói như vậy??"Hắn chau mày.

"Em...em...em chỉ nói là nếu thôi...là nếu đấy!!"Nó giật mình lấp bắp nói.

"Tôi biết....nếu như vậy thì tôi sẽ không ghét bỏ gì em đâu vì..tôi biết em làm chuyện gì thì cũng có cái lí do của nó!!"Hắn nói.

Nó từ lòng thấp thỏm lo âu biến thành nụ cười nhẹ nhõm.

"Thật tốt quá!!"Nó thở phào.

"Bộ em sắp làm chuyện gì đó có lỗi với tôi à?"Hắn chau mày hỏi.

"KHÔNG....không...làm gì có chuyện đó chứ!"Nó giật bắn người vội nói.

"Mong là như vậy."Hắn nói.

Nó vội ôm hắn.Hiện tại nó cảm thấy thật là có lỗi với hắn...rất có lỗi....

"Nếu có chuyện gì đó xảy ra khiến chúng ta chia cách thì em mong...chúng ta sẽ cố gắng vượt qua được không?"Nó nói.

"Ừ....thôi trễ rồi..để tôi đưa em về!!À mà ngày mai tôi tính tới thăm Thúy Kiều...em muốn đi chung không?"Hắn nhìn nó hỏi.

"Muốn thì cứ anh hãy tự đi đi....có Hoàng Minh nó thay mặt cho tôi cũng được!!"Nó cúi gắt nói.

"Hoàng Minh là người yêu của cậu ấy nên bắt buộc phải có mặt ở đó rồi chứ làm có chuyện nó thay mặt chứ..Mà sao tôi thấy em cứ xưng hô với Hoàng Minh là mày tao vậy?Như vậy sẽ có phần hơi...."Hắn nói.

"Đã quen rồi....và lại Hoàng Minh nó cũng không trách móc gì tôi chuyện này!!"Nó đầu gục xuống giọng có chút trầm xuống.

"Sao lại như vậy?"Hắn chau mày hỏi.

"Sao lại như vậy à?Sao lại như vậy à?Đễ hiểu thôi!!....Tôi từ nhỏ đã phải bị người ta cho là một cô tiểu thư kiêu căng,ngạo mạn và chanh rồi và đặc biệt hơn họ càng khinh bỉ tôi hơn là khi họ nghe tôi gọi Hoàng Minh bằng hai từ "anh hai"....là "anh hai" đó!!Tôi nghe họ thì thâm bàn tán...họ nói tôi là nói không biết ngượng miệng....kiêu căng,chanh chọe như mày mà còn giờ cái thái độ lễ phép sao?Nghe mà phát tức!!....họ khi miệt tôi....họ chế nhạo và nói xấu tôi trong khi họ chẳng hiểu tôi gì cả...dù chỉ mà là một chút xiu....khi đó tôi bị rơi vào tình trạng tự kỉ và hội chứng trầm cảm và người đó đã cứu tôi ra khỏi nó bằng cách bảo tôi phải dùng cách gọi đặc biệt đó...và nó đã được sử dụng tới bây giờ!!"Nó đôi mắt nó đỏ hoe giọng nói có phần hơi yếu đuối.

"Người đó là ai?"Hắn hỏi.

"Người đó à?Rất tuyệt vời...Sau này chắc chắn tôi sẽ cho anh gặp người đó....Tiết lộ cho anh biết là người đó cũng là người giúp tôi biết căn bệnh máu nóng điên cuồng của tôi nha~"Nó cười.

"Bệnh của em thì ai mà chẳng biết cơ chứ!!Cơ mà không sao...bệnh của em cứ để tôi lo.Tôi sẽ giúp em khỏi bệnh!!"Hắn nói.

"Ha...anh tự cao quá rồi..."Nó cười nói.

"Về...Mà tôi mong em có cái nhìn khác đối với Thúy Kiều."Hắn nói.

"Cái đó không quan trọng...cái quan trọng ở đây là chỉ cần chị ta yêu thương Hoàng Minh thật lòng và quan tâm Kiều Trinh nhiều hơn là được.....Chỉ cần như vậy thôi đã đủ tôi có cái nhìn phát quan hơn về chị ta rồi!!"Nó cười nói.

"Tại sao lại ghét Thúy Kiều?"Hắn chau mày hỏi.

"Tại sao ư?Chỉ là chị ta ghét tôi thôi...với tính cách của tôi thì ai đó đã ghét và không ưa mình thì mình không nên cố tỏ ra thân thiện với người ghét mình cả!"Nó nói.

"Có thấy cậu ấy ghét em đâu!!"Hắn nhăn mặt.

"Xớ....kệ người ta...với lại con người như chị ta không đáng được Nguyễn Hoàng Ái Nhi như tôi kết thân nhá!!"Nó vênh mặt nói.

"Chứ..."Hắn vừa mở miệng chưa kịp nói thì đã.....

"Oái...buồn ngủ rồi..đi về!"Nó nói.

Hắn lắc đầu chán nản với nó rồi đấy.Cái con người gì mà kì cục vậy trời!!Ngay từ lần đầu tiên thì hắn đã cảm thấy nó có chút gì đó lỗi lỗi rồi....Con gái con lừa ai đòi mà lại nhuộm đầu tóc đỏ rực mà cái tính tình còn điên điên nữa chứ!!

-----Sáng Hôm Sau-----

Sáng sớm tỉnh mơ nó lon ton bê nguyên một khay đồ ăn đặt xuống bàn và vừa mới đặt móng ngồi xuống thì...

"Nguyễn Hoàng Ái Nhi.....Chị dâu tương lai của em thì đang nằm trong bệnh viện mà em còn ngồi ở đây mà vừa ăn bánh vừa uống trà à?"Hoàng Minh chau mày nhìn nó.

"Còn lướt Facebook và có cả selfie tự sướng nữa....cơ mà chị ta chưa chắc đã làm chị dâu của tao!!Đồ ngốc như mày thì làm gì biết được con người thật của chị ta cơ chứ!!Mà khoan...ăn bánh uống trà!!Tao uống trà hồi nào?Bộ mắt mày bị mù hay sao mà mày biến ly sữa tươi của tao thành ly trà hồi nào vậy?"Nó xô một tràn làm cho Hoàng Minh có chút gì đó hơi hơi nhăn mặt nha~

"Cơ....cơ mà chuyện đó không quan trọng..em hãy đi với anh đi!!"Hoàng Minh nói.

"Mày bỏ chị ta hay tao làm bỏ chị ta?Còn đứng đó mà lăm nhăm coi chừng tao cho nhà họ Nguyễn liệt tổ liệt tông bây giờ!!"Nó quát.

Lâu rồi mới ra chương cho mấy bạn....tại Từng bị mama cấm không cho vô máy tính nên không ra chương được....Hôm nay mạo mụi chạy qua nhà chị hàng xóm xin vô máy tính ké....thông cảm nha!!

Đọc-Truyện-Vui-Về-Nha!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thử Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Hoàng Minh thất kinh, gương mặt Hoàng Minh biến dạng liên hồi.

"Cấm em nói những câu nói..." Hoàng Minh chau mày nói.

"Ahaha...đùa mày thôi!!Cơ mà hôm nay khi nào thì Quốc Minh lên máy bay vậy?" Nó cười hỏi.

"Nó thì khoảng chừng 2 hay 3 giờ mới lên máy bay!!Em giờ có theo tôi đi tới bệnh viện không?" Hoàng Minh hỏi.

"Được rồi!!" Nó chán nản nói.

Nó đứng dậy đi lên phòng thay đồ.

Trèo vô xe thất dây an toàn xong nó dường như nhớ ra chuyện gì đó liền vội hỏi.

"Mà nè...mày quen với Thúy Kiều từ khi nào vậy?" Nó hỏi.

"Từ khi nào à?? Chắc là lúc anh tới Pháp để học thì đã quen biết cô ấy rồi!" Hoàng Minh nói.

"Một thời gian khá lâu nhì? Tao cảm thấy ở chị ta có cái gì đó thật không ổn chút nào!" Nó chán nản nói.

"Sao lại không ổn?" Hoàng Minh chau mày hỏi.

"Không sao....giờ....giờ thì...ổn rồi....Tao hiểu lí do tại sao chị ta lại không ổn rồi!!Tao hiểu rồi!!" Nó cười nhạt nói.

Hoàng Minh mày đang chau thì lại càng chau và nhăn hơn.Nó đang nói cái gì vậy?Thật khiến trí tò mò của Hoàng Minh nổi dậy mà.

"Đừng có mà khơi dậy trí tò mò của người ta mà lại lảng tránh sang chuyện khác nha!!" Hoàng Minh nói.

"Không có gì đáng tò mò đâu!!Lo mà chạy đi!" Nó cười nói.

Hoàng Minh chỉ biết lắc đầu nhìn cô em gái của mình và tập trung chuyên ngành của mình.

Nó và Hoàng Minh lê bước trên con đường hành lang của bệnh viện.Đứng trước cửa phòng của Thúy Kiều,Hoàng Minh cầm tay nắm toan mở cửa ra nhưng lại bị nó níu lại.

"Hoàng Minh à?Thật sự thì tao chưa có đủ tự tin để gặp chị ta hướng hồ khi này mày còn bảo là...là kết hôn với chị ta nữa...tao...tao chưa chuẩn bị tinh thần cho việc ấy...Thôi tao đến phòng mẹ của Quốc Minh để thăm bà ấy một lát....lâu rồi không tới thăm bà ấy!" Nó nói.

"À..ờ..." Hoàng Minh nói.

Nó quay người bước đi.Hoàng Minh ngó nhìn đứa em gái của mình mà lòng thật không khỏi khó hiểu.Đứa em gái máu nóng điên cuồng của nó đâu rồi?

"Cạch...."

"Anh ở đây làm gì mà không vào?" Thúy Kiều hỏi.

Hoàng Minh giật mình liền quay lại thì...

"Bốp!!"Đầu của Hoàng Minh và Thúy Kiều đụng vào nhau...Cả hai ôm đầu nhìn nhau cười.

"Anh xin lỗi...tại anh hơi hậu đậu nên...." Hoàng Minh cười nói.

"Không phải lỗi của anh!!Mà là lỗi của cả hai tại mình...tại mình đều hậu đậu!!" Thúy Kiều cười nói.

Nó đi trên hành lang, mặt không khỏi buồn. Hôm nay hấn đi rồi!! Nó sẽ ra sao đây??

"Bịch..."

"Phịch..." Nó té xuống nền đất nhưng gương mặt lại không một chút biểu cảm.

"Té đau như vậy mà em lại không la mà còn ngồi im đó nữa chứ? Bộ mặt sần nó có sức hút cực lớn đối với em à?" Hấn cười đều nhìn cái người con gái kia nói.

Nó giật mình đứng phắt dậy nhìn hấn mà không khỏi ngượng.

"Tôi...tôi..." Nó mặt ngượng không nói nên lời.

"Cứ tưởng là em không tới đây thăm Thúy Kiều chứ? Cơ mà phòng của Thúy Kiều đâu phải là hướng này!" Hấn nói.

"Tôi đi hướng này là để thăm bác gái...Lâu rồi tôi không tới thăm bác ấy." Nó nói.

"Tôi cũng mới từ đó đi ra..." Hấn nói.

"Thì mặc kệ anh chứ!! Cơ mà anh ngồi đây đợi tôi đi...Tôi vào rồi sẽ ra...Không lâu đâu!!" Nó nói.

Phòng Mẹ Hấn

"Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng?" Nó hỏi.

"Đã sẵn sàng!"

"Cô nghĩ việc cháu đang làm là đúng chứ?" Nó hỏi.

"Không sao đâu...ta bảo đảm điều đó!" Mẹ hấn nói.

Nó bước ra với tâm trạng không vui. Hấn thấy vậy liền chau mày.

"Có chuyện gì à?" Hấn hỏi.

"Hả? À...không có gì đâu...Dù gì hôm nay anh cũng đi rồi hay là.....ta đi đâu đó chơi đi!" Nó cười nói.

"Cũng được!" Hấn nói.

Vừa đi với hấn mà đầu nó vừa nghĩ ngợi liên tục. Nó thật có lỗi với hấn mà!! Bỗng dưng nó đưa mắt nhìn hấn "Quốc Minh à! Tha lỗi cho tôi!"

Xin lỗi đã đăng chương trễ nha!! Ai nha~~ Thật tình mà nói là đang viết tới 2 truyện rồi...mà bỏ bê nó miết à...tại do làm biếng viết á...mà giờ còn muốn viết thêm một truyện nữa chứ!! Mà tính viết về học đường có ai ủng hộ không??

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Công viên"Sao hôm nay em có vẻ hơi trầm tính nhỉ?" Hấn nhìn nó không khỏi khó hiểu.

"Không...không có gì đâu chỉ là chỉ là anh đi rồi nên tôi có chút gì đó hơi buồn và....." Nói tới đây nó hơi hơi chạnh lòng...

"Và gì?"Hắn chau mày hỏi.

Nó tự nhiên im lặng lạ thường và.....

"Tối giờ anh phải đi rồi...Tôi sân bay mau không kéo lại muộn giờ!"Nó nói rồi đứng dậy đi bỏ lại hắn với vẻ mặt không hiểu gì cả.

-----Sân Bay Quốc Tế-----

Nó và hắn vừa vào tới sân bay thì đã bị bọn loi nhoi là Julia,Gia Lâm,Hà Nam,Gia Bảo,Thúy Kiều và Hoàng Minh ập tới.

"Làm gì mà tới giờ mới lếch xác tới đây vậy?"Gia Bảo hỏi.

"XIN MỜI HÀNH KHÁCH BAY CHUYẾN VIỆT-PHÁP XIN MỜI LÊN MÁY BAY ĐỂ ỔN ĐỊNH CHỖ NGỒI!!"

"Đã báo thông báo rồi!!Anh lên đi!!"Nó nói.

"Vậy thôi tụi này về nha!"Gia Lâm cười nói.

Cả bọn kéo nhau ra về để lại nó và hắn.Nó nhìn hắn và hắn cũng vậy...cả hai nhìn nhau.

"Anh đi mạnh khỏe....Tôi sẽ đợi anh trở về!"Mắt nó cay cở nó cứng lại...Lòng nó tự nhiên nhói...

"Đừng như vậy!!Trông sến quá!!Tôi đi rồi về chứ có đi luôn đâu!Bye."Hắn nói rồi quay đi.

Nhìn bóng hắn khuất dần trong đám người đông đúc nó thơ thẩn ra về.Mới vừa ra tới cổng sân bay thì...

"Nói chuyện với chị một lát!"Thúy Kiều người tựa vào tường nói.

Nó quay người nhìn Thúy Kiều chau mày.

"Chị chờ tôi từ nãy tới giờ ư?Đợi lâu chưa?"Nó hỏi.

"Không lâu lắm!!Tới công viên với chị được không?"Thúy Kiều cười hỏi.

"Cũng được!"Nó gật đầu nói.

"Nước của em!"Thúy Kiều cười đưa lon nước ngọt cho nó.

Nó cầm lấy lon nước không ngại mà khui ra uống.

"Có phải trong thời gian qua chị đã làm gì sai không?"Thúy Kiều hỏi.

"Ừ...chị đã làm sai...làm sai rất nhiều là đằng khác!"Nó nói.

"Điều đó khiến em có thái độ khinh rẻ chị à?"Thúy Kiều hỏi.

"Không hẳn.....đó là do lòng tôi có thứ gì đó quá bảo thủ chặn!"Nó nói.

"Chị biết chuyện chị làm vừa qua là hơi quá đáng nhưng chị chỉ sợ về cái nơi đầy ám ảnh đó thôi!"Thúy Kiều hạ giọng nói.

"Tôi biết....thật ra tôi chưa từng nghĩ chị lại là một con người như thế và chưa bao giờ đặt hoàn cảnh của chị vào mình cả....lớn lên từ một gia tộc có truyền thống hoạt động giới ngầm đầy quyền lực và chết chóc kia thì chắc hẳn một con người nào mà không ghê tởm nó...vì họ muốn họ là một con người bình thường như bao người khác chứ không nhất thiết phải giết người không thương tiếc!Tôi chưa hề hiểu cảm giác của chị cả tôi chỉ biết nghĩ cho mình..tôi thật sự là một đứa xấu xa và ích kỉ..."Nó nói.

"Chị..."Thúy Kiều chưa nói xong thì đã bị nó chen vào.

"Cơ mà tại sao chị lại hỏi chuyện này?"Nó chau mày hỏi.

"Chị với Hoàng Minh quyết định..."Thúy Kiều nói.

"Tôi hiểu rồi!!Chuyện đó thì đâu cần bày ra đủ chuyện để được tôi đồng ý chứ!!Hai người muốn kết hôn thì cứ việc nhưng...chưa phải là lúc này!!"Nó nói rồi quay người bước đi.

"Chị..."Thúy Kiều chưa kịp nói thì đã thấy nó đi thật xa rồi.

Nó trở về nhà với một tâm trạng cực kì nặng trĩu.

"Một con người từ nóng tính sang trầm lặng có phải người đó có vấn đề về thần kinh không?" Gia Lâm hỏi.

"Một con người nóng tính thì đã mắc phải bệnh thần kinh từ lâu rồi chứ ạ!" Julia đánh vào đầu Gia Lâm một cái rõ đau.

"Chúng mày....điên!!" Nó nói rồi đi một lèo lên lầu.

Julia và Gia Lâm đờ người nhìn nhau mà chả hiểu cái gì cả!!

"Nó đang làm cái thái độ gì vậy?" Julia hỏi.

"Bình thần!! Hay là tại tội mình bỏ bơ lơ là nó quá rồi nó đâm ra không còn muốn thân thiết với tội mình nữa?" Gia Lâm hỏi.

"Làm gì có chuyện đó...tội mình quen biết nhau cũng gần mười một năm rồi...mới bỏ bơ nó một tháng mà nó xem tội mình là người xa lạ ư? Không đời nào!" Julia xua tay lia lịa.

"Bạn lâu năm là vậy chứ bỏ lơ là một phát thì BÙM tình bạn tiêu tan!!" Gia Lâm nói.

Julia và Gia Lâm rơi vào trạng thái im lặng để tĩnh tâm suy nghĩ....và....

"Á...KHÔNG ĐƯỢC....ÁI NHI ƠI....ĐỪNG LỖ TỘI TAO NỮA HÃY CHỬI TỘI TAO ĐI!!" Julia và Gia Lâm vờ khóc mà la.

Nó ở trên phòng nghe tội kia rên là đủ chuyện mà không khỏi đau đầu! Móc điện thoại ra và...

"Alô? Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng .ngày mai tiến hành mọi chuyện theo dự kiến!" Nó nói rồi cúp máy ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

-----Sáng Hôm Sau-----Tiếng chim hót vang trên bầu trời trong xanh mát rượi.....nó một mình "hó với nó" lơ lửng trong một cái nhà bụi chằng...trong đầu thì không khỏi đang xẹt khối và có khi có thể cho là có đàn quạ bay ngang qua kêu "quạc....quạc..." ấy chứ!! Tại sao mới sáng sớm nó đã bung cái vẻ mặt đó ra mà dọa người ta nhỉ? Tại sao ta? Tại vì là.....

5 Phút Trước

Nó tươi vui từ trên lầu bước xuống với ý định là "Cũng đã lâu rồi chưa được đi chơi hay cùng làm chuyện gì đó với hai nhỏ bạn điên của mình nên hôm nay phải vui chơi cho đã!!".....Vừa hạ cánh xuống mặt đất trước mặt nó là một khung cảnh rất đặc sắc và rất thu hút với nó nha~~ Sắc mặt nó xuất hiện một vài vạch đen xì, đầu bốc khói và....

"Chúng mày đang làm gì đấy?" Giữ thái độ thật bình tĩnh nó nói với giọng cực kì dễ mến.

"Chỉ là đang tìm cách để mày chửi thôi!!" Gia Lâm nói, tay còn cầm gối ném đi một góc thật xa..nơi mà "em gối cần thuộc về!!"

"Vậy hả? O....còn Ju...mày đang làm cái gì đấy!!" Nó nói giọng vẫn giữ thái độ bình thường.

"Còn làm gì nữa...chẳng phải khi trước mày mắng tao là không nên vừa ăn vừa vứt bánh lung tung ra sàn đó....giờ tao vứt đây nhà để muốn mày mắng!" Julia tay vừa nói vừa vứt bánh ra sàn nhà còn miệng thì....haizz...vừa nhai vừa nói.

Trở về hiện thực

Đấy...biết sao nó lại có thái độ kia chưa!!

"Chúng mày....làm những chuyện để tao tức điên lên để mắng để chửi tội mày để làm gì vậy?" Nó cười hỏi.

"Vì mày bỏ bạn tội tao nên tội tao mới làm cái trò này.HIỆU CHUẢ!!!" Julia và Gia Lâm hét lớn.

Nó ngớ người....lũ bạn của nó bị hãm à?Làm gì có cái vụ nó "bỏ bạn" hai nhò chứ!!Thật ra thì là hai nhò "bỏ bạn" nó cơ mà!!

"Rồi sao?Không phải chúng mày bỏ bê tao để đi chơi với cái lũ hot dog kia à?"Nó hếch mặt nói.

"Hồi nào cơ chứ?"Gia Lâm nói.

"Chúng mày đừng có nói nữa tao....."

"Lâu rồi không được đi chơi cùng đàn em!!"Không hiểu từ đâu lại có tiếng của tên Hà Nam khiến nó hận tận xương tủy.....Nó chưa kịp nói xong hết câu mà!!

"Tôi không còn một chút hứng thú nào để đi chơi với mấy người!"Nó nói rồi toan tính lên lầu nhưng lại bị Julia giữ lại.

"Không hồn thì đi đi...nếu không thì....ahhi...chuyện gì đó khi lần đầu tiên mày uống rượu tao sẽ nói cho toàn thể nhân loại biết đấy!!"Julia vừa cười vừa nói không khỏi khiến người ta tò mò nhưng đối với nó thì không.

Vừa kịp tiêu hóa hết câu nói của Julia thì mặt nó tự nhiên đỏ bừng lên.

"Chỉ cần đi là được!!"Nó chán nản nói.

"Đến cái nơi này có mục đích gì vậy?"Nó hỏi.

"Chỉ là đi chơi đâu đó cho khuấy khỏa thôi!"Hà Nam nói.

"CÓ HÂM HAY KHÔNG MÀ TỚI CÁI NƠI NGOẠI THÀNH NÀY VẬY?Mà còn là núi mới ghê chứ!"Nó quát.

"Núi non gì ở đây!!Mà ngoại thành gì chứ!!Chỉ là một nơi nghỉ dưỡng mà nhà Quốc Minh xây thôi!!Vì đã gọi là nghỉ dưỡng nên nơi này có vẻ âm đạm và bình yên hơn ở thành thị thôi!!"Hoàng Minh nói.

"Chỉ là nó biết mà nó giả làm một con điên để làm trò ngây thơ ấy mà!"Gia Lâm nói.

"Thanh niên cứng không chấp mấy bọn con nít ranh!!Bà đang cần đi tham quan nên chả thèm nói chuyện điên khùng với mấy người nữa!"Nó hất tóc rồi đi.

Nó đi vào vườn hoa nơi mà nó cảm thấy có cái gì đó rất quen thuộc!!Tuy không đẹp bằng cái nơi kia cơ mà lại khiến nó nhớ lại cái khoảng khắc đó...Cái khoảng khắc đưa nó và hắn đến lại gần nhau hơn!

"Reng...Reng..."Tiếng chuông điện thoại vang lên,nó giật mình đưa điện thoại lên nhìn vào màn hình xem xem ai gọi thì nhận ra số quen thuộc!Không phải là số của hắn...vậy thì là số của ai?Số của ai mà khiến nó xem xong thì lại cười nhẹ?

"Alô?Chuyện tôi nhờ đã làm tới đâu rồi?"Nó hỏi.

"....."Người đầu dây bên kia trả lời thật khiến lòng nó nhẹ nhõm.

"Vậy đi!!Thời gian thật rõ là không còn nhiều...nếu được thì ngay ngày hôm nay thực hiện!"Nó nói.

"....."

"Đừng lo về Quốc Minh...tôi đảm bảo anh ấy sẽ không sao đâu!Vì đây là việc rất quan trọng nên cứ mặc kệ anh ta đi!Nếu muốn thì tôi sẽ cho anh ta hận tôi đến tận xương tủy cũng được!"Nó nói.

"....."

"Được rồi!Tôi cúp máy...mọi chuyện tôi nhờ anh và mọi người!"Nói rồi cúp máy.

Nó vừa cúp máy thì không hiểu từ đâu lại có tiếng động nhỏ.Giật mình theo phản xạ nó quay theo hướng phát ra tiếng động nhìn mà lại không thấy một ai cả.Lòng nó tự nhiên nóng nó có cảm giác không lành....Ai đã vừa nghe lén cuộc nói chuyện của nó cơ chứ?Liệu người đó có biết là kế hoạch đang sắp thành công của nó hay không?

"ÁI NHI....KHÔNG XONG RỒI!!MẸ QUỐC MINH ĐANG TRONG CÓN NGUY KỊCH RỒI!!"

Tiếng của Hoàng Minh vang lên khiến cơ thể giật mình.Mẹ hắn đang trong cơn nguy kịch?Tốt lắm...kế hoạch của nó đã hoàn thiện được bước khởi đầu!!Nó vội cười mỉm rồi trở về trạng thái lơ lửng phút đầu mà chạy ra!

Chương mới có rồi nè!!Đáng lẽ ra là vào ngày hôm qua đăng rồi....chương ngày hôm qua dài lắm cơ mà ngắt cái chưa kịp đăng thì lại cúp điện nên hôm nay cố nặn óc ra mà viết chương mới cơ mà chương này ngắn và ít kịch tính quá hà.Mọi người cho cái nhận xét hay cmt miềng đi..để cho Từng còn biết là mọi người còn theo dõi truyện nữa chứ!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Cả bọn cùng nhau đến bệnh viện nơi mẹ hấn đang trong tình trạng "thập tử nhất sinh".Đứng trước cửa phòng phẫu thuật lòng ai cũng phập phồng lo sợ vì trước khi đi hấn đã luôn nhớ bọn họ chăm sóc tốt cho mình."Sao đây.... không biết bác gái có làm sao không?"Thúy Kiều sốt ruột nói.

"Đang yên đang lành tại sao lại trở nên như vậy cơ chứ!!!"Hoàng Minh nói.

"Bệnh mà muốn tái phát khi nào thì tùy nó à!"Gia Lâm nhún vai nói.

"Em nói cái gì vậy?"Gia Bảo chau mày tay nắm chặt tay Gia Lâm.

"Chắc kháng thuốc rồi chứ gì!!"Julia nói.

"Có nên báo cho Quốc Minh không?"Hà Nam hỏi.

Nó vừa nghe câu này liền giật bắn người....Nếu mà bọn họ báo cho hấn biết thì nó phải làm sao đây!!Hấn mà về thì mọi thứ nó gây dựng lâu nay sẽ bị phá vỡ hoàn toàn...Không thể được!!

"A...à...nếu ta...ta báo cho Quốc Minh biết chuyện thì....thì anh ấy sẽ rất lo lắng đấy!!"Nó ngập ngừng nói.

"Mẹ nó đang trong tình trạng nguy hiểm nếu nó không biết thì nó sẽ rất đau lòng đấy!"Gia Bảo nói.

"Nhưng...nhưng...tôi..."Nó ngập ngừng tay bấu vào nhau liên tục.

Nó lúng túng vì không biết làm thế nào cả.Nó cũng biết bác gái có tầm ảnh hưởng lớn như thế nào đối với hấn mà!!Nhưng...nó không thể làm như vậy được....làm vậy sẽ đổ bể kế hoạch của nó hết!!

"Có việc gì khó nói sao?"Thúy Kiều chau mày hỏi.

"Thôi tụi này về nha!!"Julia nói.

"Cho theo với!!"Hà Nam cười nói.

"Mọi người cứ về đi ở đây để tôi lo!"Nó cười cười nói.

Mọi người mệt mỏi đứng dậy đi về để lại nó,Thúy Kiều và Hoàng Minh ở đó.Nó chán nản ngồi xuống ghế.

"Hoàng Minh này!!Chắc chuyện này cũng không to tát gì lắm cứ để em và Ái Nhi ở đây là được rồi!!"Thúy Kiều nhìn Hoàng Minh nói.

"À...ờ...đ...đúng rồi mày cứ về đi!!Ở đâu cứ để tao với Thúy Kiều lo liệu...Khi nào gặp bất trắc gì sẽ gọi mày sau!"Nó đứng lên nhanh chóng nói rồi đẩy Hoàng Minh đi.

Hoàng Minh nhún vai chào tạm biệt hai người rồi đi về.Nó chán nản tiếp tục ngồi xuống ghế.Thúy Kiều khinh bỉ nhìn nó,cô thật không thể ngờ nó lại như vậy!

"Diễn xuất của em thật sự không tệ!"Thúy Kiều cười nhạt nói.

Nó hơi hơi giật mình trước câu nói của Thúy Kiều nhưng cũng chỉ là hơi hơi thôi!!

"Chị thật nực cười...trước giờ mới thật là chị diễn xuất giỏi đấy chứ!!Tôi nào lật mặt bằng chị!"Nó nhếch môi lạnh nhạt nhìn Thúy Kiều đầy khinh miệt.

Thúy Kiều tức giận túm cổ áo nó.Con thịnh nộ càng bộ phát hơn khi cô nhìn thấy gương mặt hờ hững của nó.

"Câu đó để tôi nói mới đúng!!Tại sao....tại sao mày lại đối xử như vậy với Quốc Minh hả?TẠI SAO HẢ?"Thúy Kiều mất hấn lên tia máu đỏ tức giận

quát.

"Chị buông tôi ra!!" Nó lạnh lùng nói tay mạnh mẽ cầm tay Thúy Kiều hung hăng ném xuống.

"Mày có biết Quốc Minh yêu thương mày tới mức nào không??Mày biết vì mày mà ngay cả ba nó cũng dám cãi lộn hay không?Đối với nó mày và bác Lâm gái là tất cả không hả?Mày còn không biết trân trọng tình cảm của nó....mày dám hại bác gái ư?"Thúy Kiều hét lớn.

"Chị lấy cái lí do gì nói tôi hại bác gái?...Ha...có phải ghét tôi quá chị hóa dại rồi không?"Nó nhếch môi khinh bỉ hỏi.

"Chát!!" Thúy Kiều không kiềm chế nổi cơn tức vung tay lên tát nó.Nó không phản kháng chỉ biết nhận lấy cái tát đó.

"Ồ khu nghỉ dưỡng...tao nghe hết rồi!!"Thúy Kiều nói.

Nó hơi đơ người....Thì ra tiếng động đó là do chị ta nghe lén ư?Thật vô sỉ!!Nhưng lòng nó lại thấy nhẹ nhàng hơn.

"Tôi biết!"Nó nói.

"Tại sao lại như vậy!!Bác Lâm có làm gì em đâu!!"Thúy Kiều nói.

"Kế hoạch của tôi đã gần thành công rồi...chỉ chờ cái chết đến với bác ấy thôi!!Không thể lùi lại được nữa rồi!!"Nó nói.

"Tại sao lại làm như vậy với họ!!Họ đâu làm gì em!"Thúy Kiều hỏi.

"Tôi...đã quá muộn rồi!!Sau này chị sẽ hiểu lí do tại sao tôi lại làm như vậy!!"Nó lạnh lùng nói rồi đi lại của phòng phẫu thuật đứng.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra vị bác sĩ bước ra.

"Bác gái có sao không?Có ảnh hưởng đến tính mạng hay không?"Thúy Kiều chạy đến hỏi.

"Hiện tôi lại không thể giải đáp những câu hỏi đó của cô được....Tình trạng hiện giờ của phu nhân quá kém không thể đảm bảo phần thắng được bao nhiêu....Tôi ra đây chỉ muốn thực hiện điều mà phu nhân muốn là muốn gặp cô Ái Nhi!!"Vị bác sĩ nói mắt đưa về hướng nó.

Ái Nhi gật đầu cùng vị bác sĩ bước vào trong.

"ĐÚNG LÀ VÔ SĨ....CÔ CÒN DÁM NHÌN MẶT BÁC GÁI Ư?"Thúy Kiều tức giận quát lớn.

Nó nghe câu đó cũng chỉ biết cười lạnh.

"Có vẻ..."Vị bác sĩ chưa kịp nói hết câu liền bị nó cướp lời.

"Khi nào thì bác ấy đi?"Nó lạnh nhạt hỏi.

"Ngay bây giờ!"Vị bác sĩ trả lời.

"Kế hoạch thành công viên mãn!!Mong bác ấy tới đó sẽ được an lành!!"Nó nói.

Xin lỗi mọi người nha!!Dạo này máy tính nhà bị hỏng mới sửa hôm nay thì Từng lập tức viết truyện cho mọi người đấy!!Đừng giận Từng nha!!Cho miếng bình luận xiu coi!!

Đọc-Truyện-Vui-Vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Thúy Kiều ở ngoài không khỏi lo lắng hồi hộp.Tay cầm điện thoại không biết có nên gọi cho hấn hay không!!Hấn nên biết nhưng...sao cô lại...Quyết định cuối cùng vẫn nên gọi báo tình hình cho hấn không nên để hấn yêu loại người như nó được!Vừa mới mở máy ra thì cửa mở nó bước ra nhanh tay cầm lấy điện thoại của Thúy Kiều....nhếch môi đầy khinh rẻ.

"Chị định gọi cho Quốc Minh à???Thật đáng tiếc cho chị rồi!!Chị biết bác gái nói gì không?"Nó cười đều rồi ánh mắt sắc lạnh nhìn Thúy Kiều "Bác ấy nói...chuyện bà ấy thành ra như vậy không ai được quyền nói cho Quốc Minh biết...vì đó là tâm nguyện của bà ấy!! Bộ chị nỡ lòng nào tâm nguyện cuối cùng của bác ấy mà không thực hiện hả?"Nó nhếch môi nói.

"Cô..."Thúy Kiều cứng họng chỉ biết nhìn nó với mắt tức giận.

"Tôi đùa đấy...bà ấy chỉ vì không muốn Quốc Minh vì bà mà đau khổ.Tôi tuy có ác đến mấy cũng vì kế hoạch của tôi thôi...dù sao bác gái cũng là người thương tôi mà..."Nó nhếch môi nói mắt nó tự nhiên hơi cay nhưng rồi cũng kiềm chế được cảm xúc.

Thúy Kiều tuy có phần tức giận nhưng ngẫm nghĩ lại dù sao nó đối xử rất tốt với Quốc Minh và bác Lâm gái nhưng cô lại không hiểu tại sao nó lại có thể thay đổi thành con người như vậy được.

"Thôi được rồi!!"Thúy Kiều gật đầu bất đắc dĩ nói.

Nó nghe được câu này mỉm cười rồi quay lưng bước đi.Cầm điện thoại lên và gọi cho một người nào đó.

"Hóa táng làm sao đừng để cho bọn họ biết rồi đem bột gỗ mịn tơi cho tôi!! Nhớ là bỏ vào hũ sứ đằng hoàng!"Nó nói rồi cúp máy.

Rời khỏi bệnh viện,bắt taxi và đi thẳng tới công viên cạnh sông.Chọn một cái ghế cạnh bờ sông nó ngồi xuống.Nó nay bị sao ý....nó điên rồi...nó không còn là nó nữa rồi!!Lòng nó tự nhiên sao mà nặng nề quá vậy?Nó rất muốn bọn họ hiểu lòng nó...cho dù một chút cũng được miễn sao bọn họ hiểu lòng nó nặng nề và buồn bã đến mức nào.

"Reng...Reng..."Điện thoại nó reo lên,nó đưa lên nhìn tên người gọi mà nó chỉ biết cười nhạt.

"Tôi nghe!!"Nó bắt máy cố điều chỉnh giọng lại.

"Em đang làm gì đấy?"Giọng nói ấm áp mà nó rất muốn nghe....giờ khi đã được nghe rồi nó cảm thấy thật có lỗi!

"Tôi...tôi chỉ là đang ngồi ở công viên thôi!!"Nó nói.

"Ừm."

"Hỏi này!!Anh từng nói nếu tôi làm chuyện có lỗi với anh thì dù cách mấy anh cũng không buông tay tôi phải không?"Nó tay nắm chặt thành quyền hỏi.

"Đương nhiên...tôi và em dù sao cũng vượt qua nhiều chuyện mới hiểu được tình cảm của nhau...tôi sẽ không buông tay em đâu!"Hắn nói vậy lòng nó tự nhiên ấm lại nhưng...tim nó lại đau như dao đâm.

Mắt nó tự nhiên ươn ướt,cổ họng nó nghẹn lại....Nó đau lòng quá.

"À Quốc Minh này....bác gái,mẹ anh...bà ấy mất rồi!!"Nó cắn răng nói ra thật lòng thì nó thật không muốn nói ra nhưng...nó không muốn dấu hấn gì nữa...nó đã có lỗi với hấn quá nhiều rồi!!

Quốc Minh hấn nghe được tin mẹ mất liền đơ người vài giây.Mẹ hấn mất ư?Hấn có nghe nhầm không?

"Ừm...tôi biết nhưng tôi thật không ngờ nó lại tới sớm đến vậy!!"

"Ồ...tôi xin lỗi!!Cũng chỉ tại tôi!"Nó nói.

"Em không có lỗi..."

"Xin lỗi...tôi khó có thể nói anh biết mọi chuyện được vì ngay chính bản thân tôi cũng không hề biết nó sẽ ra sao...Tôi xin lỗi!"Nó nói rồi cúp máy.Mắt nó thật sự không kiềm chế nổi nữa rồi,vài giọt lệ rơi xuống.Lòng nó đón đau tột cùng...lòng luôn mong muốn "Quốc Minh!Hãy tha lỗi cho em!!".

-----2 Ngày Sau-----

Nó đang yên vị ở ghế xích đu và đang hưởng thụ ly cà phê đắng,gương mặt lạnh lùng không một chút cảm xúc.Từ khi nào nó lại thay đổi nhiều mặt quá vậy?Cổng lớn mở ra,người con trai mà nó đang cảm thấy có lỗi đi vào.Người con trai nhìn nó đôi mắt có chút chua xót và xen lẫn căm phẫn nhưng lại mong chóng đổi thay,người con gái mà hấn luôn mong.

"Quốc Minh,anh về?"Nó tay cầm một bộ hồ sơ nào đó nhìn hấn miệng hơi gượng cười đứng lên nhìn hấn.

"Trời khá lạnh.Em từ khi nào thích cái lạnh vậy?Chỉ mặc mỗi cái váy màu trắng mỏng manh này liệu có đủ giữ ấm?Tôi ở bên đó lại biết một chuyện nực cười lắm.Một cô người yêu của một tên kia phản bội hấn khiến hấn trong vài ngày đau đớn vô cùng trong lòng luôn nghĩ cô ta thật vô sỉ và độc ác vì hấn ta đâu làm gì cô ta thì hà cớ gì lại hại hấn ta thế thảm đến vậy!"Hấn nhìn nó có đôi chút tuyệt vọng,giọng nói hấn vừa lạnh vừa chua xót khiến nó lúng túng.Có thể là hấn đang nói về nó.

Hấn nhếch môi nhìn nó ánh mắt vẫn như cũ.

"Em tỏ vẻ gì vậy?Tôi có nói chuyện đó liên quan đến em sao?Đừng giật mình như thế chứ!Em tốt đến thế mà!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thử Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Nó nhìn hấn,giọng điệu cứ như cả hai người xa lạ vậy.Nó cười nhạt nhìn hấn lòng đôi chút hơi nhoi nhói.

"Điều đó phụ thuộc vào cái đầu mà anh suy nghĩ...biết đâu tôi lại vừa nghĩ ra việc gì đó sao?"Nó nhìn hấn nhếch môi nói.

"Tôi cần ra ngoài....em muốn làm gì thì tùy em vậy!"Hấn nói rồi quay lưng đi.

Nó cười nhạt hấn đôi lúc thật tàn nhẫn nhưng thật tội nghiệp mà!

-----Tôi-----

Nó vẫn ngồi trên xích đu đó,vẫn là chiếc váy mỏng và vẫn đang chờ hấn.Cổng lại mở ra nó lại nhìn về phía người đó không nháy mắt.Quốc Minh hấn đáng đi của hấn có vẻ hơi khập khểnh thì phải?Hấn là đánh nhau hay là do một lí do nào đó mới như vậy?

"Anh về rồi à?"Nó đứng dậy đi tới dịu hấn giọng ôn nhu nói.

Hấn hỏi bất ngờ nhìn nó.Gương mặt nó có chút ngây thơ nhỉ?Nhưng mà hấn lại cảm thấy "tò mò" nó.

"Bỏ tôi ra!"Hấn tay cầm tay nó nắm chặt,ánh mắt hấn đáng sợ khiến "tim" đau nhói.

Nó buông tay hấn ra,hấn tặng nó cái ánh mắt khinh bỉ và lạnh lùng vô cùng rồi bước vào nhà.Nó đứng đó,ánh mắt có chút nào đó tràn đầy sự thất vọng.Bước vào nhà thấy hấn đang ngồi đó tay đang rót ly rượu vang đỏ,nó tiến lại gần hấn,hấn biết nó đang tới chỗ hấn nhưng hấn vẫn làm ngơ coi như không có chuyện gì xảy ra cả!

"Đừng uống rượu nữa được không?Anh say rồi!"Nó ôn nhu nói.

"Là gì của tôi mà có quyền quản?"Hấn nhìn nó giọng nói lạnh lùng hỏi.

"Ồ...phải rồi!Tôi và anh...cả hai đều có quan hệ nhưng...tôi chỉ lo lắng cho anh thôi!"Nó cười nhạt nói.

"Nếu đã không quan hệ thì biến khỏi mắt tôi đi!"Hấn quát.

Mất nó vì câu nói đó mà sưng mù vậy đến,tim nó lại bị tổn thương.Cắn chặt môi,nó đưa tay lên cướp ly rượu từ tay hấn mà uống cạn mà nhẹ nhàng để ly rơi tự do xuống đất.

"Xoảng.." Tiếng động lớn cũng không nhỏ,một âm lượng vừa đủ để chứng tỏ mối tình của nó và hấn từ đó mà chấm dứt.Hấn nhìn nó ánh mắt khó hiểu,còn nó thì vẫn thái độ hờ hững đó tay nó đưa ra cầm lấy chai rượu mà điên cuồng uống.Rượu chảy ra khắp cơ thể nó và sau đó nó vẫn dùng biện pháp cũ nhưng mà là mạnh tay hơn.

"XOẢNG..." Tiếng vỡ của chai rượu như khiến hấn bừng tỉnh và đang hiểu ra điều gì đó.Hấn nhìn nó như vậy lòng đột nhiên thất vọng nhưng lòng càng đau hấn lại càng căm hận nó hơn.

"Hà có gì cô hãm hại mẹ tôi?"Âm thanh khàn khàn chứa đầy đau đớn phát ra khiến nó hơi khựng người.Hấn đã biết?!

"Anh biết rồi thì tôi không cần phải giải thích dài dòng vì dù sao Thúy Kiều cũng đã kể tường tận cho anh rồi!"Nó cười nhạt nhìn hấn.

"TÔI MUỐN CÂU TRẢ LỜI TỪ EM!!"Hấn đứng dậy hung hăng nắm tay nó mà quát lớn.

"Phải...là tôi hại mẹ anh đấy!!Nhưng cũng chỉ vì tình thế bắt buộc tôi phải làm như vậy!Tin tôi đi!"Nó nói.

Hấn như người mất hồn khi nghe câu nói của nó.Tay hấn từ từ buông tay nó ra.

"Tôi đã làm gì tổn hại đến cô để cô trả thù tôi một cách đau đớn đến thế hả?CÔ NÓI ĐI TẠI SAO KHÔNG PHẢI LÀ TÔI MÀ LÀ MẸ TÔI!!"Hấn quát lớn,lòng hấn đau,tim hấn khó chịu cứ như là ai đang bóp mạnh vào tim hấn vậy.

"Anh không làm gì tôi cả...đó là tôi tự làm thôi!Anh không thể hiểu được đâu.Sau này anh sẽ hiểu....Tôi từng hỏi anh nhiều lần rồi rằng "nếu tôi làm điều gì sai trái khiến anh hận tôi thì liệu anh còn yêu tôi không?Có buông tay tôi ra không" anh trả lời là không mà!!Tại sao giờ anh lại vậy??...Ha ha...lời nói đúng là không thể tin và tình yêu càng không thể tin được!!KHÔNG THỂ TIN MA!!.....hahaha."Nó mắt đã rơi lệ đau khổ nói rồi lại quát lớn và cười đầy khinh bỉ.

"Tôi kinh tởm cô!!"Hắn lạnh lùng gần từng chữ một dù biết rằng thân ảnh nhỏ kia tỏ ra như vậy thật khiến hắn đau lòng nhưng....việc nó làm đối với hắn có chết hắn cũng không thể tha cho nó được!

Nhìn hắn quay lưng nó không nỡ buông đành ôm hắn lại.Hắn người khựng lại.

"Hãy hiểu cho tôi!!Vì việc tôi làm là không hề sai và là vì anh!Tôi làm như vậy là đang tốt cho anh..."Nó nói chưa hết câu thì đã bị hắn tàn bạo gỡ tay nó ra và đẩy mạnh nó ra qua khiến nó mất đà mà ngã xuống dưới sàn đầy đau đớn.

Nó nói cái gì cơ?Là tốt cho hắn ư?Nó đang giết chết hắn thì có!!Nó hại mẹ hắn là tốt cho hắn ư?Người mẹ mà hắn bao năm qua rất mực yêu thương mà nó nỡ lòng mà hại bà ấy vậy mà là muốn "tốt" cho hắn ư?

"NGUYỄN HOÀNG ÁI NHI!!TÔI THỀ SẼ HẬN CÔ MÃI MÃI!!ĐỪNG ĐỂ TÔI GẶP LẠI CÔ NẾU KHÔNG TÔI SẼ GIẾT CÔ ĐỂ CÔ QUA BÊN ĐÓ MÀ NHẬN TỘI VỚI MẸ TÔI!!"Hắn hét lớn rồi ung dung lên lầu mà không thèm nhìn nó lấy một cái.Hắn làm vậy khiến lòng nó quặn đau.

Cơ thể nó đang rỉ máu....rất nhiều....Máu chảy bên ngoài là chuyện nhỏ nó có thể chịu đựng được nhưng...máu chảy trong cơ thể mới là đau đớn.Tím nó đang rỉ máu vì đang chịu bởi hàng ngàn mũi kim đâm sâu vào bên trong mà không cách nào rút ra được.Nước mắt của nó tự động rơi nhưng rồi cũng ngưng lại vì nước mắt lại chuyển hướng mà lại chảy vào tim nó nơi mà nó đang bị tổn thương rất trầm trọng khiến tim nó càng đau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Nó vẫn ngồi đó,máu từ cơ thể nó cứ chảy.Nó cười nhạt là hắn biết dưới sàn có mảnh vỡ của ly và chai rượu hay là hắn không biết nhỉ? Mà thôi cứ cho đó là lần cuối nó bị hắn làm bị thương đi!Cái lúc mà hắn đẩy mạnh nó khiến nó té xuống đồng mảnh sứ kia nó đã sự thù hận của hắn với nó lớn tới mức nào rồi.Máu dần đông lại gương mặt nó lạnh nhạt đứng dậy.

Nó đứng dậy khập khểnh bước đi lên lầu.Mở cửa phòng hắn ra,nó đi lại gần chỗ hắn ngủ,nó biết hắn đã ngủ say rồi vì dù sao hắn đã uống quá nhiều rượu.Quý xuống sàn nhà cạnh giường nơi hắn ngủ,nó nhìn hắn,một tay nó đặt lên tay hắn,tay còn nó đặt lên ngực hắn mặt nó áp lên ngực hắn.

"Quốc Minh à,em xin lỗi,vì chuyện em làm em còn chưa chắc ti lệ thắng thua là bao nhiêu nên em không thể nói cho anh và mọi người nghe được...Tin em đi!! Chắc giờ anh sẽ rất ghét em nên em sẽ tạm thời xa nơi này một thời gian dài... Anh ở lại mạnh khỏe và bình an...Tạm biệt!!"Nó ôn nhu nói rồi nhẹ nhàng đặt lên đôi môi hắn một nụ hôn nhẹ.

-----Sáng Hôm Sau-----

"Quốc Minh,chuyện gì đang xảy ra với nhà của mày vậy?"Gia Bảo quát lớn.

"Mày nói cái gì vậy?"Hắn từ trên lầu đi xuống vừa nghe câu nói của Gia Bảo không khỏi cau mày.

"Tại sao lại có mảnh vỡ của rượu và ly rượu?Lại còn có máu nữa chứ!!Tối qua có ai tới nhà mày gây chiến à?"Hoàng Minh không khỏi ngạc nhiên hỏi.

Nghe được câu nói kia của Hoàng Minh hắn tự nhiên cau mày nhớ lại những gì của tối hôm qua.Chẳng lẽ khi đó hắn đẩy nó khá mạnh khiến nó té xuống đồng mảnh vỡ kia ư?

"Hình như nhà anh có lắp đặt camera phải không?"Gia Lâm hỏi.

"Đúng rồi.Chi cần mở video mà tối qua ghi lại coi thì biết chuyện gì xảy ra thôi!"Gia Bảo vỗ tay nói.

"Cậu với Ái Nhi gây lộn à?"Thúy Kiều nhìn hắn hỏi.

"Đừng nhắc tên cô ta trước mặt tôi!!"Hắn quát lớn.

"Có chuyện gì vậy?"Hoàng Minh cau mày hỏi.

"Không có gì....lên coi camera trước đã!!"Thúy Kiều nhìn Hoàng Minh nói rồi đi lên lầu.

Hoàng Minh cau mày đứng đó,tâm trạng rất rối bời.

"Quốc Minh,tôi thật không ngờ cậu lại...."Thúy Kiều ngồi đó mắt mở to hết cỡ nhìn cái video camera nói.

"Tại sao mày lại đối xử với em tao tàn nhẫn đến như vậy hả?HẢ?"Hoàng Minh tức giận nhào tới túm cổ áo hắn quát lớn.Người mà anh từng cho là sẽ cho em gái anh hạnh phúc thế mà giờ lại....thật khiến anh thất vọng.

Hắn đứng im đó,hắn không thể ngờ ngày hôm qua hắn lại làm vậy với nó và càng không thể ngờ hơn là hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy!! Lúc trước việc nhìn thấy những vết máu như thấy này đối với hắn mà nói rất sáng khoái nhưng sao giờ lại khiến hắn đau đớn đến vậy? Nó bị mất máu nhiều như vậy liệu nó có sao sao? Hắn rất muốn quan tâm nó nhưng nó....thật là không đáng để hắn phải quan tâm!!

"Câu đó là dành cho tao nói thẳng vào mặt đứa em gái của mày mới đúng...Cô ta hại chết mẹ tao đấy!!"Hắn lạnh lùng nhìn về Hoàng Minh giọng điệu lạnh giá cực độ.

"Mày đang nói cái gì vậy? Nó sao có thể làm vậy!" Hoàng Minh cau mày nhìn hắn,hắn đang nói cái quái gì vậy?

"Tin người quá cũng là một cái tội... Tội của mày là quá tin tưởng vào cô ta! Tao nhờ mày nhắn lại với cô ta là đừng để tao gặp lại cô ta nếu không tao sẽ cho cô sống không bằng chết hoặc chết một cách thê thảm nhất!!"Hắn lạnh giá nhìn Hoàng Minh rồi quay đi.

Hoàng Minh đứng đó,hắn ta đang nói cái gì vậy?Nó không thể nào là một người như thế được.Nhìn ề phía Thúy Kiều mong muốn một câu trả lời tốt hơn từ người anh yêu,Thúy Kiều nhìn anh và đương nhiên cô biết anh muốn gì ở cô.

"Hoàng Minh à,em muốn cũng điều anh nghĩ là không phải sự thật nhưng mà.....nó....nó là sự thật!!"Thúy Kiều ái ngại nhìn Hoàng Minh nói.

"Làm sao có thể!!"Hoàng Minh chau mày quát.

Thúy Kiều đưa tay lên vỗ vai Hoàng Minh.

"Em hiểu cảm giác của anh nhưng....em ấy không giống với em ấy của trước kia em ấy lạnh lùng vô cảm đến mức em không thể ngờ...Lúc mẹ Quốc Minh đang nằm ở phòng phẫu thuật em ấy đã nói hết tất cả kế hoạch của em ấy đó là....đó là...là..giết chết mẹ của Quốc Minh."Thúy Kiều nhìn anh nói.

"Thôi đủ rồi!!Em gái anh tính cách của nó anh biết,anh hiểu!!Không đời nào nó có thể làm vậy mà không có lý do cả!!Anh tin nó vì anh biết chắc nó không đời nào làm vậy!!"Hoàng Minh quát lớn tay đưa vào túi lấy điện thoại ra nhấn vào số di động của nó.

"Sân Bay Quốc Tế Heathrow Kính Chào Quý Khách!!!"

"Alo?Gọi có chuyện gì không?"Nó vừa đặt chân xuống London thì lại bị thằng anh trai yêu quý lại đến đúng là đời nó hên hết chỗ nói.

"....."

"Tao...là con người vậy đấy!! Mày không thấy trước đây nhiều lần tao đối xử tệ với mày à? Vả lại còn coi mà không khác mấy thằng bạn cùng trang lứa.. Đừng hỏi nhiều nữa!! Cúp máy!"Nói nói rồi gác máy.Miệng thở phào nhẹ nhõm nhưng..tim nó hơi nhói.Đứng ra với Hoàng Minh nó thật sự có lỗi rất lớn!!Nó nhất định không bao giờ quên được nó đối xử với anh nó như thế nào!!

"Nguyễn Hoàng Minh...đứa em này thật hỗn láo...nhất định sau này sẽ thay đổi!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Nó cúp máy cầm điện thoại trên tay mà đi thẳng ra cổng sân bay.Bắt một chiếc taxi vào đi tới vùng ngoại ô thành phố."Dừng ở đây!"Nó bảo tài xế dừng lại,tra tiền rồi tự thân đi bộ.

Vì nơi mà nó muốn tới là một ngôi nhà của một người bạn già của nó và có lẽ người bạn già của nó cũng được cho là một nhân vật nổi tiếng cơ mà người

bạn già này của nó lại không muốn ai biết đến nơi ở của ông cả!!

Cuối cùng nó cũng lếch xác tới nhà người bạn già này của nó. Một ngôi nhà nhỏ và vô cùng đơn giản, xung quanh ngôi nhà được trồng nhiều loài hoa quý và thảo dược. Nó cười nhẹ mỗi lần nó bị thương chả phải đều tìm đến ông hay sao? Vậy mà mùi của mấy cái bông cái cây thảo dược này nó lại chả ưa nổi!! TT

"Lão già, lâu rồi mới gặp lão... cháu nhớ lão đến chết mất!!" Nó mở cửa bước vào với giọng nói không thể nào bá đạo hơn.

"Nhiều năm vẫn vậy..... Trình độ ngoại ngữ của cháu thật chả tiến bộ!!" Ông lão ngồi trên ghế gỗ tay nhâm nhi tách cà phê cười nhìn nó.

Miệng còn đang cười của nó chỉ vì câu nói móc đó mà co giật liên hồi.

"Vâng trình độ của cháu không tiến bộ mấy nhưng chỉ ít ông còn hiểu những lời con nói mà!!" Nó bấu môi hờn dỗi nhìn ông lão.

"Haha...đứa nhóc này....trong nhà có người bệnh vậy mà cháu cứ la lớn vậy?" Ông lão trách nó.

"Vâng thưa ông William cao quý!! Con biết rồi ạ!!" Nó cuối đầu lịch sự nói.

"Lucky...người của con hà có gì lại có nhiều vết thương đến vậy?" Ông William nhìn nó không khỏi cau mày.

"Không có chuyện gì? Có ấy có sao không?" Nó nhìn người phụ nữ ngồi trên giường bệnh kia hỏi.

"Trước đây ta từng thử chữa căn bệnh này nhưng không được!!" Ông William thở dài nói.

"Câu trả lời không khớp với câu hỏi!! Mà lão cứ lo cho bệnh nhân của lão đi!! Con thì có chen vô cũng chỉ là vật thừa, lão cố mà chữa trị cho cô ấy. Cháu đi!!" Nó nói rồi kéo vali đi ra ngoài.

"Nhóc con...Này, không phải là...." Ông William còn chưa nói hết lời thì nó đã đi xa rồi!!

Nó cố lếch bộ ra đường lớn rồi bắt xe trở lại thành phố. Quay lại trung tâm thành phố, nó không thể nào quay về nhà nó được vì thế nào cũng sẽ bị ba mẹ nó làm to chuyện với vết thương và lại nó sẽ không yên thân với tên anh trai hách dịch của nó được!! Nên đành phải đặt phòng ở khách sạn vậy!!

"ÁI NHI À?" Một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng trước mặt nó nói lớn.

Nó chau mày, chả phải là tên huynh đệ hách dịch của nó sao?

"Cái con người nhà họ Mạc mang tên Hạo Thiên kia... chả phải anh ở London sao? Hà có gì lại lạc trôi ở chỗ này?" Nó nhìn Hạo Nhiên khó hiểu hỏi.

"Ồ này, em bị hâm à? Về Việt Nam khí hậu nóng bức quá nên thần kinh bị nóng mạch chỗ nào à? Hay là mới đi du lịch ở hành tinh nào? Nơi em đang đứng chả phải là thủ đô London sao?" Hạo Nhiên cau mày nói.

Nó ngó người, dạo này nó sao vậy chứ!! Ở London mà cứ tưởng mình ở Việt Nam không bằng =.=

Mở cửa xe và ngồi vào vị trí. Nó nhìn Hạo Nhiên mà cười.

"Tôi vừa du lịch ở vũ trụ đấy, tại nghèo quá nên bị trụ sở ngoài hành tinh tổng về Trái Đất mà không có đĩa bay nên mấy cái dây thần kinh bị rối vào nhau rồi!!" Nó nói.

"Về nhà hay khách sạn? Mồ...chắc là khách sạn rồi chứ gì!! Thân xác thảm hại thế mà!" Hạo Nhiên nhìn nó cười đều nói.

Cơ miệng nó co giật liên hồi. Cái tên khốn này!! Không thể nào nói chuyện tử tế với nó à?

"Vâng....tôi sẽ ở khách sạn!! Anh làm ơn đừng có khiến thân nhiệt trong người tôi nóng lên được không? Hiện tại nó đã là 38,99 độ rồi đấy!!" Nó trừng mắt nhìn Hạo Nhiên nói.

"Haha...tôi thừa biết em vì tên Lâm Quốc Minh mà thân tàn ma dại rồi!!" Hạo Nhiên mắt đờm buồn nói.

Nó giật mình, biểu hiện thái độ của nó dừng lại. Cũng phải nó thành như ra như vậy không phải là do hắn sao?

Phòng 109

Cạch

"Cái quái gì vậy trời!! Ở với tên Hạo Nhiên có chút xú mà vết thương rỉ máu rồi!!" Nó thở dài chán nản.

Nó mở vali ra lấy hộp cứu thương lễ giường ngồi mà sơ cứu lại vết thương.

"Chán quá!!Lâm Quốc Minh,anh khá lắm...làm em đau lẫn bên trong bên ngoài mà tâm tư em vẫn còn nhớ đến anh nhỉ??"Nó sát trùng vết thương ở trên người nó mà khinh miệt nói.

"Ai da đau chết....mà cũng đáng trách mà ha? Em hại anh mất mẹ,anh hại em thế lắm!! Coi như lần này chúng ta hòa nhau.... Lần sau có gặp lại em và anh là kẻ thù của nhau nhưng chỉ là đối với riêng anh còn em thì chỉ xem anh là người quan trọng....Không biết anh đang làm gì ấy nhỉ?Nếu theo giờ Việt Nam thì đang là buổi sáng nhỉ?Kẻ thù của ành trong vài năm sẽ gặp thôi!!"Nó nhếch môi đều kén nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

"Ui da...cái quái...đau quá...CÁI TÊN LÂM QUỐC MINH CHẾT TIỆT!!EM HẬN YÊU ANH GHÊ Á!! Hại người ta làm gì cũng đauTT"Nó quát lớn."Tại anh mà em có nhà cũng không dám lệch xác về nhà nên mới bị cái tên Hạo Nhiên...."Nó vừa nói đến đây nó liền im lại mà nhớ về khoảng khắc đó.

-----cho 1 phút tưởng niệm á lộn tưởng nhớ----

"Haha...tôi thừa biết em vì tên Lâm Quốc Minh mà thân tàn ma dại rồi!"Hạo Nhiên nói.

"Tôi cảm anh nói như vậy vì anh không biết thứ gì trong chuyện này cả!!"Nó nhìn Hạo Nhiên lạnh lùng nói.

"Không,tôi biết chứ!!Từ cái việc em giết mẹ hấn cho đến cái việc hấn khiến em thành ra nông nổi này...Tôi đều biết hết."Hạo Nhiên nhắm mắt thư giãn nói.

Nó sững người..làm thế nào anh ta biết được mọi chuyện?Sao có thể chứ!!

"Làm thế nào anh biết được mọi chuyện nhanh đến như vậy?"Nó nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Đơn giản lắm....cho người theo dõi mọi động tĩnh của em nhưng phải thật kín đáo!"Hạo Thiên nhìn nó cười.

"Anh...hà có gì cứ quan tâm lo lắng cho tôi?"Nó hỏi.

Hạo Nhiên nhìn nó mà cười nhếch môi.

"Em cũng thừa biết tôi là thiếu gia nhà họ Mạc mà?Nhưng cuộc sống của tôi không khác gì bị giam cầm.Mẹ tôi là người Việt sang Trung để lao động,cha tôi là người Trung Hoa là con trai trưởng gia tộc họ Mạc.Cha mẹ tôi thương yêu nhau nhưng lại bị bà nội cấm không thể đến với nhau,lúc đó....mẹ tôi mang thai tôi...Lúc tôi tròn 5 tuổi,bà nội cướp tôi ra khỏi mẹ tôi,ba tôi đã đi tìm bà ấy rất nhiều nhưng bà nội đã giam cầm bà ở một nơi và đến giờ bà ấy đã mất được 6 năm rồi!!Cuộc sống tôi từ khi còn nhỏ đã rất lạnh nhạt cho đến khi em đến!!"Hạo Nhiên chưa xót nhìn nó nói.

"Câu chuyện của anh đúng thật cảm động nhưng trong chuyện này thì nó trở nên nực cười rồi!"Nó cười nhạt nói.

"Tôi đã từng nói với tôi em là tất cả phải không?"Hạo Nhiên hỏi.

"Chỉ là một suy nghĩ đầy nông cạn của anh thôi!!"Nó nhếch môi.

"Tôi không đùa.....em đã giúp tôi thoát khỏi cái nơi lạnh lẽo kia...Chính vì em mà tôi đã dần thay đổi....chính em đã cho tôi biết thế nào là thương yêu một người thật lòng....Chính em cho tôi biết thế nào là quan tâm lo lắng một người nào đó và chính em cũng cho ôi biết thế nào là đau."Hạo Nhiên hạ giọng nói.

Nó nhìn Hạo Nhiên,có phải là lời thật lòng?Hay lại là lời gian xảo như hấn?Thật lòng thì nó đã bị mất niềm tin vào tình yêu của một ai đó rồi!

"Nếu tôi đã dạy anh những điều đó thì có lẽ tôi thật vô dụng.Nếu tôi đã dạy cho anh những điều đó nhưng tôi lại bị một người khác dạy những điều tương tự.Anh ta dạy tôi cách yêu,dạy tôi cách quan tâm ai đó,dạy tôi nhiều thứ và đặc biệt anh ta đã dạy cho tôi một điều tôi không thể nào quên đó chính là không nên tin người quá mức."Nó cười nhạt nói.

Hạo Nhiên cau mày ôm nó,một cái ôm chứa nhiều điều mới lạ.

"Đồ ngốc,sao lại hại chết mẹ người em yêu là gì để gánh hậu quả nặng đến vậy?Nếu không làm thì giờ chắc là đã rất hạnh phúc ha?"Hạo Nhiên nói.

"Cũng đều có một cái lí đó thôi!!Tôi làm vậy là tốt cho hắn..nếu thành công thì tương lai tôi sẽ cho anh ta biết hà có gì tôi lại làm vậy....nếu không thì...coi như tôi đã giết chết tình cảm của tôi và anh ta."Nó đẩy Hạo Nhiên ra nói.

"Người đã chết thì làm gì có khái niệm thành công hay thất bại?"Hạo Nhiên hỏi.

Nó giật mình và nhớ thứ gì đó.

"Mà cũng phải ha?Đã chết rồi thì làm gì có khái niệm thành công hay thất bại!!"Nó nói.

"Tôi đưa em đến khách sạn...nếu có chuyện gì buồn thì cứ tìm đến tôi vì....tôi vẫn là người bạn tốt của em!"Hạo Nhiên cười nói.

-----Kết thúc hồi tưởng-----

-----Tối hôm sau-----

"Lão già...không hồn mà lo cho bệnh nhân đi...người đó mà bị làm sao thì con cho lão chết đấy!!"Nó quát lớn rồi cúp máy.

Chỉnh chu trang phục nó thẳng tiến vào quán bar.

"Ái Nhi?Là Ái Nhi phải không?"

Nó dừng lại quay đầu lại coi xem ai gọi mình thì...mắt nó to tròn hết cỡ.Người bạn lâu ngày mới gặp.

"Tiểu Kiều là cô hả?"Nó cười rồi chạy lại chỗ Kiều Trinh.

"Này này,kiếm đâu ra cái tên tiểu Kiều vậy?"Kiều Trinh ôm nó chau mày hỏi.

"Haha....là nhân vật ngôn tình Trung Quốc...um..thấy cũng hay nên muốn gọi cô là vậy!!"Nó cười nói.

"Thì ra là vậy!!Tôi rất thích nó....mà Julia và Gia Lâm không đi cùng cô à?"Kiều Trinh hỏi.

Nó khựng lại,Julia và Gia Lâm liệu họ còn tin tưởng nó không?Liệu họ có còn coi nó là bạn thân nữa không?Nó sợ hai người họ sẽ coi thường nó,sẽ xa lánh nó.Thấy nó im lặng,Kiều Trinh không khỏi cau mày.

"Nhi Nhi?Cô sao vậy?Có chuyện gì khó nói à?"Kiều Trinh lắc người nó hỏi.

"Ồ..hà...à..à không có gì nghiêm trọng đâu..."Nó giật mình quơ tay liên lịa.

"Tôi thừa biết cậu có gì đó khó nói cứ nói đi!!"Kiều Trinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Nó nhìn Kiều Trinh thờ dài,nó biết cô đang lo lắng cho nó nhưng mà...chuyện này thật khó lòng mà nói được."Không có chuyện gì đáng phải bận tâm."Nó nhắm mắt nói.

"Tôi có thể gọi cô bằng cậu?"Kiều Trinh hỏi.

"Đương nhiên vì chúng ta là bạn tốt."Nó nói.

"Bạn tốt?Phải...tôi và cậu là bạn tốt và bạn tốt thì không nên che giấu chuyện buồn."Kiều Trinh nói.

"Tôi không có chuyện gì phải bận tâm đâu."Nó cau mày.

"Cậu nói dối...ánh mắt,giọng nói và gương mặt của cậu đã cho tôi thấy điều đó...Cậu có thể che giấu được với người khác nhưng với tôi thì cậu không thể làm vậy!"Kiều Trinh quát lớn.

Nó giật mình, chẳng phải nó diễn xuất rất tốt sao? Nó có thể lừa bọn họ một cách dễ dàng như vậy nhưng tại sao....

"Không có điều gì đáng bận tâm đâu chỉ là nhiều đêm tôi khó ngủ nên người hơi mệt mỏi thôi!" Lòi nói lạnh lùng nó quay người đi.

"Lời nói của cậu.... khiến lòng tôi hơi nhói đấy!! Tôi ngay từ nhỏ ngoài võ thuật và vũ khí ra thì không có một ai làm bạn. Cuộc sống tôi chỉ gắn liền với năm chữ "Trung thành với Hắc Long". Cho tới bây giờ tôi chỉ có cậu là bạn tốt... Ầy vậy mà cậu lại coi nhẹ tình bạn của tôi..." Kiều Trinh đau lòng nói.

Nó khựng lại và quay nhìn Kiều Trinh. Nó biết cô đang rất lo lắng cho nó nhưng nó....

"Tôi biết cậu lo lắng cho tôi vì tôi là người bạn đầu tiên của cậu nhưng.... chuyện này tôi khó có thể cho một ai biết nó thêm nữa..... đau đớn lắm rồi! Tôi đã chịu đủ rồi." Nó nhìn Kiều Trinh cười nhạt.

"Cậu nghĩ vậy thì tôi không nói gì nữa.... coi như.... coi như tôi và cậu chưa hề nhắc tới chuyện này và chưa từng.... là bạn." Kiều Trinh lạnh lùng nói rồi quay đi.

Nó sững người, mắt mở to hết mức thể. Kiều Trinh.... không còn muốn làm bạn với nó? Chắc nó đã làm tổn thương cô ấy rồi!

"Không phải tôi không muốn nói mà là.... tôi sợ khi tôi nói ra tim tôi đau đớn chịu không nổi!" Nó chạy lại cầm tay Kiều Trinh giọng có chút run run.

"Đồ ngốc... tôi với cậu là bạn tốt mà..... cậu đau tôi sẽ đau với cậu... bởi vì... cậu là người đầu tiên cho tôi biết thế nào là cảm giác bạn bè." Kiều Trinh ôm nó vào nó nói.

"Chà... không ngờ cậu cao hơn tôi nhỉ? Tôi chỉ 165cm thôi!" Nó nói.

"170cm... cậu có thể kể?" Kiều Trinh hỏi.

Nó thở dài và kể lại toàn bộ câu chuyện cho Kiều Trinh nghe. Mà lạ thật, tại sao nó kể chuyện đau lòng đó mà nó lại cảm thấy thư giãn hơn chút nhỉ?

"Cậu điên nên mới làm chuyện đó." Kiều Trinh nói.

"Ồ... tôi điên thật rồi! Mà sao cậu lại ở đây?" Nó hỏi.

"Tôi đến đây cùng Hắc Long thể hiện thực lực để cùng hợp tác với Royal." Kiều Trinh nói.

"Royal? Là gì?" Nó hỏi.

"À.... Royal là một tập đoàn lớn và cũng hoạt động ở giới ngầm. Nếu Phạm Văn nhà tôi kết hợp với Royal thì có lẽ sẽ rất có lợi cho hai bên nhưng để được như vậy thì trước hết hai bang phải giao đấu để phân định thắng thua lựa chọn người cầm đầu." Kiều Trinh nói.

"Là làm ăn phi pháp à?" Nó hỏi.

"Không.... cái đó chỉ là...." Kiều Trinh ngập ngừng.

"Tôi biết mà... không cần phải nói vậy." Nó nói.

"Cậu có thể giúp tôi không? Võ thuật và cách sử dụng vũ khí của cậu quả thật rất tốt nên hãy giúp tôi." Kiều Trinh nói.

"Vì tôi với cậu là bạn thì tất nhiên tôi sẽ giúp cậu cho dù có khó khăn đến đâu vì đôi khi.... tình bạn còn lãng mạn hơn tình yêu mà..." Nó cười nói.

"Mò... tò mò quá... Cơ mà... có thật là cậu giúp tôi không?" Kiều Trinh nhìn nó hỏi.

"Đương nhiên là có rồi." Nó cười nhìn Kiều Trinh.

"Nếu có chuyện gì thì cũng phải mạnh mẽ lên." Kiều Trinh nhìn nó tay đưa lên vai nó vỗ vỗ vài cái coi như là trấn an tinh thần.

"Ừm." Nó gật đầu.

Kiều Trinh nhìn nó. Cô thật tàn nhẫn mà!! Vì muốn chiến thắng trận chiến mà quên mất một điều rất rất quan trọng đó là..... người lãnh đạo Royal là... là.... là Lâm Quốc Minh-hắn. Kiều Trinh nhìn nó với một ánh nhìn ái ngại, phải làm sao đây??

"Nhi Nhi... cậu mà gặp tên đó thì tôi biết làm sao đây!! Cậu sẽ dờ người và sẽ không tập trung vào trận chiến.... sau đó... sau đó tôi sẽ thua!! Không thể nào!! Tên kia nguoi mà tới thì ta giết nguoi!!" Kiều Trinh nói thẳm trong lòng tay nắm chặt thành quyền nhưng miệng nở một nụ cười gượng gạo.

Thấy cái bà Kiều Trinh có chút gì đó lạnh lùng nhưng khi ở gần nó thì trẻ con hết mức ít :))

Tết đến Từng hứa sẽ thường xuyên ra chương nha!!

Mọi người đón TẾT vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thử Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56

"Lão đại..bọn họ đến rồi!!"Kiều Trinh giật bắn người nhìn nó rồi nhìn đám đàn em.Nó nhìn đám đàn em của Kiều Trinh mà bình thản.

"Ta đi thôi!!"Nó nói.

"Ồ."Kiều Trinh thờ dài nói.

"Hắc Long đã đến rồi thưa bang chủ."

"Kiều Trinh nè....Lâu rồi mới gặp cô nhĩ?"Nam nhân nhìn về phía Kiều Trinh khinh khinh nói nhưng ánh mắt có đôi chút khó chịu khi nhìn về nó,một tia nhói lòng lại chợt đến với nam nhân kia.

Nó chỉ vừa nghe câu nói kia thì nó đã nhận ra người đó là ai rồi.Tại sao...tại sao...tại sao đối thủ của Kiều Trinh lần này là hắn?Tại sao cơ chứ?Tìm nó như nhồi quá.

"Quốc Minh...rất vui khi đối thủ lần này của tôi là anh.Mong hợp tác tốt."Kiều Trinh tuy lần này hơi hoang mang tột đỉnh nhưng khí chất lạnh lẽo của một bậc cấp cao vẫn tỏa ra nồng nặc.

"Chắc...thì ra cô là thuộc hạ của cô ấy sao?Tôi hiểu sao cô lại hại chết mẹ tôi rồi!!"Hắn nhìn nó khinh bỉ nói.

"Anh..."Kiều Trinh tức giận nhìn hắn quát nhưng lại bị nó nắm chặt cổ tay lại.Kiều Trinh ngừng lại nhìn nó đầy khó hiểu nhưng cái đáp lại cái khó hiểu từ nó là một cái lắc đầu như đang thể hiện câu nói "Đừng nói...tôi van xin cậu đấy!!" vậy.

"Chà...kẻ đáng thương kia....anh giờ mới có thể hiểu ra mọi chuyện rồi!! Phải...tôi hại mẹ anh là để giúp cậu ấy đấy...tôi giúp cô ấy bằng cách làm tổn thương tinh thần anh một cách đầy đau đớn nhưng xem ra anh vẫn vậy....Kiều Trinh à...kế hoạch của tôi với cậu không thành rồi!!"Nó nhìn hắn đầy khinh rẻ lạnh n=lùng nói.

"Phập..." lại có thêm một mũi dao đâm sâu vào tim hắn,hắn đau đớn quá,người con gái này lúc đầu hắn không nên thương cô ta mới phải.

"Lên và giết chết hết bọn đó cho tôi."Hắn nhẹ nhàng nói nhưng lời nói đó lại lạnh lùng vô đối.

-----Trận Chiến Bắt Đầu----- (Lão bà Tung không rành miêu tả mấy cảnh đánh nhau nên chỉ nói qua loa thôi nha!)

Hai bên xông lên đánh,Kiều Trinh cũng không ngại mà chơi với lũ gà bọn họ vài chiêu duy nhất chỉ có nó và hắn thì không đánh.Nó chỉ nhìn hắn giữa bày người kia còn hắn thì chỉ nhìn nó với ánh mắt đầy sự hận thù và khinh bỉ.

"Kiều Trinh nè....Tôi có thể giết hết bọn chúng?"Nó nhìn Kiều Trinh hỏi.

"Được chứ..."Kiều Trinh nhảy lên đá tên kia xong nói tay cô vút về phía nó một thanh kiếm "Nó có thể giúp một đỡ tổn sức phần nào...đừng lo phần tôi tôi có súng mà!"Kiều Trinh nói.

Nó chụp lấy thanh kiếm của Kiều Trinh,nó như là trở thành một người khác vậy,mở bao kiếm nó lạnh lùng vô cảm mà giết người kia,áo nó dính đầy máu,máu của bọn người kia và của nó.Hắn nhếch môi nhìn nó,đứng dậy và tiến về phía nó,nó như nhận thức được điều gì đó mà chìa kiếm về phía hắn.

"Tránh ra nếu anh không muốn chết."Nó nhìn hắn lạnh nhạt nói.

"Ha..nực cười...nếu cô không muốn giết tôi thì tôi sẽ cho cô chết.."Hắn nhếch môi nói.

Nó vẫn nhìn hắn,hắn thì lại dùng sức khá nhẹ hất tay nó lên cây kiếm từ trong tay nó văng ra và đương nhiên là hắn chụp lại thanh kiếm đó.Hắn khá bất ngờ trong trường hợp này thanh kiếm đó đang ra vẫn phải nằm trong tay nó chứ hà cơ nào hắn chỉ dùng lực rất nhẹ mà....là nó cố tình?

"Mạng sống của tôi nằm trong tay anh...muốn chém muốn giết thì tùy anh vậy nhưng..bây giờ thì chưa phải lúc."Nó cười nhẹ xoay người bước đi

nhưng....

"Phập..."

"Đoàng.."

Vùng bụng nó chảy máu,rất nhiều màu và kẻ trước mặt nó cũng vậy.Hắn ta dùng dao đâm nó,hắn ta bị Kiều Trinh dùng súng bắn chết.

"Nhi Nhi...Cậu không sao chứ?"Kiều Trinh chạy lại chỗ nó lo lắng hỏi.

Nó cười nhạt tay rút con dao ra mà vút xuống đất.

"Trò chơi lần này tôi thua rồi!!Tôi về trước....Tiểu Kiều,cậu ở lại nhớ bảo trọng."Nó khó nhọc nói chân hơi run mà bước đi ra khỏi nơi máu me đó.

Hắn nhìn nó không khỏi ngạc nhiên.Nó đang bị thương?Dù hắn hận nó nhưng tận sâu trong con tim vẫn có một nơi đang rất lo lắng cho nó.Hắn bước theo nó,đi theo người con gái hắn thương..à không đi theo con hắn từng..thương.

Nó khó nhọc đi về khách sạn cũng may khách sạn nó ở cũng khá gần chỗ này.Bước vào trong nó bị nhiều người nhìn chăm chăm và đem ra bàn tán,nó mặc kệ vì họ không hiểu một góc nhỏ trong chuyện này.

"Cạch..".Nó mở cửa phòng cò lếch vào bên trong,chân nó dường như đã chịu không nổi nữa mà khụy xuống.Có gần thờ để cảm cực cuộc sống nhưng mắt nó lại phản nó rồi.

"Quốc Minh...có thể....lần này em khó qua khỏi rồi!!Người e....em hiện tại rất...rất muốn gặp là....là anh...Hãy...tha lỗi cho em....em yêu anh...nhiều lắm..".Nó cố gắng nói ra những lời mà khi này nó rất muốn nói cho hắn biết.Nước mắt nó lại rơi....nhưng miệng nó lại cười...và cuối cùng "Phịch" nó đã rơi và một giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

"G..Giả tạo...giả tạo...cô còn dám mở miệng ra để nói yêu tôi ư?? ĐỪNG GIEO CHO TÔI HẠNH PHÚC RỒI LẠI DẬP TẮT NÓ...TÔI ĐAU VÌ CÔ LẮM RỒI!!"Hắn đứng ngay cửa ra vào lạnh lẽo nói,tay nắm thành quyền,đôi mắt xám tro hăng lên những tia máu,lòng hắn nhói.Hắn quay người bước đi,những bước đi nặng trĩu,tay đút vào túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ,"Nếu cô không phản bội thì có lẽ....ta đã thành một đôi rồi."

-----Sáng Hôm Sau-----

Nó yên vị trên giường, vết thương có vẻ đã được băng bó lại, cạnh bên nó có một nam nhân nằm ngủ.Mắt nam nhân khẽ động,liền nhìn về phía nữ nhân kia.Vẫn chưa tỉnh lại.Hắn ta kéo chăn ra nhìn về vết thương ở bụng kia,nó vẫn đang từng giây,từng phút,từng giờ rỉ máu mặc dù ít nhưng lại làm ai kia nhói lòng.Cười lạnh mà quay người bước đi.

"Quốc...Minh....lòng em...đau quá.....hệt như đang có ngàn....dao nhọn đâm xuyên qua mà khó có thể lại được vậy."

Hắn khựng lại,quay sang nhìn nó,mắt nó vẫn đang nhắm..Thì ra là nói mớ.Hắn không thể đành lòng mà đi được.Quay lại chỗ nó,hắn chạm nhẹ tay nó,tay nó.....Cái gì....TAY NÓ RẤT NÓNG.....Hắn cau mày đưa tay đặt lên trán nó..QUÁ THẬT RẤT NÓNG!!

Hắn tìm chung quanh phòng nó nhưng lại chẳng có hộp cứu thương.Có một điều gì đó thì phải....kia chẳng phải là vali của nó sao?Đồ của nó vẫn còn ở trong nhà hắn....Mở vali ra....Oh my good!!Một đứa con gái mà không mang vali thì thôi chứ mang rồi mà bên trong chỉ đựng mỗi....vài cuốn sách....vũ khí....hộp cứu thương.

"Hộp cứu thương?Trong vali chỉ vón vện nhiều dây thoi sao?"Hắn cầm hộp cứu thương nói.

Lấy cây nhiệt kế để vào nách nó để đo nhiệt độ cơ thể mà lòng hắn có chút nóng lòng.Khoảng 3 phút ra,lấy nhiệt kế ra....

"40 độ rưỡi??Chỉ trong vòng một đến mà thân nhiệt của cô ấy cao đến vậy ư?"Hắn cau mày nhìn cây nhiệt kế nói.

"Ừm...ừm...đau..."Nó nhắm mắt có mở mắt ra nhưng không được.

Nó cố gắng mở mắt ra nhưng mà..mắt nó lì quá cơ,cổ mãi mà chỉ được một tí nhưng mà chỉ trong khoảng sáng mờ và nó....

"Quốc...Minh??Tôi..nhìn nhầm...à?"Nó nhẹ nhàng nói.

"Không,là tôi."Hắn nhìn nó lạnh lùng nói.

Nó cố gấn ngồi dậy nhưng vô ích nhưng mà nhờ sự giúp đỡ của hắn thì nó cũng ngồi được.

"Vết thương của tôi..."Nó đưa tay sờ nhẹ ở vùng bụng hời.

"Là to băng bó,kể cả mở vết thương kia."Hắn lạnh lùng nói.

"Mò...thế kia à?Anh còn thương tôi sao??"Nó cúi đầu nói nhẹ,tay nó nắm chặt giường.Lòng nó tự nhiên ấm hơn,nó muốn câu trả lời là có.

Hắn im lặng hồi lâu,tìm hắn đập mạnh khi nó hỏi hắn câu hỏi kia và dĩ nhiên hắn còn thương nó nhiều lắm.

"C...Không...không đời nào tôi lại đi thương kẻ thù của mình cả.Việc tôi đến đây giúp cô mấy việc vô bổ này chỉ là do phòng của tôi đối diện phòng của cô..."Hắn nói.

"Lí do ủa anh vô bổ thật....đối diện phòng thì đâu liên quan."Nó nói.

"Ha...cô ngây thơ thật đấy....từ vị trí là người yêu của tôi nay trở thành một kẻ thù của tôi mà cô còn muốn tôi thương cô ư?Chỉ là do tôi thấy có máu ở trước cửa phòng nên mới tò mò nhìn vào thì lại thấy cô nằm đó....sợ người ta dị nghị tôi hại cô nên tôi mới giúp cô mà vả lại....tôi cũng thương cô mà từ thương ấy không phải thương yêu mà là....thương hại."Hắn nhếch môi khinh bỉ nói.

Tay nó nắm chặt thành quyền,từng lời từng chữ của câu nói kia dường như đã khắc sâu vào lòng nó và trở thành vật nhọn mà đâm sâu thẳng tim gan nó.

"Chát.."

"Ha....anh cũng thật ngây thơ....tôi hỏi vậy cũng chỉ là muốn xem anh còn thương tôi không để biết tôi còn lợi dụng anh cơ mà....thì ra chỉ là sự thương hại...Mò...Thất bại rồi..."Nó lạnh lùng nhìn hắn nói.

"Tôi biết....kẻ như cô thì làm gì có một lời nói từ tận đáy lòng."Hắn nhếch môi nói.

"Phải...tôi không có lời nào là tận sâu đáy lòng cả....vì...tất cả đều là giả dối."Nó lạnh lùng quát lớn.

"Phịch."Câu nói của nó vừa dứt thì thân thể nhỏ bé của nó ngã tự do xuống sàn.Hắn đơ người vì hoảng hốt.

"Này...này..NGUYỄN HOÀNG ÁI NHI....EM TỈNH LẠI ĐI!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Ái Nhi....cô đừng có chuyện gì...tôi van xin cô đấy.Cô đã gây cho tôi một sự mất mát và tổn thương lớn chính vì thế cô phải sống để trả nợ cho tôi....Tôi chưa trả thù thì tôi cấm cô chết...Ái Nhi...hãy tỉnh lại đi...tôi biết tôi sai rồi...tôi xin em..đừng rời khỏi tầm mắt của tôi!!Tôi hận em vì những chuyện mà em đã làm với tôi nhưng mà tôi thương em vì trái tim tôi nó bị em giam cầm rồi!!Xin em đấy!!-----3 ngày sau-----

"Úm...Đau..."Nó mở mắt nhăn mặt nói.

"Cậu tỉnh rồi à?"Kiều Trinh nhìn nó hỏi.

"Một câu hỏi thừa!"Nó phồng má vờ dối.

"Haha..."Kiều Trinh nhìn cái biểu hiện con nít của nó mà không thể nhịn cười.

"Cậu thật là...tôi chỉ là đùa thôi mà!"Nó cười nhẹ nói cơ mà giọng nói nó còn yếu nhỉ?

"Cậu làm tôi lo lắng đấy!!Hôn mê tới 3 ngày rồi."Kiều Trinh cau mày nói.

"Không sao....sốt cao nên chỉ là ngất trong vòng 3 ngày thôi mà...Ờ...3 ngày....3 ngày là bao nhiêu nhỉ?Um...CÁI GÌ??LÂU ĐẾN VẬY Á?"Nó kinh hãi hét lớn khiến Kiều Trinh nhìn nó đầy e ngại và bịt chặt tai.

"Cậu không biết hay sao mà hỏi tôi?? Cũng may là có Quốc....A..a không phải là do tôi cảm thấy lo cho cậu nên....nên mới tìm tới đây và thấy cậu đang ngất dưới sàn....." Kiều Trinh nhìn nó cười gượng nói.

Nó cau mày nhìn Kiều Trinh đầy ngờ vực,từ "Quốc" trong câu nói của Kiều Trinh là ai?Không lẽ....

"Cái người tên Quốc của cậu nói là ai?Hay là..."Nó nhìn Kiều Trinh hỏi.

"K...Không phải là Quốc Minh đâu nha....Đúng rồi không phải hấn ta đâu....Không phải hấn ta gọi tôi đến đâu..cậu đừng có mà hiểu lầm...là tôi tự tìm đến à...không phải hấn ta đâu..Không phải đâu..."Kiều Trinh bấn loạn nói năng lung tung càng khiến nó nghi ngờ hơn.

"Tôi có nói gì cậu đâu.Chỉ thấy là lạ nên mới hỏi.Bộ cậu đang giấu tôi chuyện gì à?"Nó nhìn Kiều Trinh hỏi.

"L..Làm...làm gì mà có chuyện gì để tôi giấu cơ chứ!!"Kiều Trinh đứng dậy nói lớn.

"Có gì to tác mấy để cậu la lớn như vậy??Đau hết cả tai tôi rồi!!Dù sao tôi cũng là người bệnh mà!!"Nó đưa tay lên bịt tai lại cau mày nhìn Kiều Trinh nói.

"Tôi sợ cậu hiểu lầm tôi thôi! Chỉ là thanh minh cho bản thân thôi mà!"Kiều Trinh nói.

"Có tật giật mình...tôi chỉ muốn nói với cậu vậy thôi!!Vì nếu muốn hỏi cung cậu mà nếu cậu không muốn trả lời thì dù tôi có ép cũng không nhận được câu trả lời.À mà từ nay tôi có thể coi là thuộc hạ của cậu hay cái gì bất kì cũng được vì dù đối với tôi lúc này cậu là người thân của tôi."Nó nói.

"Hay là cậu dọn về biệt thự của tôi ở ngoài thành phố đi...Tuy không lớn bằng biệt thự của cậu nhưng nó sẽ khiến tâm hồn cậu thanh thản hơn và có thể quên tên đó sớm hơn."Kiều Trinh cảm tay nó nói.

"Ừ."

-----4 tháng sau-----

"Oa...cuối cùng cũng được tự do!"Nó đứng trước ban công giờ tay lên hạnh phúc nói.

"Nè,nè,vết thương của cậu dù sao cũng còn chưa lành đấy!! Lo liệu mà tỉnh dưỡng."Kiều Trinh đưa tay lên cốc đầu nó mắng.

"Ui da!! Đã 3 tháng mấy tuần tịnh dưỡng rồi đấy!! Đã khỏi từ mấy tuần trước mà đến giờ mà cậu còn muốn tôi dưỡng thương nữa ư?"Nó trừng mắt nhìn Kiều Trinh nói.

"Khi nào người cậu không còn sẹo thì khi đó cậu đã khỏi hẳn."Kiều Trinh nói.

"Cậu quá đáng vừa thôi!!Biết chừng nào mới không còn sẹo??Nhờ nó để lại sẹo tới già luôn thì sao?"Nó cau mày quát.

"Thì khi đó cậu chưa khỏi...vậy thôi mà còn hỏi."Kiều Trinh nhún vai bình thản nói.

"Cậu quá đáng..."Nó cứng họng nhìn Kiều Trinh.

Kiều Trinh cười nhẹ nhìn nó,quả thật nó như là một phép màu mà thượng đế đã đưa đến để cứu giúp cuộc đời cô vậy,chọc nó cũng là một thói quen của cô rồi.Người bạn này!!Có lẽ nó không thể nào đánh mất được.

"À mà Ái Nhi này...một tuần nữa là đám cưới của chị gái tôi với anh trai cậu đấy!"Kiều Trinh nhìn nó nói.

Nó rũ mi,thời gian trôi qua nhanh thật.....khi đó nó cũng chỉ nghe thoáng qua từ lão bạn già của nó thôi còn vì sao ông ấy lại biết thì nó không hiểu mấy.

"Ừ."Nó gật đầu thờ dãi đầy chán nản.

"Cậu có về đó để tham dự lễ cưới không?Cả hai người nói với tôi rất mong là cậu sẽ đến đấy...Tôi thì nói là không biết cậu ở chỗ nào cả vì cậu bỏ đi từ khi còn ở khách sạn.... Vậy lần này cậu quyết định sao?Đi hay là không?"Kiều Trinh nhìn nó hỏi.

Nó trầm lại,nó rất muốn về nước để tham dự lễ cưới của anh trai nó,ba mẹ nó cũng đều có mặt ở đó và bọn họ rất lo lắng cho nó nhưng.....nó sợ,nó sợ người đó.

"A..a tự nhiên cảm thấy đói bụng quá hà...tôi xuống bếp nấu bữa ăn nha."Nó cười gượng lãng tránh vấn đề quay lưng đi.

"Cậu làm vậy có được lợi ích gì không?Hãy đối mặt với sự thật đi."Kiều Trinh quát lớn.

Nó khựng người,nó phải đối mặt với sự thật như thế nào đây?Về đó gặp hấn mà nói hết tất cả?Không...nó không thể nào làm vậy....chỉ cần người đó cố gắng thì nó và hấn sẽ lại vui cười thôi!!

"Tôi...không nên về nó thì tốt hơn!!"Nó nói rồi chạy đi.Lúc đó nó đã khóc,nó khóc vì nó không thể nào làm tốt hơn cả,lúc nó nó ngu dại nên mới làm vậy giờ nó hối hận cũng đã quá muộn rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

"Cậu thật sự muốn mọi chuyện qua đi một cách đau đớn như vậy sao?"-----

Nó ngồi trong nhà bếp,nhâm nhi tách cà phê đắng một cách mệt mỏi. Từ khi nào nó lại thích cà phê đắng nhỉ?Khó hiểu thật mà!!

"Ê...có cái gì đó sai sai trong chuyện này?Mắc mớ gì mình phải ngồi ở trong này?KIỀU TRINH NÀY!!.....?Đi đâu rồi à?"Nó thờ dãi gục đầu xuống bàn.

1s...

2s...

3s...

"Đứng rồi....nấu bữa ăn trong khi đã ăn trưa khi này!! Cơ mà...đồ ăn trong tủ lạnh có vẻ hết rồi nhỉ?Thôi thì hôm nay ra ngoài xả steet mới được."Nó nói.

Nó đi lên phòng thay đồ.Lấy chìa khóa xe của Kiều Trinh lấy một chiếc ô tô trong ga-ra của biệt thự mà đi thẳng vào thành phố.

Vứt xe vào chi nhánh bang Hắc Long,nó thanh thản mà đi bộ để tham quan thành phố.Dừng trước một sa-lon làm tóc nó tự nhiên đưa tay lên cảm tóc mình ra mà nhìn.

"Có lẽ nên đổi kiểu tóc rồi nhỉ?Cắt ngắn hay Duỗi thẳng nhỉ?"Nó cười nói.

Bước vào sa-lon nó mỉm cười nhìn chị quản lí.

"Giúp tôi thay đổi nó với cái này được không?"Nó cầm một cái lọ nhỏ đưa lên nhìn chị quản lí cười.

Quản lí nhìn nó cười nhẹ rồi cầm cái lọ trong tay nó.

Sau 10 phút làm tóc của nó đã bị thay đổi.

"Cảm ơn chị!!"Nó nhìn về người quản lí nói.

"Không có gì....cũng lâu rồi tôi không làm tóc cho người khác....Phải công nhận em khi nhuộm màu này có vẻ nữ tính hơn rất hợp với gương mặt em hơn là màu đỏ đó."

"Tôi không quan trọng việc nhuộm tóc nào hợp với mình nó chỉ là cách để người khác biết tính cách của tôi như thế nào thôi....Hiện tại tính cách của tôi đã thay đổi vì thế kiểu tóc của tôi cũng sẽ thay đổi."Nó nói rồi tính tiền đi.

Tâm trạng của nó hiện giờ có vẻ ổn hơn lúc này thì phải.Chuẩn bị bước vào siêu thị mua đồ thì nó lại bắt gặp một hình ảnh nào đó....rất quen thuộc thì phải.Tính đi lại gần nhưng mà.....không hiểu tại sao lại có một đồng người đi ngang qua làm mất hết tầm nhìn của nó,khi dòng người đó đi qua thì nó lại không thấy ai cả.Nó cũng khẽ lắc đầu rồi bước vào siêu thị.

"Cá hồi có thể nấu với gì nhỉ?Thịt bò làm gì nhỉ?Rau cải nấu gì nhỉ?"Nó cầm những gói đồ ăn lên lăm bằm nhưng rồi cũng cho vào xe đẩy hết mặc dù nó lại không biết nấu món gì cả.

"Thịt cừu cũng là một món ăn bổ....."Nó vừa lăm bằm vừa cầm gói thịt cừu thì lại có thêm một bàn nữa.

Nó ngây thơ đưa mắt lên nhìn chủ nhân của cái tay kia....

"O..chà phải cô là Ái Nhi bạn của Hạo Thiên sao?"Nam nhân đó hỏi.

"Anh chả phải là Trần Dương sao? Anh bộ không thân với tôi à?" Nó cau mày nhìn nam nhân hỏi.

"Lâu nay không gặp lại cô thì đương nhiên không thân rồi!!" Trần Dương nhìn nó nói.

Vẫn là cái thói hách dịch ngày nào. "Nó lườm Trần Dương găng giọng.

"Mà cô làm gì ở đây? Còn cả gan dám cướp thức ăn từ tay thiếu gia ta!!" Trần Dương nhìn nó hỏi.

"Anh thôi cái câu thiếu gia đây ghê gớm kia đi... Tôi chỉ là đang mua đồ chuẩn bị bữa tối." Nó nói.

"Vậy tốt...tôi có thể cho cô hộp thịt này tối nay tôi cùng Hạo Thiên đến đó được chứ." Trần Dương quảng hộp thịt cừu vào xe đẩy của nó.

"Tôi chỉ là ở nhờ nhà người khác nên không có quyền quyết định." Nó nói.

"Cứ đưa địa chỉ đi....nếu được tôi và nó sẽ đến còn không cho thì về." Trần Dương nói.

Nó đưa địa chỉ cho Trần Dương rồi đi tới quầy thu tiền, tính tiền và ra về. Mới bước ra khỏi siêu thị nó thấy Kiều Trinh đang đứng trước đó và đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

"Kiều Trinh cậu đến đây làm gì?" Nó hỏi.

Kiều Trinh theo phản xạ mà nhìn về phía nó liền vội cúp máy.

"Cậu tới đây mua đồ à?" Kiều Trinh tới chỗ nó hỏi.

"Tôi thấy không còn gì trong tủ lạnh nên cần phải mua đồ để nấu bữa tối." Nó nói.

"Này....cô không cho tôi số điện thoại à?" Trần Dương từ trong siêu thị chạy ra nói.

"Anh/Cô....Làm cái quái gì ở chỗ này vậy?" Kiều Trinh và Trần Dương vừa thấy nhau đồng thanh nói.

"Ai cho anh nói cùng lúc với tôi?" Kiều Trinh trừng mắt nhìn Trần Dương.

"Chứ tôi có mượn cô nói cùng với tôi không?" Trần Dương nhìn Kiều Trinh nói.

"Nè,nè...Hai người có thể....." Nó đỏ mặt vội nhìn hai người họ.

"CẬU/CÔ IM!" Nó còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Kiều Trinh và Trần Dương quát lớn.

Nó im bật nhưng mà....hai cái con người kia lại chẳng im chút nào!!

"Lại nữa...ai cho nói cùng hả?" Kiều Trinh cau mày nhìn Trần Dương.

"Ai bảo cô cứ nói cùng với tôi làm gì?" Trần Dương nói.

"Ya....cái tên khốn này!!" Kiều Trinh quát lớn.

"Cái mụ la sát như cô la lớn làm gì? Chối hết cả tai." Trần Dương đưa tay bịt tai nói.

"Bla...Bla..."

Nó run sợ nhìn hai cái con người kia mà sợ hãi vô cùng. Kiều Trinh trước giờ có hay nói nhiều như vậy đâu và lại có bao giờ nóng nảy như thế này!! Còn cái tên Trần Dương kia theo như nó được biết đời nào hắn chịu nói chuyện với người khác không công như vậy? Ngay cả nó từng cứu gips hắn mà mỗi lần nói chuyện với hắn nó toàn thua lỗi còn hắn ta thì lời lớn. Bây giờ hai cái người này lại thể hiện nhiều cái khác lạ khiến nó lo sợ điên luôn ấy!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

"Hai người nói nhiều như vậy có mỗi miệng không?" Nó cau mày nhìn hai cái con người kia hỏi.

Kiều Trinh và tên Trần Dương kia nhìn nó, thừa biết nó đang cảm thấy khó chịu và phẫn nộ về họ nhưng mà... cả hai người lại không ưa gì nhau.

"Ái Nhi này, tôi với tên này có chút chuyện không ưa nhau mấy nên vừa gặp là chửi mắng nhau tí xiu...." Kiều Trinh nhìn nó nói.

"Còn tôi thì lại không biết sao mình lại bị chửi mắng thậm tệ như vậy nữa!!" Trần Dương nhìn nó nhún vai nói.

"Anh nói cái quái gì vậy hả?? Chính anh mới là kẻ thừa biết vì sao tôi lại mắng anh khi mới vừa gặp anh chứ!!" Kiều Trinh cau mày nhìn Trần Dương khoanh tay nói.

"Ồ hay, cô nói lại nhỉ? Tôi với cô chỉ vừa mới gặp nhau mà.... à không nói đúng hơn là gặp ở hiệu sách và ngoài cửa hiệu sách mà? Mà hai lần gặp ấy cô đều chửi mắng tôi mà?? Và cộng thêm cái chuyện này nữa là ba.... Tôi chưa kiện cô tội vu khống và quấy rối là may cho cô lắm rồi.... Giờ cô còn nói nữa à?" Trần Dương lạnh lùng nhìn Kiều Trinh nói, sức chịu đựng của con người có hạn huống chi anh lại chẳng phải là người thích kiên nhẫn... cô gái này là người đầu tiên khiến anh khó chịu.

Nó thấy tình hình này mà cứ tiếp diễn thì e là khó có thể giữ hoà bình được lâu. Nó quay sang nhìn Kiều Trinh, về mặt cô có đôi chút tức giận còn cái tên Trần Dương kia thì lạnh lùng khó chịu. Nó cười trừ.

"Kiều Trinh này.... tôi cảm thấy hơi đau nhức chỗ bị thương ở vùng bụng... chắc tại vừa lành mà cử động mạnh làm tổn thương nên có lẽ nó sẽ hở miệng.... Hay là ta về nhà đi?!!" Nó giả vờ nói.

Gương mặt cau có tỏ vẻ đau khổ của nó khiến Kiều Trinh lo lắng đỡ nó. Liếc nhìn cái tên khó ưa Trần Dương một cái.

"Tôi tha cho anh lần này... lần sau mà gặp tôi cho anh hay rõ sự tình ra sao để xem anh xin lỗi tôi hay là đòi kiện tôi đây." Kiều Trinh lạnh lùng nói rồi đi.

Đi được quãng đường xa nó nghiêm túc trở lại, nhìn Kiều Trinh.

"Tôi hỏi cậu, cậu và cái tên Trần Dương kia có quan hệ gì à?" Nó nhìn Kiều Trinh hỏi.

"Cậu đang mệt để về nhà tôi kể cho cậu nghe." Kiều Trinh nói.

"Tôi ổn, cậu nói đi... cậu và tên đó quen biết như thế nào mà giờ gặp nhau thì gây lộn?" Nó cau mày hỏi.

"Chỉ là có một tí xích mích lớn thôi.. Mà tên của tên đó là Trần Dương à?" Kiều Trinh nhìn nó nói.

"Thôi thì bỏ chuyện đó sang một bên đi... Hôm nay phụ tôi làm bữa tối... coi như là mừng tôi khỏi bệnh." Nó nói.

"À mà khi nãy cậu bảo đau ở chỗ vết thương... có ổn không?" Kiều Trinh nhìn nó hỏi.

"Đẹp cái câu hỏi mất khôn đó đi! Tôi còn khoẻ lắm." Nó nói.

"Cơ mà khi nãy cậu bảo đau?" Kiều Trinh cau mày nói.

"Cậu nhây lắm rồi đấy!!" Nó đá cho Kiều Trinh một cái ánh nhìn toét lửa khiến cô im bặt mà đi.

-----Tôi-----

"Cậu thái cái kiêu gì vậy?" Nó cau mày nhìn Kiều Trinh mắng.

"Tôi trước giờ có nấu ăn bao giờ đâu!!" Kiều Trinh mỉa mai nói.

"Chứ không phải là cậu không biết nấu ăn sao?" Nó nhìn Kiều Trinh nói.

"Hai cái đó đồng nghĩa mà!! Cậu đâu cần phải nói như thế T_T" Kiều Trinh nhìn nó nói.

"Người làm thường ngày của nhà cậu ấy... sao không học nấu ăn từ bà ấy hả?? Con gái như cậu ai thèm..."

"Đing...Đong..." Chuông cửa vang lên, nó ngưng không trách móc Kiều Trinh nữa mà đi một lèo ra ngoài.

"Tôi mà nghĩ thấy mùi khéck trong này thì tôi giết cậu!!" Nó nói vọng vô làm cho Kiều Trinh bên trong run sợ.

Nó đi ra ngoài mở cổng, cổng mở nó cau mày đầy khó chịu. Hai cái tên ôn thần này đâu chui ra vậy?? Chỉ nhìn hai cái bản mặt của hai tên Mạc Hạo Thiên và cái tên Trần Dương thì nó hết ham rồi.

"Tôi làm quái gì vậy?" Nó cau mày hỏi.

"Đương nhiên là ăn tối rồi!!"Trần Dương nhìn nó cười.

"Lúc chiều chỉ là một lời nói đùa vậy mà hai anh tới đây thật à??"Nó hỏi.

"Bộ tụi này 19 tuổi đầu mà nói đùa à?"Trần Dương cau mày hỏi.

"Em cũng đã lên 18 rồi đấy!"Hạo Thiên nhìn nó cười.

"Cái chủ chốt ở đây là tôi ở nhờ nhà người ta..."Nó nói.

"Với trình độ đẹp trai của tôi thì có thể làm một cuộc trao đổi lớn....Tôi trao sự đẹp trai lịch lãm và cái nhận lại là bữa cơm."Trần Dương nhún vai nói rồi đi vô.

Nó tròn mắt nhìn cái tên hăm tãi kia mà đầy cảm phẫn.Hắn ta cứ cho rằng mình là đẹp lắm không bằng,có thể là do công nghệ tiên tiến thôi.(Cái gì bà cũng nói được -.-)

"Đừng chấp bọ con nít mà cứ cho mình là thanh niên hiểu chuyện...coi như lần này tụi tôi ăn nhờ đi."Hạo Thiên cười nói.

"Tôi chỉ e là anh ta và bạn tôi lại gây chiến."Nó thờ dãi nói.

Cả ba người bước vào trong nhà một mùi thơm nào đó khiến nó cau có,lửa giận bên trong nó bùng phát.Bước thẳng vô nhà bếp nó cau mày tắt bếp,nó cau mày nhìn qua bên Kiều Trinh....cô ả đang ngồi trên kệ bếp mà ngủ ngon lành!!Nó thì lại chả trách mắng gì cô cả...chỉ là cô quá hậu đậu mà thôi!!Trần Dương và Hạo Thiên đều bị cái mùi thơm kia cuốn hút mà đều có mặt ở gian bếp kia cả?Trần Dương vừa chán nản chưa có bắt đầu ăn mà đã ngửi cái mùi khếch này là hết hăm rồi....ơ mà....

"Cái con nhỏ đó chả phải là cái con nhỏ hồi chiều đấy sao?Sao nó lại ở đây?Hay là nó là ô-sin?"Trần Dương cau mày nhìn Kiều Trinh đang yên giấc hỏi.

"Anh đừng có mà nói cái kiểu đó..cậu ấy là chủ của cái nhà này đấy!!"Nó trừng mắt nhìn Trần Dương mà lạnh lùng nói.

Trần Dương nhún vai đi lại chỗ Kiều Trinh,nhìn cô thật rõ.Hắn ta đưa tay ra vuốt tóc Kiều Trinh còn tham lam hơn nữa đó là bông cô lên trước sự khó chịu của nó.Nó nhăn mặt nhìn thái độ kì lạ của tên Trần Dương kia mà không khỏi muốn giết hắn.

"Anh làm cái quái gì vậy?"Nó cau mày nhìn Trần Dương lạnh lùng nói.

"Để cô ta ngủ ở đây luôn à??Bạn bè cái kiểu quái quỷ gì vậy?"Trần Dương hấn bốc hỏa trừng mắt nhìn nó nói rồi đi.

Nó giật mình mắt chớp chớp vài cái.Cái thái độ gì vậy trời?Cứ như thể bảo vệ cho người mình thương ý!!Hạo Thiên đi lại chỗ nó nở một nụ cười thân thiện.

"Tôi phụ em một tay nhé?"Hạo Thiên nói.

"Ừ..."Nó giật đầu. Thế là cuộc đối thoại ngắn ngủi kết thúc.

Hạo Thiên anh hơi hơi khó chịu với cái bầu không khí trầm lắng như thế này....Không thể nào chịu được cái bầu không khí như thế này...

"Nè....Trần Dương với cô gái kia quả thật là rất...."Hạo Thiên anh không thể nào chịu đựng được cái bầu không khí này nữa buộc anh phải lên tiếng nhưng chỉ được có nhiều chữ đó!!

"Ừ....hai người họ nếu như không có gì xích mích với nhau thì quả thật rất là đẹp đôi...Hay là để tôi kể anh nghe một câu chuyện nhé?Có hai người một trai một gái.... hai người họ hai tính cách khác nhau nên gặp nhau tạo cho họ những cuộc cãi vã và không thể nào ưa nổi lẫn nhau ấy vậy mà một thời gian sau cả hai lại bắt đầu nói chuyện ngày một ăn ý hơn..bắt đầu không còn ghét nhau nữa và....bắt đầu nhận ra được tình cảm của mình với đối phương và.....họ đến với nhau.Mà nghĩ cũng ngộ,ông trời thật biết trời người khác,cho họ hạnh phúc không lâu thì sóng gió ập đến....người con gái vì người con trai mà buộc phải làm điều mà cô ấy không hề muốn làm dù cô ấy biết điều đó sẽ làm người cô yêu sử đau khổ và hận cô vô cùng nhưng cô ấy không thể nào làm trái được thế là ấy thực hiện một kế hoạch....kế hoạch đã thành công một nửa và một nửa còn lại thì phụ thuộc vào một người khác.Anh ấy hận cô ấy...rất hận cô ấy và còn nói rằng cô ấy đừng có xuất hiện trước mặt anh ấy nếu không anh ấy sẽ cho cô ấy sống không bằng chết và có chết thì anh ấy cũng sẽ cho cô ấy một cái chết đau khổ nhất....Cô ấy đau lòng...rất đau...đau còn hơn anh ấy,vết thương lòng của cô ấy còn sâu và khó lành hơn anh ấy nhưng cô ấy ổn....vì cô ấy muốn sau này vào một ngày,vào một thời điểm nào đó anh ấy sẽ lại cười,sẽ lại hạnh phúc và những nỗi đau,những vết thương kia sẽ nhanh chóng lành lặn lại trong con người anh ấy...."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Hạo Thiên nghe nó nói anh biết...anh biết nó đang kể chuyện của nó....tim anh hơi đau nhói.Cô gái tung tung và đầy mạnh mẽ mà hấn gặp lúc trước đã không còn trong nó nữa,con người nó đã thay đổi rồi!!

"Em có cần phải đau đớn như vậy không?"Hạo Thiên nhìn nó đau lòng hỏi.

"Anh nói gì cơ?"Nó cau mày nhìn Hạo Thiên.Nó ghét ai quan tâm đến nó...đặc biệt là anh-Mạc Hạo Thiên.

"A..à tôi chỉ là muốn nói hà có gì mà hành hạ củ cái thôi!!Em cứ việc nấu ăn đi tôi cần ra ngoài hưởng thụ gió mát."Hạo Thiên nói rồi quay người đi ra ngoài.Anh biết nó ghét anh thương nó.

Nó nhìn Hạo Thiên lắc đầu thờ dài.Hạo Thiên tại sao cứ quan tâm nó chỉ vậy?Nó ghét được anh quan tâm mà!!

"Cậu nữ lòng nào cho cái tên mất nhân tính này vô nhà tôi hả?"Kiều Trinh trừng mắt nhìn nó quát.

Nó gấp cho Kiều Trinh chút đồ ăn vào chén cô ấy thì thán nhiên nhìn cô.

"Chuyện đó thì tôi không biết nhưng...chuyện tôi biết thì cậu làm hỏng món hầm của tôi!!"Nó trừng mắt nhìn Kiều Trinh nói.

Cô gái mếu máo nhìn gương mặt đỏ liễn sợ hãi.Đường đường là một trong những gương mặt quyền lực của nhà họ Phạm hàng đầu của Trung Quốc ấy vậy là giờ lại sợ một con nhỏ tóc đỏ giò ăn hiếp cô như nó thật là bất lực thiệt mà....nếu mà để cho gia tộc họ Phạm biết tân bang chủ của Hắc Long lại sống khổ sở như thế này chắc là mất mặt hết cả dòng họ chỉ vì nó-một con nhỏ tóc đỏ....Ô mà nhắc tới tóc đỏ Kiều Trinh cô mới nhớ...sao hôm nay nhìn nó hơi là lạ...cái mái tóc đỏ huyền thoại của nó đâu rồi??

"Tóc của cậu sao lại thành ra nông nổi này hả?"Kiều Trinh hơi đặt mạnh chén xuống bàn quát lớn.

"A..tôi chỉ là muốn thay đổi chút về bản thân thôi!!Nó hợp với tôi hơn mái tóc đỏ kia."Nó cảm loạn tóc nhìn rồi nói.

"Ừ...tóc đỏ không hợp với cậu chút nào như vậy đẹp lắm."Kiều Trinh cười nói.

Nó cười nhẹ im lặng mà ăn mặc kệ cái lũ chó mèo bên kia đang gây chiến,Hạo Thiên nhìn nó,anh dù sao cũng biết chút ít về nó mà.Bữa ăn kết thúc nó đứng dậy liếc nhìn hai con chó mèo kia.

"Hai người làm ồn,dọn dẹp."Nó lạnh lùng nhìn Trần Dương và Kiều Trinh nói.

"Cậu đừng đùa chứ?"Kiều Trinh run run nói.

"Tôi là khách mà?"Trần Dương cau mày.

"Ấy mà tôi cứ tưởng cậu là ông chủ của cái nhà này vậy...Ông chủ bà chủ nhà dọn dẹp giùm cái...tôi mệt rồi nên cần nghỉ ngơi."Nó mệt mỏi nói nhưng khí chất lạnh lẽo vẫn còn trong nó.

Câu nói vừa dứt không hiểu tại sao mặt của Trần Dương và Kiều Trinh đều đỏ.Nó lắc đầu,đi lên lầu.

"T..Tôi không biết rửa chén...mỗi lần vào bếp đều hậu đậu cả...lần nào rửa chén đều làm vỡ cả..tôi còn..."Kiều Trinh lúng túng nói.

"Cô không cần phải lo,tôi sẽ chỉ tập làm cho quen đi,sau này về nhà chồng thì ai rửa hộ cho cô nữa."Trần Dương nói.

"Không sao cả...nếu có lấy chồng thì chắc hẳn sẽ là một người giàu có và mọi việc nhà sẽ là do người hầu làm nên anh đừng quá lo xa."Kiều Trinh nhún vai nói.

"Tôi ghét vợ mình làm biếng,tôi thích vợ mình nấu ăn đảm đang việc nhà."Trần Dương nhìn Kiều Trinh nói.

Kiều Trinh hơi đơ người,Trần Dương hấn ta đang nói cái quái quỷ gì vậy?Cơ mà sao mặt cô lại hơi hơi ửng hồng nhỉ?

"A...Anh nói nói cái quái gì vậy??Đó là vợ của anh,vợ anh khác tôi,tôi có phải vợ anh đâu,đồng chén bát này anh rửa đi...tôi tôi chỉ có thể giúp anh dọn thôi!!"Kiều Trinh tuôn ra một tràng tay chân thì chỉ này chỉ nọ chứng tỏ rằng cô nàng đang cực kì lúng túng mà.

Trần Dương nhếch môi tiến lại rất gần Kiều Trinh đang dọn dẹp bàn ăn khẽ nói nhỏ "Ái Nhi nó đang tới đấy,gương mặt thì ời thôi rồi...như ác ma."

Kiều Trinh giật mình,chỉ có trời mới biết cô sợ nó còn hơn cả cha mẹ mình.Kiều Trinh liền vội quay người qua và.....OMG...mặt cô vô tình chạm vào mặt Trần Dương và cái điều đáng để nói đến là...môi Kiều Trinh cô tình cờ chạm lên môi Trần Dương hấn.Mắt cô mở hết cỡ,vội vả đẩy người Trần Dương với gương mặt đỏ ửng.Trần Dương anh còn chưa kịp nhập hồn,cái quái gì vậy trời??Chỉ có một câu nói mà anh lại được lợi gấp ngàn lần ư??Thật sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

“Ê...hai người...làm gì vậy?” Nó cau mày nhìn hai người họ hỏi.

Cả hai giật mình quay ra nhìn nó với trạng thái sợ hãi còn nó thì rất...bình thản.

“Cô bảo hai tụi tôi dọn dẹp mà nên tụi tôi đang dọn dẹp thôi.” Trần Dương thản nhiên nói.

“Đúng, đúng là tụi này đang dọn dẹp.” Kiều Trinh hòa theo Trần Dương nói.

“Không, không phải cái chuyện đó mà là khi nãy hai người vì sao mà...Kiều Trinh quay về phía anh rồi mặt ửng đỏ quay lại vậy? Hay là...” Nó nheo mắt nghi hoặc hỏi.

“L...Làm gì có cơ chứ...Tôi đường đường tân bang chủ của Hắc Long và là người thừa kế duy nhất nhà họ Phạm. Một người lạnh lùng như tôi thì làm gì có khái niệm đỏ mặt cơ chứ!! Cậu đừng có ăn nói hàm hồ.” Kiều Trinh nói.

“Ồ...ơ tôi...tôi có...” Nó chưa có nói xong thì bị người ta nhảy vào.

“Cô ta có quay đi đâu thì kệ nhau đi cô làm gì mà soi mói quá vậy?” Trần Dương cau mày hỏi.

“Hai người cứ cái thái độ này tôi khó mà không thể nói là...”

“Không có chuyện gì xảy ra đâu mà cậu làm ồn lên phòng đi.” Lại một lần nữa nó bị người khác chặn lời nó nói. Kiều Trinh đi lại chỗ nó đẩy đẩy nó.

Nó hơi hơi đờ người, cái quái gì đang xảy ra trong cái nhà này vậy??

“Ê này...chả phải hai người lúc nào cũng như chó với mèo sao? Hồi nãy vẫn còn đang cãi nhau mà...hay là cái tôi mới thấy vừa rồi là...”

“CẬU/CÔ CÓ IM ĐI KHÔNG??” Cả hai đồng thanh quát khiến nó sợ hãi.

“Các người có gọi là quá đáng không? Cứ nhảy vô họng không cho tôi nói...hay là hai người trèo lên đầu lên cổ tôi mà ngồi luôn đi...Tôi hỏi lại khi nãy hai người làm cái trò gì? Có phải hai người đã.....” Nó tức giận quát nhưng vẫn bị chặn lời nói.

“Ái Nhi à, cậu biết đây trên đời này cái quái quỷ gì cũng có thể xảy ra nhưng cũng có vài cái là vô tình xảy ra mặc dù không muốn...tôi và cái tên này cũng vậy...chỉ là vô tình hôn môi thôi mà cũng không phải là hôn chí là môi chạm môi thôi...không không chỉ là vô tình chạm nhẹ à...một chút xiu xiu à...cậu phải tin tưởng tôi chứ? Tôi và cậu là bạn mà.” Kiều Trinh nói.

“Mất 7 giây chứ chả ít, thế cô còn bảo là chạm nhẹ à?” Trần Dương cau mày hỏi.

“7 giây?Ừ thì 7 giây đấy chỉ ít nó còn bé hơn ai kia tới hơn 1 phút còn lại dụng ôm người ta.” Kiều Trinh hếch cằm nói.

“Cái đó chỉ là hiểu lầm, tôi bị truy đuổi bởi đám người kia đó chỉ là phòng thủ thôi.” Trần Dương nói.

“Phòng thủ? Anh có hiểu nhầm nghĩa của nó không vậy? Phòng thủ là dùng võ của anh đập chúng chứ anh hiểu nghĩa nó ra cái quái gì vậy? Đừng nói anh hiểu từ phòng thủ là chạy rồi sau đó thấy một cô gái xinh đẹp rồi đè đầu cô ấy ra mà hôn rồi ôm à? Có thấy biến thái quá không? Nếu không thấy gái đẹp mà thấy trai gay thì sao? Anh nghĩ sao mà gọi đó là phòng thủ hả? Trời ơi...thật không thể hiểu nổi cái tên đần hết thuốc chữa như tên này...Mà anh có biết đó là nụ hôn đầu của tôi không hả? Cái nụ hôn mà tôi gìn giữ suốt 18 năm nay giờ lại bị một tên không quen biết cướp...anh nói sau này chồng tôi biết thì ấy gì mà ăn nói với anh ấy hả? Anh ấy sẽ nghĩ tôi như thế nào hả? Tôi mà kể chuyện này cho anh ấy nghe thì anh ấy sẽ nghĩ thế nào hả? Anh ấy sẽ nhìn tôi sẽ mắng tôi “ngu” hay “dại trai” hả?” Kiều Trinh tức giận tuôn một tràng dài khiến Trần Dương hần không còn khả năng cãi lại.

Nó đờ người, đây là lần đầu tiên nó thấy Kiều Trinh cô nói một câu nói dài nhất mà cô từng thấy. OMG...hai người này đã...KISS nhau ư??

“Vậy là không phải hai người vô tình đụng nhau mà là vô tình hôn nhau ư?” Nó hỏi.

Trần Dương và Kiều Trinh đứng hình, cái ý mờ ám của nó từ khi nãy cho tới giờ là ám chỉ hai người họ vô tình đụng vào nhau ư? Không phải là hôn? Trời ơi, tại sao lại ngu tới mức “chưa đánh đã khai” thế trời!!

“VẬY là cậu nhìn thấy tôi với tên này chỉ đơn thuần là đụng nhau?”Kiều Trinh hỏi.

“Không...”Nó nói.

“Chứ cô mới nói.”Trần Dương cau mày nói.

“Chả phải hai người vừa nói là hôn nhau đó sao??Thế nên ý kiến của tôi thay đổi.”Nó nói.

“Cậu..”Kiều Trinh cứng họng.

“Hai người cứ tưởng là như chó với mèo ai ngờ cũng rất là thương nhau...chúc hai người hạnh phúc..”Nó cười nói rồi đi lên phòng.

Cả hai nhìn nó đi khuất rồi tiếp tục dọn dẹp nhưng lại nhớ cái quái gì đó....

“NGUYỄN HOÀNG ÁI NHI...CẬU/CÔ NÓI CÁI QUÁI GÌ VẬY HẢ??”Cả hai quát lớn rồi nhìn nhau và rồi lại “hử” một cái rồi quay mặt đi và rồi....mặt cả hai xuất hiện chút gì đó ửng đỏ và cười mỉm.

“Ờ...hôn yêu rồi à??Nhìn hai người có vẻ đáng yêu nhì?Ráng mà hạnh phúc đấy tôi đi tìm Ái Nhi..”Hạo Thiên không hiểu từ khi nào đã ở đó thần nhiên nói rồi đi lên lầu.

“ANH/CẬU BỊ HÂM À??HAI NGƯỜI MỚI LÀ MỘT CẶP ĐẤY!!”Cả hai lại đồng thanh quát.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

"Cốc..Cốc..." "Tôi có thể vào không?"Hạo Thiên nói vọng vào hỏi.

Nó đứng dậy bước đi mở cửa nhưng lại dừng lại,đi về chỗ ngồi cũ của mình cầm lại ly rượu vang.

"Anh cứ việc vào,cửa phòng tôi không hề khóa."Nó nói.

Cửa mở,Hạo Thiên đi lại chỗ nó.Anh không tin vào mắt mình,nó khác lạ rất nhiều.

"Em thay đổi quá nhiều."Hạo Thiên nói.

"Tôi thay đổi?Không...chỉ là lòng tôi đã nguội lạnh,lòng tôi đã đóng băng,lòng tôi..đã chết rồi!!"Nó nhếch môi cười nhạt nói.

Hạo Thiên anh thở dài,ngồi xuống cái ghế cạnh nó.Vẫn còn một sở thích nó luôn luôn giữ đó là.....ở ban công của phòng nó lúc nào cũng có một cái bàn nhỏ và hai cái ghế hướng mặt ra ngoài.

"Em...hà có gì lại phải thay đổi bản thân cơ chứ??Chả phải lúc trước em nói mái tóc của em chứng tỏ tính cách của em ư?Lúc đó em đã khẳng định nó hợp với em và em cũng rất thích nó sao?Em đã nói có chết cũng không đổi mái tóc nó sao?Vậy tại sao giờ lại thay đổi nó?"Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Tóc màu hạt dẻ chả phải rất hợp với khuôn mặt tôi ư??Ai cũng khen mà?Nó xấu lắm sao?"Nó cau mày hỏi.

"Em thay đổi nhiều lắm rồi."Hạo Thiên cau gắt nói.

"Phải,tôi thay đổi rồi nhưng tôi ghét anh thì không bao giờ thay đổi."Nó quát.

Hạo Thiên sững người,lòng anh giờ khá đau.Dù sao anh yêu nó đã được nhiều năm rồi.Tại sao...tại sao nó lại luôn lạnh nhạt với anh như vậy??Năm anh 15 tuổi nhờ nó cứu mà mạng anh mới được an toàn,nó luôn theo anh,luôn luôn chơi đùa cùng anh vậy hà có gì nó lại ghét anh??

"Mà cũng gần tới sinh nhật lần thứ 19 của em rồi nhì?Nên chọn quà gì đây??"Hạo Thiên gượng cười lẫn tránh sang chủ đề khác.

"Sinh nhật tôi?Một tuần nữa là đến rồi!!Anh cũng biết lẫn trách chủ đề quá nhì."Nó nói.

"Tôi biết em ghét tôi.Tôi không hề phủ nhận chuyện đó....tôi luôn chờ em."Hạo Thiên nói.

Nó cười nhạt đưa ly rượu lên uống hết sạch.

"Lí do tôi phủ anh đã nói rõ từ lâu,tại sao anh cứ một mực chờ đợi?"Nó quát.

"Trái tim tôi đưa cho em giữ muốn ném muốn vứt thì tùy em vậy." Hạo Thiên cười nói.

Chỉ vừa nghe thấy câu nói đó, tim nó đột nhiên ảm áp lạ thường. Người con trai mà suốt 4 năm nó từ chối lại luôn theo dõi nó, luôn quan tâm nó.

"Anh tại sao cứ muốn nhận đau thương vậy? Tôi đã nói là không thích anh rồi mà!! Đối với tôi anh như là một người anh trai kết nghĩa không có ý định nào khác." Nó nhìn Hạo Thiên giọng trầm xuống nói.

"Tôi cam tâm tình nguyện... là tôi cam tâm tình nguyện nhận hết đau thương đó tôi sẽ nhận hết những đau đớn, những tổn thương những gì em đã chịu đựng tôi sẽ nhận hết nó... tôi nhận hết những niềm đau chỉ mong em được vui vẻ nhưng lúc trước.... để em vui tôi thà chết cả trăm ngàn lần tôi cũng cam tâm... Tôi tình nguyện mà là tôi tình nguyện nhưng tại sao em lại không hề yêu tôi? Tôi chỉ cần em yêu tôi dù chỉ là một phần ngàn so với tên Quốc Minh đó." Hạo Thiên chưa xót nhìn nó nói.

Lòng nó đau nhói, nó chỉ muốn anh là người anh trai tốt của nó chứ không phải là người yêu hay là gì đi nữa. Nhìn anh như thế này nó thật sự rất đau lòng.

"Là anh cam tâm tình nguyện tôi không ép anh phải làm như vậy vì tôi... Là anh cam tâm tình nguyện nên tôi sẽ lợi dụng anh sẽ thương hại anh. Vì thế anh nên tìm một người nào đó tốt hơn để yêu thương đi... Tuổi của tôi và anh còn quá trẻ so với việc anh lụy tình vì một người như tôi." Nó lạnh lùng nhìn Hạo Thiên nói.

"Tôi đã nói là tôi cam tâm tình nguyện.... em không cần phải lên mặt dạy tôi... Em nói tôi còn quá trẻ so với việc lụy tình vì một người như em?? Em lớn tuổi hơn tôi? Em không lụy tình? Em đang dối lừa ai chứ em đừng hòng qua mặt tôi." Hạo Thiên quát lớn.

"Tôi hà cớ gì phải lụy tình? Anh nghĩ anh ta có cửa sao? Tôi ghét anh, càng ghét anh thêm vì anh yêu tôi... tôi kinh tởm anh." Nó quát.

"Dù sao thì tôi có nói gì em cũng ghét tôi thôi." Hạo Thiên cười nhạt.

"Có thiếu gì con gái đeo đuổi anh, con nhà quyền quý cũng thích anh, gia cảnh nhà anh giàu có hàng tá người theo đuổi anh hà cớ gì anh lại chọn tôi?? Tại sao lại không thể buông bỏ tôi?? TẠI SAO??" Nó hét lớn người nó như điên lên, cái tên con trai này sao lại ngu ngốc đến như thế?

"Em hay thật... làm tổn thương tôi rồi lại nhẹ nhàng quan tâm tôi... em đang chơi chiêu "vừa đâm vừa xoa" à?" Hạo Thiên nhếch môi nói.

Nó cuối cùng đã không chịu nổi được nữa. Nó đứng dậy lao về phía Hạo Thiên mà ôm. Hạo Thiên anh quá bất ngờ trước hành động đó của nó nhưng chỉ ít lòng anh cũng cảm thấy được hạnh phúc phần nào.

"Là vì tôi không muốn anh tổn thương, là vì tôi không muốn anh thích tôi, là vì tôi không muốn mối quan hệ của tôi và anh chấm dứt chỉ vì chuyện đó, là tôi sợ tôi sẽ rung động trước tình cảm của anh và sẽ thương hại anh... tất cả những việc tôi làm đều là vì anh...." Nó dúi mặt vào ngực Hạo Thiên khóc... Nó thương anh lắm nhưng nó không thể nào đáp lại tình cảm của anh được chỉ vì một lý do.... Nó còn yêu!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

"Rốt cuộc thì em có cho tôi vị trí nhỏ nhoi nào trong trái tim của em không?" Hạo Thiên vuốt tóc nó ôn nhu hỏi. "Đương nhiên là có... tôi quen anh đến nay cũng gần 5 năm, anh là người mà tôi quý nhất và cũng là người khiến tôi lo lắng không ít." Nó nói.

"Em khóc là vì lo lắng cho tôi?" Hạo Thiên hỏi.

Nó gật đầu, kiềm nén nước mắt. Cái tên ngốc này bao giờ mới khôn lớn một chút, bao giờ mới cho nó khỏi lo lắng về anh đây??

"Tại sao lại thích tôi?? Tại sao tôi phủ anh đã rất nhiều lần nhưng anh lại không từ bỏ?" Nó rời khỏi người Hạo Thiên hỏi.

"Tôi từng nói với em tôi là người có ơn phải trả có nợ phải đòi, em là người cứu tôi năm đó tôi mang ơn em nhưng cái ơn này khiến lòng tôi tự dưng lại cảm thấy vị trí của em dần chiếm hết trái tim tôi. Không hiểu tại sao từ đi trả ơn thành đi trả trái tim cho em luôn." Hạo Thiên gãi gãi đầu nói.

"Uôi...сэн quá đi...tôi nổi hết cả da gà rồi!!" Nó bĩu môi nói.

"Haha...nói thật thì ngay cả tôi còn không biết tại sao lại yêu em nhiều đến thế... Chỉ biết là em rất là có sức hút khí chất của em toát ra khiến con người ta bị lôi cuốn vào mà không thể nào thoát ra nổi." Hạo Thiên nói.

"Mà thôi...từ nay hứa sẽ không ghét anh nữa....dù sao người thân của tôi không còn mấy ai...ba mẹ hiện đang ở Việt Nam chuẩn bị hôn lễ cho Hoàng Minh,Julia và Gia Lâm thì tôi không biết mấy về hai người họ nữa còn...Quốc Minh thì....."Nó trầm mặc khi nhắc tới hắn,chỉ cần nói tên người con trai này thì tim nó lại đau nhói "Anh ta thì tôi đã không còn quan tâm mấy nữa.Giờ cạnh tôi chỉ có anh và Kiều Trinh à mà còn cả cái tên Trần Dương nữa,tôi không muốn mất thêm người thân nào nữa...Một mối lăm rồi."Nó thở dài nói.

"Tại em cả thôi...đang yên đang lành hại mẹ tên đó làm gì?Bộ em không biết mẹ hắn là người mà hắn thương nhất người trao cho hắn động lực để sống không?"Hạo Thiên cốc đầu nó nói.

"Ui...ui...đau..."Nó cau mày trừng mắt nhìn Hạo Thiên "Tôi biết nhưng mà....cái người không am hiểu gì trong chuyện này thì đừng có mà la lớn...đâu phải khi không mà tôi lại đi giết người khác...đều có cái lí do của nó cả...tất cả đều nằm trong kế hoạch của tôi."Nó hếch cằm cười.

"Chà chà....Ái Nhi lần này trở lại càng thấy em lợi hại nha....lúc trước cứ trông cậy và cái con cóc Julia lại cộng thêm cái con Gia Lâm bá đạo nhưng lại chả mấy khôn kia nghĩ hộ em kế hoạch hay cái gì đó đều thực hiện thất bại thảm hại sao??Nay lại khôn ra chút xíu rồi,tự nghĩ một kế hoạch tốt hại bản thân mình thân tàn ma dại...Tôi bái phục em."Hạo Thiên cười nói.

"Muốn mắng muốn chửi thì cứ việc chửi mắng thẳng vào cái bản mặt tôi đây này....cứ nói vòng vo khiến tôi khó chịu lắm Và lại anh nói cũng đúng,cái kế hoạch điên khùng này tôi cũng chưa từng nghĩ nó có thể thành công."Nó thở dài nói.

"Bị hãm à?Làm cái gì cũng phải nghĩ nó có thành công hay không chứ??Liên quan tới mạng người mà cái con kia."Hạo Thiên tức giận quát.

Nó giật mình,lần đầu...lần đầu cái tên cóc này giận dữ mắng nó thậm tệ như thế này....xem ra cái tên cóc này rất giận nó mà.

"Tôi sẽ sợ đó....đều tính toán cả nhưng phải dựa vào hai người nữa....nhưng họ phải bí mật không thể để anh biết được."Nó nói.

Hạo Thiên thở dài....cái con người vừa cóc vừa điên như nó bao giờ mới thực sự tỉnh táo để giải quyết mọi chuyện cho thật nghiêm túc đây!!

"Này,một tuần nữa thì tới sinh nhật em rồi...có muốn tặng món quà gì không?"Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Tôi đâu còn nhỏ mà đòi quà anh.Và lại tôi đâu thiếu thứ gì."Nó nói.

"Khi đó tôi đưa em về Việt Nam quê hương của em để du lịch được không??Hạo Thiên hỏi.

"Cũng được hiếm khi được Mạc thiếu ga lăng như vậy tôi đành chấp nhận vậy."Nó cười.

"Sau đó sẽ đưa em sang Trung Quốc gặp cha mẹ tôi."Hạo Thiên cười nói.

"Để làm gì?"Nó cau mày hỏi.

"Cưới em."Hạo Thiên nói.

"Bóp.."

"Mơ...có chết cũng không bao giờ cưới anh...Hừ"Nó đánh Hạo Thiên một cái rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

-----5 ngày sau-----

"Cuối cùng đã đến được nơi này."Nó cười nhìn ánh nắng nóng nói.

"Lần đầu tôi đến nơi này nó quả là một nơi thật đẹp."Hạo Thiên khoác vai nó nói.

"Nói bừa,tìm một khách sạn nào đó ở."Nó gạt tay Hạo Thiên ra mà trừng mắt nhìn anh nói.

Chọn hai phòng cấp của một khách sạn 5 sao.Nó và Hạo Thiên kéo vali vào phòng nhưng trước khi vô phòng thì nó để lại một câu.

"Để tôi bình yên trong những ngày này. Anh làm ơn đừng có nói những câu bá đạo khiến tôi tức điên lên." Nó nói.

"Chỉ là hết kì du lịch này sẽ dắt em về làm vợ tôi thôi." Hạo Thiên nhếch môi nói,

"Ha...anh đùa quá chón rồi." Nó lạnh lùng nói.

"Rồi rồi...chỉ là dạo này chả phải em đang buồn sao? Chỉ là muốn làm em bực tức chút thôi." Hạo Thiên nói.

"Đùa quá ló thì cũng không tốt...Anh phải ở trong phòng đấy....cầm ra ngoài đó là phạt." Nó nói rồi vô phòng đóng cửa lại.

Hạo Thiên nhìn nó vào phòng rồi mặt anh trở nên lạnh lẽo. Gương mặt đó chỉ là dành cho nó...độc nhất cho nó còn gương mặt lạnh lẽo này là dành cho bọn họ.

Rời khỏi khách sạn, nó dạo bước trên những con đường mà lòng hơi chút vui vẻ. Nơi đây lúc nào cũng thay đổi, nó cũng dần thay đổi.

Tới công viên cạnh bờ sông mà lúc trước nó và người ấy rất thích nhưng giờ có lẽ chỉ có mình nó thích nơi này.

"Nơi này vẫn vậy...không mấy thay đổi vậy mà mình đã thay đổi rồi sao? Chỉ trong thời gian ngắn không biết anh ở đây có thay đổi? À quên chả phải vài tháng trước đã gặp anh rồi sao?? Đến cả mọi thứ em đều thay đổi liệu anh có giống với em??" Nó ngồi xuống đám cỏ nói nhảm.

"Ngồi nói lảm nhảm gì vậy hả cái con điên kia?" Hạo Thiên không hiểu tại sao lại ở đây ngồi gần nó nói.

Nụ cười trên môi nó bị dập tắt, cái tên ngốc này đến hỏi nào mà hay vậy?? Cái tên này đúng là bám dai như sam mà!! Tại sao khi ở Anh nó lại gặp cái tên này được chứ.

"Anh tới đây từ khi nào vậy? Chả phải tôi bảo anh ở trong phòng sao?" Nó quay sang hỏi.

"Ha...từ khi nào mà em dám quản Mạc thiếu vậy? Lúc trước biết em ghét tôi đến mức nào nên đã không dám ở cạnh em chỉ biết theo dõi em ở phía bóng tôi giờ nay đã biết em vì tôi nên mới đổi lòng ghét tôi nên phải tận dụng cơ hội ở cạnh em." Hạo Thiên nói.

"Vấn chương đủ kiểu." Nó bĩu môi.

"Thời trang của em có chút tiến bộ rồi nhỉ?? Cứ tưởng là cái váy trắng mỏng dính kia chứ." Hạo Thiên nói.

"Chỉ là ở trong nhà Kiều Trinh có được ra ngoài đâu nên chỉ mặc nhiều đó còn giờ đã được tự do rồi style của tôi dù sao cũng đáng ngưỡng mộ mà." Nó đứng dậy xoay người nói.

"Cơ mà vẫn luôn thấy em thích mặc mấy cái thứ đơn giản này nhỉ?" Hạo Thiên nói.

"Không phải...chỉ là làm biếng lựa đồ để mặc thôi. Tôi đi mua chút đồ uống anh ở đây chờ tôi." Nó nói rồi đi.

Nó đi tới một quán nước mua hai lon nước ngọt, trả tiền xong xuôi nó quay đi....Thấy trời cũng hơi về chiều tình tới chỗ cũ mà ngấm hoàng hôn. Cũng hơi lâu rồi chưa tới nơi đó nên nó quyết định tới một xú rồi quay lại rước tên Hạo Thiên về khách sạn. Mở lon nước ngọt đưa lên miệng uống, cảm giác hiện tại của nó hạnh phúc làm sao.

"Linh Nhi, chuyện hôm qua em còn thấy đau nữa không?"

"Không sao..chỉ là trầy xước nhỏ."

Nó nghe giọng nói quen quen liền nhìn về phía có giọng nói hơi quen kia phát ra. Tìm nó đau thất, kia chẳng phải là Quốc Minh-hắn sao?? Không thể nhầm lẫn vào đâu được...là hắn..chính là hắn nhưng mà ở cạnh hắn là một người con gái nhìn chung khá xinh đẹp...Trong phút chốc người nó đứng hình, nó nghĩ hắn sẽ không quên được nó...nó cứ nghĩ hắn còn yêu nó...nhưng không chỉ là nó nghĩ xa quá mà thôi!! Nước mắt nó rơi xuống, tay nó như không còn chút lực nào cả...nó làm rơi lon nước ngọt..nó không thể chịu đựng nổi cảnh tượng này liền đưa tay lên che miệng mà chạy...vừa chạy vừa khóc!!

"Ái Nhi?? Đi đâu vậy??" Hạo Thiên thấy nó chạy liền nói lớn đuổi theo.

Hắn nghe hai từ "Ái Nhi" theo phản xạ mà quay lại nhìn xung quanh...không thấy nó chỉ thấy một cô gái có mái tóc màu hạt dẻ vừa chạy vừa khóc và một chàng trai đuổi theo sau cô ấy. Trong phút chốc tìm hắn hơi nhói.

"Quốc Minh? Có chuyện gì à?" Cô gái tên Linh Nhi nhìn hắn hỏi.

"À...Không có gì, chỉ là vừa nãy có người hơi giống một người tôi từng quen...Cũng đã trở rồi, hai ta về thôi...Dù sao ngày mai cũng là ngày trọng đại của Hoàng Minh và Thúy Kiều, về chuẩn bị quà cho họ.." Hắn nhìn Linh Nhi ôn nhu nói.

"Biết quà gì mà tặng bây giờ!! Anh xem hai cái con người kia gia cảnh giàu như vậy tặng gì cho hợp tình hợp lý đây!! Khó nghĩ quá...em nghĩ ngày mai hai ta mặt dày tới buổi lễ là tốt nhất." Linh Nhi nhìn hắn cười nói.

"Cái cô gái này...em chỉ biết có mỗi nhiều đó thôi à?? Tôi và hai người họ dù sao cũng là bạn thân mà." Hắn cốc vào trán Linh Nhi nói.

"Anh thì chỉ biết đánh em..."Linh Nhi bĩu môi.

"Ai bảo em ngốc cho lắm...Ta về."Hắn nhún vai nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Anh đã quên tôi thật rồi sao? Anh bỏ rơi tôi nhanh như vậy sao? Tôi vẫn ở đó chờ anh còn anh lại đi xa khỏi tôi. Anh nói tôi là người rất quan trọng với anh, anh nói anh yêu tôi hơn hết, anh nói đủ lời đường mật thực chất chỉ là lời nói "gió thoảng bên tai" thôi hay sao? Những gì tôi làm là vì anh, những thứ tôi cho anh là những cái niềm đau của tôi không thể nào lành lại ấy vậy mà anh lại có người yêu mới? Anh xem...rồi một ngày nào đó tôi sẽ cho anh thấy anh sẽ phải thống khổ thế nào. Tôi hận anh đến tận xương tủy, đợi đi một ngày không xa tôi sẽ phải cho anh cảm thấy hối hận!!

-----Ngày Hôm Sau-----

"Có thể nào làm cách khác không? Tại sao lại mặc nó?" Nó chán nản nhìn cái bộ đồ kia nói.

"Có thể vì cái bản mặt của Mặc thiếu anh mà mặc nó được không? Em tính mặc cái kiểu style điên rồ của mình à?" Hạo Thiên hỏi.

"Nè nè, tôi đương nhiên biết như thế nào là ăn mặc hợp với lễ đường chứ. Tuy tôi chưa từng đi dự hôn lễ nhưng cái này quá đơn giản." Nó chống nạnh nói.

"Đây là bản thiếu chuẩn bị cho em thì em phải mặc vào cho tôi." Hạo Thiên trừng mắt nói.

"Cho nói lại đây...đó chả phải là đồ của tôi sao? Anh tự tiện lục đồ của tôi mà còn nói được cái câu "chuẩn bị" được ư? Mặc thiếu cái đầu anh đấy...Cút ra ngoài cho tôi thay đồ." Nó nói.

Hạo Thiên nhún vai đứng dậy đi ra ngoài. Nó cầm bộ đồ giờ lên, đây chả phải là cái đầm nó chuẩn bị để tham dự hôn lễ của anh trai nó sao? Cái tên Hạo Thiên đúng là hết nói nói.

Đứng trước gương trang điểm, nó đã hoàn tất mọi thủ tục để biến thành một người con gái xinh đẹp. Mở cửa phòng ra nó vẫn gặp Hạo Thiên cơ mà cái tên này sao hôm nay lại mặc bộ vest đen trông đẹp trai thế kia?

"Lần đầu thấy anh mặc vest đấy." Nó dờ người nói.

"Đẹp không? Cái này ở Trung Quốc gọi là "Soái ca" đấy" Hạo Thiên cười.

"Đừng nói với tôi là anh cũng đòi theo à?" Nó lườm anh hỏi.

"Ừ." Hạo Thiên gật đầu.

Nó lắc đầu thờ dài, đúng là người xưa có câu "dai như đĩa" quả không sai.

"Dù sao hôm nay nhìn em rất xinh đẹp." Hạo Thiên nói.

"Tôi thừa biết rồi!" Nó nói.

Tại một bãi biển đẹp, mọi người đều có mặt đầy đủ cả. Chỉ cần vài chục phút nữa nơi này sẽ chính là nơi đưa Hoàng Minh và Thúy Kiều về một nhà. (ôi sến!!)

"Kiều Trinh, chả lẽ suốt thời gian qua cậu không gặp Ái Nhi sao?" Gia Lâm hỏi Kiều Trinh.

"Cũng có nhưng chỉ thoáng qua thôi...cậu ấy tôi còn không rõ tung tích nữa." Kiều Trinh nói.

"Cô cũng biết nói gớm..." Trần Dương chưa kịp nói hết câu thì đã bị Kiều Trinh lạnh lùng trừng mắt khiến anh giật mình "Cô...cô chả phải nói là thoáng qua sao?? Cô và cô ta có trò chuyện vài câu mà." Trần Dương lúng túng sửa lại lời nói.

Kiều Trinh hài lòng nhìn Trần Dương mà cười nhẹ một cái coi như thể hiện lời nói "Tốt...cứ tưởng nói bậy là chết với tôi!!"

"Kể từ ngày đó nó bỏ đi, tôi và Gia Lâm tìm nói không ngừng nghỉ nhưng lại chả có chút manh mối nào." Julia thờ dài.

"Bỏ qua chuyện đó đi,người phụ bạc kẻ phụ tình nếu nó không phải kẻ coi nhẹ tình bạn thì sẽ tìm đến hai người tôi."Hà Nam nói.

Buổi lễ bắt đầu,hai nhân vật chính bước vào lễ đường.Nó và Hạo Thiên đứng nhìn ở con đường đối diện biển.Nó khẽ cười hai người họ đứng thật rất đẹp đôi.

"Cái tham dự của em là đứng đây ngắm nhìn họ từ xa hả?"Hạo Thiên hỏi.

"Tới gặp họ?Mặt mũi đâu mà gặp."Nó nói.

"Vậy tới đây để làm gì?"Hạo Thiên cau mày.

"Chỉ để coi anh trai tôi kết hôn thôi...dù sao cũng là ngày trọng đại mà,phận làm em gái thì cũng phải đi chứ."Nó nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên nhún vai,nó bĩu môi quay ra thì sắc mặt nó trở nên lạnh lùng hẳn.Hắn cùng Linh Nhi gì đó tới buổi lễ.Nhìn họ tay trong tay,tình nồng ấm thiết khiến lòng nó nhức nhối.Tay nó nắm chặt thành quyền,giương mặt lạnh lẽo của nó xuất hiện.

"Tôi nghĩ nên gặp lại bọn họ rồi."Nó nhếch môi lạnh lùng nói rồi sai bước đi.

Hạo Thiên anh đương nhiên biết nó vì thấy hắn mà mới chịu xuống đó.Suốt thời gian qua người trong trái tim nó cũng chỉ có mỗi mình Quốc Minh hẳn,Hạo Thiên anh thật sự sinh lòng ghen tị với hắn.

"Hai con có chịu đồng cam cộng khổ với nhau trọn đời không?"Vị linh mục hỏi.(thứ lỗi cho ta vì ta không biết nói mấy câu đó T_T)

"Con đồng ý."Cả hai nhìn nhau nói.

"Vậy được...ta tuyên bố kể từ ngày hôm nay hai con sẽ chính thức là vợ chồng."Vị linh mục nói.

"Woa....chúng mừng, chúc mừng hai người!!"

"Rất đẹp đôi,tuyệt!"

"Bla..Bla.."Nhiều lời khen ngợi về đôi vợ chồng trẻ làm cho cặp vợ chồng này đỏ mặt vì ngượng.

"Xin lỗi hai người vì buổi lễ kết thúc mà tôi mới đến góp vui."Nó vừa đi vừa nói,gió biển thổi vào người nó làm tóc nó bay càn khôn lên về lạnh lùng của nó hơn.

Mọi người ở lễ đường liền quay đầu nhìn nó.Ai ai cũng ngỡ ngàng..chính là nó?Người mà đã gần một năm không rõ tung tích giờ lại xuất hiện với gương mặt giống nó nhưng tính cách lại không giống nó.Hắn đờ người,rất giống với người mà hôm qua hắn nhìn thấy,có khi nào nó và người đó là một người?

"Ái Nhi,cuối cùng cậu cũng về."Julia chạy lại chỗ nó vui mừng nói.

"Đương nhiên rồi!!Phải về mới có thể chứng kiến cảnh vui mắt ở đây chứ?"Nó nhếch môi lạnh lùng nói.Nó nhìn hắn ánh mắt lạnh lùng,câu nói mang hai ẩn ý chắc có lẽ hắn hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

"Cái đứa con này...con đi đâu mà ba mẹ tìm hoài không ra."Mẹ nó ôm nó khóc."Ồ kia...mẹ sao lại khóc vậy?Ngày vui của Hoàng Minh không nên khóc,kết thúc hôn lễ con sẽ đến gặp hai người nói chuyện sau."Nó lau nước mắt cho mẹ nó rồi đi vào lễ đường.

Nó đi lại chỗ Hoàng Minh và Thúy Kiều,nhìn hai người họ hồi lâu.

"Em có điều gì để nói à?"Hoàng Minh hỏi.

"Hai người cuối cùng cũng về chung một nhà rồi nhỉ?Tôi mong chị sẽ sớm có tin vui để tôi còn được bế cháu."Nó nói.

"Cũng nên gọi chị em cho thân mật đi chứ?"Hoàng Minh nói.

"Gọi chị em?Không thích....Mà tôi vốn không có quan tâm mấy cái chuyện này."Nó nhún vai nói.

"Đừng làm ngày vui của anh chị phải thất vọng chứ."Hoàng Minh lờm nó,anh thật sự rất vui khi nó tham dự,rất lâu rồi anh chưa gặp cái bản mặt của nó...nó thay đổi nhiều quá.

Nó nhún vai,mở túi xách ra thấy một lá thư đưa cho Hoàng Minh.

"Cái này...anh không thể nhận."Hoàng Minh nhìn nó nói.

"Ha...anh nghĩ tôi rảnh hơi lắm mà đưa anh tiền mừng....đó là thư của một người vô danh,sau này có dịp sẽ gặp."Nó nói.

Hoàng Minh cầm lấy lá thư nhìn nó khó hiểu.Nó bước tới chỗ hần nhìn hần hồi lâu,cầm điện thoại trên tay nó rất muốn bóp nát cái điện thoại mà.

"Có người nhờ tôi chụp hình cùng anh nhưng mà anh đã có người đi cùng tôi chụp cùng sẽ không tiện cho lắm nên hai người tạo một dáng nào đó thân thiết một chút."Nó nhìn hần nói.

"Để làm gì?"Hần cau mày hỏi.

"Cho một người nhìn thôi."Nó nói.

Linh Nhi nghe vậy liền khoác tay hần mỉm cười.Nó đưa điện thoại lên chụp một tấm rồi quay người đi.

"Tôi ở đây không tiện,thứ lỗi phải đi trước."Nó nói rồi quay người đi.

"Ái Nhi...con định đi đâu?Về nhà với bọn ta đi."Mẹ nó nói.

"Con....con hiện không thể quay về được..Ba mẹ và mọi người cứ đợi con 2 hay 3 năm sau con sẽ về với mọi người và sẽ có điều bất ngờ dành cho mọi người và một người."Nó nói rồi bước đi.

Hạo Thiên dừng xe trước mặt nó,nó mở cửa bước vào,chiếc xe lập tới lao đi.Nó cầm điện thoại nhìn đi nhìn lại bức hình tình tứ giữa hần và người con gái tên Linh Nhi kia.

"Có vẻ em phá hỏng cuộc vui của họ rồi!!"Hạo Thiên thở dài nói.

"Vui có buồn có thể mới đúng là cuộc sống chứ."Nó nhún vai.

"Hai ngày nữa đến sinh nhật em rồi nhì?"Hạo Thiên hỏi.

"Nhanh thật."Nó thở dài nói.

"Sắp 19 tuổi rồi...tôi cũng gần tới tuổi 21..Đúng là thời gian không chờ ai nhì?"Hạo Thiên nói.

"Phải,không ngăn cũng không dài nó vừa đủ để giết chết mọi thứ.Ngày 10 tháng 8,chính ngày đó tôi sẽ lại thay đổi."Nó nói.

"Thôi đi cô,lạnh lùng như vậy mà còn muốn thêm nữa à?Phải nghĩ đến người xung quanh chứ.Sắp bị em làm cho thành người băng hết cả rồi!!:Hạo Thiên nói.

Nó phớt lờ câu nói của Hạo Thiên mà nhìn phong cảnh qua kính.

Tới đến nó đứng trước phòng Hạo Thiên mà ngại gõ cửa chỉ là đứng trước đó đi qua rồi lại đi lại.Cuối cùng nó quyết định gõ cửa thì..

"Cạch..."

"Cốc.." tay nó đưa tới gõ cửa nhưng mà cửa lại mở tay nó vô tình cốc vào đầu Hạo Thiên,Hạo Thiên anh chỉ biết đứng hình vì khi không lại bị đập.

"Giì mà vừa mới mở cửa ra lại đánh tôi thế kia?"Hạo Thiên cau mày đưa tay xoa xoa chỗ bị đánh.

Nó ngại ngùng...cũng chỉ là vô tình thôi mà!!

"Đi dạo với tôi không?"Nó đề nghị.

"Duyệt."Hạo Thiên nói.

Nó cùng Hạo Thiên rời khỏi khách sạn,dạo phố đi bộ.Vẫn là công viên cũ là điểm đến cuối cùng.

"Lại là nơi này sao?"Hạo Thiên chán nản hỏi.

"Tôi ngày trước khi ở nơi đây rất thích công viên này."Nó nói.

"Lại kia mua nước rồi tới kia ngồi."Hạo Thiên nói.

Nó cùng anh tới quầy bán nước mua vài lon nước ngọt và ít bịch snack đi tới đám cỏ cạnh bờ sông ngồi xuống.

"Nơi này buổi tối cũng khá đẹp lại rất yên tĩnh, anh thấy sao?" Nó hỏi.

"Hay là lại chỗ kia đứng hóng gió chút rồi về." Hạo Thiên nói.

"Vậy cũng được cơ mà chỗ này thì không tốt để hóng gió sao?" Nó hỏi.

"Nói thì nghe giùm một cái." Hạo Thiên lườm nó.

Nó bấu môi cùng anh tới chỗ lèng keng bờ sông đứng. Gió thổi cảnh đẹp đúng là rất thơ mộng mà.. Thật thoải mái lắm sao!!

"O..kia chả phải là cô gái hồi sáng ở lễ đường của Hoàng Minh và là em gái của anh ấy sao?" Linh Nhì chỉ tay về phía nó nói.

Hắn theo phản xạ nhìn theo hướng mà Linh Nhì chỉ, lại gặp phải nó.

"Rồi sao?" Hắn hỏi.

"Ta lại chỗ của họ đi." Linh Nhì cười nói.

Hắn im lặng cùng Linh Nhì tới chỗ của nó và Hạo Thiên. Nó cũng vô tình nhìn thấy hắn, nó lại nhức nhối khi nhìn thấy hai người họ thân thiết với nhau.

"Lại gặp nhau nữa rồi...Quốc Minh!" Nó cười lạnh nói.

Ta da...trong hai tiếng rượu ta đã hoàn thành 2 chương...phá vỡ kỉ lục ngày hôm qua rồi!! Thường cho ta tràn pháo hoa á lộn tràn pháo tay đi *vỗ tay*

Không biết ngày mai có ra chương được hay không tại này mai ta bận nguyên ngày rồi!! Thứ lỗi nhoe...các người hãy thương ta miếng đi nè :))

Đọc truyện vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

"Còn nhớ những câu tôi đã nói với cô lúc đó chứ?" Hắn lạnh lùng nói. "Rất nhớ....nên anh xem chả phải tôi không hề muốn gặp anh đấy sao? Chỉ là tại anh cứ luôn ám theo tôi." Nó cười đều nói.

"Hai người lúc trước từng rất thân à?" Linh Nhì ngây thơ hỏi.

Nó lạnh nhạt liếc nhìn Linh Nhì, cô ta...đang giả vờ hay là thật lòng vậy? Nó ngớ ngẩn không hiểu tại sao mình lại lo chuyện người khác chỉ biết hừ lạnh.

"Thân?? Phải....tôi và anh ta từng rất là thân thiết đấy. Cô và anh ta hiện giờ tuy đã thân nhưng chưa chắc đã thân bằng tôi khi trước đâu." Nó nói, ánh mắt nó có chút khinh miệt nhìn Linh Nhì.

"Cô đang nói gì vậy?" Linh Nhì giọng run run nhìn nó hỏi.

"Cô còn quá ngây thơ để nói chuyện với tôi...Tạm biệt!!" Nó nhếch môi tay nó nâng cằm của Linh Nhì đều kén nói.

Nó vuốt nhẹ tóc Linh Nhì quay người đi nhưng lại bị hắn nắm tay kéo mạnh lại khiến tay nó đập mạnh vào lèng keng bờ sông. Nó đau đón khẽ nhắm mắt từng mắt nhìn hắn.

"Xin lỗi cô ấy!" Hắn cau mày gần giọng nhìn nó một cách rất....đáng sợ.

"Xin lỗi? Tôi có đánh cô ta à? Tôi có chửi mắng cô ta à? Tôi có làm cô ta sợ hãi à? Tôi có đe dọa cô ta à? Tôi có nói là sẽ cướp người của cô ta à?" Nó cau mày hỏi.

"Quốc Minh..không có gì đâu!Để cô ấy đi đi."Linh Nhi nói.

"Cô xin lỗi cô ấy cho tôi."Hắn quát.

"Anh là ai mà bắt tôi phải làm theo ý của mình hả?Tôi không phải con rỗi của anh."Nó nói.

"Cô..."Hắn tức giận đưa tay lên tát nó.

Hạo Thiên khó chịu tay lên chặn tay hắn không khỏi cau mày.Anh từ nãy đến giờ chỉ muốn đứng im cho bọn họ nói chuyện không muốn dính dáng gì vào chuyện này nhưng mà hắn quá đáng lắm rồi.

"Hạo Thiên,anh làm trò gì vậy?Cứ để anh ta muốn làm gì thì làm đi."Nó quát.

Hạo Thiên cắn răng chịu đựng buông tay hắn xuống.

"Tát tôi đi?"Nó nhìn hắn nói.

Hắn im lặng,tránh ánh mắt của nó.

"Nếu muốn đánh thì cứ dùng tất cả võ thuật và sức bình sinh của mình mà đánh tôi cho đến chết chứ đừng có dùng những cái trò tiểu nhân đó.Anh hãy nhớ mình là nam nhi trai tráng sử dụng trò đó tôi khinh lắm.Tôi cứ tưởng chỉ có mấy cô gái mới dùng nó đó chứ..."Nó khinh bỉ nói rồi quay người đi.

Đi được khoảng xa nó dừng lại nhìn Hạo Thiên mà chống nạnh.Hạo Thiên cau mày nhìn nó.

"Làm cái quái gì vậy?"Hạo Thiên hỏi.

"Nay chuyện gì của tôi anh đừng nên xen vào.Nó nói.

"Em không nên nói thế với tôi vì dù sao em có nói bao nhiêu thì tôi cũng không nghe lời em đâu."Hạo Thiên nói.

Nó nhún vai cùng Hạo Thiên bước đi.

"Ngày mai tôi nấu bữa ăn cho anh được không?"Nó hỏi.

"Ồ khách sạn à"Hạo Thiên hỏi.

"Không....nhà tôi."Nó cười nói.

Hạo Thiên cười nhìn nó,nó nhìn anh rồi cũng bật cười.Dù sao thì nó ở bên Hạo Thiên thì cũng được cái cảm giác bình yên và vui vẻ hơn nhiều.

----Sáng hôm sau----

Hôm nay tâm trạng nó có vẻ rất tốt.Lục lục trong đồng hồ kia lấy một cái dằm đi thay.Thay đồ xong nó lại có nhả hứng lại bàn trang điểm mà trang điểm nhẹ còn thắt tóc xương cá nữa.Hôm nay tâm trạng nó đúng là cực tốt rồi.Tới phòng Hạo Thiên nhấn chuông.

"Có chuyện gì mà...."Hạo Thiên cau mày mở cửa nhưng vừa nhìn thấy nó lại dờ người.

"Anh quên rồi à?Tôi nấu anh một bữa ăn."Nó nói.

"Vậy à?Đợi tôi thay đồ."Hạo Thiên nói.

Bước vào siêu thị,nó kéo hắn đi lấy xe đẩy rồi bắt đầu mua thực phẩm.Cẩn thận lựa chọn thực phẩm mà nó lại không hề để ý rằng có ai đó đang chăm chú ngắm nhìn nó.

"Anh thích ăn gì nhỉ?"Nó mắt thì chăm chú lựa chọn thức ăn mở miệng hỏi.

"Miễn là đồ em nấu tôi ăn gì cũng được cả."Hạo Thiên cười nói.

"Hình như là anh ghét ăn cà rốt thì phải...tôi mua cà rốt nấu cho anh ăn nhé?"Nó nhìn Hạo Thiên cười trên tay còn cầm củ cà rốt.

Hạo Thiên cau mày,nó biết trêu đùa người khác mà.

"Chả phải em thừa biết tôi ghét nó à?"Hạo Thiên nói.

"Thì biết anh ghét nên mới cho anh tập ăn dần."Nó nhún vai nói.

"Tùy em vậy nhưng tôi nói trước là tôi không ăn nó đâu."Hạo Thiên nói,

Nó cười rồi bỏ vào củ và rút và xe đẩy.Nó vừa với tay tính lấy một chai tương ớt thì cùng lúc đó cũng có một cánh tay vương tới lấy chai tương ớt.Nó cầm tay người đó vẫn mặt dày mà giữ nguyên hiện trường quay mặt nhìn cái người dám cướp đồ từ tay nó...Lại nữa...lại gặp hần!!Ông trời thật biết đùa nó mà.

"Ồ kìa...lại gặp nữa rồi!!"Nó nhếch môi nói.

"Xem ra trời muốn tôi trả thù cô là thật."Hần lạnh lùng nói.

"Vâng...tôi cũng vậy."Nó cười rồi trở lại bộ mặt lạnh lùng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

"Quốc Minh...anh lấy chai tương ớt thôi mà làm gì lâu vậy??"Linh Nhi đi tới chỗ Quốc Minh vờ dỗi nhưng lại gặp nó liền hơi dờ người "Ái...Ái Nhi??"Cô gọi tôi?"Nó cau mày nhìn Linh Nhi.

"Ừm...nếu chỉ vì chai tương ớt mà hai người phải tranh nhau như thế thì Quốc Minh này anh nhường cho cậu ấy đi!"Linh Nhi nói.

"Nhường??Ở đây không phải chỉ có mỗi mình một chai tương ớt...tôi có thể lấy chai khác."Nó nói rồi cầm chai tương khác cho vào xe đẩy.

"Ái Nhi này...chúng ta đã tình cờ gặp nhau nhiều lần rồi cho thấy ta rất có duyên với nhau hay là cùng ăn một bữa cơm?"Linh Nhi nói.

"Được."Nó nhếch môi.

"Chả phải em nấu tôi bữa trưa sao?"Hạo Thiên cau mày.

"Bữa khác tôi nấu anh ăn....ăn cùng bọn họ một bữa bộ chết anh à?"Nó khoác tay Hạo Thiên nói.

"Xem ra hai người phát triển rất tốt nhỉ?"Linh Nhi cười.

Nó nhìn hần,biểu cảm hần hiện tại có vẻ không mấy quan tâm chuyện đó.Nó tay nắm chặt thành quyền rồi lại buông lỏng ra,kéo tay Hạo Thiên xuống khiến người anh không mấy giữ vững thăng bằng mà cuối người xuống và....

Hạo Thiên tròn mắt,người con gái anh theo đuổi biết bao năm nay giờ lại hôn anh giữa thanh thiên bạch nhật khiến lòng anh thật ảm áp mặc dù anh hiểu rõ nụ hôn nó chỉ là thoáng qua nhưng lại khiến anh rất hạnh phúc .Hần khẽ nhếch môi xem nó diễn xuất,thật quả có thể trở thành diễn viên xuất sắc.

"Tuy cách xưng hô không khác gì người lạ nhưng cô thấy đấy....chủ chốt là ở trong tim mặc dù chúng tôi có giận hờn hay căm thù gì đó khiến chúng tôi không thể thân thiết nhưng tim chúng tôi luôn hướng về nhau.Vì những chuyện trên trời dưới đất này đều có thể xảy ra mọi thứ bất kì không kể được chuyện người này ở bên người này mà lòng luôn nghĩ về người kia."Nó nhếch môi nhìn Linh Nhi nói.

Hạo Thiên cười nhạt,thì ra nụ hôn đó chỉ là cái thứ gì đó chỉ để động lực nó làm hần khó chịu thôi,có lẽ anh mơ mộng ảo huyền rồi...người con gái này trước kia và hiện giờ chưa từng đặt anh vào lòng nó dù chỉ là một lần,nó chỉ coi anh là thứ gì đó để lấp đầy nỗi trống trải khi hần rời khỏi nó thôi....Tại sao...tại sao nó không hiểu cảm giác của anh lấy một lần?Nó có biết những lần nó cứ đem anh ra làm bù nhìn để chọc tức hần khiến tim anh đau đớn đến mức nào không??Hạo Thiên thờ dài bước đi,nó thấy vậy liền cau mày nhìn anh.

"Anh đi đâu vậy?"Nó hỏi.

Hạo Thiên đứng lại cười nhạt quay về phía nó.Nếu là nó muốn chọc tức hần,nếu muốn đem anh làm bù hay làm bất cứ cái gì thì anh sẽ "cam tâm tình nguyện" vì nó anh có thể làm tất cả cho dù anh biết điều đó khiến anh đau lòng tới nhường nào.

"Con cóc kia,bộ chả phải là muốn ăn cơm cùng họ sao?Mau đi thôi...tôi đói."Hạo Thiên cười nói.

Nó bĩu môi cứ tưởng hờn nó vì cái vụ nó hôn bắt từ chứ!!Nó đẩy xe đi tới chỗ Hạo Thiên.

Nhà nó

"Cậu biết nấu ăn à?"Linh Nhi cười hỏi.

"Cô có cần phải giờ một bộ mặt giả nhân giả nghĩa không vậy?" Nó liếc nhìn Linh Nhi đầy khinh bỉ.

"Cậu có cần phải nói nặng với tớ không?" Linh Nhi mếu máo.

Nó cười hờ..cô ta đang nói cái quái gì vậy? Nó bộ nói gì sao sao? Trước mặt hắn thì nó có thể cho cô ta diễn chứ trước mặt nó thì đừng có diễn những cái sến súa nó...khiến nó phát tởm.

"Cô..." Nó khoanh tay nhìn Linh Nhi chưa kịp nói gì cả mà đã bị người ta nổi hứng cắt ngang rồi.

"Từ một người tính tình nóng nảy...sau khi không thương tiếc giết chết mẹ tôi thì trở thành người thâm thương.Sau khi mất tích ở Anh thì biến thành một con người máu lạnh...Cô ấy là vợ tương lai của tôi,nếu có muốn đụng vào cô ấy dù chỉ một sợi tóc thì cô phải xin phép tôi vì...cô ấy là người của tôi..Làm cô ấy khóc cũng như là đụng vào một chút đau lòng của tôi...Cô xin lỗi cô ấy?" Hắn dựa người vào tủ lạnh lạnh nhạt nhìn nó nói.

"Vợ Tương lai" sao? Chỉ cần ba chữ này đã đủ khiến lòng nó đau nhói tột cùng.Tại sao hắn không hiểu cho lòng nó? Nó mặt dày về đây cũng vì hai chữ "còn yêu" vậy mà hắn lại đành lòng làm tổn thương nó hết lần này đến lần khác ư?

"Vậy thì thiếu gia Quốc Minh....Mạc Thiếu tôi đây trước giờ lại chưa từng xen vào chuyện này đó là phép lịch sự mà bản thiếu gia tôi khiêm nhường anh lắm rồi!!Nay anh lại làm nữ nhân của tôi tổn thương thì anh nghĩ Mạc thiếu tôi sẽ tha cho anh à?" Hạo Thiên nhìn hắn cau mày hỏi.

"Mạc thiếu...tôi biết gia thế của anh cũng có tầm ảnh hưởng lớn đối với nền kinh tế của thế giới nhưng anh xem cho dù nhà anh có lớn mạnh đến nhường nào thì cũng chả nhằm nhò gì cả.Nền kinh tế của thế giới đâu phải phụ thuộc chỉ riêng nhà họ Mạc của anh? Còn rất nhiều tập đoàn khác có tầm ảnh hưởng hơn cả nhà họ Mạc anh nhiều...Ba chữ "ảnh hưởng lớn" của anh chỉ ứng dụng với nền kinh tế của Trung Quốc mà thôi chứ nó không hề làm khó được tập đoàn Royal."Hắn nhếch môi nhìn Hạo Thiên nói.

"Hạo Thiên chuyện của tôi anh không cần nhúng chân vào...chỉ cần ngồi xem kịch với tôi là được."Nó nhếch môi nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên cau mày,cái người con gái này chả phải là đã rõ ràng lắm rồi còn gì...nó có thể mạnh mẽ ở bất cứ thời điểm nào nhưng nó lại dễ bị nhũ lòng khi nhắc đến hắn mà!!

"Quốc Minh này,anh lấy bằng chứng gì chứng minh tôi giết mẹ anh đi?Lấy bằng chứng gì để chứng minh tôi ăn hiếp người của anh đi!!Nếu có thì tôi chắc chắn sẽ xin lỗi vô điều kiện..".Nó cười nhẹ nhìn hắn rồi nói tiếp "Nếu không thì đừng trách sao tôi ra tay tàn độc."Mặt nó lạnh lùng cực độ nhìn hắn gắng gượng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

"Cô nói xong chưa?"Hắn quát.

"É..chưa gì đã giận rồi à?Xem ra cái tính lạnh lùng của anh biến mất rồi chắc thay vào đó là cái tính nóng nảy của tôi chứ gì?"Nó nhếch môi nói.

"Câm miệng....việc xảy ra cũng đã gần một năm rồi cô giờ lại nói là không làm??Mẹ tôi bị cô hại chết như vậy chắc bà cảm thấy mình thật ngu ngốc khi đã coi trọng cô."Hắn trừng mắt nhìn nó nói.

"Anh dạo này đã lãng tai rồi...Hay là để tôi nhắc lại cho anh nhớ!!!Tôi không phải loại người muốn giết ai thì giết,tôi rất quý mạng sống của người khác đấy...là do mẹ anh đồng ý...bà đồng ý thực hiện kế hoạch mà tôi lập ra..là bà ấy tự nguyện,tôi đâu có phải là giết bà ấy không không như vậy....Chả phải lúc trước tôi đã nói là chỉ vì muốn tốt cho anh thôi sao?Cơ mà giờ nói ra cũng vô nghiệm....anh coi tôi là kẻ thù,tôi cũng xem anh là kẻ thù.Anh hận tôi vì tôi hại mẹ anh,tôi hận anh vì anh phụ tình tôi.Một ngày nào đó anh tàn nhẫn trả thù tôi còn tôi thì sẽ khiến anh phải sống trong đau khổ,khiến anh phải sống trong địa ngục."Nó nhìn hắn cười nói.

"Nói cho lắm rồi lại chả hiểu gì."Hạo Thiên thờ dãi nói.

"Cấm anh chế giễu tôi."Nó trừng mắt nhìn Hạo Thiên.

"Về nhà mà suy nghĩ kĩ lại những lời mà tôi nói trước đây và bây giờ...tiếp tục nấu bữa cơm."Nó nhìn hắn cười đều.

Hắn tay nắm thành quyền bực dọc rời khỏi nơi đó.Hắn còn chưa hồi phục lại những tổn thương nó gây ra cho hắn mà tại sao nó lại xuất hiện trước mặt hắn vậy?Nó còn tính cướp mất cái gì của hắn đây?Cơ mà hắn còn gì để mất nữa chứ...trên đời này hắn chỉ có hai thứ tồn tại song song mà hắn luôn muốn bảo vệ,một là mạng sống mẹ hắn,hai là tình cảm giữa nó và hắn...Mẹ hắn bị nó hại đồng nghĩa việc hắn mất nó...vì hai thứ đó tồn tại song song với

nhau khiến hắn khó có thể giữ một trong hai lại nay nó trở về là có ý nghĩa gì? Hắn tiếp tục đau khổ vì nó sao?

Bữa cơm hoàn thành, bốn người đối mặt cùng nhau. Nó nhìn hắn, hắn thì thờ ơ thật mệt mỏi vô cùng.

"Hạo Thiên, anh ăn món này đi." Nó gấp thức ăn vào bát Hạo Thiên nói.

"Tôi ghét cà rốt mà!! Em có cần phải ép tôi không?" Hạo Thiên cau mày.

Nó gấp nớ cà rốt bỏ vào bát của mình nhưng lại gấp một vài sợi cà rốt đưa lên miệng Hạo Thiên.

"A...." Nó đưa thức ăn lên miệng Hạo Thiên nói.

"Tôi đã nói là không ăn....um...." Hạo Thiên cau mày nói nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị nó nhân lúc anh nói mà cho thức ăn vào miệng anh khiến mặt anh tối sầm lại.

"Nó có rất nhiều chất dinh dưỡng..tôi không muốn bạn trai mình thiếu chất dinh dưỡng nào cả." Nó nhìn Hạo Thiên nhún vai nói.

Hắn đang ăn bỗng dừng lại. Nghe những lời nói kia dù không có chút gì gọi là tình cảm nhưng lại khiến lòng anh nhức nhối. Người con gái này rốt cuộc là về đây vì mục đích gì?

Tối đến, hắn một mình trong phòng lạnh, ngẫm nghĩ một số chuyện mà hồi sáng nó nói. Nó nói là mẹ hắn tình nguyện thực hiện kế hoạch của nó và tình nguyện để nó hại chết? Mà kế hoạch nó đề cập đến là kế hoạch gì? Kế hoạch gì liên quan đến tính mạng mẹ hắn? Hắn chưa từng làm chuyện gì xấu với nó thì làm sao nó lại lập ra một kế hoạch để trả thù hắn? Trừ khi.....là nó muốn giúp mẹ hắn nhưng không thành?

"Rốt cuộc thì em muốn nói đến kế hoạch gì?? Bao năm qua mọi tin tức về em không bao giờ tôi không quan tâm đến..Tôi trong phút chốc mà quá bùng bột. Một câu chia tay tôi còn chưa mở lời mà lại đồng ý hôn sự với Linh Nhi....nhưng em về đây là để làm gì?? Em muốn làm tôi đau khổ tới mức nào nữa??" Hắn nhìn trời lạnh tay cầm thật chặt cái hộp nhỏ nói.

Nó ngồi trong phòng, lòng đầy khó chịu. Cứ nghĩ đến việc hắn sắp kết hôn cùng người khác là tim nó đau nhói. Nó quá lạ...chính nó cũng cảm thấy mình quá nực cười..đã quyết bỏ tình yêu của mình chỉ để cứu một người quan trọng mà giờ nó lại níu kéo mối tình đầu..thật đáng buồn cười mà!! Cảm điện thoại lên nó nhấn gọi cho một người.

"Ông già...cô ấy sao rồi!!" Nó chán nản hỏi.

"Khoảng bao lâu có thể hồi phục?" Nó hỏi.

"Haizz, ông lúc nào cũng châm chĩa trình độ ngữ pháp của con!! Thời gian đó dài quá con sắp chết rồi đây!!" Nó thở dài nói.

"Cô nghe nói rồi ư??" Nó đứng phắt dậy hỏi.

"Mà cũng không có gì...người lạ rồi mà. Chỉ cần cô nhanh chóng khỏe cho dù là tình yêu ngay cả tính mạng con cũng đánh đổi." Nó cười nhạt.

"Chỉ cần cô được sống...giết chết bao nhiêu người con cũng giết." Nó gặng giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

---Sáng hôm sau---"Ái Nhi...em có trong đó không?" Hạo Thiên đứng trước cửa phòng nó hỏi.

"Chết rồi nên không có." Nó nói vọng ra.

"Sao mà em giỡn nhây quá vậy?" Hạo Thiên cau mày nói.

"Nhây lắm anh biến cho người khác yên bình chút." Nó nói.

"Dù gì hôm nay cũng là sinh nhật em mà!!Ra đây tôi báo."Hạo Thiên nói.

Nó cau mày,sao mà cái tên này "dai như đĩa" ý!!Hôm nay nó thật sự mệt mà!!

"Kệ nó đi."Nó nói lớn.

"Giờ tự động ra hay là muốn tôi phá cửa?"Hạo Thiên tức giận quát.

"Cạch.."

Nó mở cửa nhìn Hạo Thiên,mặc dù nó hơi hóng hách và không mấy xem trọng Hạo Thiên cơ mà lúc Hạo Thiên anh mà giận thì chỉ có đường chết.Nó nhìn Hạo Thiên cười cười.

"Giờ ta đi được chưa?"Nó cười cười nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Mặc đồ này đi à?"Hạo Thiên cau mày hỏi.

Nó nhìn đồ trên người nó...chả phải là cái đầm ngủ sao??Ra đường với cái bộ đồ ngủ này làm trò cười cho thiên hạ à?

Nó cùng Hạo Thiên rảo bước trên đường...mới sáng đã bị đất đi dạo..sao mà nó thấy mình giống cún nhỏ quá nhỉ??Chủ-Mạc Hạo Thiên...cún-Nguyễn Hoàng Ái Nhi?

"Dắt đi lòng vòng làm gì vậy?"Nó cau mày nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Chỉ là quên đường."Hạo Thiên nói.

Nó như có tảng đá nặng đè lên...quả là bị tên ngốc này chơi một cú khá đau.

"Anh muốn đi đâu?"Nó hỏi.

"Dạo."Hạo Thiên nói.

"Đi dạo vậy sao nói là lạc đường?"Nó hỏi.

"Chọc em thôi!"Hạo Thiên nói.

"Tôi đói rồi!!"Nó nhìn Hạo Thiên nói.

"Vậy tìm quán nào mà ăn..chứ tôi làm gì biết đường mà dẫn em đi ăn...tôi là người Trung mà!!"Hạo Thiên nói.

"Người Trung mà biết tiếng Việt anh hay rồi đấy!!"Nó liếc nhìn Hạo Thiên nói.

"Có một người đã dạy anh nói tiếng Việt giúp anh có cái nhìn khác hơn về nơi này."Hạo Thiên nói.

"Có gì mà khác...dù sao cũng hết ngày hôm nay là tôi về Anh lại rồi!!"Nó nói.

"Nghe Kiều Trinh nói em có một chuyện quan trọng ở đó..là chuyện gì vậy?"Hạo Thiên hỏi.

"Không có gì...chỉ là một người quan trọng với người ta bị bệnh em buộc phải chăm sóc hộ."Nó nói.

"Thì ra là vậy."Hạo Thiên gật gù nói.

"Chỉ cần anh muốn tôi có thể ở bên anh vô điều kiện!!"Nó nhìn Hạo Thiên cười nói.

"Chỉ cần câu nói đó là thật lòng vì tôi thì tôi sẽ hạnh phúc biết mấy!!"Hạo Thiên cười nhạt.

"Chúng ta thật sự là có duyên!!"Linh Nhi nhìn nó cười.

Nó nhếch môi nhìn Linh Nhi...Hạo Thiên hiểu lắm nó chỗ này thì phải!!

"Có duyên??Cứ tưởng cô có tình đến đây chứ!"Nó cười đều nói.

"Quá đáng thái quá rồi đấy."Hắn nhìn nó nói.

"Phải rồi!!Quá đáng...đã là kẻ thù thì hai chữ đó cũng dư thừa rồi!!"Nó nhếch môi nhìn hắn.

Hạo Thiên nhìn nó, là nó còn yêu hắn mà tại sao lại nói những từ này với hắn? Chẳng phải làm thế nó sẽ rất đau lòng sao? Nó hà có gì phải làm vậy?

"Quốc Minh...tôi lại không hiểu tại sao hai người lại cứ thích nói chuyện với chúng tôi. Hai người không thấy là phiền đến chúng tôi à? Tôi biết anh và Ái Nhi từng yêu nhau nhưng đó là quá khứ, hiện tại tôi và cô ấy rất tốt...nên bỏ chuyện cũ qua đi. Sau này còn gặp lại thì đừng trách sao Mạc Hạo Thiên đẩy ra tay tàn độc." Hạo Thiên lạnh lùng nhìn hắn nói.

Nó nhìn Hạo Thiên, anh biết nó chỉ coi anh là bù nhìn hà có gì lại ra tay giúp đỡ nó? Làm vậy anh có được lợi gì à?

"Em còn nhìn?? Chẳng phải em nói với anh là đói bụng sao? Đi ăn." Hạo Thiên nhìn nó nói rồi nắm tay nó kéo đi.

"Ồ..." Nó đỡ người nhìn Hạo Thiên mặc anh kéo đi.

Hắn khó chịu...mới đây đã thân thiết như thế này rồi. Giờ hắn cảm thấy "kinh tởm" con người nó còn nói hắn phụ tình hận hắn mà giờ lại cùng người yêu tay trong tay tình tứ...Còn tưởng nó vẫn còn tình cảm nên mới hận hắn ai ngờ nó cũng là loại chà ra gì...

Người em yêu không còn là tôi thì hà có gì nói lời hận tôi? Nhìn em như vậy tôi lòng càng đau...thà em đừng đến nơi đây, đừng cố mở cửa con tim tôi làm gì để giờ hai đứa ta không thuộc về nhau. Thời gian trôi con tim tôi vì em là khóa một lần nữa! Em giờ quay về khiến con tim tôi sao xuyên không người...tôi xin em đừng khiến cánh cửa lòng tôi một lần mở nữa...cái cảm giác đau nhói kia tôi không chịu đựng được nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Nó hất tay Hạo Thiên ra, mặt nó tối sầm lại. "Sao lại giúp tôi?" Nó cúi mặt xuống hỏi.

"Em nói cái gì vậy?" Hạo Thiên không hiểu nhìn nó hỏi.

"Anh nói những câu đó là có ý gì? Giúp tôi có ích lợi gì cho anh không?? Anh làm thế có biết lòng tôi áy náy biết bao nhiêu không?" Nó trừng mắt nhìn Hạo Thiên quát.

"Chứ nhìn em tự làm đau bản thân tôi làm không được!" Hạo Thiên nói.

"Tôi đâu có làm bản thân tôi đau?? Anh hâm à?" Nó nhìn Hạo Thiên nói.

"Ha...tự lừa dối bản thân...em nghĩ em lừa dối ai à?" Hạo Thiên nhếch môi nhìn nó.

"Anh làm vậy có ích gì không?? Anh làm vậy ở đây của tôi nó cảm thấy khó chịu lắm...Có biết là tôi áy náy thế nào không hả??" Nó cau mày quát lớn, tay nó đưa lên vỗ mạnh ở ngực mình nhìn Hạo Thiên.

"Còn em có biết cái cảm giác bị một người mình yêu tới mức sức tàn lực kiệt rũ bỏ mình, quên sự tồn tại của mình, hờ hững như một người dưng, coi mình không tồn tại thì nó đau đớn đến mức nào không?? Tôi đã phải chịu đựng cái cảm giác đó mấy năm nay chỉ vì hai chữ "tôn trọng"...Em biết nhìn em như vậy tim tôi nó thống khổ như thế nào không?? Em chỉ lo bản thân em có lỗi, áy náy...có đặt em vào hoàn cảnh tôi lần nào chưa?" Hạo Thiên quát lớn. Cuối cùng cũng đã nói...cuối cùng anh cũng đã nói hết những điều không nên nói đó...tại sao giữ nó ở trong lòng thì đau nói ra rồi lòng lại như "ngàn tên xuyên tâm" như vậy chứ?

Nó nhìn Hạo Thiên, đáy mắt khê động, nước mắt khê rơi. Phải, nó chưa từng đặt mình vào hoàn cảnh của Hạo Thiên cả vì nó cứ nghĩ chính nó và chỉ riêng nó mới là kẻ đau khổ nhất thế gian, cứ cho nó là kẻ đáng thương nhất không ai giống nó cả nhưng nó lại không bao giờ nhìn lại cái cách nó đã làm tổn thương đến anh cả...nó thật tội tệ!!

"Xin lỗi...em xin lỗi!!" Nó bật khóc ôm chầm lấy Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên nhận lấy cái ôm đó, người anh cứng đờ...Đây là thật lòng hay là giả tạo? Nhưng sao lòng anh khê ám áp vậy? Nhẹ nhàng ôm lấy nó...có lẽ chỉ cần như thế này anh cũng cảm tâm nhận đau khổ.

"Em không có lỗi...chỉ tại tôi quá cố chấp." Hạo Thiên nhẹ nhàng nói.

"Sao anh lại cố chấp quá vậy...em không yêu anh..." Nó chưa nói xong liền bị Hạo Thiên đưa tay che miệng lại.

"Đó là vì Mạc Hạo Thiên tôi quá yêu em..không có cách nào buông bỏ.."Hạo Thiên cười nhẹ nói.Gương mặt anh dần dần tiến gần nó,nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt đang rơi trên gò má kia của nó. "Chính vì không buông bỏ nên tôi chọn cách lặng lẽ giúp em ở phía đằng sau...chọn cách theo đuổi em dù biết kết quả chỉ là con số 0."Hạo Thiên nói.

-----Tôi-----

Hạo Thiên dù sao đã lên máy bay về Trung Quốc cũng được vài giờ trước vậy mà nó lại cảm thấy anh đã đi lâu lắm rồi.Có lẽ là trước giờ nó quá phụ thuộc vào Hạo Thiên anh quá rồi!!

"Ái Nhi??"Kiều Trinh nhìn nó hỏi.

Nó đưa mắt nhìn Kiều Trinh à khoan còn có cả Trần Dương nữa...Xem ra bọn họ thật sự là một đôi rồi!!

"Hai người rất đẹp rất hợp với nhau."Nó gượng cười nhìn hai người họ nói.

"Thời gian khá nhanh...tên này cuối cùng cũng chịu trách nhiệm với tôi...tôi đã ra quyết định năm sau sẽ cưới!!"Kiều Trinh nói.

"Lúc đó cô nhớ đến?"Trần Dương nhìn nó hỏi.

"Tôi không biết....có thể là giữa năm tới tôi rất bận!!Hai người nên nhớ...tìm được nhau không khó và cũng không dễ...hãy cố gắng giữ vững tình yêu đó.Đừng vô cớ mà lạc mất nhau."Nó nói rồi bước đi.

"Anh rề và chị tôi...rất mong cậu trở về và cái tên..."Kiều Trinh chưa nói xong bị nó chặn.

"Đừng có coi tôi là trẻ con...Đúng thời điểm tự khắc tôi trở về."Nó nói rồi quay lưng đi.

Nó đứng trước khu vườn hoa oải hương của hấn ngày trước.Nơi này lúc trước chả phải là nơi bắt đầu chuyện tình cảm của nó sao?

"Mặt dày đến đây..cô nực cười thật nhì?"Hấn đứng ở phía sau nó nói.

Nó quay lại nhìn hấn,khẽ cười.

"Tôi đến là để kết thúc."Nó nhìn hấn nói.

Hấn cau mày,người con gái này đang nói cái gì vậy?

Nó và hấn ngồi dưới gốc cây anh đào năm nào...tại sao...lúc này không phải mùa hoa anh đào mà cây hoa này lại vẫn nở hoa?

"Chưa vào mùa nở mà nó đã nở rồi ư?"Nó hỏi.

"Chỉ cần tôi muốn nó nở thì không cần phải nở đúng mùa."Hấn nói.

"Có lẽ anh và Linh Nhi thực sự đã rất hạnh phúc...tôi về đây là vì lắm tưởng tình yêu anh vẫn còn nhưng mà tôi lại lắm.Có phải tôi thật sự ích kỉ không? Có phải anh rất coi thường tôi không??Tôi mặt dày đến nơi này là chỉ muốn nói với anh là...Đừng kết hôn với ai khác trong vòng 2 năm không??Trong vòng hai năm đó nếu tôi không trở về và mang bắt ngờ về thì hãy kết hôn có được không??"Nó nhìn hấn hỏi.

"Nực cười...hà có gì tôi phải nghe lời cô."Hấn nhếch môi nhìn nó hỏi.

"Là vì tôi còn yêu anh!!"Nó hét lớn.

Hấn dờ người,nhịp tim phút chốc đập loạn."Còn yêu?"Chỉ cần vòn vẹn hai chữ này cũng đã khiến hấn mềm lòng.

"Điều đó không quan trọng gì với tôi lắm."Hấn nói.

Nó cười nhạt nhìn hấn.

"Có vẻ tôi đã quá mơ mộng hảo huyền rồi!!Tạm biệt...cứ coi như tôi chưa từng nói những câu nói kia...Trả thù...tôi chắc chắn sẽ khiến anh đau khổ nhất nếu như anh kết hôn với một người khác..Có lẽ tôi hơi tâm thần nhưng những gì tôi đã nói tôi nhất định sẽ làm được vì tôi không dễ buông bỏ tình yêu này!!"Nó lạnh lùng nhìn hấn nói rồi lướt nhẹ qua hấn rồi khỏi khu vườn màu tím này.

Hấn quay đầu nhìn nó..

"Chỉ cần là em muốn chứng minh mình trong sạch..cho dù cả đời không cưới một ai khác tôi vẫn chấp nhận chỉ cần em có bằng chứng xác thực...tôi chờ em!!"

Ta không ra chương như đã hứa vì dạo này máy tính nhà ta bị điên...và ta cũng vào kì thi rồi!!Dù sao ta cũng học cuối cấp rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

----Sáng Hôm Sau----

Nó có mặt tại sân bay quốc tế,quay đầu nhìn lại có nơi này một hồi lâu....Không biết trong vòng 2 năm ở đây có cái đám cưới của ai đó không??

Máy bay cất cánh nó tắt điện thoại nhìn qua gương cảm thấy có chút gì đó quen thuộc nhưng lại không thể nghĩ ra cái quen thuộc đó là gì...Hà hơi vô kính máy bay,nó đưa tay ghi ghi lên ô kính chỉ vồn vện bốn 4 "Chờ em 2 năm!!"

Hắn chạy vào nơi sân bay cất cánh,chỉ biết đứng trơ trơ nhìn chiếc máy bay kia bay trên bầu trời mà không thể nào làm gì được.Hắn nhìn lên trời...trong đầu hiện lên một câu nói "2 năm...anh chờ!!"

----8 tháng sau----

"Mạc Hạo Thiên!!Lại mặt dày ăn đồ của tôi à?"Nó cau mày nhìn Hạo Thiên.

"Nhà là của tôi...mọi thứ trong nhà đều là của tôi kể cả em "Hạo Thiên nhún vai nói.

"Được...tôi ra đường ở cho anh vừa lòng."Nó nói rồi đi ra ngoài để lại con người kia trố mắt nhìn.

Hạo Thiên chán nản...suốt ngày cứ muốn rời khỏi anh!!Đuổi theo nó ra ngoài anh dường như nhìn thấy một người rất quen....LÀ HẮN??

Hạo Thiên chạy đi tìm nó....suốt mấy tháng qua tình cảm giữa anh và nó khá lên đáng kể không thể để nó gặp lại hắn...càng không thể để nó rung động vì hắn nữa.

"Hạo Thiên anh làm gì vậy??"Nó cau mày nhìn Hạo Thiên hỏi.

Hạo Thiên ôm nó...cái ôm rất chặt.Nó cau mày khó hiểu hôm nay Hạo Thiên anh bị làm sao vậy nhỉ??Đẩy anh ra nó trừng mắt nhìn anh.

"Anh..bị sao vậy?"Nó hỏi.

"K..Không có gì..cứ tưởng em bỏ nhà đi thiệt!!"Hạo Thiên cười trừ nhìn nó nói,

"Đâu có ngốc đến mức mà bỏ nhà đi bụi..Nó nói rồi quay đầu đi cơ mà nó lại vừa gặp một người gì đó rất quen "Quốc Minh??"

Nó đi theo con người kia khiến Hạo Thiên nóng lòng.Nó cố chen qua đám người đông đúc kia...thoát khỏi đám người kia nó lại chẳng phát giác được rằng mình đã đứng gần giữa đường.Lúc nó đã phát giác được thì một chiếc xe lao tới...nó đứng trơ mắt nhìn mà không hề phản ứng..

"Cẩn thận!!"Hạo Thiên chạy bỏ về phía nó hét lớn.

"Rầm."

"Phịch.."

Nó lò dò mở mắt...chuyện gì vừa xảy ra vậy??Tại sao nó lại không hề bị sao?

"Hạo Thiên..."Nó lo lắng ngồi dậy nhìn người con trai đang nằm trên đường máu không ngừng chảy.Lòng nó nóng lên,tìm nó nhưic nhối không ngừng "HAO THIÊN!!"Nó đi lại chỗ Hạo Thiên hét lớn,nước mắt vì thế mà rơi.

"Có chuyện gì à?"Hắn nhìn Linh Nhi hỏi.

"L...Làm gì có chuyện gì."Linh Nhi nhìn hắn cười.

"Đằng kia có chuyện gì mà lại đông người vậy?Tai nạn?"Hắn cau mày hỏi.

"Chắc là vậy rồi!!Minh đi thôi kéo trễ giờ hẹn."Linh Nhi cười kéo hắn đi.

Hắn cau mày bước đi...Không hiểu lòng hắn tại sao lại khó chịu như vậy.

*

"Hạo Thiên anh hãy cố gắng lên!!Đừng có xảy ra chuyện gì!!Tôi xin anh đấy!"

Này này....chỉ mới nói cái kết thế thôi mà các người có cần ném đá ta thế không??Ta nói sao thì kệ ta đi...đọc truyện rồi tính tiếp chứ!!HUHU...tội nghiệp ta quá mà!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Nó ngồi trước phòng cấp cứu,cơ thể run rẩy,lòng nó hoảng loạn.Người con trai này là vì nó mà nằm ở trong căn phòng kia.Nếu Hạo Thiên anh không cứu nó thì có lẽ người nằm trong đó chính là Ái Nhi nó chứ không phải là anh!Hà cớ gì nó lại vì một người không xem nó là gì mà lại điên cuồng tìm kiếm để cơ sự xảy ra thật đau lòng này.

Sau vài giờ đồng hồ cánh cửa kia vẫn không một chút động tĩnh khiến nó càng nóng lòng hơn.Giờ nó nghiệm ra được một điều "Thời gian quả thật rất tàn độc...Chỉ trong một thời gian ngắn..vừa đủ để có thể khiến một con người đau khổ đến tuyệt vọng,vừa đủ để có thể khiến mạng sống của một con người đứng trước vạch sinh tử".Cánh cửa mở,rất nhiều bác sĩ bước ra,ai nấy đều nhìn nhau mà lắc đầu.Nó vội vàng đứng dậy chạy lại phía bọn họ, gương mặt ướt nhẹp đầy nước mắt,cơ thể đầy máu rất dễ dọa người.

"Anh ấy có sao không?"Nó nhìn vị bác sĩ hỏi.

"Bệnh nhân tạm thời đã qua cơn nguy kịch nhưng mà...e là khó có thể tỉnh lại."Vị bác sĩ nhìn nó nói.

Nó nghe như sét đánh ngang tai."Khó có thể tỉnh lại"?Chả phải mấy từ đó đồng nghĩa với việc Hạo Thiên anh phải sống một cuộc sống thực vật sao?

"Không thể nào!!Anh ấy còn rất trẻ không thể nào sống một cuộc sống thực vật được!!"Nó cau mày nhìn vị bác sĩ nói.

"Điều đó chỉ là suy đoán.Quan trọng là ở bệnh nhân...nếu có ý chí sống chắc hẳn là sẽ tỉnh lại."Vị bác sĩ nói rồi bước đi.

Nó dường như không tin vào những gì mà mình vừa nghe được...Điều đó quả thực mà nói là rất "khó để tiêu hóa" nổi.Cơ thể nó như không trọng lượng mà ngã xuống đất,gương mặt thất thần nhìn về phía căn phòng kia,nước mắt không tự chủ rơi xuống.Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến nó khó lòng mà chấp nhận được.

Nó đứng đó nhìn gương mặt Hạo Thiên đầy tái nhợt,cơ thể anh đều được băng bó.Chỉ cần nhìn anh như vậy tìm nó nhưc nói,anh như vậy chắc hẳn là rất đau đớn.Nó đưa tay nắm bàn tay lạnh của anh,nước mắt không kiềm chế được lại một lần nữa rơi.

"Đã hơn một giờ đồng hồ rồi anh vẫn chưa tỉnh lại.Chắc là anh mệt mỏi lắm phải không?Chính vì mệt mỏi nên anh chỉ là đang ngủ thôi phải không?Anh có thể tỉnh lại mà nói cho tôi biết anh ngủ trong thời gian bao lâu không?Vài giờ?Vài ngày?Vài tháng?Hay là vài năm?Anh có thể cho tôi biết một con số cụ thể để tôi có thể chờ anh không?Anh biết đấy...Gương mặt đẹp trai của anh thật không hợp với ngủ hoài đâu,nó sẽ khiến anh trở nên xấu xí lắm!Tôi từng hứa sẽ nấu ăn cho anh ăn mà tôi vẫn chưa thực hiện được...Anh mau tỉnh lại mà ăn những món tôi nấu đi!!Anh ngủ vậy giấc mơ của anh là gì?Có đẹp không??Nếu đó là giấc mơ đẹp thì anh chỉ nên ngủ một vài giờ rồi mau chóng tỉnh lại kể cho tôi nghe đi!!Tôi xin anh đấy!!Mau tỉnh lại đi!!"Nó nhìn Hạo Thiên nhẹ nhàng nói.

Trong khi đó

"Hai đứa dự định sẽ tổ chức hôn lễ vào ngày nào?"Ông Lâm nhìn hắn và Linh Nhi hỏi.

"Chú Lâm,con và Quốc Minh dự định sẽ tổ chức hôn lễ vào...."Linh Nhi chưa kịp nói hết câu hắn đã chặn.

"Năm tới chúng con sẽ tổ chức lễ đính hôn còn về phần tổ chức hôn lễ thì con chưa dự tính tới."Hắn lạnh lùng nói.

"Chưa dự tính tới?" Con nói vậy là có ý gì? Không muốn lấy Linh Nhi à?" Ông Lâm cau mày nhìn hấn gần giọng nói.

"Chú Lâm, con cũng chưa dự tính đến việc kết hôn. Vì dù sao hai đứa con vẫn còn trẻ." Linh Nhi cười gượng nói.

"Lão già ta rất mong có cháu." Ông Lâm nói.

"Chuyện đó thì ông đừng hòng mong." Hấn lạnh lùng nói rồi đứng dậy bước đi.

Ông Lâm trừng mắt nhìn đứa con trai, Linh Nhi vội vã đuổi theo hấn. Hấn nói vậy là có ý gì? Không lẽ Linh Nhi cô không đủ tư cách kết hôn với hấn? Và càng không đủ tư cách có con với hấn à? Nếu Linh Nhi cô không có đủ những tư cách đó thì Ái Nhi-nó càng không đủ tư cách để hấn yêu thương.

-----3 tháng sau-----

Nó đứng trước cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật mà suốt ba tháng qua nó đều ngắm nhìn. Đã ba tháng trôi qua, Hạo Thiên anh vẫn không một chút tiến triển. Những vết thương trên người anh đã bình phục hoàn toàn nhưng sao anh vẫn chưa tỉnh lại?

"Trời cũng đã vào tháng 11 rồi, còn một tháng nữa là tuyết rơi... Anh còn nhớ lời hứa gì mà nhiều tháng trước từng hứa với tôi không? Là anh cùng tôi ngắm tuyết rơi đấy!! Anh mà còn ngủ nữa là anh sẽ thất hứa với tôi... theo tôi được biết Mặc thiếu anh là một người vốn đã ghét thất hứa mà!! Thế nên đừng làm con sâu lười ngủ nữa, dậy đi. Mà tôi hỏi này, bộ giấc mơ của anh đẹp đến mức anh ngủ tới ba tháng liền sao?? Hay là anh mộng cô nào đẹp hơn tôi, yêu anh hơn tôi hả? Đừng nói anh vì sắc mà chết luôn trong mơ nha! Chỉ ít sao tôi là người đẹp nhất thế gian này rồi không có ai đẹp hơn tôi đâu... Mà anh nói là chỉ yêu mình tôi thôi mà chắc anh không vì lý do nào đó mà vờ ngủ để đùa giỡn với tôi đó chứ?? Hạo Thiên, tôi chịu thua anh rồi!! Làm ơn tỉnh lại đi!! Nếu anh tỉnh lại tôi nguyện làm bạn gái của anh!!" Nó nhìn Hạo Thiên nước mắt lại không tự chủ một lần nữa rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Hạo Thiên anh vẫn im đó, không một tiếng động... có lẽ nó tổn công quá rồi!! Không lẽ anh buộc phải chịu đựng cảnh sống một cuộc sống như mấy cái cây kia?? Không nói, không cười, không khóc, không chút cử động... một cuộc sống như vậy chả khác nào là địa ngục??

Nhiều ngày trôi qua, nó cứ như một con ngốc ngày ngày ngồi trước giường Hạo Thiên mà nói chuyện rôm rả một mình không một lời nào đáp trả. Nhiều người nhìn qua đều cảm thấy tội nghiệp cho nó.

"Ting, ting..." tiếng chuông tin nhắn kêu nó chán nản mở điện thoại ra đọc nhưng vừa đọc lại ngồi bật dậy, nét mặt trở nên tối sầm lại. Truy cập vào internet nó đứng sững người... Hấn và Linh Nhi sẽ tổ chức lễ đính hôn vào tháng 4 năm tới!! Hấn... Hấn sao, sao lại có thể như vậy?? Lòng nó đau nói, tay nắm chặt thành quyền, môi mím chặt đến bật máu.

"Rốt cuộc thì anh vẫn không xem tôi là gì với anh sao?? Rốt cuộc thì người anh chọn vẫn là cô ta?? Vậy được để Ái Nhi tôi chống mắt lên coi, xem hai người hạnh phúc được bao lâu." Nó gần giọng lạnh lùng nói.

Hấn đứng trước cửa sổ, gió lạnh thổi vào. Dù sao hấn vẫn không thể hiểu được nó rốt cuộc là trốn ở xó nào. Mọi tin tức về nó một chút cũng không có, hấn đã cho người điều tra mà một chút mang mối cũng không... con người nó từ lúc nào đã trở thành một kẻ BẠN VÔ ÂM TÍNH vậy??

"Ái Nhi... em rốt cuộc thì em đang muốn làm cái quái gì vậy? Sao một chút tin tức về em tôi có cố cũng không tìm được??" Hấn trở dài nhìn trời đêm nói.

"Cậu ấy là người rất biết cư xử sao cho phải lý... Nếu muốn trốn chúng ta thì chắc chắn ta sẽ không tìm được... theo em nghĩ nếu muốn về thì tự động sẽ về thôi." Linh Nhi không biết từ khi nào đã ở cạnh hấn nói.

Hấn lạnh lùng nhìn Linh Nhi mà hừ lạnh.

"Cô nói cứ như là cô hiểu rõ con người cô ấy vậy nhỉ?? Ai cho phép cô tự động vào phòng của tôi mà không được sự đồng ý của tôi?? Từ khi nào mà lá gan của cô lớn đến vậy??" Hấn nhìn Linh Nhi lạnh lùng nói.

"Dù sao em cũng là vợ chưa cưới của anh..." Linh Nhi giọng run run nhìn hấn nói.

"Vợ chưa cưới?? Tôi và cô ngay cả đính hôn còn chưa có mà đòi làm vợ chưa cưới của tôi ư?? Cô nghĩ cô có tư cách để làm vợ tôi à??" Hấn nhếch môi nhìn Linh Nhi khinh thường nói.

Linh Nhi run người, mắt cô đỏ hoe. Người con trai này có chấp hơn cô nghĩ.

"Là Ái Nhi phải không??Người mà anh muốn cưới làm vợ là cô ta phải không??Em...em có gì không bằng cô ta??Điểm gì ở em mà anh nghĩ là em không xứng với anh??"Linh Nhi đau đớn nhìn hấn hỏi.

"Không có điểm gì mà cô không xứng với tôi cả...chỉ là tôi không có yêu cô!"Hấn nhìn Linh Nhi nói.

"Vậy tại sao lại không yêu em??Tại sao không chọn em mà lại chọn cô ta??Em thua cô ta ở điểm nào??Anh nói đi...Anh nói đi!!"Linh Nhi quát lớn,nước mắt rơi xuống nhìn hấn với ánh mắt đầy đau khổ.

"Cô rất hoàn hảo...Cô hơn cô ấy rất nhiều điểm.Cô dịu dàng hơn cô ấy,cô biết quan tâm người khác hơn cô ấy,...nhưng chính vì những cái không hoàn hảo đó của cô ấy mới khiến tôi rung động.Cho dù cô có làm gì đi chăng nữa thì tôi vẫn yêu cô ấy...sau này và mãi mãi."Hấn nói.

"Cho dù là anh có yêu cô ta đi chăng nữa thì sau này người cưới anh là em,người chung chăn chung gối với anh cũng là em,người cùng anh đi hết cuộc đời cùng là em không phải là cô ta."Linh Nhi trừng mắt nhìn hấn nói.

"Biến..."Hấn thờ dài nói.

"Anh không có quyền đuổi em đi."Linh Nhi nói.

"Biến ngay cho tôi nếu không thì đừng trách tôi tàn nhẫn."Hấn trừng mắt nhìn Linh Nhi lạnh lẽo nói.

Linh Nhi đau lòng,đưa tay che miệng khóc lóc rồi chạy đi.Hấn chán nản nhìn Linh Nhi mà lắc đầu.

Nó mở cửa bước vào,vẫn là một người con trai nằm ngủ...không gì thay đổi.Nó chịu đựng cái cảm này cũng đã được ba tháng rồi....liệu nó có thể chịu đựng cảnh như thế này được bao lâu??

"Mấy tháng qua tôi cứ phải ngắm đi ngắm lại cái cảnh anh ngủ đã quá nhàm chán rồi!!Cơ thể tôi đã quá tiêu tụy vì chăm sóc cho anh...Nhiều người trong bệnh viện bảo tôi là ngốc hà có gì phải chăm sóc anh quá mức mà không lo chăm sóc bản thân để bản thân tiêu tụy,nhọt nhạt...tôi cảm thấy rất đúng,anh chỉ ngủ thì sao tôi lại lo lắng,lại tức tực hàng giờ để chăm sóc anh??Tôi...mệt mỏi lắm rồi.Rất muốn ngủ nhưng lại sợ khi mình ngủ,anh tỉnh lại thì không ai bên cạnh...tôi..."Nó nhìn Hạo Thiên hờn dỗi nói nhưng rồi...chắc tại nó đã không thể chịu đựng được nữa mà ngã xuống sàn lạnh.

----lời tác giả----

Mấy người cứ thích ném đá ta..ừ thì ta không tính tới cơ mà mấy người lại đòi bỏ truyện ta??Ta tính sửa lại kết truyện :)) mà nghe các người nói thế ta ghét ngược hai đứa nó tiếp vậy...lỗi là ở mấy người không phải lỗi của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Các bác sĩ bước vào phòng nhìn thấy nó ngất liền vội chạy lại.

"Cô gái trẻ?Cô ổn chứ?"Y tá khẽ lắc nhẹ người nó hỏi nhưng nó lại không hề trả lời.

"Có vẻ là ngất do quá sức và vô cùng mệt mỏi..."Vị bác sĩ nói.

"Cũng phải...vì người con trai này mà cô ấy đã tốn rất nhiều thời gian chăm sóc ngay cả bản thân cũng không màng đến.Hai cô đưa cô ấy nghỉ ngơi và truyền nước biển đi!!"Vị bác sĩ nói.

Hai y tá đỡ nó dậy và diu đi.Bàn tay người con trai đang nằm trên giường khẽ động đậy,đó là điều đáng mừng đối với các bác sĩ.

"John,anh xem cậu ta có chút tiến triển rồi!!"Vị bác sĩ nói.

"Có lẽ là vì có một động lực nào đó đã khiến cậu ta tiến triển tốt hơn."Người tên Jonh nói.

"Cô gái đó...Có lẽ cậu ta vì lo lắng cho cô gái đó ngất nên mới cố gắng cử động."Vị bác sĩ cười nói.

"Hai người này gia thế không phải hạng tầm thường...nên cố gắng chăm sóc tốt cho họ.Tôi đi chút việc,anh ở đây khám sơ lược tình trạng hiện tại của cậu ta rồi báo lại cho tôi."John nhìn vị bác sĩ nói.

"Ok..."

John bước ra ngoài đóng cửa lại,nó hiện tại là người mà anh tìm kiếm bao lâu nay cho nên những gì liên quan đến nó đều phải được chu toàn thì anh mới mong có thể gặp lại một người.

Hạo Thiên anh suốt bao lâu nay vẫn đều nghe thấy tiếng nói của nó,vẫn nghe thấy tiếng khóc của nó,...Anh vẫn nghe tất cả những gì đang xảy ra nhưng...có thể anh có cố đến mấy cũng không thể nào cử động hay mở mắt được.Phải!Đúng như nó nói,anh đang ngủ và anh đang mơ một giấc mơ đẹp.Trong giấc mơ ấy anh gặp một con gái...không giống như nó nói vì người anh gặp trong giấc mơ đẹp ấy "Chính-là-nó".Khi này vừa nghe có người bảo nó vì chăm lo cho anh mà ngất,anh rất đau lòng.Không hiểu tại sao trong người anh như có một động lực nào đó thúc đẩy các hệ thần kinh hoạt động làm tay anh cử động...chắc có lẽ đúng như lời vị bác sĩ tên John ấy,chính nó là động lực giúp anh tỉnh lại!!

Nó nằm đó,giương mặt nhợt nhạt dễ khiến người nhìn không khỏi đau lòng.Lờ mờ mở mắt nó cau mày,nó bất tỉnh từ khi nào vậy??Gắn gương ngồi dậy,nó đưa tay lên đầu,đầu nó đau nhức kinh khủng!!Hung hăng tháo gỡ kim truyền nước ra,nó rời khỏi phòng.

Mở cửa phòng Hạo Thiên,nó bước vào với cái đầu đau nhức khiến nó không khỏi cau mày.Ngước nhìn chàng trai đang nằm trên giường kia.....Nó mở to mắt nhìn,nước mắt tuôn trào như nước,miệng nở nụ cười.

"Hạo Thiên!!Anh tỉnh rồi à?"Nó nhìn Hạo Thiên xúc động nói.

"Theo em biết đấy....nằm ngủ một chỗ lâu dần sẽ trở nên nhàm chán nên tôi tỉnh ngủ để ngắm nhìn em cho đỡ nhàm chán cơ mà chưa gì em đã bất tỉnh nhân sự rồi.Em có sao không??"Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Nhờ phước của anh...Ái Nhi tôi còn sống."Nó nhìn Hạo Thiên mỉm cười nói.

"Cậu không chịu..."John bước vào phòng nói nhưng vừa nhìn thấy nó liền im bặt.

Nó quay lưng nhìn John liền nhớ điều gì đó.

"Vị bác sĩ này có thể nói chuyện với tôi một lát không?"Nó hỏi.

"Được chứ!!"John gật đầu nói.

"Tôi và vị bác sĩ này ra ngoài chút việc anh ở trong đây ngoan ngoãn một chút."Nó nhìn Hạo Thiên nói.

Anh nhìn nó cười gật đầu.Nhìn nó và vị bác sĩ tên John kia ra ngoài gương mặt Hạo Thiên liền trở nên buồn bã.Ông trời thật biết trêu đùa người khác mà!!

"Hạo Thiên.. anh ấy có sao không??"Nó nhìn John hỏi.

"Rất khó nói...tình trạng cậu ta bây giờ không mấy lo nhưng có điều có thể cậu ta sẽ không đi lại được."John nhìn nó e ngại nói.

Nó sững người,"không thể đi lại" là có ý gì?

"Anh nói gì vậy?Chà phải nói là không mấy lo sao?"Nó cau mày hỏi.

"Tai nạn phá nghiêm trọng việc cậu ta bị liệt chân có thể cho là khá may mắn lắm rồi nhưng cô yên tâm chân cậu ta theo kiểm tra tôi thấy vẫn có thể điều trị được."John nhìn nó nói.

"Là sao?"Nó khó hiểu hỏi.

"Theo kiểm tra của tôi cho thấy chân cậu ta không phải là bị liệt hoàn toàn,vẫn còn có phản xạ.Chi cần điều trị là có thể đi lại được hoặc có thể tự động bình phục nhưng mà điều này rất khó xảy ra!"John nói.

"Anh quả là một bác sĩ giỏi nhưng chuyện này đừng nói cho anh ấy biết được không??Tôi sợ anh ấy khó lòng chịu nổi."Nó nhìn John nói.

John nghe xong câu nói đó liền giật mình.Gương cười nhìn nó.

"Nếu khi này không có cô ở đó thì tôi có lẽ đã nói ra hết rồi...Được,tôi cũng không muốn bệnh nhân đau lòng."John nhìn nó nói.

"Bác sĩ có thể cho tôi biết danh tính của anh không??"Nó hỏi.

"Tôi tên John...sau này tôi chắc sẽ còn tìm đến cô nhiều."John nhìn nó nói rồi quay đi.

Nó quay lại phòng,nhìn Hạo Thiên cười bá đạo nói.

"Giờ thì kể tôi nghe...Mấy tháng nay anh mong được mấy âm rồi??Có kết con nào chưa??"

Tg sửa chương này là do nó có nhiều lỗi.Hôm nay tg không ra chương tại đang học :))Nếu rảnh tốt ta sẽ ra..hi hi

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thử Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

"Em nghĩ tôi có thể mộng được ai trong khi em ngày nào cũng quấy rầy tôi?"Hạo Thiên cau mày nhìn nó nói.

"Tôi làm gì có!!"Nó vội lắc đầu nhìn Hạo Thiên nói.

"Vậy tôi hỏi,con nào cứ suốt ngày ngồi cạnh tôi nói chuyện rôm rả không khác gì tự kỉ?Con nào khóc sụt mướt năn nỉ tôi đây?Con nào lợi dụng tôi?Con nào đòi làm người yêu tôi?"Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Ồ...ờ thì...là tôi cơ mà tôi hỏi là anh ngủ mộng con nào đẹp không à mà!!Có liên quan gì đến mấy cái đó đâu."Nó nói.

"Không liên quan?Em nói nghe hay nhỉ?Hay là em ngủ đi tôi ngày nào cũng quấy rầy em thử em có ngủ được không huống chi là mộng con nào."Hạo Thiên đưa tay lên cốc đầu nó nói.

"Đau đấy!!Ai bảo anh ngủ cho lắm."Nó rướn cổ cãi.

"Có ai ngủ mà tới những mấy tháng không hả con ngu?"Hạo Thiên cười nhẹ nhìn nó mắng.

"Ồ..ờ thì...tuy anh bắt tỉnh cơ mà tôi bảo anh ngủ là anh ngủ!!"Nó nói.

"Ha...nực cười!!Cơ mà nói làm người yêu tôi là thật à?"Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Đ...Đương nhiên là không rồi!!Chứ anh nghĩ anh có đủ tư cách để trở thành bạn trai tôi à?"Nó hếch cằm kiêu ngạo nói.

"Vậy à??Tôi còn tưởng em đang nói cái quái gì ấy chứ!!Người như em làm gì đủ tư cách làm bạn gái tôi."Hạo Thiên nhìn nó cười nói.

"Nè..cái tên hách dịch kia!!Chả phải trước kia anh từng nói là rất muốn tôi làm bạn gái anh à?"Nó nhìn Hạo Thiên cau mày hỏi.

"Tôi nhớ không lầm hình như là tôi chưa từng nói là muốn em làm bạn gái tôi cả?"Hạo Thiên xoa cằm nói.

"Còn ở đó mà biện hộ nữa à?"Nó bặm môi trừng mắt nhìn Hạo Thiên nói.

"Không hề nha!!Tôi chưa từng nói là muốn em về làm bạn gái cả.Và lại cái thể loại như em chỉ được tôi dặt về làm vợ chứ không phải để làm nhân tình của tôi."Hạo Thiên xoa đầu nó nói.

"Dặt về làm vợ?Tôi và anh chưa hề hẹn hò với nhau mà anh đã đòi dặt về làm vợ rồi!Anh rút gọn các bước trong tình yêu phải có rồi đấy!!"Nó lườm Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên nhún vai tỏ ra không biết.Đối với nó mà cần gì phải hẹn hò chỉ bằng xích lại và dặt về làm vợ anh không phải là tốt hơn sao?Đờ phải tốn công giành lấy.

"Mà khoan..."dắt cún con đi dạo" với "dắt tôi về làm vợ" có khác gì không nhỉ?" Nó ngó người gãi gãi đầu hỏi "NÈ!!AI CHO CÁI TÊN HÁCH DỊCH NHÀ ANH DÁM VÍ TÔI NHƯ' LÀ CÚN CON HẢ??BỘ NHÌN TÔI GIỐNG NÓ LẮM À?"Như đã nghiệm ra được điều gì nó đứng dậy chống nạnh hung hăng quát.

"Đó chỉ là do sức tưởng tượng của em quá phong phú."Hạo Thiên nói.

"Phong phú cái quái gì!!Anh rõ ràng là ám chỉ tôi với nó."Nó nói.

"Nhà tôi nuôi rất nhìn cún con bởi vì tôi rất thích nó.Hay là để tôi xích em lại rồi dặt em về nhà để em làm mẹ của cún con nhé?"Hạo Thiên cười nhìn nó nói.

Nó bấu môi nhìn Hạo Thiên đầy hờn dỗi.

"Mà nè,anh tính không cho gia đình anh biết về chuyện này sao?"Như sức nhớ ra chuyện gì nó ngồi xuống nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Chuyện gì? Chuyện dặt em về làm vợ hay là dặt em về làm mẹ con tôi?" Hạo Thiên hỏi.

"Tối giờ mà vẫn còn lầy!! Chuyện về tình trạng hiện giờ của anh ý!" Nó lườm Hạo Thiên nói.

"À...tôi vốn là người thừa kế sản nghiệp nhà họ Mạc nên việc thành ra nông nỗi này sẽ khiến dư luận bàn tán, gia đình tôi sẽ vô cùng phần nộ họ sẽ cho người điều tra ra tên nào khiến tôi thành ra thế này và sẽ giết không thương tiếc." Hạo Thiên nhìn nó nói.

"Uôi...cái gì mà ghê vậy!! Tôi còn rất yêu đời chưa muốn chết trẻ đâu!! Nó nhăn mặt nói.

"Mà nếu thấy tôi lâu rồi không về nhà thì họ vẫn sẽ cho người điều tra và em cũng sẽ chết." Hạo Thiên nói.

"Cơ mà làm gì có liên quan đến tôi cơ chứ!! Ai bảo anh đại gái làm gì!!" Nó hếch cằm nói.

"Chỉ cần làm hại đến tôi cho dù là người cùng dòng họ thì gia đình tôi vẫn xử không tha." Hạo Thiên nói.

"Vậy làm sao bây giờ!!" Nó thở dài ừ ừ nói.

"Ở cạnh tôi 24/24 về làm dâu nhà họ Mạc làm vợ Hạo Thiên tôi." Hạo Thiên nhún vai nói.

"Đừng-có-mơ." Nó gằng từng chữ nhìn Hạo Thiên nói.

"Vậy thì tôi hết cách!! Thôi thì nhìn em chết chắc cũng là sở thích của tôi." Hạo Thiên nói.

"Anh..." Nó ức chế đưa tay chỉ Hạo Thiên nói.

"Cái gì?" Hạo Thiên cau mày hỏi.

"Anh...anh ăn gì để tôi về nhà nấu cho anh ăn." Nó rút tay lại đưa lên đầu gối gối nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Miễn là đồ em nấu tôi ăn gì cũng được." Hạo Thiên nói.

"Bị một lần rồi còn chưa tởm à? Vậy thì tôi nấu nhiều món có cà rốt nhé?" Nó nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Em thừa biết tôi ghét cà rốt mà còn dám nấu cho tôi ăn à?" Hạo Thiên trừng mắt nhìn nó nói.

"Chứ anh bảo ăn gì cũng được..." Nó nói.

"Chỉ ít thì em cũng phải động não miêng chứ!!" Hạo Thiên thở dài.

"Rồi rồi!!" Nó gật đầu nói.

"Về nhanh đi. Tôi có gì đưa tôi đi dạo." Hạo Thiên nói.

"Bằng gì? Chân anh bị..à không chân anh chưa hoàn toàn bình phục mà!!" Nó giật mình nói.

"Dùng xe lăn mà đẩy!! Đi mau đi." Hạo Thiên hời hợt nói.

Nó đi ra ngoài, gương mặt anh lại thoát nét buồn.

"Từ khi nào mày lại trở nên vô dụng đến thế này hả? Người mà mày muốn bảo vệ và chăm sóc suốt đời giờ lại đang chăm sóc quan tâm mày!! Mày từ khi nào lại trở thành một gánh nặng cho cô ấy vậy hả Mạc Hạo Thiên!!"

Đang tính nghĩ một cốt truyện cho một bộ truyện mới nhằm phục vụ mọi người lúc truyện này kết thúc!! Mọi người thích đọc truyện thuộc thể loại nào? Truyện teen? Ngôn tình? Xuyên không? Hay cổ trang? Cmt mạnh mẽ ta xem tỉ số nhé!! Nhanh nhanh đi!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Sau vài tiếng đồng hồ, nó mang đồ ăn đến bệnh viện. Vừa đặt túi đồ trên bàn, Hạo Thiên lại lườm nó làm nó khó lòng mà vui vẻ.

"Nè...anh làm quái gì mà lờm tôi ghê vậy?" Nó cau mày nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Chỉ mới có mấy tiếng, em vừa nấu ăn rồi còn thay đồ... Thời gian đâu mà em làm được đôi ba công việc vậy?" Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Hả?? Thời gian là 3 tiếng đồng hồ vậy mà anh chỉ có thể nghĩ tôi làm mỗi một việc thôi sao? Anh khinh thường tôi vừa phải thôi chứ!!" Nó nhăn mặt bĩu môi nhìn Hạo Thiên nói.

"Chắc là vậy!!" Hạo Thiên nhún vai thản nhiên nói.

----Tối----

Nó dùng xe lăn đưa Hạo Thiên ra khuôn viên bệnh viện đi dạo. Dừng trước một chiếc ghế gỗ, nó ngồi xuống, ngắm nhìn trời đêm.

"Gần cuối tháng 11 mà trời vẫn còn có sao à?" Nó khó hiểu nhìn lên trời hỏi.

"Chỉ cần trời đẹp thì không cần nghĩ đến mùa nào cả... Trời cũng sắp sang đông rồi nhỉ??" Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Ừ.. chỉ còn vài tuần nữa thôi!! Tôi lại được ngắm tuyết rơi rồi." Nó nói.

"Không ngờ tôi trong tình trạng này mà còn có thể giữ lời hứa với em được... Cứ tưởng tôi không thể tỉnh lại mà cùng em ngắm tuyết rơi chứ!!" Hạo Thiên nói.

"Tôi biết anh sẽ luôn giữ lời hứa mà!! Chẳng phải với anh chữ tín là quan trọng nhất sao?" Nó nhìn Hạo Thiên cười.

"Không... cái đó chỉ là trước kia.. hiện tại thứ quan trọng nhất với Mạc Hạo Thiên tôi đó chính là em- Ái Nhi à!!" Hạo Thiên dịu dàng nhìn nó nói.

Nó mặt ửng đỏ, tim đập mạnh. Tại sao đến giờ nó lại chưa thể thích nghi được với cái cảnh "sống cùng người yêu mình" cơ chứ!!

"Hạo Thiên này, có vẻ tôi chưa thể nào thích ứng được với hoàn cảnh hiện tại. Tôi biết anh thích tôi nhưng tôi chưa thể nào buông bỏ tình cảm kia của tôi được!! Đối với tôi anh ấy là người cho tôi cảm giác yêu rất lớn.. cho dù là đau đớn đến thế nào tôi cuối cùng vẫn không tài nào buông được. Tôi..." Nó nhìn Hạo Thiên buồn bã nói.

"Tôi hiểu mà!! Tôi chỉ là nói những điều muốn nói thôi. Đầu nhất thiết em phải chấp nhận nó chứ!! Tôi đau đớn trong lòng thì đâu cần em hiểu." Hạo Thiên cười nhạt nhìn nó nói.

"Gió thổi lạnh quá!! Tôi đưa anh vào phòng." Nó lảng tránh ánh mắt của Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên cười nhạt. Nó thì bao giờ hiểu nó đã làm anh đau đớn tới mức nào? Đối với anh nó là cả một thế giới lớn. Còn đối với nó... anh chỉ là một kẻ bám đuôi? Đến khi nào nó mới hiểu thấu được nỗi lòng của anh đây?

Thời gian trôi nhanh, mùa đông đến. Nó cũng không còn đến thăm Hạo Thiên nữa. Vị bác sĩ tên John kia thì điên loạn làm việc và tìm kiếm nó. Còn nó thì chẳng mấy tung tích.

"Hạo Thiên, cậu thật sự không có chút tin tức gì của cô gái kia à?" John nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Anh đi lại được mà còn không kiếm ra em ấy tại sao lại hỏi một kẻ đi lại không được như tôi?" Hạo Thiên cau mày nói.

"Công sức bao lâu nay của tôi cuối cùng cũng đã đổ sông đổ biển rồi sao?" John nói.

"Là sao?" Hạo Thiên cau mày hỏi.

"Chỉ là cô ấy biết được một ít tung tích của một người quan trọng đối với tôi. Ông ấy vì thất bại với sự nghiệp mà giải nghệ và chỉ cô ấy mới biết được tung tích của ông ấy." John nói.

"Vậy anh là học trò của Lão già đó à??" Nó không biết từ đâu mà đã có mặt ở đó hỏi.

Hạo Thiên nhìn nó cười nhẹ, anh biết thế nào nó cũng về với anh mà!!

"Cuối cùng cô cũng về!! Làm ơn cho tôi biết tung tích của ông ấy được không?" John hỏi.

"Anh không tìm ông ấy suốt mấy năm nay mà giờ lại hỏi tôi à?" Nó cau mày hỏi.

"Sao lại không?? Tôi luôn tìm ông ấy!!" John nói.

"Ông ấy ở ngoại ô thành phố tại một nơi rất hẻo lánh anh có tìm không?" Nó hỏi.

"Cái đó tôi nghĩ là ông ấy sẽ không ở đó."John nói.

"Thế mà bảo tìm à?"Nó cau mày hỏi.

"Vây cảm ơn cô!!Tôi đi gặp ông ấy...hai người nói chuyện với nhau đi!!"John cười nói rồi rời khỏi phòng.

Nó cười nhẹ đi lại chỗ Hạo Thiên.Cũng hơn một tuần rồi,nó thật cảm thấy có lỗi với Hạo Thiên vì dù sao nó hại anh ra thế này mà nó đi không báo trước.

"Em đi đâu trong thời gian qua?"Hạo Thiên quát nó.

"Tôi đi thăm thầy của John-ông William đây!!Ông ấy nói là có việc gấp nên bảo tôi phải đến đó mà quên báo với anh!!"Nó e thẹn nói.

"Em không sao thì tốt!!"Hạo Thiên xoa đầu nó nói.

"Tuyệt có cũng được vài hôm rồi nhỉ??Đành phải ở bệnh viện cùng anh rồi!!"Nó cười nói.

"Kiều Trinh...khi nãy đã gọi cho tôi bảo...người em yêu 1 tháng nữa là đính hôn."Hạo Thiên nói.

Nó nghe như sét đánh ngang tai.Không ngờ lại nhanh đến vậy!!Thì ra hẳn đã chưa từng có ý định chờ nó,thì ra hẳn đã không còn tình cảm với nó nữa rồi!!

"T..Tôi biết rồi!"Nó hạ giọng nói.

"Tôi cũng sốc lắm chứ!!Cơ mà...em cũng đừng quá đau lòng,chi là đính hôn thôi mà!!Em chắc sẽ còn cơ hội."Hạo Thiên nở một nụ cười gượng gạo nói.

"Tôi buông rồi!!Yêu anh ta khổ quá,đau đớn quá!!"Nó khóc nói.

Hạo Thiên ôm nó,nếu biết nó đau lòng tới mức này thì khi nãy anh đã không nói cho nó rồi!!Anh biết cho dù anh có an ủi tới mức nào thì nó vẫn sẽ không màng đến nhưng mà...nhìn nó như vậy anh thật không nỡ...

"Em cứ việc khóc đi!!Khóc lớn lên đi!!Còn có tôi ở bên em mà."Hạo Thiên vuốt tóc nó nói.

"Tôi hận anh ta!"Nó quát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Nó cũng đã buồn mấy tuần rồi,Hạo Thiên anh thừa biết nó vì ai mà ra nông nỗi này.Anh nhìn nó ngồi cạnh cửa sổ.Nó nhìn trời,mùa đông năm nay trời hiếm khi có tuyết.Li do là gì nhỉ??Là do Trái Đất ngày một nóng lên? Hay là do "tâm-sinh-lý" của mùa đông không ổn định?

"Reng...reng..." chuông điện thoại vang lên,nó chán nản cầm lên nhìn.

"Alô??Gọi tôi có chuyện gì à?"Nó bắt máy hỏi.

"Quốc Minh sắp đính hôn với Linh Nhi rồi..Cậu không về ngăn lại à?"Kiều Trinh hỏi.

"Tôi...có về cũng chẳng làm được gì...thà là ở đây còn hơn.Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy.."Nó rũ mi buồn nói rồi cúp máy.

Trong khi đó

"Tút...tút...tút"

"Ồ...con này?"Kiều Trinh đen mặt đưa điện thoại ra mà nhìn.

"Cậu ấy nói gì?Có về không?"Julia nhìn Kiều Trinh hỏi.

"Con này,nói vậy thì phải về chứ!! Tình yêu của người ta mà!"Gia Lâm đánh Julia nói.

"Không đau...Ái Nhi cô ấy sẽ không về đâu!"Kiều Trinh nói rồi đứng dậy đi lên lầu.

Julia và Gia Lâm ngơ ngác, khó hiểu nhìn Kiều Trinh, cô ấy nói vậy là có nghĩa gì? Nó buồn hán thật rồi ư?

Nó cúp máy, gương mặt hơi buồn nhìn vào điện thoại. Hạo Thiên tuy không mấy nghe rõ người trong điện thoại nói gì nhưng chỉ ít cũng hiểu được chuyện gì. Nó phải làm sao đây? Nó thật không thể nào ngồi yên một chỗ nhìn người nó yêu làm lễ đính hôn với người khác được... Tuy biết đó chỉ là một buổi lễ đính hôn không đáng bận tâm nhưng nó nghe vậy lòng đau thắt lại rất khó chịu. Không!! Nó không thể nào chịu được, nó càng không thể nào đứng trơ mắt ra mà nhìn người nó yêu thương sánh bước cùng người khác.

"Tôi phải về nước để ngăn cản lễ đính hôn của Quốc Minh." Nó đứng dậy nói.

"Chả phải là em nói buông bỏ hán ta rồi sao?" Hạo Thiên hỏi nhưng thực chất lòng anh thừa biết được câu trả lời.

"Không, tôi không muốn tình cảm của mình trước giờ biến thành bọt biển. Tôi còn rất yêu anh ấy... Tôi phải về, cho dù có bị anh ấy phũ phàng nhất cũng nhất định về để ngăn cản chuyện đó xảy ra. Chỉ cần Ái Nhi tôi còn sống thì chắc chắn sẽ không ai ở cạnh anh ấy." Nó tay nắm thành quyền, nghiến răng nói.

"Em yêu hán ta nhiều đến vậy sao? Nhiều đến mức đã mấy năm rồi vẫn không thể buông bỏ?" Hạo Thiên cúi gằm mặt xuống, giọng nói run rẩy hỏi.

"Phải, tôi không thể nào buông được." Nó nói.

"Vậy tình cảm của tôi bao nhiêu lâu nay em coi là không khí là hư vô à? Em nói tôi tại sao lại cứ cầm đầu cầm cổ đi yêu một người không yêu mình, còn em, em có khác gì tôi không? Em không ít lần bảo tôi buông bỏ em, buông bỏ thứ tình cảm mà tôi dành cho em 6, 7 năm qua... còn em? Em còn không thể nào buông được hán ta mà em lại lên mặt khuyên bảo tôi sao? Những câu nói trước kia là nên để tôi hỏi em mới đúng." Hạo Thiên quát lớn. Lòng anh đau đớn tột cùng, người con gái này tại sao đến mức này vẫn luôn khiến anh đau khổ? Tại sao ngay một chút ảm áp, một chút hạnh phúc lại không thể dành cho anh? Tại sao?

"Tôi không yêu đơn phương như anh..." Nó quát rồi bước đi.

"Tôi vì em mà trở thành kẻ tàn phế, tôi vì em mà phải nằm một chỗ không thể đi lại, tôi vì em mà tương lai chỉ còn là bóng tối. Em nghĩ em giấu tôi chuyện thân dưới tôi bị bại liệt sao? Em nghĩ có thể giấu nổi một người như tôi à? Tôi chính là sợ em xem mình là gánh nặng nên hằng ngày cố gắng nở một nụ cười, nói những lời trêu chọc thực chất chỉ là để cho em vui... Chứ tận sâu bên trong tôi, em có biết là nó đau đớn như thế nào không? Có biết tim tôi đã phải chịu đựng bao nhiêu vết thương do em gây ra không? Tại sao em lại luôn coi thường tình cảm của tôi? Em coi nó là trò đùa mà mặc sức khinh niệt. Có bao giờ em chịu lắng tai nghe những lời nói xuất phát từ tận đáy lòng của tôi chưa? Có bao giờ em thử đặt em vào hoàn cảnh của tôi để xem em đã làm tôi đau đớn tới mức nào chưa? Chưa, em chưa hề làm vậy!! Em luôn ích kỷ, em luôn muốn mọi thứ tốt cho bản thân mình mà không nghĩ đến những kẻ xung quanh em vì sự ích kỷ đó của em mà bị tổn thương trầm trọng cả." Hạo Thiên run rẩy nói. Nó thật độc ác, thật tàn nhẫn.... Tại sao nó lại đối xử với anh như vậy?

Nó khựng người, nhói lòng khi nghe những lời nói kia. Quả thật nó chính là con người như vậy!! Nó thật không tài nào hiểu nổi, Hạo Thiên anh hà cớ vì nó mà phải chịu nhiều tổn thương.

"Chân của anh chỉ là bị liệt tạm thời... còn có thể chữa trị." Nó quay lại nhìn Hạo Thiên nói.

"Đến nước này mà em vẫn muốn rời xa tôi?? TẠI SAO.. TẠI SAO KHÔNG PHẢI LÀ TÔI MÀ LẠI LÀ TÊN ĐÓ?? TẠI SAO? HẢ??" Hạo Thiên quát lớn.

"Tôi xin lỗi." Nó nhìn Hạo Thiên nói.

"Anh hãy nhìn những tấm hình này đi!! Trong lúc em gặp nạn hán ta đã làm gì? Tay chung tay với vợ chưa cưới... lướt qua hiện trường một cách lạnh nhạt... người em yêu đã đối xử với em như vậy mà em còn đắm đầu yêu hán ta à?" Hạo Thiên giơ những tấm hình có hán và Linh Nhi "tay chung tay" đi ngang qua tai nạn ngày hôm đó.

Nó như không tin vào mắt mình. Hán quả thật là một người như vậy sao? Nó... là nó yêu nhầm người vô tâm? Tìm nó đau nhói... rất khó chịu.

"Qua những chuyện tôi làm cho em thì em lại không thể nào cho tôi một chút tình cảm à?? CHẢ LẼ TÔI VÌ EM MÀ THÀNH RA NHƯ THẾ NÀY CŨNG KHÔNG KHIẾN EM YÊU TÔI À? TÔI KHÔNG CẦN EM YÊU TÔI TÔI CHỈ CẦN EM BỎ THÍ CHO TÔI MỘT CHÚT TÌNH CẢM CỦA EM THÔI MÀ LẠI KHÓ ĐẾN MỨC ĐÓ SAO?" Hạo Thiên quát lớn. Ngay chính lúc này đây anh cảm thấy anh thật đáng khinh bỉ. Anh thừa biết khi anh nói những lời đó thì chắc hán nó sẽ rung động... Không, anh không sai!! Anh là vì tình yêu của anh... là vì thứ tình yêu anh nung nấu suốt mấy năm nay. Cho dù có đáng khinh thường tới mức nào thì cũng chỉ là do "anh quá yêu nó" mà thôi.

"E... Em xin lỗi.. Hán ta quả thật không phải là Quốc Minh của trước kia nữa. Em đã không còn yêu hán nữa... Em biết anh vì em mà thành ra như vậy... Không cần anh phải cầu xin em bỏ thí cho anh tình cảm đâu... Em nguyện ở bên cạnh anh chăm sóc anh mà!! Chỉ mong anh đừng đau buồn vì em nữa... mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đó. Em tình nguyện cho anh dặt về làm vợ anh mà!!" Nó không chịu đựng nổi bật khóc, ôm chặt lấy Hạo Thiên nước mắt rơi. Tại sao trước giờ ở ngay cạnh nó có một người luôn yêu thương nó, luôn quan tâm chăm sóc cho nó, luôn làm mọi việc vì nó mà nó lại vô tâm vô như không biết!! Không, nay nó sẽ can đảm mà đối mặt... Người con trai này nó không nên lạnh lùng từ chối nữa. Vì dù sao ở bên người yêu mình thì mình sẽ hạnh phúc còn ở bên người không yêu mình thì cho dù mình có cố làm gì đi chăng nữa cũng chỉ là dư thừa. "Quốc Minh... em và anh kể từ ngày hôm nay không là gì của nhau!!"

Chương 80

----1 Năm Sau----

-Mọi thứ đều diễn ra rất tốt.Nó với Hạo Thiên cả hai đều rất vui vẻ bên nhau.Kiều Trinh, Julia,Gia Lâm cùng một nửa của họ đều đã kết hôn ở tuổi 21.Kết hôn sớm liệu có tốt không nhỉ?

"Hạo Thiên này,em và anh bay đến Việt Nam nha."Nó nhìn Hạo Thiên cười.

"Vì sao lại muốn về đó?"Hạo Thiên cau mày hỏi.

"Chỉ là đã đủ thời hạn 2 năm...em về đó để gặp Quốc Minh."Nó nói.

"Để làm gì?"Hạo Thiên hỏi.

"Anh biết là em từng nói với anh ta là cho em 2 năm để chứng tỏ mình trong sạch à?Hết thời hạn em phải cho mình trong sạch chứ!"Nó nhìn Hạo Thiên cười.

"Anh cũng chỉ là hỏi thế thôi!!Chỉ cần em muốn anh cái gì cũng làm được."Hạo Thiên xoa đầu nó cười nói.

"Hôm qua em đã đặt vé máy bay rồi.Hai tiếng nữa có thể cất cánh...À còn có một người đi cùng ta đấy!!"Nó nói.

"Em coi bộ là rất nhanh tay nhỉ??Mà người đi cùng ta là ai?"Hạo Thiên hỏi.

"Giờ em đưa anh đi gặp người đó."Nó cười nhìn Hạo Thiên nói.

Dừng xe ở ngôi nhà vị bác sĩ già William,nó mở cửa nhìn Hạo Thiên.

"Anh ở đây chờ em...Ở đây khó dùng xe lằng đẫy anh được.Cũng tại anh đấy...em bảo trị liệu để có thể đi lại được cơ mà cứ không chịu nghe."Nó bĩu môi nói.

"Ha...có trị liệu thì chả đi lại được đâu!!Tên John đó lừa em đấy!!"Hạo Thiên nhếch môi nhìn nó nói.

"Làm gì có việc bác sĩ đi lừa người được!!Em vô nha!"Nó bĩu môi nói rồi vẫy tay tạm biệt Hạo Thiên.

Nhìn nó đi vào trong mà Hạo Thiên anh không khỏi bật cười.Nếu nó mà biết được một bí mật động trời của này anh thì chắc sẽ giận anh đến chết mất.Mở cửa vô nhà ông William,nó không khỏi bất ngờ.Cái người tên John kia làm gì ở đây?

"Anh tại sao lại ở đây?Chả phải tôi bảo anh về bệnh viện làm à?"Nó cau mày hỏi.

"Cô có cần ra lệnh cho tôi không?Thầy tôi bảo tôi ở đây chuẩn bị hành lý cho cô ấy mà!"John nói.

"Mọi thứ đã xong,ta đi!"Người phụ nữ kia nói.

Sau nhiều thời gian ngồi trên máy bay,cuối cùng cũng đã tới Việt Nam.Nó vừa đẩy Hạo Thiên vừa nhìn người phụ nữ kia nói chuyện rôm rả.

"Hiện tại thì chưa thể về nhà của em được...em đưa anh tới khách sạn ở tạm nha?"Nó cúi người nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Anh thì sao cũng được...Còn cô ấy thì sao?"Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"À,cô ấy và em đi có chút việc.Em đưa anh đến khách sạn."Nó cười nói.

Nó bắt taxi đưa Hạo Thiên đến khách sạn ở rồi cùng người phụ nữ kia đi.

Đứng trước nhà Quốc Minh nó thuận tay mở cửa bằng mặt khẩu. Vẫn là mặt khẩu cũ-là ngày sinh nhật của nó.Chắc là hấn quá bận nên không thể đổi mặt khẩu được.

"Tại sao Julia và tên Hà Nam kia lại phải về Anh để sống nhĩ??Thật chán nản!!"Gia Lâm thở dài nói.

"Cậu cũng có thể về nhà cậu mà!!Gia thế của cậu ở Trung Hoa chả phải cũng khá lớn sao??"Kiều Trinh nhìn Gia Lâm hỏi.

"Vâng,theo như cậu biết đấy Gia Bảo là người Việt buộc tôi phải ở đây....Cơ mà kết hôn cũng được 1 tháng rồi anh ấy ở bên tôi chả được bao lâu."Gia Lâm thở dài nói.

"Chả phải là anh ấy phải đi công tác ở xa à??Trần Dương cũng vậy thôi!"Kiều Trinh nói.

"Quốc Minh này,Linh Nhi cô ta ngủ chưa dậy à??"Gia Lâm hỏi.

"Kệ cô ấy đi!!"Hấn cúi gắt nói.

"Sao lại phải...."

"Lâu rồi không gặp...Các người có khỏe không??"Nó bước vào nhà ngắt lời Gia Lâm.

Tất cả bất ngờ quay lại nhìn nó.Hấn liền vội ngồi dậy nhìn nó.Là nó phải không?Cũng đã 2 năm hấn chưa gặp nó...có phải nó trở về chứng minh nó trong sạch và về bên nó phải không?

"Ái Nhị,cậu về rồi à?"Kiều Trinh nhìn nó cười hỏi.

"Mày có biết là tại này chờ mày về mà muốn mơn cả cổ không??"Gia Lâm nhìn nó mắng.

"Tôi về đây không phải nói chuyện với hai người các cậu...Tôi đến là để nói chuyện với Quốc Minh."Nó lạnh lùng nói.

Kiều Trinh và Gia Lâm nhìn nó liến im lặng.Có phải nó vì yêu quá mà hóa giận không??

"Em đến đây có phải là nói về chuyện của 2 năm về trước?"Quốc Minh nhìn nó hỏi.

"Phải,tôi xưa nay luôn phải sống trong cái móc kẻ sát nhân tôi thực rất chán nản.Cô Lâm vào đi!!"Nó nói.

Người phụ nữ kia bước vào trước sự kinh ngạc của mọi người.Người phụ nữ mà nó gọi là "Cô Lâm" kia chả khác nào là người kia cả.

---Lời tác giả---

Để cho có miếng kịch tính ta buộc phải giấu người kia ra chương sau tiết lộ.Các người thử đoán người phụ nữ bí ẩn kia là ai đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

"Mẹ?"Quốc Minh nhìn người phụ nữ kia kinh ngạc hỏi.

"Đó là câu trả lời của tôi!!"Nó nhìn hấn nói.

"Mọi chuyện là như thế nào??"Gia Lâm ngơ người hỏi.

"Chỉ là 2 năm trước tôi lừa anh chỉ vì muốn giúp mẹ anh chữa khỏi bệnh.Tôi không nói cho anh biết chỉ là do tôi còn không nắm chắc được phần thắng là bao nhiêu,tôi sợ anh khi đó đang tràn đầy hi vọng lại bị đập tắt nên muốn tự mình làm bất ngờ cho anh nhưng không ngờ mọi chuyện lại thành nông nổi này!!Giờ tôi trả mẹ lại cho anh còn chuyện tôi và anh coi như là chưa có gì...chúng ta nay có gặp nhau cứ coi như là người không quen biết,hai người xa lạ tránh chồng chưa cưới của tôi hiểu lắm!"Nó lạnh lùng nói rồi quay người bước đi.

"Ái Nhị,con nhất định ở với Mạc Hạo Thiên đó?Đề Quốc Minh phải đau khổ sao?"Mẹ hấn nhìn nó hỏi.

"Cô Lâm,chuyện giữa con và anh ta từ đầu đã không có kết quả tốt đẹp.Người ta nói mối tình đầu tuy không mấy tốt đẹp nhưng lại để cho ta nhiều kỉ niệm,cháu và anh ta tuy không thể đến với nhau nhưng lại để cho nhau nhiều kỉ niệm đẹp.Coi như là có duyên không nợ và cũng nên đi tìm một nửa của mình.Nay cả hai đều tìm được nên chấm dứt tình cảm."Nó giọng tuy có chút hơi run rẩy nhưng lại rất kiên định nhìn mẹ hấn cười nhẹ nói rồi bước đi.

Nghe những lời nói đó lòng hắn đau nhói khó chịu. Thì ra trước giờ là hắn hiểu lầm nó? Nhưng tại sao nó với tên Mạc Hạo Thiên đó lại đến với nhau? Nhìn nó bước đi, hắn không thể nào hiểu được.

Đuổi theo nó hắn hung hãn ăn kéo tay nó lại.

"Em nói rõ cho tôi biết. Tại sao lại bảo tôi chờ trong khi em lại quen tên Mạc Hạo Thiên đó?" Hắn gằn giọng hỏi.

"Chỉ là bảo cho tôi thời gian 2 năm để mẹ anh hồi phục lại rồi về đây chứng minh tôi vô tội chứ tôi không hề nói là chờ tôi 2 năm để quay lại." Nó hất tay hắn ra nói.

"Những lời nói khi đó tôi nhớ rất rõ!!" Hắn quát.

"Anh đã đính hôn không lâu nữa sẽ kết hôn. Tôi chen chân vào để làm trò cười cho thiên hạ à? Đồng ý là tôi còn yêu anh nhưng... đó chỉ là quá khứ. Hiện tại tôi với Hạo Thiên sống rất tốt không lâu nữa sẽ đính hôn và kết hôn. Xin anh đừng có làm phiền chúng tôi được không?" Nó khó chịu nói.

"Em còn yêu tôi? Tôi vì yêu em nên mới chấp nhận chờ em thế mà thứ tôi nhận lại là gì? Là sự hệt hần à?" Hắn trừng mắt nhìn nó hỏi.

"Yêu tôi? Ha... anh nói thật dư thừa. Tại sao lúc đó anh lại lướt ngang qua vụ tai nạn đó? Anh có biết vì vụ tai nạn đó mà Ái Nhi tôi thành ra như thế này không?" Nó nhếch môi nhìn hắn đầy khinh bỉ rồi bước đi không chút nuối tiếc.

Hắn cau mày nhìn nó. Nó nói vậy là có nghĩa gì? Tai nạn?

Nó trở về khách sạn đưa Hạo Thiên về nhà. Dù sao căn nhà nó có những thứ mà Hạo Thiên anh không nên thấy cho nên nó đã dọn dẹp hết những thứ đó và đưa Hạo Thiên về đây ở.

"Anh ở nhà ngoan, em đi mua một ít đồ ăn về nấu." Nó nhìn Hạo Thiên cười nói.

"Đừng bận tâm về anh nhiều quá... Đừng có coi anh là gánh nặng được không." Hạo Thiên cau mày nói.

Nó gật đầu, nó lại quên rằng Hạo Thiên là một người không thích người khác coi mình là gánh nặng hay là lòng thương hại. Rồi khỏi căn nhà nó bắt taxi đi đến siêu thị mua đồ.

Nó mãi mê lựa chọn thực phẩm mà quên mất rằng có người lại theo dõi nó.

"Ái Nhi?" Linh Nhi gọi nó.

Nó quay đầu theo tiếng gọi liền cau mày khó chịu. Lại gặp con người này.

"Xin chào, không ngờ tôi với hai người lại gặp nhau." Nó nhìn Linh Nhi và hắn nói.

"Linh Nhi, anh và em đến chỗ kia mua đi." Hắn nắm tay Linh Nhi nói.

"Em muốn nói chuyện với cô ấy mà!!" Linh Nhi bấu môi nhìn hắn nói.

"Đi." Hắn kéo Linh Nhi đi.

Nó hừ lạnh nhìn hai người họ. Là hắn chủ động tránh mặt nó.

Trở về nhà nó tay cầm rất nhiều đồ. Bước vào nhà thì lại không thấy Hạo Thiên đâu liền cau mày bước vào nhà bếp bỏ túi đồ lên bàn rồi đi kiểm anh. Nhưng vừa bước ra phòng khách thì lại thấy Hạo Thiên anh nằm ngủ trên ghế sofa. Nó liền đi lên lầu lấy một cái chăn mỏng đem xuống đắp cho anh. Liệu ở bên anh có phải là điều đúng đắn?

"Em đừng nên đắp chăn cho anh chứ! Thời tiết ở đây nóng lắm em biết không?" Hạo Thiên mở mắt cau mày nhìn nó nói.

"Ồ thì... em sợ anh lại thôi." Nó gãi đầu nói.

"Làm ơn đừng làm lại việc em đang ở đâu đi." Hạo Thiên cốc vào đầu nó.

"Hi... anh ngồi đây. Em nấu bữa trưa." Nó nói rồi ngồi dậy đi.

"Khoảng một tuần nữa anh sẽ cho em thấy điều bất ngờ." Hạo Thiên nhìn theo nó nói.

Nó giơ tay lên ám hiệu "OK" rồi đi vào nhà bếp.

---Tôi---

Nó đưa Hạo Thiên ra ngoài đi dạo ở công viên cũ. Gió mát phả vào, nó nhìn Hạo Thiên, thời gian không ngờ trôi nhanh thật. Lơ đãng nhìn khung cảnh xung quanh nó lại bất gặp hai người đó. Có lẽ tôi nào hai người họ cũng ở đây. Linh Nhi thấy nó liền đi lại chỗ nó.

"Hình như là ta rất có duyên với chỗ này....Cơ mà Hạo Thiên tại sao lại..." Linh Nhi tới chỗ nó nói nhưng rồi hơi e ngại nhìn về phía Hạo Thiên.

"Hơn một năm trước anh ấy bị tai nạn." Nó lạnh lùng nhìn Linh Nhi nói.

Hắn không may nghe được. Vẫn là hai từ "tai nạn". Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Hắn nhất định phải điều tra cho rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

"Cậu và Hạo Thiên nghe nói là sẽ kết hôn trong năm này à?" Linh Nhi hỏi.

"Động lực nào khiến miệng cô thốt ra những lời nói đó vậy?" Nó cau mày hỏi.

"Linh Nhi, trời cũng tối. Anh đưa em về... Hai người thật sự đẹp đôi. Chúc hạnh phúc." Hắn lạnh lùng nhìn nó rồi nắm tay Linh Nhi kéo đi.

Nó nhìn bọn họ đi khuất dòng người kia liền đẩy Hạo Thiên đi.

"Năm này chúng ta kết hôn à?" Nó khom người xuống hỏi Hạo Thiên.

"Không đâu, em còn nhỏ chúng ta nên đính hôn là được rồi đợi sau này em lớn rồi đưa em về gặp gia đình anh." Hạo Thiên cười nói.

"Em còn tưởng là anh rất muốn lấy em cơ đấy!" Nó nói.

"Đương nhiên rồi! Nhưng em còn quá nhỏ để đảm nhiệm vai trò Mạc phu nhân được. Về làm dâu nhà họ Mạc rất khó. Anh không muốn tuổi trẻ của em chết trong nơi đó đâu." Hạo Thiên nói.

"Tại sao nói tới nói lui, nói đi nói lại cái nhà họ Mạc của anh đều nhắc tới chuyện chết chóc vậy?" Nó bĩu môi hỏi.

"Cơ mà anh nhất định không để em phải chịu áp lực của gia đình anh đâu. Nếu chúng ta kết hôn anh sẽ ra ngoài sống, mỗi tháng đưa em đi du lịch, đi chơi... có chịu không?" Hạo Thiên hỏi.

"Chuẩn rồi!!" Nó cười.

Cũng đã gần một tuần nay, hắn gặp nó nhưng đều lảng tránh, tránh né nó, hắn làm vậy là có ý định gì? Cơ mà như vậy thật tốt.

"Ái Nhi này, em xem anh đã có thể đi lại được rồi!" Hạo Thiên từ xe lăn đứng dậy nhìn nó nói.

"Chân anh có thể tự hồi phục à?" Nó ngạc nhiên nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Cách đó vẫn có thể lành lại được nhưng phải cần thời gian rất lâu. Chỉ là mỗi lần không có em, anh tự luyện tập như lời bác sĩ John nói... chỉ ít cũng thành công." Hạo Thiên nói.

Nó thờ dãi nhìn Hạo Thiên, người con trai này thật khiến nó li lảng mà.

"Vậy những vết bầm trên người anh là do cái luyện tập đó mà ra a?? Anh vẫn có thể nhờ em mà!" Nó đi lại đỡ Hạo Thiên nói.

"Anh không muốn em phải bận tâm vì anh quá nhiều." Hạo Thiên nhìn nó cười hiền làm lòng nó trong giây lát ấm lại.

"Anh làm vậy để làm gì cơ chứ... mở miệng nhờ vả người khác khiến anh khó chịu lắm à?" Nó nhìn Hạo Thiên nói.

"Người anh yêu thương, anh ghét phải để cô ấy vì anh mà khổ sở." Hạo Thiên nói.

"Để em đưa anh vào nhà!" Nó nói.

Tại sân thượng của căn biệt thự kia, hấn đã nhìn thấy tất cả. Những hình ảnh rõ nét khắc sâu vào tim hấn...rất đau. Người hấn yêu thương cuối cùng cũng đã yêu một người khác, dù đau đớn nhưng hấn vẫn sẽ chúc hai người họ hạnh phúc.

---Tôi---

Nó đi ra ngoài, lần này không có Hạo Thiên đi cùng. Tôi công viên cũ, ngồi trên chiếc ghế gỗ tay cầm một lon bia.

"Nên dứt tình ở đây phải không?" Nó đôi mắt sâu thẳm nhìn lên bầu trời thờ dài nói.

"Thì ra cậu ở đây à?" Linh Nhi ngồi cạnh nó hỏi.

"Có chuyện gì?" Nó quay đầu nhìn Linh Nhi lạnh lùng hỏi.

"Chỉ là muốn hỏi...Hạo Thiên vì sao mà thành ra như vậy?" Linh Nhi nhìn nó hỏi.

"Chả phải tôi đã nói rồi sao? Hơn một năm anh ấy bị tai nạn." Nó khó chịu nói.

"Vậy...nếu đã quyết định ở cạnh Hạo Thiên thì hà cớ gì lại quay về đây?? Cậu về đây là có ý định gì?" Linh Nhi hỏi.

"Ha...Cô nghĩ là tôi về đây để cướp chồng chưa cưới của cô à? Cô làm to rồi." Nó nhếch môi hừ lạnh nói.

"Vậy cậu và Hạo Thiên mau kết hôn đi." Linh Nhi sốt sắng nói.

"Cô là gì của tôi mà phải ra lệnh cho tôi?" Nó cau mày hỏi.

"Tôi thấy hai người rất hợp nên rất mong muốn hai người về một nhà." Linh Nhi nói.

"Chứ không phải là cô sợ Quốc Minh vì tôi mà hủy hôn ước với cô à?" Nó nhếch môi hỏi.

"Phải, là tôi sợ cậu cướp anh ấy từ tay tôi đấy.. Vì thế cậu hãy tránh xa anh ấy ra." Linh Nhi quát.

"Cô nói xong chưa?? Nói xong rồi thì biến!" Nó lạnh lùng nhìn Linh Nhi nói. Linh Nhi nắm tay thành quyền đứng dậy bước đi. Nếu nó cố gần người cô yêu thì đừng trách cô tàn nhẫn.

Sáng sớm nó đưa Hạo Thiên tập thể dục. Chân anh hồi phục rất tốt có thể đi lại bình thường được.

"Hạo Thiên này! Hay là em cùng anh sang Trung Quốc gặp ba mẹ anh nha?" Nó nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Em muốn gặp họ à? Để làm gì?" Hạo Thiên hỏi.

"Chỉ là muốn gặp họ thôi. Dù sao em và anh trước sau gì cũng kết hôn với nhau mà." Nó nói.

"Thôi vậy cũng được... Trước sau gì cũng gặp. Em dù sao cũng thông thạo tiếng Trung nên sẽ không sao đâu nhỉ?" Hạo Thiên hỏi.

"Anh lại lo em phá hoại hay nói gì bậy à?" Nó lườm Hạo Thiên hỏi.

"Anh chỉ muốn nhắc cho em biết những thứ liên quan đến gia tộc nhà họ Mạc chỉ có từ chết!" Hạo Thiên nói.

"Ừ thì...Ừ thì cứ kệ đi!" Nó nói rồi đi vào trong nhà.

Hạo Thiên lắc đầu, không hiểu sao nó lại đòi đến gặp ba mẹ anh. Nó thật sự hết yêu tên Quốc Minh đó thật à?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Nó mở cổng rời khỏi căn nhà, lén lút nhìn trộm vào nhà hấn. Vừa bước ra phố nó đã bị hấn không biết từ đâu ra đã nắm tay nó lôi đi.

"Anh làm trò gì vậy?? Buông tôi ra!" Nó cau mày nhìn hấn nói.

"Tôi đưa em đi đến một nơi." Hấn nói.

"Tôi và anh có là gì của nhau đâu...anh buông tôi ra." Nó vùng vẫy khó chịu nhìn hấn nói.

"Em đừng nhiều lời." Hấn trừng mắt nhìn nó.

Nó đành im lặng mà để cho hấn dắt đi.

Một bãi biển đẹp, gió mát, nước xanh. Nó và hấn đứng trên bờ cát, nó ngo ngắc nhìn hấn. Hấn đưa nó đến đây là có chủ ý gì?

"Anh.."

"Em nói đi...tại sao lại không phải là tôi? Tai nạn mà em nói là như thế nào?" Hấn nhìn nó hỏi.

"Làm ơn đừng bắt tôi phải nói lại." Nó lạnh lùng nói.

"Vụ tai nạn mà em nói là như thế nào?" Hấn quát.

"Anh có thôi đi không? Là khi đó anh phớt lờ hiện trường giờ anh lại hỏi ngược lại tôi à? Anh có thấy mình quá trơ trẽn không?" Nó quát.

"Ý em là tai nạn năm đó ở Anh?" Hấn nheo mắt hỏi.

"Phải, anh có biết lúc đó tôi thế nào đến mức nào không? Tại sao khi đó tôi cần anh trong khi anh lại tay trong tay với vợ chưa cưới của anh?" Nó đau khổ hỏi.

"Tôi không hề biết vụ tai nạn đó nạn nhân là em!! Em hãy tin tôi...tôi với Linh Nhi tới đó là chủ ý của ba tôi. Tôi không hề biết em là nạn nhân của vụ tai nạn đó." Hấn đặt tay lên vai nó nói.

"Có cãi nhau với anh cũng là dư thừa...Thôi thì cứ cho nó là vậy đi." Nó bắt lực hất tay hấn ra quay lưng bước đi.

Hấn đưa tay mình cầm lấy tay nó kéo mạnh. Nó bất ngờ ngã vào lòng hấn.

"Làm ơn hãy cho tôi một cơ hội." Hấn ôm nó nói.

"Cơ hội? Nó đã mất cách đây 3 năm về trước rồi!! Tôi và anh hiện tại không còn mối quan hệ tình cảm nữa. Nếu anh còn làm vậy nữa thì đừng trách tôi đến tình bạn giữa tôi và anh còn không có." Nó mắt long lanh, giọng đầy buồn bã nói.

"Tôi biết em vì Mạc Hạo Thiên lấy tính mạng của hấn để cứu em nên em mới bằng lòng ở với hấn chứ thật chất em không có yêu hấn." Hấn nói.

"Không phải, tôi và Hạo Thiên tuy tình cảm chưa mặn nồng nhưng chỉ ít ở bên anh ấy tôi có cảm giác bình yên và hạnh phúc hơn là ở bên anh. Phải, tôi chưa bao giờ phủ nhận việc tôi còn tình cảm với anh nhưng...đó chỉ là quá khứ. Không một ai chỉ sống mà nghĩ về quá khứ cả họ chỉ sống và nghĩ đến hiện tại và tương lai. Làm ơn đừng khiến tôi phải đau lòng vì anh nữa, tim tôi không còn chỗ nào lạnh lẽo mà để anh đâm một nhát dao sâu vào đó nữa đâu." Nó nói, mắt nó rơi lệ vô cảm nhìn về hướng biển xanh thẳm.

Hấn khó chịu, đưa tay lên nâng cằm nó mà hôn. Những hình ảnh hấn và Linh Nhi vui vẻ, tình tứ bỗng chốc hiện diện lên đầu nó, cứ như một cuốn phim dài lặp đi lặp lại trong đầu nó khiến nước mắt nó rơi càng nhiều hơn. Hấn như vậy chả khác nào là đang trêu đùa tình cảm của nó? Đau quá, tim nó đau nhói không thể nào kiềm chế được. Tại sao hấn lại tàn độc như vậy? Lúc nó không thể buông hấn thì hấn luôn lạnh lùng tàn nhẫn khiến nó đau đớn không ngừng, lúc nó đã có thể buông hấn thì hấn lại ảm áp ôn nhu nó khiến lòng nó dấy lên một cảm xúc khó tả? Tại sao cơ chứ!!

"Tại sao...tại sao lại không để tôi yên bình ở bên Hạo Thiên? Anh ấy có gì thua anh à? Chỉ ít thì tôi ở cạnh anh ấy rất hạnh phúc, tuy tình cảm tôi giành cho anh ấy không nhiều bằng anh nhưng anh ấy là người không bao giờ để tôi phải đau lòng vì anh ấy cả, anh ấy không bao giờ để tôi khóc, luôn quan tâm lo lắng cho tôi. Nói đúng hơn thì anh ấy tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần.... Như vậy anh phải mừng và chúc phúc cho chúng tôi chứ? Tại sao lại phá hoại tình cảm của chúng tôi?" Nó đẩy hấn ra nói.

"Tôi sẽ không để em phải đau buồn nữa...Về với tôi được không?" Hấn nhìn nó với ánh mắt tha thiết khiến lòng nó khó lòng từ chối.

Nó ôm hấn, hôn lên cánh môi hấn một nụ hôn rất dịu dàng và thật đầy tình cảm.

"Mạc Hạo Thiên...anh có thấy không? Người anh yêu, người mà anh quyết định cưới làm vợ đang tình cảm mặn nồng với người yêu cũ đấy!! Vậy mà anh vẫn còn có thể đối xử tốt với cô ta tới quá là khâm phục anh. Anh làm vậy chả phải là càng để cô ta cảm sùng lên đầu anh ngày một nhiều à?" Linh Nhi nhìn Hạo Thiên trơ trẽn nói.

Hạo Thiên không mản đến những nói đó của cô ta. Anh chỉ nhìn về phía hai người kia, lòng anh đau đớn khó chịu. Cuối cùng là nó vẫn không thể buông hấn được!! Thật sự anh yêu nó có phải là điều gì sai trái hay không? Tại sao ông trời lại không cho nó chọn anh. Tại sao ông trời lại cho anh phải hứng chịu những đau đớn tột cùng không cách nào có thể chữa lành cơ chứ!!

"Có phải là anh rất đau đớn không?Tôi có thể hiểu cảm giác của anh mà!!"Linh Nhi cười đều nói.

"Chả phải là người cô yêu cũng đang ở bên người khác sao?Có phải cô đang rất đau đớn không?Tôi cũng có thể hiểu cảm giác của cô mà!"Hạo Thiên lạnh lùng nhìn Linh Nhi nói.

Linh Nhi cứng họng,lời nói đó tại sao lại có thể nói ra kiên định như vậy?Tên này có trái tim thép à?

"Anh có muốn Ái Nhi thuộc về mình không?"Linh Nhi nhếch môi nhìn anh hỏi.

"Nếu cô có cách khiến cô ấy quên được Quốc Minh cho dù không có thuộc về tôi thì tôi cũng cam lòng."Hạo Thiên nói.

"Có nhiều cách có thể khiến cô ta quên Quốc Minh lắm.Chi cần anh làm ra một hiện trường tai nạn khiến cô ta mất trí nhớ thì có thể quên Quốc Minh rồi hoặc cũng có thể khiến cô ta trở thành người của anh bằng cách lên giường cùng cô ấy."Linh Nhi nói.

"Chát.." Hạo Thiên không thương tiếc giáng cho Linh Nhi một tát đau điếng.

"Tôi cảnh cáo cô.Nếu cô mà làm gì tổn hại đến cô ấy,tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!!Nếu cô muốn dùng một vụ tai nạn để khiến cô ấy mất trí nhớ thì tôi sẽ tặng cho cô một tai nạn còn kinh hoàng hơn có thể khiến cô chết không toàn thây.Còn nếu muốn cô ấy ở bên tôi bằng cách tiểu nhân đó thì tôi sẽ ban cho cô một đồng thẳng đàn ông tôi lên giường cùng cô,chụp lại những cảnh cô dơ bẩn nhất để đăng lên báo để xem xem cái tập đoàn và cái gia đình của cô sẽ thế thảm như thế nào."Hạo Thiên bóp cổ Linh Nhi lạnh lùng tàn bạo nói.

"A..Anh.."Linh Nhi mặt mày tái nhợt đau đớn nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên buông tay ra khinh bỉ nhìn Linh Nhi,cô ta trông thật ghê tởm.

"Anh thật không hợp tác cùng tôi?"Linh Nhi quát.

"Hợp tác?Tôi và cô có thể hợp tác trong nhiều lĩnh vực khác nhưng trong tình cảm.Mặc Hạo Thiên này không phải là loại tiểu nhân dùng những thủ đoạn hèn hạ để có được tình yêu như đồ đàn bà dơ bẩn như cô."Hạo Thiên lạnh lùng nói rồi quay người bước đi.

Linh Nhi tức giận nhìn Hạo Thiên,cô thật không ngờ trên đời này lại còn tồn tại một loại người như anh,không dùng thủ đoạn để có được tình yêu mà còn ra sức khiến nó quên hẳn để không phải đau đớn,tổn thương?Thế loại như anh thật khiến cô càng muốn khám phá thêm!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

"Đây là lần cuối tôi thể hiện tình cảm của mình đối với anh.Tôi và anh từ nay không ai được làm phiền nhau nữa.Tôi yêu Hạo Thiên vì vậy hãy để tôi và anh ấy yên!"Nó nhẹ nhàng đẩy hẳn ta nói.

"Em..Tại sao...Đến khi nào em mới hiểu được nỗi lòng của tôi??"Hắn quát lớn người khuya xuống cát.

Nó nhìn hắn,nước mắt chảy lời nói không thốt được.Hắn và nó...cả hai đang tự làm mình đau khổ.

"Quốc Minh,ngay từ đầu đã là em sai.Rời xa anh,làm anh đau cũng là do em..Chính vì em sai nên ngay từ đầu em chưa từng nghĩ đến việc quay lại.Anh cũng vậy..đối với em ngay từ đầu rời xa anh,dứt tình với anh em chưa từng nghĩ là mình có thể quay lại với nhau.Nên giờ em và anh hãy cùng nhau buông bỏ thứ tình cảm hiện tại đi..vì nó mà hai ta phải đau khổ như vậy không xứng đâu anh à!!"Nó nhìn hắn nhẹ nhàng nói.

"Chỉ cần chúng ta yêu nhau một lòng hướng về nhau thì vẫn có thể quay lại.Anh có thể vì em mà có thể chịu đựng tất cả.Cho dù cả thế giới quay lưng với em anh sẽ là người ở cạnh em mà!!"Hắn nhìn nó nói.

"Quốc Minh à!! Nếu anh nói những lời đó vào thời điểm 3 năm về trước thì em chắc sẽ đồng ý những khi đó anh lại lạnh lùng quay lưng với em thì anh nói những lời đó vào thời điểm này có ý nghĩa gì?Em và anh sớm đã định không nên Thuộc về nhau!Nó cười nhạt nhìn hắn nói rồi quay đi.

Hắn ngồi đó nhìn người con gái hắn thương đang ngày càng xa hắn.Những lời nó nói quả thật không sai...Có lẽ Hạo Thiên tốt hơn hắn rất nhiều.Có lẽ hắn nên buông bỏ tình yêu này và chúc nó hạnh phúc!!

Nó quay về nhà,vừa vào trong nhà đã thấy Hạo Thiên ngồi đó.

"Em về rồi đây."Nó cười nhìn anh hỏi.

"À..Em về rồi à?"Hạo Thiên quay đầu nhìn nó cười hỏi.

"Hay là mai ta đi Trung Quốc luôn được không?"Nó hỏi.

"Anh nghĩ khi nào chúng ta kết hôn rồi hấn về gặp."Hạo Thiên nói.

"Vây... tháng tới em và anh đính hôn đi!"Nó nói.

"Nếu em đã quyết định thì anh không có ý kiến."Hạo Thiên nói rồi đi lên lầu.

Nó khó hiểu,hôm nay anh sao vậy?

-----Tối-----

Nó đứng trước ban công,gió mát dịu nhẹ.Chi là vô tình nó lại thấy hấn ở ban công đối diện.Hấn nhìn nó không rời mắt.

"Ting.." tin nhắn điện thoại của nó vang lên.Nó mở ra xem là một số lạ với nội dung "Tại bar A tôi chờ cô?" Nó cau mày là ai cơ chứ?Nhưng chắc là phải có việc quan trọng lắm mới hẹn nó.

Thay đồ và tự lái xe đi.Nó theo địa chỉ đi tới quán bar mà người nhắn đã nói.Tới nơi,nó bước vào trong nhưng bên trong lại không một bóng người,chỉ có ánh đèn nhiều màu.Nơi này chắc đã được bao nguyên đêm nên không có người ở đây.

"Ai?Ra đây mau...đừng chơi trò tiểu nhân!!"Nó nhìn xung quay nói.

Vẫn không ai hồi âm,nó càng đề phòng hơn.

"Ra mau đi...trốn như vậy không hèn hạ à?"Nó quát.

Câu nói vừa dứt một đồng người khoảng 7,8 tên hung tàn đi ra.Nó phòng thủ.Nó chưa từng dặt tội với ai hà có gì phải giở thủ đoạn trơ trẽn như vậy?

"Các người là ai??Ai sai các người đến đây?"Nó lạnh lùng hỏi.

"Người nó cũng có mặt ở đây nhưng muốn gặp mặt người đó thì mày phải đánh bại tội này đã...Nhìn mày xinh đẹp thế kia đánh mày cũng hơi uổng phí nhưng biết sao được...Người đó lại muốn tội này đánh mày đến chết cũng được!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85

"Đồng như thế này đánh một đứa con gái không cảm thấy hèn hạ à?"Nó khinh bỉ nhìn đám người đó nói.

"Chỉ cần có tiền ngay cả đánh người già bọn này vẫn đánh."

Câu nói vừa dứt bọn đó xông lên đánh nó.Nó cho dù có là siêu sao về võ thuật đi chăng nữa thì chắc chắn sẽ không đánh lại bọn chúng.Thôi thì cũng chơi tấp vậy!

Sau năm phút cầm cự.Nó bị đánh toi tã,cơ mà cũng hạ được vài thằng.Đến lúc không thể nào chống đỡ được nữa,nó đành chịu chết.

"Bao vậy bọn chúng không để một tên nào sống sót.Người nào dám động vào Ái Nhi tiểu thư giết chết không tha."Một người đàn ông nói.

Nó ngó người,từ khi nào mà nó lại có người đồng phe vậy?Tên điều khiển này rất quen.Hình như là đã gặp rồi thì phải!

"Anh là trợ lý của Hạo Thiên?"Nó hỏi.

"Tiểu thư không cần để ý Mạc thiếu luôn cho người theo dõi cô và bảo vệ cô.Giờ tôi đưa đám này đi xử tội.Tạm biệt!"

Đám người mấy chốc không còn một ai.Nó phui bụi bám trên người,grong mặt lạnh lùng nhìn xung quanh.

"Cô ra đi Linh Nhi."Nó lạnh lùng nói.

Linh Nhi từ trong bóng tối bước ra.Gương mặt của cô từ khi nào đã không còn thánh thiện nhằm thay vào đó là bộ mặt ác độc.Nó cau mày...đây là bộ

mặt thật của cô ta?

"Cô đoán ra tôi được coi như cũng có một chút thông minh."Linh Nhi nhếch môi nhìn nó nói.

"Trên thế giới này Ái Nhi tôi chưa từng đất tội với ai.Riêng chỉ có cô là trường hợp ngoại lệ.Cơ mà tôi cảm thấy vai phản diện thích hợp với cô hơn là vai chính diện đó!"Nó nhìn Linh Nhi nói.

"Tại cô nên tôi mới thành ra như vậy!!Đều là do cô mà ra nên tôi thế sẽ khiến cô sống không bằng chết!"Linh Nhi trừng mắt nhìn nó nói.

"Ồ hay...câu nói đó là tôi nói cho cô mới phải.Chả phải tại cô muốn đóng con đồ kia nên tôi mới thành ra thế này à?"Nó hỏi.

"Đến mức này mà cô còn có thể đùa giỡn?"Linh Nhi quát.

"Chứ tới mức này mà còn cô muốn hại tôi ra sao nữa đây!!"Nó trừng mắt nhìn Linh Nhi quát lớn.

"Phải là trước giờ tôi hại cô...Nhưng đó cũng chỉ là tôi yêu Quốc Minh mà thôi!!"Linh Nhi nói.

"Ờ...thế ra tôi nói chơi mà cũng đúng à?"Nó ngây thơ nhìn Linh Nhi hỏi nhưng thực sâu bên trong nó,nó đã rất rõ con người của Linh Nhi này rồi!!Chỉ là muốn vờ gài miếng thôi.

"Hóa ra chất xám trong đầu cô có hạn.Sau nhiều lần bị tổn thương đó mà cô lại không hề nghĩ thông ra à?Mà cũng phải...tôi nhập vai quá xuất sắc mà!!Cô thấy thế nào...kế hoạch tôi đặt ra đều rất giống với hai chữ "tình cờ" phải không?"Linh Nhi nhìn nó đầy khinh bỉ nói.

"Cô nói vậy là sao?"Nó lạnh lùng hỏi.

"Nói chuyện với một người như cô thật tổn nước bọt cơ mà tôi đây lại rất thích nói chuyện với cô.Hay là để tôi kể cho cô nghe toàn bộ những kế hoạch mà tôi đã sắp đặt nha?"Linh Nhi khoanh tay lại nhìn nó đầy trơ trên hỏi.

Nó đứng đờ ở đó,im lặng không nói lời nào.Hóa ra bấy lâu nay là lí trí của nó đúng?Thảo nào mỗi lần nhìn hay nói chuyện với cô ta nó đều có cảm giác con người này lại không tâm thường.Thời gian qua lâu nó còn tưởng là lí trí của nó sai rất muốn đối xử với cô ta tốt lên một chút ai ngờ chưa chi mà cô ta đã lòi đuôi cáo.Thấy nó không có phản hồi Linh Nhi nhếch môi.

"Cô nhớ cái lần đầu tiên khi cô về Việt Nam và gặp Quốc Minh ở công viên đó không?Là tôi đã cố tình điều tra từng bước chuyển động của cô và để rồi trong lúc đó tôi thể hiện tình cảm thân mật giữa mình với Quốc Minh.Cô có nhớ lúc ta làm quen với nhau không?Cũng là tôi cố tình rủ Quốc Minh đi siêu thị để gặp cô.Lúc ở ta cùng nhau nấu ăn cô nói tôi trơ trên mặt dày không?Cũng là tôi quá mặt dày giả làm thánh thiện để Quốc Minh ghét cô.Những gì liên quan tới Ái Nhi cô tôi đều nắm rõ trong tay để từng bước từng bước tách cô ra xa Quốc Minh hơn,để Quốc Minh thêm phần chán ghét cô hơn và khiến cô phải đau khổ hơn.À..phải rồi,cô có nhớ lúc đó cô ở Anh gặp phải một tai nạn không?Cũng là do một tay tôi gây ra...Tôi cho người theo dõi cô xem cô ra ngoài mà ra tay giết chết cô bằng nhiều thủ đoạn...Lúc đó ông trời hình như rất ủng hộ tôi để kế hoạch của tôi vừa vạch ra là cô đã lọt vào lưới.Nhưng ông trời lại biết trời người để tên Hạo Thiên ra tay cứu cô nhưng cũng cảm ơn anh ta đã giúp tôi một tay khiến cô tự động bỏ cuộc và về bên anh ta.Tôi cứ tưởng mọi chuyện đã dừng lại ở đó nhưng không ngờ cô lại đưa mẹ Quốc Minh về phá vỡ tất cả các kế hoạch của tôi khiến tôi trở nên bị động không làm được việc gì cả.Đề rồi tôi phải lột đi cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa này đây mà nói chuyện với cô thật khiến tôi cảm áy xấu hổ."Linh Nhi nói.

Nó run người,những chuyện đó đều là do một tay cô ta sắp đặt?Quá tài tình...

"Thì ra vụ tai nạn đó là do một tay cô làm ra!!"Nó trừng mắt nhìn Linh Nhi tức giận nói.

"Đến mức này mà cô vẫn còn ngây thơ à?Việc một vụ tai nạn xảy ra ở Anh rất là khó.Cô nghĩ xem tại sao vào thời điểm đó lại không một ai truy cứu nó hết vậy?Là do tôi làm cả thôi."Linh Nhi nhún vai nói.

"Cô...cô thật trơ trên!!"Nó quát.

"Chính cô mới là đồ trơ trên.Tại sao cô cứ xuất hiện trong đầu anh ấy?Khiến anh ấy có ngủ,có say hay có làm gì đi nữa cũng kêu gọi tên cô?Cô nói đi..Tại sao?"Linh Nhi quát.

"Linh Nhi,cô có thôi đi hay không?Thì ra trước giờ là cô lừa tôi??"Hắn không hiểu từ đâu xuất hiện nhìn Linh Nhi đầy tức giận quát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Linh Nhi nhìn hắn đầy nét sợ hãi.Hắn sao lại ở đây?

"Q..Quốc Minh..."Linh Nhi chợt dạ lùi xuống vài bước.

"Con người cô quả đúng là hai mặt. Tôi thật không thể ngờ bao lâu nay là cô lừa tôi?"Hắn khinh bỉ nhìn Linh Nhi.

"Phải, là bao lâu nay em lừa anh nhưng những lời em nói cho anh nghe, nhưng cái quan tâm của em là thật. Em chỉ là lợi dụng anh để làm cho cô ta rời bỏ anh mà thôi!"Linh Nhi nói.

"Cô quả là giỏi biện hộ."Hắn nhếch môi nói.

"Anh đến đây để làm cái gì?"Nó nhìn hắn hỏi.

"Nếu tôi không tới đây thì liệu em có toàn thân đi về? Nếu như tôi không tới đây thì làm sao tôi có thể nghe được những chuyện động trời đó!!"Hắn nhìn nó quát.

"Vậy là từ đầu anh đã ở đây?"Nó hỏi.

"Ừ, tôi từ đầu đã ở đây."Hắn nói.

"Ha...Linh Nhi, giờ thì ba mặt một lời. Cô nói gì thì cứ nói."Nó nhìn hắn khinh bỉ rồi nhìn Linh Nhi nói.

"Chỉ cần cô rời khỏi Quốc Minh để hai chúng tôi yên thì mọi chuyện sẽ rơi vào quỹ đạo cũ."Linh Nhi nói.

"Cô còn tư cách để nói?"Hắn quát.

"Không có tư cách? Chỉ ít em là vợ chưa cưới của anh. Em lấy tư cách một người vợ chưa cưới để nói với kẻ cướp đoạt tình yêu của em. Em làm vậy chỉ là muốn bảo vệ mối quan hệ này, bảo vệ tình yêu này, bảo vệ những gì em đang có thì liệu đó là sai à?"Linh Nhi quát lớn.

"Nhưng những việc cô rất quá đáng. Tại sao lại muốn cô ấy chết hả?"Hắn quát.

"Cô ta biến mất thì không ai có thể quấy rầy ta nữa. Anh xem lúc nào trong đầu anh đều hiện diện khuôn mặt cô ta cả. Anh nói xem anh cứ như vậy thì mẹ con em phải sống sao?"Linh Nhi quát lớn nước mắt chảy xuống.

Nó chỉ vừa nghe tới đây liền đứng hình. Linh Nhi có con với hắn? Cứ như sét đánh ngang tai, lòng nó đau nhói. Người luôn miệng nói yêu nó mà giờ lại có con với người khác...thật đáng khinh bỉ.

"Tin cô mạng thai quả thật là điều đáng mừng."Nó gương mặt không hồn lạnh lẽo nói.

"Ái Nhi em không thể nào tin được những lời nói dối đó của cô ta được."Hắn cầm tay nó giọng cứng đờ nói.

"Anh có thể nói được từ đó? Nếu anh không ăn nằm với cô ấy thì tại sao cô ấy có thể nói được câu đó? Anh nghĩ việc đó có thể nói đùa được à?"Nó trừng mắt nhìn hắn quát. "Quốc Minh...em không ngờ anh lại nói được những từ đó!! ANH NGHĨ EM CÓ THỂ ĐUA ĐƯỢC VỚI CHUYỆN ĐÓ À?"Linh Nhi đau lòng nói.

Hắn đờ người, chỉ là lầm lỗi lúc say rượu mà lại để lại một hậu quả lớn như thế này sao? Hắn nhìn nó, gương mặt nó lạnh lùng vô cảm.

"Linh Nhi là tôi không đúng tôi hứa với cô đứa bé sinh ra tôi sẽ nuôi nó."Hắn nói.

"Chỉ cần chúng ta cùng nhau nuôi con..."

"Tôi chỉ có trách nhiệm nuôi nó chứ không phải là cùng cô nuôi nó."Hắn nói.

"Anh..."Linh Nhi miếu máy nhìn hắn.

"Quốc Minh anh quá đáng lắm rồi!! Dù sao thì cũng là vợ chưa cưới của anh, tôi nghĩa hai người mau chóng kết hôn với nhau đi."Nó gương cười nói rồi quay đi.

Hắn vội nắm tay nó.

"Ái Nhi..."

"Tôi và anh dù không có tình huống này xảy ra thì tôi và anh cũng không thể nào quay lại như thời điểm đầu... Và lại tôi và Hạo Thiên cũng sắp đính hôn. Chúc hai người hạnh phúc...Tạm biệt!!"Nó rút tay về nói rồi quay lưng đi. Hiện tại không một ai có thể hiểu được lòng nó đang đau đớn đến mức nào. Tại sao lại đau như vậy? Thứ tình yêu này sao mà trái ngang đến thế??

Bước vào nhà đã thấy Hạo Thiên đứng đó. Anh thấy nó liền đi lại chỗ nó ôm nó vào lòng.

"Có phải là em đau khổ lắm không?" Anh có thể hiểu được lòng em mà!! Khóc đi...khóc đi cho nhẹ lòng." Hạo Thiên ôn nhu vuốt tóc nó nói.

"Tại sao anh lại biết lòng em đang đau?" Nó hỏi.

"Anh thấy hết rồi." Anh nói.

"Anh cũng ở đó à?" Nó hỏi.

"K..Không chỉ là người của anh nói lại cho anh sơ lược mọi chuyện." Hạo Thiên nói.

"Em không đau khổ chỉ là hơi bất ngờ thôi. Mỗi khi em buồn anh luôn ở bên cạnh em còn em lại không thể biết được khi nào anh đau khổ. Mình kết hôn luôn được không anh?" Nó ngược mặt nhìn Hạo Thiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Hạo Thiên ngó người, câu nói này nếu trong tình trạng khác thì chắc anh sẽ vui vẻ chấp nhận nhưng mà....trong hoàn cảnh này...

"Ái Nhi, chỉ có thể là đính hôn không thể là kết hôn được!! Trong thời điểm này anh và em chỉ có thể dừng ở mức độ đó!" Hạo Thiên cười nhạt xoa đầu nó nói.

"Có thể đi xa hơn mà anh!" Nó nói.

"Ngoài miệng em nói như vậy nhưng trong lòng em thì sao? Nó có muốn vậy không? Hay là chỉ muốn trốn tránh hiện tại? Ái Nhi em nên suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới quyết định anh không muốn em chỉ vì mấy cái suy nghĩ tạm thời mà đánh đổi cả một cuộc đời! Trời tối rồi em lên phòng ngủ đi!" Hạo Thiên nói rồi cười nhẹ vuốt nhẹ má nó rồi quay người bước đi. Cuối cùng anh cũng chỉ là một con búp bê để người đó vui chơi mà thôi!! Cũng chỉ là người đến sau!!

Nó nhìn Hạo Thiên, nhưng lời anh ấy nói có vẻ rất đúng. Nhưng những lời đó chả phải là chính anh tự làm anh đau hay sao? Hà cớ gì phải chịu khổ như vậy..Con người này tại sao cứ thích làm mình khổ!!

---Sáng---

Nó xuống lầu đã thấy Hạo Thiên ngồi trong nhà bếp.

"Hạo Thiên, hôm nay mình đi chơi rồi bay sang Pháp du lịch nhé?" Nó đi lại chỗ Hạo Thiên đặt hai tay lên vai anh cười hỏi.

"Chỉ cần nơi nào có thể làm em vui vẻ cho dù là nơi nào tôi cũng đi!!" Hạo Thiên đưa tay đặt nó cười nhẹ nói.

"Ngày mai cùng đi nhé?" Nó khom đầu xuống hỏi.

"Không cần vội, ở lại đây vài ngày rồi đi cũng được! Chả phải em quên hôm qua anh đã nói những gì à?" Hạo Thiên nhìn nó xoa đầu hỏi.

Nó đơ người nhìn Hạo Thiên gượng gạo gạt đầu. Rồi khỏi người anh nó bước đến nhà bếp nấu đồ ăn sáng. Hạo Thiên nhìn nó, nó muốn trốn tránh bản thân đến khi nào nữa đây?? Ha...anh tự cảm thấy mình thật đáng nực cười....người con gái trước mặt dường như có thể với tới trong tầm tay nhưng sao với anh đó lại là một khoảng cách dài đằng đẵng, người con gái đó dường như có thể sở hữu trong chốc lát nhưng sao anh lại không cảm thấy cái sở hữu đó đặc biệt gì cả. Tại sao ngày đính hôn của anh và nó không lâu sẽ đến nhưng anh lại cảm thấy điều đó lại vô vị đến vậy?

"Ái Nhi...anh ra ngoài...em ở nhà ngoan đi!!" Hạo Thiên đứng dậy nhìn nó nói rồi quay người bước đi.

"O..anh không ăn à?" Nó quay đầu nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Thôi...anh không đói và càng không có hứng thú để ăn." Hạo Thiên nói.

Nhìn anh đi khuất nó tắt bếp, anh không ăn thì nó nấu làm gì? Vốn dĩ nó đâu muốn ăn!

Mới vừa bước ra khỏi nhà nó đã chạm mặt với hấn. Gương mặt hấn nhìn nó khiến nó nhói đau trong lòng. Hình ảnh hấn cùng Linh Nhi tay chung tay đi có vẻ thật hạnh phúc.

"Ái Nhi.. "Linh Nhi nhìn nó cười.

"Chả phải là đã lòi mặt cáo của cô rồi sao?Hà có gì lại tỏ ra thân thiết?Rốt cuộc thì mặt cô dày tới mức nào?"Nó khinh bỉ nói rồi mở cửa bước vào nhà.

Hắn nhìn nó rồi nhìn Linh Nhi.

"Tôi bận việc,em tự đi một mình đi."Hắn gỡ tay Linh Nhi ra bước vào xe rồi chạy đi.

Linh Nhi đứng đó nhìn xe hắn đi lòng khó chịu vô cùng.

Nó bước vào nhà,lòng man mác buồn.Con người đó vốn dĩ đã không còn là gì nhưng tại sao lại khiến nó đau đớn đến như vậy?

"Giả tạo....giả tạo...GIẢ TẠO!!"Nó ôm đầu quát lớn.Tất cả đều đang lừa dối nó.Thật nực cười cái cảm giác này cứ như là đang bị cả thế giới quay lưng với mình vậy!!

"Đینگ.đong.." chuông cửa kêu,nó lấy lại bình tĩnh mà ra mở cửa.

"Là hai người à?"Nó nhìn Kiều Trinh cùng Trần Dương hỏi.

"Chỉ là tới để nói chuyện với vậy thôi!"Kiều Trinh nói.

"Vô nhà đi!"Nó cười nói.

Nó lấy nước mời hai người họ.Kể từ khi lấy nhau về trông cả hai ra dáng trưởng thành hơn thì phải.

"Nghe nói cậu và Hạo Thiên sắp đính hôn?Tổ chức ở Trung Quốc à?"Kiều Trinh hỏi.

"Không,tại tôi sẽ tổ chức ở Pháp..Khi đó mong hai người đến tham dự!"Nó cười nói.

"Chúc hai người hạnh phúc!"Trần Dương nhìn nó nói.

"Tại tôi chuyên bị sẽ bay về Trung Quốc để sinh sống.Cậu ở lại nhớ phải giữ gìn sức khỏe nhé!"Kiều Trinh nói.

"Tôi khuyên cô là đừng nên vì những thứ gì đó mà khiến người xung quanh mình đau khổ.Đừng có đem nỗi đau của mình giáng lên đầu của người khác.Tôi cũng chỉ nói vậy thôi không có ý gì khác vì dù sao nỗi đau của cô cũng đã làm tới ba người phải đau khổ!!"Trần Dương nhìn nó nói.

"Anh nói vậy là sao?"Nó cau mày hỏi.

"Anh ấy không có gì đâu!!Chỉ là muốn nhắc nhở cậu hãy nên nghĩ cho kĩ về quyết định của mình!!Thôi đã đến giờ ra sân bay rồi.Tại tôi đi!!"Kiều Trinh nói rồi đứng dậy.

"Tôi đi tiễn hai người!"Nó đứng dậy nói.

"Không cần đâu!"Kiều Trinh nói.

Nó đứng nhìn hai người họ.Bọn họ bị sao vậy?"Ba người đau khổ" là có ý gì?

---Lời tác giả---

Dạo này mị bận thi và ôn thi nên không có thời gian mà viết được thông cảm xúi đi!!Mong các người đừng vì thế mà bỏ truyện mị...Hứa sẽ cố gắng ra chương nhanh nhất có thể!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Đã rất tối rồi,Hạo Thiên vẫn chưa về nhà,nó nhìn ra cửa....Khi nào mới hết lo lắng về người con trai này đây?

Tại một quán rượu,Hạo Thiên ngồi đó nhâm nhi ly rượu.Đã 7 năm rồi tại sao trong thâm tâm anh vẫn hiện rõ hình bóng đó?

"Mạc Hạo Thiên...lũy tình quá nên tìm đến rượu để giải sầu à?Anh quả giàu thật...bao quán rượu này không cho ai vào nhỉ?"Linh Nhi ngồi xuống cạnh Hạo Thiên nhếch môi hỏi.

"VẬY mà vẫn có một con ruồi bay vào...xem ra đám người của tôi còn quá sơ suất."Hạo Thiên nhếch môi nói.

Linh Nhi tay nắm chặt thành quyền nhìn Hạo Thiên.

"Hay là tôi và anh cùng nhau hợp tác đi?Xem ra sẽ rất có lợi cho anh đấy!"Linh Nhi cười đều nói.

"Lần trước xem chết một vài lần mà cô còn muốn hợp tác cùng tôi sao?Xem ra chỉ có mình cô có cái gan đó thôi!"Hạo Thiên nhếch môi nhìn Linh Nhi đầy khi bĩ nói.

"Ai cũng vậy...Mắc lỗi không đến ba lần sẽ sửa đổi.Chỉ là muốn Ái Nhi thuộc về anh thôi!!Lên giường với cô ta đi!"Linh Nhi nói.

"Cô có phải là đã dùng hết lá gan để có bản lĩnh nói câu đó không?"Hạo Thiên lạnh lùng nhìn cô ta đầy đáng sợ nói.

"Anh biết mà!!Dù sao gia đình tôi cũng chuyên về ngành dược...tôi đã nghiên cứu loại thuốc này...À mà cũng chỉ là cải tiến một chút thôi!!Thuốc kích tình này rất có hiệu quả và lại còn có thuốc giải nữa.Chỉ cần anh cho cô ta uống thì cô ta trong chớp lát sẽ thuộc về anh...Sau khi làm xong chuyện đó chỉ cần anh cho cô ta uống thuốc giải là cô ta sẽ mau chóng trở lại bình thường và kìm ức về chuyện đó sẽ mau chóng quên sạch.Nếu có hỏi về chuyện đó chỉ cần anh nói cô ta tự nguyện làm vậy với anh thì xong xuôi!!"Linh Nhi cười đều nhìn Hạo Thiên nói.

Loại thuốc này quả thật sẽ giúp anh có được nó?Đưa tay cầm ly nước đó.Linh Nhi nhếch môi cho dù có cao thượng tới mức nào nhưng nếu dục vọng và tình cảm quá mức thì cũng sẽ bộc phát thôi!!

"Sẽ rất hiệu nghiệm...chúc hai người hạnh phúc!!"Linh Nhi đứng dậy bước đi nói.

"Những chuyện của cô tôi đều biết...chỉ cần cô có một chút ngu ngốc thì đừng hòng sống sót!!Cái thai vẫn tốt nhỉ?"Hạo Thiên nhếch môi hỏi.

Linh Nhi nụ cười dập tắt,chân dừng lại quay người nhìn Hạo Thiên.

"Làm sao anh biết?"Linh Nhi quát.

"Mạc Hạo Thiên này chuyện gì trên trời dưới đất mà tôi lại không biết?Cô nghĩ có thể giấu tôi à?Giờ thì cô yên tâm mà ra về."Hạo Thiên nói.

Linh Nhi lạnh người...người con trai này quả thật rất đáng sợ...

Hạo Thiên bước vào nhà,những bước đi không vững.Nó thấy vậy liền chạy lại đỡ anh, trên người anh nồng nặc mùi rượu có lẽ là đã uống quá chén!!

"Anh...sao lại uống nhiều như vậy?"Nó hỏi.

"Em hỏi tôi?Chính vì em nên Mạc Hạo Thiên tôi một ngày cũng không được hạnh phúc...Luôn luôn sống trong nỗi sợ hãi một ngày tôi mất em...luôn phải chịu đựng những nỗi đau do chính em ban tặng..em nghĩ tôi chỉ là đang tự an ủi mình thôi mà em đã như vậy rồi sao?"Hạo Thiên giọng nói không rõ ràng nhìn nó hỏi.

"Em xin lỗi...em không có ý đó..Em đưa anh lên phòng!!"Nó nói.

"Tôi không cần lòng thương hại từ em!!Tôi tự mình có thể đi!!"Hạo Thiên đẩy nó ra rồi tự đi.

Nó nhìn anh không khỏi lắc đầu,người con trai này quả thật là....

----Sáng Hôm Sau----

Nó qua phòng Hạo Thiên mở cửa bước vào.Hạo Thiên đang ngủ,trong phòng vẫn nồng nặc mùi rượu.Đi lại ngồi xuống giường nó khẽ vuốt nhẹ tóc anh.Có lẽ những gì anh đang chịu đựng đã vượt xa giới hạn của anh rồi!!

"Em làm anh khổ nhiều rồi...Hà có gì anh cứ yêu mình em?Thiếu gì người tốt hơn em xứng đáng hơn em cơ chứ?Chả phải em lúc nào cũng làm anh đau khổ đấy sao?Anh luôn miệng bảo em là đồ ngốc..tại sao lại không nhìn lại bản thân anh xem...anh còn ngốc hơn em nữa đấy!"Nó cười nhẹ nói rồi đứng dậy bước ra ngoài nhưng lại thấy cái thứ gì đó rồi khựng lại.Nụ cười trên môi vụt tắt.

Hạo Thiên tỉnh dậy,cơ thể mệt mỏi đi xuống nhà nhìn nó đang cặm cụi ở nhà bếp liền cười nhẹ rồi đi lại chỗ nó.

"Em đang làm gì vậy?"Hạo Thiên hỏi.

"Anh còn hỏi em à?Ngày hôm qua ai uống say khướt?Không phải anh à?Em đang nấu canh giải rượu cho anh đấy!!"Nó nói.

"Anh xin lỗi!"Hạo Thiên gãi đầu nói.

"Em không có lỗi nên đừng xin em...em không để cho anh xin đâu!"Nó cười nói.

"Ngày hôm qua anh cứ như bị quỷ nhập vậy!!Đáng ra anh không nên làm vậy!!"Hạo Thiên rũ mi nói.

"Anh đang nói cái gì cơ?"Nó quay đầu nhìn anh hỏi.

"À..không có gì!!"Hạo Thiên lắc đầu nhìn nó cười nói.Có lẽ việc ngày hôm qua anh không nên làm nữa...nên chấm dứt chuyện đó và quăng nó ra một xô nào đi!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

"Hạo Thiên này...ừm...em và anh lát nữa tới nhà Quốc Minh được không?"Nó đặt tô canh xuống bàn rồi ngồi xuống nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Anh sao cũng được!"Hạo Thiên nhìn nó cười nói.Nhưng thực chất thì lại hoàn toàn trái ngược với những gì anh đã nói cơ mà biết sao được anh chỉ là một kẻ...

"Em không phải là có ý gì khác đâu chỉ là em đã không liên lạc với gia đình cũng đã lâu rồi chỉ muốn hỏi anh ta số điện thoại để liên lạc với bọn họ thôi!!"Nó biết anh sẽ hiểu lầm và sẽ buồn nên vội lên tiếng minh bạch.

"Anh không có ý kiến.Những chuyện em là anh không hề cấm cản."Hạo Thiên đứng dậy xoa đầu nó rồi quay người đi lên lầu.

Nó nghiêng đầu nhìn Hạo Thiên...cái thái độ gì thế này?Ghen à?Môi mím cười nhẹ...ấy vậy mà trước giờ bảo anh không hề ghen tuông với người mình yêu cả rồi còn cái gì mà anh luôn tin tưởng người ở bên cạnh mình.

"Anh không đi với em à?"Nó nhìn lên lầu nói lớn.

"Anh lên thay đồ!"Hạo Thiên nói vọng xuống.

Nó cau mày,đi có một chút thôi có cần phải thay đồ không?

Khoảng 5 phút sau,Hạo Thiên bước xuống nó cau mày.Cái con người này....

"Anh đã thay đồ rồi hay là chưa thay đồ vậy?"Nó cau mày hỏi.

"Không có gì!"Hạo Thiên nói rồi bước đi.

Nó cau mày cái tên này....thiệt là!!

Đến nhà hán nó có về e ngại vì dù sao thì...

"Đing,đong" Hạo Thiên nhấn chuông cửa rồi nhìn nó.

"Anh chỉ là giúp em thôi!Đừng có ngượng ngùng như vậy dù sao em vẫn còn yêu hán mà...em cứ tự nhiên giống như lúc trước em đã làm vậy."Hạo Thiên cười xoa đầu nó nói.

"Nhưng dù sao thì giờ em và anh ta không có là gì."Nó đưa tay cầm lấy bàn tay anh đưa xuống nhìn anh nói."Hãy sống vì hiện tại...em và anh ta là của quá khứ rồi...em và anh mới là hiện tại,hiện tại và tương lai."Nó nói.

Hạo Thiên anh gượng cười nhìn nó.Cửa mở ra gương mặt hán lạnh lùng đến đáng sợ...hai người bọn họ tại sao có thể ở trước nhà hán mà tình tứ như vậy chứ!Có biết lòng hán đang đau đớn lắm không?

"Tôi là có chuyện gì?"Hán lạnh lùng nhìn nó hỏi.

"Có chuyện thì tôi mới tới tìm anh được chứ!Anh cũng vậy mà..phải không?"Nó nhìn hán hỏi.

Hắn nhếch môi quay người bước vào,nó nhìn Hạo Thiên ra hiệu bảo anh vào trong.Nó đóng cửa lại bước vào nhà.Nhà hắn vẫn vậy không mấy gì thay đổi.

"Nói."Hắn nhìn nó nói.

"Không có chuyện gì quan trọng mấy...Linh Nhi cô ta không có ở đây à?"Nó hỏi.

"Cô ta đi mua sắm rồi.Em có nói hay không?"Hắn cau mày khó chịu hỏi.

"Tôi lúc trước đã không còn liên lạc với người nhà và bạn bè nên tôi tới đây chỉ là muốn hỏi số điện thoại để tiện liên lạc."Nó nói.

"Đó là do em tự động hủy liên lạc với họ thì em tự mà tìm đi tôi không rảnh tới mức đó đâu."Hắn lạnh nhạt nhìn nó nói.

"Tôi không muốn cãi nhau với anh..."Nó nói.

"Tôi cũng không muốn cãi nhau với em nữa...đưa điện thoại em đây."Hắn nói.

Nó cười nhẹ,hắn cũng không phải hạng người nhõ và mà không giúp.Hắn cầm điện thoại của nó ghi điện thoại tất cả những người mà nó cần.Mặc dù anh tuy có thái độ lạnh nhạt nhưng cũng chỉ vì hắn hơi có chút bực mình vì chuyện của Linh Nhi thôi.

"Rồi...em có thể về!!"Hắn nói.

"Hạo Thiên này anh ra ngoài kia đợi em,em có chuyện muốn nói với Quốc Minh."Nó nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên gật đầu rồi đi ra ngoài.Nó nhìn hắn hồi lâu.

"Tôi và anh chia tay vì lý do gì?"Nó hỏi.

"Mẹ tôi."Hắn nói.

"Vậy khi mẹ anh về thì tại sao tôi và anh lại không thể quay lại?"Nó hỏi.

"Là do tôi lạnh lùng với em."Hắn nói.

"Tại sao khi anh hết lạnh lùng với tôi nhưng tôi và anh vẫn không thể đến với nhau?"Nó hỏi.

"Là do tôi có Linh Nhi em có Hạo Thiên."Hắn nói.

"Tôi ở bên Hạo Thiên là do ai làm ra?"Nó hỏi.

"Linh Nhi hại.Từ đó đến nay mọi chuyện đều là cô ta hại."Hắn nói.

"Lỗi lầm không phải ở một mình chỗ Linh Nhi mà là do tôi và anh không hiểu được nhau mà có rất nhiều mâu thuẫn với nhau.Tôi đến đây không phải là muốn tìm số điện thoại của gia đình mà là đến để gặp anh và nói về chuyện này."Nó nói.

"Chả phải là em không muốn về lại bên tôi sao?"Hắn hỏi.

"Không...là do hai ta khó có thể về bên nhau được.Tôi mắc nợ Hạo Thiên quá nhiều và anh cũng cần phải có trách nhiệm với Linh Nhi.Cả hai không nên trách ai về điều gì cả có trách thì trách ông trời thật biết trời đùa trên nỗi đau và tình cảm của người khác.Tôi và anh tuy không thể đến với nhau nhưng không có nghĩa là không thể nói chuyện và làm bạn với nhau.Tôi và anh dù sao vẫn có thể làm bạn thân của nhau phải không?"Nó chìa tay ra nhìn hắn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Hắn nhìn tay nó rồi nhìn nó,đúng là cuộc tình giữa nó và hắn thật nhiều sóng gió.Nhếch môi cười nhạt,đúng là hắn và nó khó có thể quay lại.

"Tôi và em thật sự là không còn gì nữa...bạn thân?Ừ thì đành chịu vậy nhưng tôi không từ bỏ vì tôi còn yêu em nhiều lắm."Hắn chìa tay ra bắt tay với nó nói.

"Phải rồi...nếu như tôi không vì Hạo Thiên thì có lẽ tôi sẽ còn theo đuổi anh."Nó cười nói.

"Chỉ là mắc nợ em có cần phải giao phó cả đời cho tên đó không?"Hắn nhìn nó hỏi.

"Mắc nợ?Nhưng với tôi giờ nó đã không còn mắc nợ nữa rồi...nó như là một thứ gì đó cao hơn mắc ợ một chút.."Nó rút tay về nói.

Hắn cười nhạt,chắc có lẽ nó đã bắt đầu yêu Hạo Thiên rồi.

"Không sao..chúc em hạnh phúc."Hắn nói.

Nó cười rồi quay người đi.Hắn vội kéo nó lại và đặt một nụ hôn lên môi nó.Nó mở to mắt hết mức có thể nhưng rồi lại biến thành vũng sương mù dày đặc.Nó còn yêu hắn!!

"Quốc Minh này....tôi còn yêu anh lắm nhưng tôi bây giờ thì khác bắt đầu yêu Hạo Thiên rồi!!"Nó đẩy hắn ra nói rồi bước đi.

Hắn đơ người nhìn nó."Tôi yêu Hạo Thiên" bốn từ đó rất êm dịu nhưng lại khiến hắn đau đớn thế này!!Đưa tay đặt lên trước ngực mình hắn bóp mạnh,hắn không tự chủ mà khụy xuống đất.Ở nơi đó.....nơi đó của hắn rất đau,đau đến tột cùng.Không biết là nó có đang hiểu được lòng hắn hay không??

Nó nước mắt rơi xuống.Đã biết đau mà lại cứ đắm sâu vào....

"Cô..hài lòng chưa?"Nó nhìn Linh Nhi hỏi.

"Thật đáng buồn khi tôi vừa mới về tới nhà nhưng cũng thật vui khi nhìn thấy cô trong bộ dạng này?Sao...tim cô đau đớn chứ?"Linh Nhi khoanh tay lại nhìn nó nhếch môi hỏi.

"Tôi đau nhưng...chỉ ít thôi làm cô hạnh phúc."Nó nhìn Linh Nhi nói.

"Đủ làm tôi hạnh phúc?Cô nghĩ thừa rồi!!"Linh Nhi nhếch môi nói.

"Có lẽ là cô quá ảo tưởng rồi!!Dù sao thì tôi cũng chỉ vì đứa bé trong bụng cô thôi!"Nó ghé sát mặt mình vào mặt của Linh Nhi nói tay đưa lên xoa xoa bụng cô ta.

Linh Nhi sững người nhìn nó.Những lời nói đó...là vì đứa bé?Nó lạnh lùng lướt qua người Linh Nhi mà bước đi.

"Nên nhớ hành động của tôi ngày hôm nay là do cô ngày hôm qua đã cầu xin tôi và một phần tôi vì thương hại đứa bé đó nhưng nếu...cô dám lừa gạt tôi thì đừng trách sao tôi ra tay tàn nhẫn!"Nó lạnh lùng nhìn cô ta rồi bước đi.

"Hạo Thiên đang ở ngoài cổng cô mau lau nước mắt đi kéo lại để anh ta đau khổ!"Linh Nhi nhìn nó nói rồi đi vào nhà.

Nó lau nước mắt.Thật đáng nực cười...Mở cổng nó đã thấy Hạo Thiên ở đó.

"Anh chờ em có lâu không?"Nó nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Không lâu."Hạo Thiên lắc đầu rồi bước đi.

Nó nhìn Hạo Thiên,anh thật khó hiểu.

Tôi

"Anh,hôm nay bị sao vậy?Cả một ngày nay anh không hề nói chuyện với em!"Nó nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên anh ngồi trên giường vẫn im lặng.Mọi chuyện của hiện tại đã thật sự khiến anh rất mệt mỏi....Nó nhìn anh...đánh phải như vậy...

"À,lúc này khi dọn dẹp phòng anh em có thấy một cái lọ gì đó...*Mở lọ* ùm..kẹo?Cho em nhé?"Nó cầm viên tròn cho vào miệng nói.

Hạo Thiên giật mình,đứng dậy đưa tay nắm chặt bả vai nó.

"Em nhả ra mau!!"Hạo Thiên quát.

"Ừc"

"O..em xin lỗi...em lỡ nuốt nó rồi!"Nó cười gượng nhìn Hạo Thiên chớp chớp đôi mắt.

"Có một cái lọ nước cạnh cái lọ này...em để ở đâu?Mau uống nó vào!"Hạo Thiên nói.

"Em chỉ thấy mỗi lọ đựng kẹo này thôi!!"Nó giơ cái lọ kia lên nói.

"Đó không phải kẹo mà là một lọ thuốc đấy!"Hạo Thiên quát.

"Thuốc? Anh bị bệnh gì à? Sao lại phải cần đến thuốc? Anh nói cho em nghe đi?" Nó nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Anh không bệnh nhưng mà em sẽ bị bệnh!" Hạo Thiên cau mày nói.

"Em thì làm gì có bệnh!! Cơ mà... trong người em hình như là đang nóng lên thì phải?" Nó đưa tay lên gãi gãi đầu hỏi.

Hạo Thiên mặt biến sắc... Thứ thuốc này quả thật rất lợi hại nhưng mà... lọ thuốc giải đang ở đâu??

Nó ngã xuống giường, quần quai trong con nóng đầy khó chịu. Hạo Thiên nhìn nó đầy lo lắng.

"Em có sao không?" Hạo Thiên khom người xuống hỏi nó.

"Em... trong em... khó chịu..." Nó giọng nói bực dọc kèm theo hơi thở gấp khiến anh càng thêm phần nóng lòng.

Bỗng nó đưa tay kéo Hạo Thiên xuống, anh theo phản xạ mà đưa tay chống lên giường. Nhìn người con gái kia mà không khỏi xót xa. Có lẽ khi sáng anh nên quăng cái thứ thuốc này!! Nó đưa tay choàng qua cổ anh kéo xuống kề sát mặt nó.

"Hạo Thiên... em muốn..." Nó nói.

"Em chắc chắn chứ? Không lo về hậu quả à?" Hạo Thiên hỏi.

"Không... em muốn anh!!" Nó nói rồi hôn lên môi anh.

Hạo Thiên anh không hề phản kháng mà cũng không hề đáp trả. Nếu đó không phải thứ thuốc kích tình này làm ra thì có lẽ câu nói đó đã khiến anh hạnh phúc biết bao!! Nhưng dù sao thì có lẽ ông trời muốn chuyện này xảy ra. Hạo Thiên nhìn nó cuối cùng vẫn phải đáp trả nụ hôn đó.

Nó đưa tay lên cởi những chiếc nút áo của anh ra, Hạo Thiên vẫn không phản kháng vì ngay lúc này đây... ANH MUỐN NÓ!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Hạo Thiên nhìn nó, có chút e dè. Áo của anh của đã bị nó cởi hết dây nút áo. Hạo Thiên nhìn nó, gương mặt nó rất đẹp. Anh cúi đầu hôn nó... một cái thật sâu!

"Nếu tôi chiếm hữu em thì em cũng không thể thuộc về tôi phải không? Tôi từng nghĩ nếu tôi làm chuyện đó với em thì em sẽ hoàn toàn thuộc về tôi nhưng không... cái suy nghĩ đó của tôi thật đúng là chưa thông suốt. Ở nơi đó của em... chỉ có hình ảnh của tên đó không hề có tôi. Với em tôi chỉ là một người anh trai thôi sao? Ha... nếu vậy thì tôi làm chuyện đó với em liệu nó còn có ý nghĩa? Với tôi chỉ cần một nụ hôn của em... đủ là tôi hạnh phúc rồi!" Hạo Thiên cười nhạt, đưa tay vuốt gương mặt nó nói rồi đứng dậy.

Hạo Thiên cài nút áo lại, nhìn nó cười rồi quay đi.

"Tôi biết linh cảm tôi không bao giờ sai. Tôi biết anh không phải loại người đó. Nhưng có điều anh lại làm tôi thất vọng!" Nó ngồi dậy nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên giật mình quay đầu lại nhìn nó. Lòng anh nóng rực, là do nó làm?

"Em... là em đã lên kế hoạch cho việc này?" Hạo Thiên hỏi.

"Phải, chính là vào ngày hôm qua. Anh uống say nói năng lung tung và kể cho tôi về chuyện Linh Nhi đưa anh cái lọ thuốc tình dục này. Tôi thật sự nghĩ anh là người như vậy sao? Nhưng lí trí tôi mách bảo anh lại không phải loại người đó nên tôi đã đặt ra một kế hoạch để thử xem suy nghĩ của tôi đúng hay là lí trí của tôi đúng nhưng quả thật thì lí trí của tôi không sao vì dù sao tôi thừa biết anh không phải hạng người dơ bẩn đó." Nó nói.

"Nhưng dù sao tôi cũng có ý định đó. Em nên rời xa tôi đi, càng xa càng tốt." Hạo Thiên nói.

"Rời xa? Tôi không vì thế mà bỏ anh được." Nó nói.

"Không, tôi sẽ không làm vậy. Từ giờ cho đến khi tôi và em làm lễ đính hôn nếu em không nói câu chia tay với tôi thì tôi càng không thể nói câu đó với em. Lý do gì bản thân em là người hiểu rõ!" Hạo Thiên nhếch môi nói.

Nó trầm ngâm, nếu nó rời khỏi Hạo Thiên thì đường nào hắn cũng sẽ bám theo nó và bỏ rơi cô ta. Nó lại không muốn hấn lại bỏ rơi mẹ con cô ta.

"Đương nhiên,tôi sẽ không rời bỏ anh.Chúng ta hãy xem như chuyện ngày hôm nay không hề xảy ra nha Hạo Thiên."Nó ôm Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên rung động,người con gái này tại sao năm lần bảy lượt lại cứ thích dày vò anh?Tại sao lại không để anh một ngày vui vẻ.Thà nó cứ lạnh lùng với anh như trước đây còn hơn là nó mềm yếu cứ luôn bên cạnh anh ngay lúc này.Nhưng cho dù nó có làm anh đau tới mức nào đi chăng nữa thì anh vẫn luôn yêu nó.Ai nói anh nhu nhược hay là một kẻ si tình đi chăng nữa anh cũng chịu.

Sáng sớm,tại sân bay quốc tế.Nó và Hạo Thiên ngồi ở ghế hàng chờ.Cuối cùng nó cũng phải vẫy tay tạm biệt nơi này.Thật là không nỡ!!

"Em thật sự muốn đính hôn với tôi?Hãy suy nghĩ cho thật kĩ để sau này không phải hối hận!"Hạo Thiên nhìn nó nói.

"Không hối hận!"Nó nói.

"Em thật sự muốn vậy?"Hạo Thiên hỏi.

"Dù sao ở cạnh anh em mới hạnh phúc.Người đó dù sao cũng nên quên em"Nó nói.

"Mọi chuyện không như em nghĩ,Linh Nhi à ta..."Hạo Thiên chưa kịp nói xong thì nó đã đưa tay lên che miệng anh lại.

"Đừng...anh đừng nói nữa."Nó lắc đầu nói.

Hạo Thiên im lặng,tay đưa lên cầm tay nó đưa xuống.Chính là nó không muốn nghe sự thật của mọi chuyện,là chính nó muốn mọi chuyện chuyển theo chiều hướng xấu.Là do nó chứ không phải anh!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thụ Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Cuối cùng cũng đã đặt chân lên đất nước Pháp.Nơi này đối với nó quá xa lạ.Liệu rằng một cuộc sống mới,một con người mới có thể được yên bình?Liệu nó có thể quên một người mà đáng lí ra nó không nên cho người ta quá nhiều tình cảm.Nhìn người đàn ông bên cạnh,tại sao nó không nhận thức ra con người yêu này yêu nó còn hơn bản thân?Tại sao nhiều năm về trước nó lại làm lơ và đáp trả thật lạnh lùng với thứ tình cảm đó!

"Anh!"Nó nhìn Hạo Thiên kêu.

Hạo Thiên quay lại nhìn nó.Mày anh nhún lên ra hiệu "Chuyện gì?"

"Cảm ơn anh vì đã hơn 10 năm qua vẫn luôn dành cho em thứ tình cảm cao thượng đó! Em hứa với lòng sẽ thương anh,thương mãi về sau!"Nó nói.

"Chả phải là em thương thằng đó hơn bản thân sao?Cơ mà cũng chỉ là thương thôi!"Hạo Thiên nhếch môi nói.

"Đừng tự làm mình đau nữa,đồ ngốc!"Nó đưa tay lên cốc đầu anh.

Hạo Thiên cười nhẹ nhìn nó,tay anh vòng ra sau lưng nó khoác vai nó.

"Nếu có người thứ ba chen chân vào chuyện tình cảm này...cho dù có là ai đi chăng nữa anh hứa sẽ không từ bỏ."Hạo Thiên nói.

"Chỉ mong kẻ thứ 3 đó sẽ không phải là người tên Lâm Quốc Minh đó!"Nó nhìn trời thở dài nói.

Hạo Thiên nhìn nó,ánh mắt của nó hiện rõ sự luyến tiếc.Anh biết tất cả nhưng anh lại vờ như không biết.Có lẽ mọi người sẽ cho là anh ngốc nhưng những việc anh làm đều là vì anh muốn cho nó có một cơ hội để rút lui trong chuyện này.Anh thừa biết nó không muốn anh.

Tình cảm con người thật đáng nực cười.Một người ở bên cạnh người đó với khoảng thời gian rất lâu,làm mọi thứ nhưng lại không có được tình cảm của người đó!Còn người kia chỉ vừa mới gặp trong khoảng thời gian rất ngắn nhưng lại được người đó trao cho thứ tình cảm rất to lớn.Thật là nực cười!!

"Thật bị ối...tại sao lại làm trò đều kén đó chỉ để nín giữ tôi hả?"Hắn nhìn Linh Nhi quát.

"Quốc Minh!Anh đừng hiểu lầm...là em bị sẩy thai...em sợ anh sẽ bỏ rơi em nên em mới mặt dày tiếp tục nó!"Linh Nhi nhìn hắn nước mắt đầm đìa nói.

"Sẩy thai?Cô còn ở đó mà tiếp tục nói dối tôi đến bao giờ nữa đây hả?"Hắn tức giận quát.

"Nhưng...làm sao anh có thể biết được chuyện đó?"Linh Nhi nhìn hấn hỏi.

"Ai cho tôi biết không quan trọng,quan trọng là tại sao cô lại hèn hạ tới mức dùng thủ đoạn đáng nguyên rủa này!"Hấn lạnh lùng nhìn Linh Nhi quát.

"Là do tôi yêu anh,yêu anh đến điên cuồng,yêu anh đến đau đớn cõi lòng.Chính vì tôi yêu anh nên tôi mới tìm đủ mọi cách để anh thuộc về tôi nhưng tại sao...Tại sao anh lại yêu mỗi mình cô ta?Anh và cô ta chỉ là quen nhau trong một thời gian ngắn ngủi thì hà cớ gì lại yêu cô ta sâu đậm đến vậy?Anh luôn đem hình bóng cô ta gắn sâu trong tim anh,tại sao anh lại không để ý bên cạnh anh còn có tôi hả?Anh có bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa?"Linh Nhi cười nhạt nhìn hấn nói.

"Ngay từ đầu tôi đã nói cho cô rồi nhưng cô lại cứ cắm đầu sâu vào."Hấn nói rồi bước đi.

Linh Nhi vội chạy lại cầm tay hấn.Gương mặt đầy nước mắt của cô ta thật tội nghiệp.Hấn hừ lạnh hất tay cô tay ra rồi bước đi.

Linh Nhi ngồi đó,gương mặt mất sắc,nước mắt cứ chảy.Sau bao cố gắng của cô cuối cùng thì cô nhận lại được gì?Cô thua rồi...cô đã thua thật rồi!Thua về mọi mặt.

"Ái Nhi,tôi sẽ khiến cô sống dở chết dở!!Mạc Hạo Thiên...mọi chuyện ngày hôm nay là do anh gây ra tôi sẽ khiến anh phải chịu đựng cái nỗi đau thấu trời này của tôi.Quốc Minh,người em yêu...anh dám phản bội em?Được...em sẽ cho anh thấy cái cảm giác khi anh mất đi người mà anh yêu thương nhất.Khiến anh sẽ thuộc về em một lần nữa!!Haha..."Linh Nhi cười lớn.Thật điên cuồng!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Tình yêu không hề có lỗi mà lỗi là ở định mệnh và ông trời!!

Đứng trước sân bay quốc tế,hấn cuối cùng cũng đã đến được nước Pháp.Hoàng Minh nói nó và Hạo Thiên chỉ còn một tuần nữa là đính hôn và không lâu sau sẽ tổ chức đám cưới.Phải nhanh chóng kéo nó về lại bên cạnh hấn.

"Quốc Minh!Anh đến đây có chuyện gì à?"Kiều Trinh nhìn hấn hỏi.

"Hai người tới để du lịch à?"Hấn quay lại nhìn vợ chồng Kiều Trinh hỏi.

"Không!Chúng tôi đến chỉ để dự lễ đính hôn và kết hôn của Ái Nhi với Hạo Thiên."Trần Dương nhìn hấn lạnh lùng nói.

"Du lịch là trên hết!"Kiều Trinh kéo tay Trần Dương nói,ánh mắt của cô đan lại như ám chỉ "Anh đừng nói nữa!"

Hấn im lặng,người hấn lạnh lẽo.Nơi này đúng hơn là nơi hấn không nên tới sao?

"Các người cứ vui vẻ! Tôi đi trước!"Hấn nói rồi quay lưng lại bỏ đi.

"Không phải muốn từ bỏ là được.Ái Nhi cô ấy cũng chưa từ bỏ!"Kiều Trinh nhìn tấm lưng hấn nói.Quay sang người chồng của mình "Chả phải là em đã nói với anh rất nhiều lần sao?Hai người họ trao nhau quá nhiều tình cảm nên cũng cần một thời gian dài để quên được thứ tình cảm đó.Riêng em thì không hề muốn Hạo Thiên với Ái Nhi về chung một nhà đâu!Lí do gì thì em nghĩ anh chắc chắn hiểu rõ hơn ai hết!Minh đi thôi!"Kiều Trinh nói.

"Cuối cùng cũng xong...Thật sự em mặc bộ váy đó có đẹp không?"Nó nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Rất đẹp!Ta về!"Hạo Thiên cười nhìn nó nói.

"Vậy thì anh về trước đi!Em có việc phải đi một chút!"Nó nói rồi bước đi không quên vẫy tay chào Hạo Thiên.

Hạo Thiên cười và không quên vẫy tay lại.Nó đi đến siêu thị.Tìm mua một vài món đồ.Thời gian trôi qua đúng thật rất nhanh...mới đó thôi mà giờ đã!!

"Nên mua thịt không nhỉ?"Nó nghiêng đầu hỏi nhưng rồi cũng cầm hộp thịt bỏ vào giỏ.

Vừa mới quay người nó hình như đã va phải vào một ai đó.Lùi lại vào bước.

"Cho tôi xin..."Nó quay nhìn người vừa đứng mình.Gương mặt cứng đờ nó lại không thể nói thêm một từ nào nữa.

"Là em?"Hắn hỏi.

"Sao anh lại ở đây?"Nó cau mày nhìn hắn hỏi.

"Chúng ta cùng nói chuyện."Hắn nói.

"Cô ta dám làm chuyện đó?"Nó cau mày hỏi.

"Tôi đã dùng hết niềm tin của mình để có gần bảo lòng là phải tin cô ta nhưng kết quả lại nhận được một cú đấng như thế này!"Hắn nói.

Nó nhìn hắn,tự nhiên lòng nó nhẹ nhõm hẳn lên.

"Sao anh lại biết được điều đó?"Nó hỏi.

"Một người vô danh đã nói cho tôi biết!"Hắn nói.

"Anh dự định sẽ như thế nào?"Nó hỏi.

"Hiện tại tôi chưa rành rồi đến nỗi phải suy nghĩ sau này tôi sẽ ra sao.Tôi chỉ kịp dự tính hiện tại tôi sẽ như thế nào!"Hắn nói.

"Ha...Vậy tốt thôi! Ba ngày nữa là lễ đính hôn của tôi.Tôi mong anh sẽ đi dự và càng mong anh sẽ tham dự lễ kết hôn của tôi.Tuy tôi không có dự định là sẽ mời anh nhưng giờ nghĩ lại thì biết sao được tôi và anh chỉ ít cũng là "người yêu cũ" mà!"Nó nhếch môi nhìn hắn cười nói.

"Em."Hắn khó chịu nói không nên lời chỉ biết nhìn nó một cách đầy khó hiểu.

"Cũng trễ,tôi cần phải về nhà.Hôm đây anh không cần đến cũng được vẫn không sao.Chào!"Nó nói rồi ngồi dậy cầm túi đồ lạnh lùng lướt ngang qua người hắn.

Khoảng khắc nó lướt ngang qua người hắn,cái cảm giác rất gần nhưng lại không thể với tới..cái cảm giác đó thật sự rất khó chịu.Đi được vài bước nó dừng lại,thở dài đầy mệt mỏi,tay đưa lên ngược bầu mạnh....Nơi đó vẫn còn đau?Nơi đó vẫn còn vương vấn tình cũ?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Hắn nhìn nó,gương mặt đó thật xấu xa...

Nó bước vào nhà,Hạo Thiên không có ở đây!Đặt đồ ăn lên bàn nó mở tủ lạnh để lấy nước uống thì lại thấy một mẩu giấy dán lên cửa tủ lạnh có nội dung "Ở nhà anh có việc gấp buộc anh phải về nhà để giải quyết.Em ở nhà ngoan,anh về sẽ mua quà.Sẽ không lâu đâu,anh hứa sẽ về đúng ngày chúng ta đính hôn!"

"Việc gấp ư?"Nó cầm tờ giấy nghiêng đầu hỏi nhưng rồi nhún vai bỏ chuyện đó sang một bên đi!

"Reng.." điện thoại vang lên,nó mở túi lấy điện thoại ra.

"Alô?"Nó bắt máy hỏi.

"Tôi với tổng giám đốc Trần vừa tới Pháp và đang ở khách sạn.Cậu rảnh chứ? Ta cùng đi ăn?"Kiều Trinh hỏi.

"Tôi không đói.Nếu được thì tôi có thể."Nó nói.

"Vậy đi!À mà cậu biết vừa mới tới thì tôi đã gặp ai không?Quốc Minh đấy!"Kiều Trinh nói.

"Tôi đã gặp anh ấy rồi!Không có gì quan trọng để nói với nhau cả.Cậu với tổng giám đốc Trần cũng đã về chung nhà khá lâu rồi..sao khi nào mới có baby đây?"Nó cười hỏi.

"Cậu đừng có chuyển nội dung sang bọn tôi được chứ?À mà,vợ chồng chị tôi cũng sắp đến đây đây..chắc khoảng ngày mai."Kiều Trinh nói.

"Vợ chồng chị tôi?Này,bộ Hoàng Minh là người dung của tôi à?Cậu nói sao cho được đây!! Dù gì tôi cũng sắp có cháu rồi!"Nó nói.

"Gia Lâm cũng sẽ đến.Ừm...Julia cậu ấy có đến không?"Kiều Trinh hỏi.

"Đương nhiên là bọn họ sẽ đến!Thời gian cũng trôi nhanh nhỉ?Lâu lắm rồi tôi chưa gặp bọn họ!"Nó nói.

"Còn chưa đi tắm à?"Trần Dương hỏi.

"Em đang bận mà!"Kiều Trinh cau mày nói.

"Em gọi cho ai đấy?"Trần Dương hỏi.

"Ái Nhi."Kiều Trinh cười nói.

"Bộ tôi đây là không gặp cô ấy hay sao mà vừa đến đã gọi vậy?Tắt máy và đi tắm rửa mau!"Trần Dương nghiêm giọng nói.

"Tổng giám đốc Trần,anh ăn gan hùm à?"Kiều Trinh quát.

"Chị đại Phạm,em mà ngoan cố,con anh có bị gì thì anh giết em đây!!"Trần Dương quát.

Nó cúp máy,vợ chồng họ đã có em bé?Thật đáng mừng!!

Tối

Nó ngồi trong một quán cafe và nhâm nhi một ly capuchino ngắm nhìn dòng người đi lại ở ngoài kia.Một hình ảnh nào đó ở trong dòng người kia khiến nó chú ý đến.Đứng dậy và tính tiền,nó vội chạy theo hình ảnh thân quen kia.

Hình ảnh này,con người này,tại sao khiến nó nhớ nhưng đến vậy?

"Cô Lâm?"Nó đuổi kịp người kia nói.

Người kia quay lại nhìn nó và nở một nụ cười thân thiện.

"Ái Nhi?Là cháu à?Dạo này cháu khỏe không?"Mẹ hấn nhìn nó cười hỏi.

"Vẫn khỏe!Cô ở đây à?"Nó hỏi.

"Ừ,nghe nói cháu sắp tổ chức đính hôn?"Mẹ hấn hỏi.

"Hay là ta đi ăn tối rồi cùng nhau trò chuyện đi!Lần đó cô đi cháu không tiễn được cháu cảm thấy rất áy náy."Nó nói.

"Được thôi!"Mẹ hấn cười.

Nó đưa mẹ hấn đến một nhà hàng gần đó.Gọi món xong xuôi,nó nhìn mẹ hấn,bà một dịu dàng.

"Cháu quả thật càng ngày càng xinh xắn.Rất đẹp!"Mẹ hấn nhìn nó cười nói.

"Cô quá khen.À,dạo này sức khỏe cô tốt chứ?Những cơn đau lần đó có còn tái phát không?"Nó hỏi.

"Khỏe hoàn toàn.Mà nghe nói cháu sắp đính hôn à?"Mẹ hấn hỏi.

Nó e ngại mà gật đầu.Dù gì người này cũng là mẹ mà người nó từng yêu.Nay lại hỏi nó về chuyện này quả thật lòng nó rất ngại.

"Cháu không cần phải e ngại làm gì.Nếu cháu thành đôi với Quốc Minh thì chúng ta là mẹ chồng nàng dâu tốt với nhau còn nếu không thành thì ta và cháu sẽ là mẹ con với nhau.Từ lâu ta luôn rất muốn con là con ta rồi!"Mẹ hấn nhìn nó cười nói.

"Mẹ?"Không hiểu từ đâu hấn đã có mặt ở đây.

Nó nhìn hấn,nụ cười dập tắt.

"O,con cũng đến đây ăn tối à?Hay là ngồi chung với mẹ."Mẹ hấn nói rồi quay lại nhìn nó "Chúng ta cho nó ngồi chung có được không?"

"A...à được chứ!Cháu và anh ấy dù gì cũng là bạn mà!"Nó gượng gạo cười nhìn mẹ hấn nói.

Hấn ngồi xuống,đối diện nó.Hấn nhìn nó nhưng nó chỉ biết né tránh ánh mắt của hấn.Đồ ăn được dọn lên,nó chỉ biết ăn,không khí thật gượng gạo và mất tự nhiên.Nếu cứ tiếp tục như thế này có lẽ nó là người phá hoại bầu không khí.

"Cô Lâm,cháu có việc nên đành đi trước...hai người ăn uống vui vẻ."Nó đứng dậy nói rồi bước đi.

Nhìn nó bước đi,mẹ hấn nhìn hấn.

"Nếu còn yêu thì con nên đưa nó về đi.Thật tình,một người như vậy mà con lại dám bỏ qua đúng thật là ngu xuẩn."Mẹ hấn nhìn hấn nói.

Hấn đứng dậy nhìn mẹ hấn nhưng rồi đuối theo nó.Vừa đuối kịp hấn đã đưa tay lên cầm lấy bàn tay nó kéo nó quay lại.

"Ái Nhi."Hấn nói.

"Có chuyện gì à?"Nó hỏi.

"Có thể nói chuyện?"Hấn hỏi.

"Tôi và anh không có gì để nói với nhau cả.Đừng có mà xuất hiện trước mặt tôi mà thể hiện tình cảm nữa...quá muộn để anh làm như vậy!"Nó nhìn hấn nói.

"Không có gì là quá muộn nếu tôi và em vẫn còn yêu nhau."Hấn nói.

"Tiếc thật...tôi không còn yêu anh nữa rồi!!Tôi mong anh từ này đừng nói những câu nói xén xúa đó nữa.Thật tởm!"Nó gạt tay hấn ra nói rồi quay người bước đi.

Hấn nhìn nó,thật đau lòng.Rõ ràng vẫn còn luyến tiếc nhưng sao lại lạnh lùng và thờ ơ đến như vậy?Vậy được,hấn sẽ thực hiện nguyện vọng kia của nó!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Anh và em,cả hai chưa từng thuộc về nhau?Không!Đã từng và mãi mãi thuộc về nhau nhưng chỉ là tạm thời xa nhau.Thời gian sau chúng ta sẽ quay lại.Sẽ không có gì ngăn cản chúng ta yêu nhau cả!!

Chỉ vòn vẹn một ngày nữa,thời gian thấm thoát trôi qua thật nhanh.Nó cuối cùng đã không thấy hấn quấy nhiễu cuộc sống của nó nữa,rất đúng như ước nguyện của nó nhưng mà...sao lòng nó cảm thấy trống vắng quá vậy?

Bạn bè,anh trai,tất cả đều ở đây,thật vui vẻ nhưng sao vẫn còn trống vắng ở đâu đó?

"Hạo Thiên,cậu ta vẫn chưa về?"Hoàng Minh nhìn nó hỏi.

"Không liên lạc được."Nó thờ dãi nói.

"Tên này!!Mà này em dạo này trông hơi buồn nhì?Thằng Quốc Minh chả phải là tốt hơn Hạo Thiên sao?"Hoàng Minh nhìn nó hỏi.

"Anh đừng có nhắc Quốc Minh trước mặt em.Người khiến em thay đổi 360 độ chả phải là anh ta à?"Nó nhìn Hoàng Minh cau mày nói.

"Phải rồi nhờ nó mà em thay đổi cách xưng hô với anh đấy!"Hoàng Minh nói.

"Anh đừng nói nữa ai bảo hồi nhỏ anh cứ cho em nói năng hỗn xược chi!Tại anh nuông chiều em thôi!"Nó bĩu môi.

"Hôm qua anh có vào bar,anh đã gặp Quốc Minh cậu ấy uống rất nhiều.Nếu tính không vì mẹ cậu ấy thì có lẽ chỉ có 2 người làm cậu ấy thành ra như vậy."Hoàng Minh nhìn nó nói.

"Anh nói như vậy có nghĩa lí gì với em à?Hôm nay dù sao cũng chỉ có hai anh em ta là ở nhà em không thích nói chuyện về người khác."Nó bực dọc nói.

"EM MUỐN NGHE CŨNG PHẢI NGHE!"Hoàng Minh quát lớn.

Nó bất ngờ nhìn anh hai nó.Hoàng Minh thật sự rất quan tâm cho Quốc Minh à?

"Rồi rồi!!Cứ nói đi!"Nó gạt đầu lia lia nhìn anh nó nói.

"Thái độ của em như vậy là có ý gì?Có biết là cậu ấy vì em mà nhập viện không biết bao nhiêu lần không?"Hoàng Minh quát.

Nhập viện?Bộ hấn bị gì à?Lòng nó dấy lên nỗi lo lắng.

"Anh mau nói anh ta bị sao?"Nó nhìn anh hai nó nôn nóng hỏi.

"Còn quan tâm là còn thương,Chi là uống nhiều rượu quá thôi!"Hoàng Minh thở dài nói.

"Hiện tại anh ấy đang ở đâu?"Nó hỏi.

"Em đừng nên hỏi nhiều.Nếu như quyết định là sẽ có ngày hôm nay thì lúc trước em đừng nên yêu cậu ấy.Lúc trước cậu ấy cũng yêu một người cô ấy tên là Sam,cô ấy rất đẹp.Cô ấy chết trong vòng tay của cậu ta khiến cậu ta ngày đêm lâm vào tình trạng uống rượu bia không ngừng nghỉ."Hoàng Minh nói.

"Sam?Là người yêu đầu tiên của anh ấy?Tại sao cô ấy chết?"Nó cau mày hỏi.Hấn,thì ra nó không phải mối tình đầu!!

"Ngày đó...thật không hiểu vì cô ấy lại đến nơi mà cậu ta đánh nhau với một đám dân ngầm.Em biết mà đụng vào dân ngầm chỉ có đường chết,Sam đỡ cho cậu ta một viên đạn,cô ấy mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong."Hoàng Minh nói.

Nó trầm ngâm,hấn đã từng yêu?Hấn chưa hề nói cho nó biết về chuyện đó.Cô gái hấn từng yêu chết trong vòng tay hấn?Chắc hấn đau lòng lắm.

"Có phải là anh ấy rất đau lòng?"Nó cúi đầu hỏi.

"Hả?A..à..Có chứ,rất đau là đằng khác.Đau lòng tới mức suốt ngày cứ tìm kiếm đến rượu bia để giải sầu và đã thế sẽ không yêu một ai cả cho nên Quốc Minh mới lạnh lùng như vậy.Em biết là tại sao không?Là do cậu ta không muốn một cô gái nào khi quen hấn cũng phải đau khổ và có kết cục như Sam cả.Nhưng mà khi Quốc Minh gặp em,thật ra thì anh vẫn không hiểu cho lắm,một con nhỏ tính tình nóng nảy như em thì làm sao có thể để cậu ấy chú ý được cơ chứ!Nhưng sau một buổi trò chuyện anh đã tỉnh cờ hiểu rằng,con người của em có điểm gì đó rất giống với con người của Sam và một phần nữa là lửa gần bằng lâu ngày thì cho dù có là băng vĩnh cửu thì cũng tan chảy mà thôi!"Hoàng Minh nói.

Tìm nó đập mạnh,không hiểu tại sao lúc này đây nó lại cảm thấy thật tội cho hấn và cảm thấy mình thật có lỗi.Hấn lạnh lùng chỉ để không muốn quen một ai khác chỉ để không muốn người hấn yêu phải đau lòng....Ấy vậy mà...vậy mà nó lại làm hấn đau lòng đến như vậy!!Cảm xúc dâng trào,khóe mắt nó cay cay.

"Em gái ngoan nào!!Sao phải khóc?Chả phải em nói mọi chuyện như ngày hôm nay là do em tình nguyện sao?"Hoàng Minh ôm nó vỗ về an ủi.

"Em không biết,thật sự em không hề biết những quyết định đó sẽ làm anh ấy đau lòng đến như vậy!!Em thật ngu ngốc!!"Nó ôm Hoàng Minh khóc nói.

"Em muốn quay lại không?"Hoàng Minh hỏi.

"Không kịp...Thật sự không còn kịp nữa rồi!Và lại Quốc Minh anh ấy đã không còn xuất hiện trước mặt em nữa."Nó nói.

"Vậy ngày mai em hãy đi tìm cậu ấy.Anh sẽ cho em địa chỉ nhà cậu ta."Hoàng Minh hỏi.

"Em..."Nó ngập ngừng nói,nó vẫn còn chưa đủ tự tin để gặp hấn.

"Không sao ngày mai rồi tính.Hiện tại đã tối lắm rồi!"Hoàng Minh vuốt tóc nó cười nói.

--- Sáng Hôm Sau ---

"Hạo Thiên,tên đó vẫn chưa về?"Gia Lâm hỏi.

"Sáng sớm ngày mai,cậu ấy sẽ kịp về trước thời gian diễn ra buổi lễ."Trần Dương nói.

"Thật không thể hiểu nổi con người đó chả có gì đặc sắc."Julia bĩu môi nói.

"Julia,chỉ ít thì cậu cũng đang ở nhà anh ấy đấy!"Nó cau mày nói.

Julia nhún vai,nó thở dài.Nhà có nhiều người ở thật sự rất phiền phức!!

"Chúng tôi đi ra ngoài,tôi sẽ về."Gia Lâm nói.

Bọn họ đều đi cả,chỉ có mỗi nó và anh trai nó.Mấy chóc căn nhà lại trở về yên bình hấn ra.

"Em cần lấy tờ giấy này đi.Địa chỉ nhà của Quốc Minh anh đã ghi vào đó hết rồi và cũng có vài nơi mà cậu ta thường lui đến.Hãy mạnh mẽ mà đi tìm tình yêu của mình đi cô gái nhỏ."Hoàng Minh nhìn nó cười nói.

Nó cầm tờ giấy mà Hoàng Minh đưa mở ra nhìn.

"Hoàng Minh...Liệu em có làm được không?Trong khi đó ngày mai em đã đính hôn rồi?"Nó hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96

"Chỉ cần em có niềm tin thì mọi chuyện đều được!"Hoàng Minh đặt tay lên vai nó nói.

Nó gật đầu rồi lại thờ dài.

Bước ra ngoài với vẻ mặt đầy lo lắng,tâm trạng nó hiện giờ thật hỗn độn.Đi đến địa chỉ nhà hấn thì lại không có,đến những nơi hấn hay lui đến thì vẫn không.Thật sự thì hấn đang trốn ở xó nào vậy?

"Không lẽ..."Nó mở to mắt,trong đầu nó hiện ra một nơi có lẽ hấn sẽ đến.

Nhìn vào tờ giấy rõ có địa chỉ của một quán rượu.Nhanh chân tìm đến nơi quán rượu đó.

Sau 20 phút chạy bộ,đôi chân thật sự đã mỏi nhừ nhưng không hiểu tại sao nó vẫn có thể chạy được.Đứng trước quán rượu mà trong tờ giấy đã ghi nó mở cửa bước vào.Bên trong quán hiện tại không có nổi một bóng người cũng như người phục vụ nên nó đã rất dễ phát hiện hấn đã ngồi ở đâu.Nó tiến lại gần hấn,người nó như chết lặng khi nhìn thấy bộ dạng của hấn bây giờ.Lòng ngực nó đau nhói.

"Q..Quốc Minh à!!"Giọng nó hơi run,nó nhìn hấn gọi.

Hấn ngẩn đầu dậy quay lại nhìn nó,đầu hấn choáng váng lại là ảo tưởng à?

"Lại ảo tưởng nữa rồi!!"Giọng hấn đầy men rượu cười khẩy nói.

Mắt nó lại nhòe đi bởi câu nói của hấn,thật sự mà nói nhìn hấn như thế này nó kim lòng không nổi.

"Không đâu...Anh không ảo tưởng...Là em!!"Nó cố gắng nói thành câu nhưng thật sự thì cổ họng như có cái gì đó ứ nghẹn lại chỗ đó khiến nó không tài nào nói nổi nên lời.

"Là thật?"Hấn hỏi.

Vậy là cuối cùng nước mắt nó lại rơi xuống.Thật lòng thì nó không biết làm gì hơn chỉ biết ôm lấy hấn vào lòng,a

"Phải rồi!!Là em đây..."Nó nói.

"Em đến đây làm gì?Để xem xem tôi thế thảm thế nào à?"Hấn hỏi.

"Anh say lắm rồi!!Mới sáng ra anh đã uống rượu thật sự anh không muốn sống nữa à?"Nó hít một ngậm không khí rồi lại thở ra nhìn hấn hỏi.

"Tôi say hay tôi có chán sống thì cũng đâu có liên quan gì đến em!!Chả phải ngày mai em cũng người ta đính hôn rồi à?Hay là em muốn đến đây để nhắc nhở ngày mai tôi đến tham dự?Được rồi em về đi!!Tôi thế là sẽ đến để xem em và Hạo Thiên hạnh phúc như thế nào!!"Hấn nói.

"Quốc Minh à!!Em xin lỗi!!Để em đưa anh về!"Nó đỡ hấn dậy nói.

"Buông tôi ra!!Em nghĩ sao mà lại dám đưa tôi về?Không sợ chồng em ghen à?"Hấn đẩy nó ra nói.

Nó đau lòng chỉ biết nhìn hấn,nước mắt nó lại rơi.Đây là hình phạt mà ông trời dành tặng nó à?Lúc trước nó thật ngu xuẩn!!

"Em biết lỗi rồi!!Em không ngờ những gì em làm lúc trước khiến lòng anh đau đến như vậy....Cũng vì em chỉ nhìn bề ngoài bộ dạng thờ ơ của anh mà không nhìn kỹ vào sâu bên trong anh nên mới để có sự ngày hôm nay...Chúng ta quay lại được chứ?"Nó nói.

"Quay lại?Nếu như thời gian trước em nói câu nói đó thì chắc hấn mọi chuyện giờ đã khác rồi!!Giờ tôi không còn yêu em nữa em thì cứ tiếp tục như trước giờ em đã quyết định đi.Đừng có mà lại đây để thương hại tôi!!"Hấn nói.

"Có lẽ...mọi chuyện sai đều là lỗi của em!!Em về trước,anh cũng về đi đừng uống rượu nữa.Người ngoài nhìn vào cũng đau lòng chứ không riêng gì em!!"Nó nói.

"Đều là lòng thương hại em đừng nói nhiều!!"Hấn nhếch môi nói.

"Đã là người xấu trong mắt anh thì em sẽ làm người xấu cho tới cùng!!"Nó nói rồi bước ra quán.

Hấn nhìn nó mỉm cười,dù sao thì hấn cũng được nghe nó nói những lời yêu thương kia.

----Ngày Hôm Sau----

Hạo Thiên đã về như đúng lời hẹn, ngày hôm nay trông thật đẹp để làm sao. Nó ngồi trong phòng, trên người nó đã mặc sẵn một bộ sa rê trắng. Gương mặt nó không buồn cũng không vui nhìn vào cứ như một con búp bê không có cảm xúc.

"Cậu nhìn như thế này rất đẹp!"Kiều Trinh nói.

"Đã đến giờ rồi!!Đưa tôi đến lễ đường!"Nó nhìn Kiều Trinh cười nói.

Đã đến lễ đường,nó kiêu hãnh bước vào bên trong.Bên trong nhà thờ rất ít người đến tham dự,đa phần chỉ là bạn bè của nó từ đầu truyện tới giờ.

Hạo Thiên bên trong nhìn nó cười,nó cũng nhìn anh cười.Bước đến bục nó quay người lại,đập vào mắt nó là hình ảnh của hấn.Nó mỉm cười và hấn cũng vậy.Coi như nó và hấn có duyên nhưng không nợ!

"Hình như là người chủ trì buổi lễ ngày hôm nay không thể tới được...Tôi có thể nhờ một người nào đó trong đây để lên chủ trì buổi lễ được không?"Hạo Thiên hỏi.

"Đề tôi!Dù sao tôi là anh trai của Ái Nhi!"Hoàng Minh đứng dậy nói.

"Không,tôi muốn tự mình quyết định."Hạo Thiên nói.

Hoàng Minh khó hiểu ngồi xuống.Anh thì không được không?Dù gì anh cũng là anh hai nó có mà??

"Quốc Minh,tôi có thể mời anh lên đây được chứ?"Hạo Thiên nhìn hấn hỏi.

Nó quay đầu lại nhìn Hạo Thiên.Anh đang nói cái gì vậy?Tại sao không phải là ai khác?Hấn cau mày nhìn Hạo Thiên,tên này đang muốn bày mưu tính kế gì nữa đây?

"Có cần nhắc lại không?"Hạo Thiên hỏi "Quốc Minh,tôi có thể mời anh lên đây giúp tôi duy trì buổi lễ?"Hạo Thiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Hấn cau mày nhìn Hạo Thiên,tên này rốt cuộc thì đang tính bày trò gì vậy?Hạo Thiên nhướn mày nhìn hấn.Hấn hừ lạnh rồi đứng dậy bước lên chỗ nó.

Nó nhìn hấn rồi lại nhìn Hạo Thiên,nó thật không ngờ Hạo Thiên anh lại chơi nó cú này thật thâm.

"Tôi đã lên rồi đây.Không ngờ nhìn anh như vậy mà lại chơi chiêu này nhì?"Hấn nhìn Hạo Thiên nhếch môi nói.

"Người ta có câu "đừng nhìn mặt mà bắt hình dong".Anh đã quá xem thường tôi rồi."Hạo Thiên nhìn hấn cười nói.

"Hạo Thiên..."Nó thật không thể tin vào những gì mà mình đã nghe.

Hạo Thiên nhìn nó cười,lòng anh tự nhiên đau thắt lại.

"Anh tới đây...không phải vì anh là nhân vật chính ở đây.Anh tới đây chỉ với nhiệm vụ làm chủ trì buổi lễ!"Hạo Thiên cười nói.

Cả hội trường rơi vào tình trạng im lặng.Nó nhìn Hạo Thiên,thật sự thì anh đang nói cái quái gì vậy?

"Có lẽ em và mọi người ở đây không hiểu.Tôi tới đây không phải cũng Ái Nhi đính hôn mà chỉ là làm chủ trì buổi lễ thôi."Hạo Thiên nói.

"Ngốc nghếch và ngu xuẩn."Trần Dương lạnh lùng nói rồi đứng dậy đi.

Kiều Trinh nhìn chồng mình,anh biết tất cả sao?Tại sao anh lại không nói cho cô biết?

"Anh nói cái gì vậy?"Nó cau mày hỏi.

"Thật ra thì anh đã từng muốn ngày hôm nay xảy ra nhưng mà em biết không...tình cảm giữa anh và em không tồn tại Tình cảm chúng ta chỉ dừng lại ở mức tình bạn hoặc là tình anh em chứ không thể nào cao hơn được nữa nếu đã như vậy thì kết hôn liệu có ý nghĩa?Anh thừa biết,anh biết chuyện đó từ lâu rồi nhưng mà anh lại không muốn mọi chuyện dừng lại ở đó,anh muốn nó cao hơn những gì anh tưởng tượng.Mấy ngày qua chuyện anh đi công tác là

già,nó chỉ là anh tự bịa ra.Em biết anh làm gì không?Là theo dõi em đấy.Theo dõi em để xem em qua lại với Quốc Minh như thế nào để anh biết đường mà còn có thể dừng lại.Quả đúng như những gì anh dự đoán...cuối cùng anh cũng nên rút lui rồi!"Hạo Thiên nhìn nó cười nói.

Nó và hấn đều im lặng nhìn Hạo Thiên.Những gì anh nói hai người họ khó lòng mà tiêu hóa cho kịp.Hạo Thiên cầm tay nó rồi lại cầm tay hấn đặt chồng lên nhau.Tay anh bỏ ra rồi dứt vào túi.

"Tôi là người hay dùng thủ đoạn nhưng thủ đoạn mà tôi dùng đều là tốt cho mọi người chứ không chuộc lợi cho bản thân.Em có biết trước giờ là toàn em thương hại tôi không?Tôi biết nhưng tôi lại làm ngo đấy vì tôi muốn em thương hại tôi."Hạo Thiên nói.

"Anh làm vậy chả phải là làm lòng anh rất đau sao?"Nó hỏi.

"Chả phải em từng nói là "đừng yêu một người không yêu mình.Cảm giác sau này nhận được sẽ rất đau" và luôn miệng bảo anh đừng có bám theo em sao?Giờ thì anh không bám theo em nữa.Em nói rất phải yêu một người không thương yêu mình...cảm giác đơn phương thật đau.Nhưng theo anh nghĩ...em khi đã một mực muốn chung sống với anh nhưng trong khi em lại không hề yêu thương gì anh cả,cái cảm giác đó mới chính là "đau tận xương tủy".Nhưng không sao,dù em mục đích của em chỉ là "trả ơn" anh biết là con người em luôn tìm đủ mọi cách để trả ơn đối phương mà.Nhưng còn với anh thì chỉ cần người anh thương hạnh phúc thì anh cũng hạnh phúc lắm rồi.Hôm nay có vẻ những lời anh nói thật là sến súa nhỉ?Cứ tưởng là đã có đủ dũng cảm để hoàn thành buổi lễ này nhưng xem ra lòng anh còn quá yếu mềm mà.Anh đi trước!!"Hạo Thiên xoa đầu nó nói.

"Lâm Quốc Minh,Ái Nhi tôi trông cậy cậu chăm nom nếu em ấy có xảy ra mệnh hệ gì thì đừng trách sao Mạc Hạo Thiên tôi giết cậu!"Hạo Thiên nhìn hấn nói rồi bước đi.

Hạo Thiên bước đi,trong lòng anh thật sự đau đớn.Quả là ngoài sức anh tưởng tượng...cảm giác mà anh đang hứng chịu ngay lúc này thật sự...thật sự rất đau!!Từ khuôn mặt tuần tú kia một giọt lệ đã rơi xuống.Một người đàn ông cho dù có đứng trước núi đao biển lửa,sóng gió trùng phùng vẫn không thể rơi một giọt lệ nào nhưng lại dễ rơi lệ trước chuyện tình cảm trắc trở."Ái Nhi,em hạnh phúc nhé!!"

Từ lúc Hạo Thiên đi,buổi lễ cũng được khép lại.Mọi người anh nấy đều thật sự không thể ngờ được Hạo Thiên lại làm như vậy.Con người anh đúng là biết hi sinh bản thân mình cho tình yêu.

"Alô?Em à?Nếu mà em có mặt tại đây thì được xem kịch hay rồi!!Em biết không...Mạc Hạo Thiên đó đúng là rất đáng nể phục,buổi hôn lễ này cậu ta chỉ làm chủ trì thôi.Quốc Minh với Ái Nhi đã được cho là đính hôn rồi đấy."Hoàng Minh gọi cho Thúy Kiều nói.

"Tình tình anh ta trước giờ không như vậy đâu.Có lẽ là quá yêu em gái anh thôi!Chứ nếu về lĩnh vực kinh doanh thì thôi giết không tha nhé!"Thúy Kiều nói.

"Nhưng mà con người cậu ta thật sự rất tốt.À em sao rồi??Hay là giờ anh bay về nhà thăm mẹ con em nhé?Xa mới có vài hôm mà nhớ đến phát điên rồi!Anh cúp máy đây!"Hoàng Minh nói rồi cúp máy lên xe đi.

Kiều Trinh đi đến chỗ xe của Trần Dương,anh đang đứng ở đó.

"Anh biết hết mọi chuyện phải không?"Cô hỏi.

"Ừ,anh biết hết tất cả."Trần Dương nói.

"Sao anh lại không nói với em?"Kiều Trinh hỏi.

"Cậu ấy không cho anh nói.Tên nó quá lụy rồi!"Trần Dương nói.

"Chả phải là rất cao cả sao?"Cô nói.

"Ừ...rất cao cả.Cậu ta đau đến mức nào thì em đâu có hiểu thấu được.Lên xe anh đưa về!"Trần Dương bước vào xe nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Sẽ không sao nếu một tình yêu và một nỗi buồn vô tận đi đôi với nhau chứ?Chắc chắn rằng mọi thứ sẽ về quỹ đạo cũ ngay thôi!Vì sẽ không có gì đi một theo một đường như đường thẳng cả nó chỉ là do ta tự tạo ra thôi.Hãy cố gắng hòa lẫn với nhau thì tất cả sẽ ổn thôi!

"Em còn đứng làm gì? Không về à?" Hấn hỏi.

"Chúng ta như vậy đã cho là đính hôn chưa?" Nó hỏi.

"Chả phải Hạo Thiên bảo đó là buổi lễ đính hôn của chúng ta?" Hấn hỏi.

"Đưa em đi thay bộ váy." Nó nói.

Biển

Nó đứng trước biển, gió biển thổi vào vừa mát vừa lạnh. Hấn đứng cạnh nó.

"Hôm nay trông em thật sự buồn nhỉ?" Hấn hỏi.

Nó không trả lời mà chỉ thờ dài. Tâm trạng nó hiện giờ... thật sự phức tạp, ngay chính bản thân nó mà nó cũng chẳng biết là nó đang vui hay là đang buồn nữa là!!

"Tôi và em... hai chúng ta kết hôn đi!" Hấn hỏi.

"Kết hôn? Em xin lỗi!! Nếu vào thời điểm khác chắc có lẽ em đã đồng ý nhưng vào thời điểm này em không thể." Nó nhìn hấn nói.

"Tại sao?" Hấn cau mày hỏi.

"Giờ anh còn hỏi ngược lại em lí do vì sao à?" Nó quát.

"Là vì Hạo Thiên?" Hấn hỏi.

"Một người như anh thì làm sao hiểu được một người yêu đơn phương suốt hơn 10 năm và sau khi cô ấy đang trong bàn tay của mình mà lại nhường cho người khác. Anh có hiểu cảm giác đó đau đớn đến mức nào không? Một người như anh thì làm sao mà hiểu được cảm giác đó!!" Nó tức giận quát.

"Tôi không hiểu?" Hấn cau mày hỏi.

"Phải, anh không hiểu được cảm giác đó thì đừng có buộc miệng nói yêu tôi!! Tạm biệt!!" Nó quát lớn rồi quay người toan bước đi "À khoan, những chuyện hôm nay xảy ra hãy quên nó đi. Buổi lễ đó cứ coi là một buổi tiệc buồn!!" Nó nói rồi đi.

Hấn nhìn nó, làm sao hấn không biết cảm giác của Hạo Thiên cơ chứ!! Hấn thật sự rất khâm phục anh nhưng mà hấn...

--Tối--

Nó bước vào nhà, ngôi nhà Hạo Thiên thật trống rỗng và anh chưa mở điện. Với tay bật công tắc đèn của phòng khách. Đèn sáng đập vào mắt nó là một thân ảnh người con trai đang uống rượu, tâm trạng của anh ấy... có lẽ rất buồn bã. Vì đèn sáng nên người con trai kia theo phản xạ tự nhiên đưa mắt nhìn nó.

"Em về rồi à? À sao lại về đây? Nhà Quốc Minh mới đúng là nơi em nên đến." Hạo Thiên nhìn nó hỏi. Giọng anh có vẻ hơi nhè nhẹ do men rượu.

"Anh uống nhiều rượu rồi!! Nó không tốt!!" Nó đi lại chỗ anh ngồi xuống nói.

"Không sao! Có uống nhiều đến mấy thì anh cũng chẳng thể say được." Hạo Thiên nhìn nó cười nói.

"Anh nói gì vậy... Anh đã say rồi!" Nó nói.

"Từ chiều đến giờ anh đã uống không biết bao nhiêu rượu rồi nhưng anh không thể say được. Anh muốn mình say để có thể ngủ một giấc thật sâu để ngày mai không còn phải đau lòng như hôm nay nữa." Hạo Thiên nói rồi đưa ly rượu đưa lên miệng uống.

"Anh đừng uống nữa!! Anh đã uống từ chiều đến giờ đã say lắm rồi!!" Nó cướp ly rượu từ tay Hạo Thiên nói.

"Em đừng có cấm cản anh nữa, có được không? Lòng anh nó đau lắm rồi!!" Hạo Thiên nhìn nó, giọng anh run rẩy nói.

"Xoảng" nó buồn chiếc ly xuống tạo nên một tiếng động lớn vang khắp căn nhà, nó ôm anh, mắt nó nhòe đi bởi lớp sương mù. Người con trai ngu ngốc nhất thế giới, sao anh lại tự làm đau mình như thế này cơ chứ!!

"Em... phải làm thế nào? Phải làm thế nào để làm lành vết thương trên người anh đây?" Giọng nó nghẹn lại hỏi.

"Vết thương bên ngoài chỉ cần thuốc sát trùng thì có thể lành lại nhưng còn vết thương bên trong thì lấy gì để sát trùng đây? Người ta nói tình đậm sâu đến mấy thì chỉ cần thời gian vẫn có thể quên được. Nhưng mà... tình yêu của anh nó kéo dài hơn 10 năm... em liệu làm sao để không đau đây?" Hạo Thiên cười nhạt nói.

"Biết mình đau thì tại sao khi sáng anh lại làm một việc dại dột quá vậy? Anh làm vậy có nghĩ tim anh nó có thể chịu đựng nổi không? Liệu nó có thể lành

đi một phần nào đó hay là càng bị tổn thương hơn?"Nó quát.

Hạo Thiên đẩy nó ra.Gương mặt nó lúc này đã gần như ướt nhèm.Môi mím cười nhẹ rồi đưa tay lau nước mắt cho nó.

"Anh biết chứ!Tâm trạng của một người yêu đơn phương nhưng sau khi đang nắm chắc cô ấy trong tay lại buông bỏ cho người khác cái cảm giác nó thống khổ thế nào thì anh thừa biết rồi.Nhưng Ái Nhi à...em nên hiểu rằng ba từ "yêu đơn phương"-nó không thể nào đến với người mình yêu thương được.Huống hồ tình cảm em không có anh làm vậy cứ như là chiếm được thể xác mà không chiếm được linh hồn vậy làm như thế anh có lẽ sẽ còn đau hơn!"Hạo Thiên nói.

Nó mím chặt môi lại,tim nó lại đau vì những lời nói của anh.Tại sao cứ phải tự làm mình đau!!Rốt cuộc thì anh ngốc đến mức nào đây!!

"Hạo Thiên...anh hãy nói cho em biết...nơi này của anh...đã chịu bao nhiêu nỗi đau rồi??"Nó đưa tay mình đặt lên ngực trái của anh hỏi.

"Không sao đâu.Em đừng cảm thấy áy náy nữa.Thế giới rộng lớn chắc gì anh không thể gặp được người tốt hơn em,phải không nào?"Hạo Thiên cầm lấy tay nó xuống cười nói.

"Anh đừng nói những câu nói đó có được không?Ngay chính bản thân em cũng bị những lời đó của anh làm cho đau lòng đây huống hồ là anh..."Nó nói.

"Cuộc sống mà không ai biết được ngày mai ta sẽ ra sao cả!!Huống hồ năm xưa em từng nói với anh là đối với em anh không gì một người anh trai và không thể nào cao hơn nữa và còn nói là trên đời này không thiếu gì con gái tốt chỉ là anh không muốn tìm thôi.Giờ thì anh sẽ tìm mà!!"Hạo Thiên cười nói.

"Phải rồi!!Thế giới này con gái tốt hơn em có rất nhiều."Nó cười nói.

"Ừ.Em phải sống cho thật hạnh phúc vào,để anh còn cảm thấy được sự hi sinh của mình to lớn đến mức nào!!"Hạo Thiên nhìn nó cười nó.

"Em và Quốc Minh sẽ cố gắng hạnh phúc nhưng chưa phải là lúc này."Nó nói.

"Lễ kết hôn của hai người chắc chắn anh sẽ đi!Anh muốn nhìn em kết hôn và sống hạnh phúc với người em yêu!"Hạo Thiên nói.

Tình yêu thật sự không có lỗi,lỗi là chỗ đặt không đúng chỗ mà thôi!!Yêu em hơn 10 năm,anh nhận được rất nhiều..."Đắng cay-vui-buồn-đau đón-sự tuyệt vọng" cái gì cũng có.Tìm kiếm một người con gái khác có thể sẽ không kịp nữa rồi!!Vì anh đã trao cho em hết tình cảm cả đời của mình rồi!Có lẽ anh chỉ đứng đó nhìn em hạnh phúc vì tình yêu là thứ biết chia sẻ mà!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

--Sáng Hôm Sau--

Hạo Thiên bước xuống nhà đã nhìn thấy nó,mày cau lại.Tại sao nó lại ở đây?

"Em không về à?"Hạo Thiên hỏi.

"Anh không hề muốn em ở lại?"Nó cau mày hỏi.

"Không...chỉ là anh sợ Quốc Minh ghen thôi!"Hạo Thiên nói.

"Chúng ta vào ăn sáng!"Nó ngồi dậy nói.

Hạo Thiên cười nhẹ.Nếu như đã cố gắng nhưng chỉ dừng lại ở mức độ này thì anh tại sao cứ thích cố vậy!!

"Hôm qua anh uống hơi nhiều nên hôm nay em nấu cháo cho anh ăn."Nó ngồi xuống nói.

Hạo Thiên gượng cười ngồi xuống.

"Hôm nay..nhìn anh thật nhợt nhạt!!Anh bệnh à?"Nó nhìn anh lo lắng hỏi.

"K..Không,Chỉ là cảm thấy hơi đau đầu.Chắc do hôm qua uống rượu thôi."Hạo Thiên nói.

"Hôm qua... Trần Dương có gọi cho em. Anh ấy bảo là nhờ em chuyển tới anh một câu nói mà em không biết là có nên nói có anh không." Nó nói.

"Câu gì?" Hạo Thiên hỏi.

"Những câu nói khiến anh đau lòng... ngay cả bản thân em cũng cảm thấy đau lòng!!" Nó nói.

Hạo Thiên dừng việc ăn lại, nếu đã là những câu nói đau lòng thì hà cớ gì nó lại nhắc đến?? Làm vậy thì anh có bớt đau lòng không? Hay là khiến anh nhớ lại rồi đau lòng thêm?

"Hạo Thiên à, Trần Dương nói em là nói hộ cho người bạn thân của mình một câu "Mấy khi có được tình nhưng lại không biết giữ tình... Quà là tên đại ngốc!!". Hôm nay em bận nên có việc ra ngoài." Nó nói.

"Bạn tốt!! Quà là bạn tốt!!" Hạo Thiên nói rồi bước đi.

Nó nhìn anh đi mà miệng thoáng ý cười. Trần Dương đúng là tốt những lời cô muốn nói với Hạo Thiên thì anh đã nói giúp hết rồi!

"Reng.. Reng" điện thoại nó vang lên. Nó chán nản bắt máy.

"Alô?" Nó hỏi.

"Em đến nhà anh được không? Mẹ anh cần gặp em." Hấn nói.

"Em nghĩ chúng ta cần thời gian để nói chuyện." Nó thờ dãi nói.

"Anh biết là hôm qua anh sai nhưng mà anh mong em sẽ đến. Vài phút nữa anh đến đón em." Hấn nói.

"Em mệt mỏi lắm rồi!!" Nó nói rồi cúp máy.

Tại sao bao nhiêu sóng gió cứ ủa vào cuộc tình giữa nó và hấn nhỉ? Chẳng phải tình yêu của Hạo Thiên là chân thành hơn bất cứ ai sao? Bước lên phòng thay đồ rồi bước xuống nhà. Lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

"Quốc Minh à? Em đợi anh ngoài cổng. Có chuyện này em muốn nói." Nó nói rồi cúp máy.

Đứng trước leng keng của bãi biển, nó dang tay hứng gió.

"Chỉ muốn hóng gió như thế này thôi à?" Hấn hỏi.

"Có lẽ như thế này em sẽ ổn hơn nhiều." Nó nói.

"Chả phải em bảo có chuyện để nói với anh sao?" Hấn đi lại gần nó hỏi.

"Chúng ta... có thể không gặp nhau được không? Chỉ một thời gian thôi." Nó nói.

"Lí do?" Hấn cau mày hỏi. Nó thật nực cười, khi quen Hạo Thiên thì lại đòi về bên hấn còn khi về bên hấn lại không muốn nữa.

"Không phải em không muốn ở bên anh nhưng mà chúng ta hiện tại chưa thể ở bên nhau." Nó nói.

"Là vì Hạo Thiên? Em sợ cậu ta đau?" Hấn hỏi.

"Hãy để anh ấy lặng nỗi đau xuống. Em không muốn anh ấy chịu liên tiếp nhiều nỗi đau." Nó nói.

Hấn thờ dãi, vậy cũng phải Hạo Thiên đã hi sinh nhiều rồi.

"Vậy được... Dù gì tình yêu của Hạo Thiên dành cho em cũng nhiều hơn là anh." Hấn cười nhạt nói.

"Đôi khi dành ít tình cảm nhưng lại bền lâu!!" Nó cười nói rồi ôm hấn.

"Phải rồi, anh thì không nên cho em quá nhiều." Hấn nói rồi đặt lên cánh môi nó một nụ hôn.

"Tôi không thể chờ đợi hơn được nữa. Nên thực hiện kế hoạch đi."

"Dựa vào đâu mà cô dám ra lệnh cho tôi? Cô nghĩ tôi sẽ giúp cô à?"

"Tôi biết anh sẽ giúp!! Vì dù sao đôi bên cùng có lợi!!"

"Lợi?Ha...cô tính lừa con nít lên 3?"

"Phải!!Ngày mai 8 giờ tôi sẽ thực hiện kế hoạch khi nãy đã nói cho anh!Chỉ cần ả đến bến cảng là được.Người tôi bố trí ở đó sẵn rồi."

"Để tôi coi thử cô có dám thực hiện không?Để xem gan của cô lớn tới đâu!!"

"Anh...không phải khi nãy đã đồng ý?"

"Tôi không đồng ý!!À tiện nhân như cô thì làm sao tôi tin tưởng được!Có khi giúp cô rồi cô lại quay lưng cắn tôi thì sao?"

"Anh được lắm!!Đồ khôn!!"

"Cô hình như đã chán sống rồi thì phải?Bảo tôi là đồ khôn?Cô nghĩ cô sống tốt đẹp hơn ai à?Cô cũng chỉ là một con ngu ngốc và bi ối thôi!!Đừng tự làm mình thêm dơ bẩn nữa dù sao cũng chỉ là kẻ nằm dưới bọn đàn ông thì không có khái niệm yêu.Thật ghê tởm!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Nó trở về nhà,Hạo Thiên ngồi đọc sách thấy nó về liền vội đứng dậy đi lại chỗ nó.

"Ái Nhi,hôm nay có ai gọi cho em không?"Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Quốc Minh có gọi...có chuyện gì không?"Nó hỏi.

"À,không có gì!!Em chắc mệt rồi,lên phòng thay đồ đi.Sau này có ai lạ gọi em đừng nên nghe máy."Hạo Thiên nói rồi đi lại chỗ cũ để đọc sách.

Nó khó hiểu nhìn anh nhưng rồi cũng đành kệ và lên phòng.

Sau khi thay đồ xong,nó bước xuống nhà,Hạo Thiên hôm nay có vẻ khác lạ.

"Anh đang cầm gì vậy?"Nó đi lại chỗ Hạo Thiên hỏi.

"À...Sợi dây chuyền này anh tặng cho em.Monhng em đừng bao giờ tháo nó ra nhé!"Hạo Thiên gỡ sợi dây chuyền lên cười nói.

"Đẹp vậy!Cảm ơn anh nha!"Nói cầm sợi dây chuyền cười nói.

"Để anh đeo cho em."Hạo Thiên nói.

Nó trả lại anh sợi dây chuyền,anh đeo lên cổ nó.Sợi dây chuyền bạch kim sáng chói nhìn rất đẹp.

"Nhớ là không được tháo ra.Phải giữ nó ở bất kì thời điểm nào,em nghe chưa?"Hạo Thiên nói.

"Sợi dây chuyền đẹp như thế này có chết em cũng không dỡ tháo ra được."Nó nhìn anh cười nói.

"Em nghe cho kỹ đây....Trong thời gian này tuyệt đối không được đi ra ngoài....Kể cả ai gọi bảo em có việc gấp đến mức nào cũng không được ra ngoài."Hạo Thiên đặt hai tay lên vai nó nghiêm nghị nói.

"Em cũng không có việc gì bận để đi ra ngoài cả."Nó nói.

"Vậy tốt!Anh có việc phải về nhà,chắc khoảng một hai ngày anh về.Nếu có việc gì nghiêm trọng phải gọi báo anh gấp."Hạo Thiên nói.

Nó gật đầu,Hạo Thiên thở dài buông tay ra rồi đi lên lầu.Nó nhìn theo bóng anh.Quả nhiên hôm nay Hạo Thiên có chuyện gì đó giấu nó.

---Sáng Hôm Sau---

Hạo Thiên anh đã đi về nhà,nó chán nản ở trong một căn nhà lớn.

"Đing...Đong..." tiếng chuông vang lên,nó đi ra ngoài mở cửa.Là Linh Nhi?

"Cô đến đây để làm gì?"Nó cau mày nhìn Linh Nhi hỏi.

"Đến tìm Hạo Thiên." Linh Chi nhìn nó lạnh lùng nói.

"Anh ấy bay về Trung Quốc sáng nay rồi. Có chuyện gì quan trọng không? Tôi giúp cô nói lại cho anh ấy." Nó khoanh tay nói.

"Tôi có thể tự tay gọi cho anh ấy được không mượn đến cô. Cô đừng làm như tôi và cô rất thân với nhau vậy. Tôi cảm thấy tò mò cô lắm!" Linh Nhi cau mày nói rồi quay đi.

Nó trở mặt nhìn Linh Nhi, quả là không thể không ghét được.

"Vừa sáng đã ăn chửi??" Minh ăn ở có tốt không nhỉ?" Nó tự hỏi rồi nhún vai đi vào nhà.

Hạo Thiên đang ở trên máy bay không lúc nào không khỏi lo lắng cho nó. Anh sợ là không có anh Linh Nhi sẽ hại nó.

"Chu Bình, à Linh Nhi đó liệu có tâm làm gì Ái Nhi không?" Anh nhìn người ngồi bên cạnh hỏi.

"Với tính cách của cô ta thì không gì không thể cả nhưng mà trong mấy ngày nay cô ta không dám làm gì cô ấy đâu." Người tên Chu Bình nói.

"Mong là vậy!" Anh thở dài nói.

"Nhưng mà cậu cứ yêu đơn phương cô ấy mãi sao?" Chu Bình hỏi.

"Bộ... Tôi con cách khác để lựa chọn sao?" Anh hỏi.

"Trung tiểu thư cô là người rất hoàn hảo và dù gì cũng có hôn ước với cậu..." Chu Bình nói.

"Nếu cậu đặt hết 3/4 mạng sống của mình cho người đó và dành hết 1 trái tim cho người đó thì không còn ai có thể khiến cậu yêu thêm ai khác cả. Dương San là cô gái rất tốt nhưng tình cảm cô ấy đặt không đúng chỗ... Tôi về nhà cũng chỉ vì chuyện này, tôi phải nhanh tay để cô ana không phải vướng vào lụy tình như tôi hiện tại. Nó khá đau đớn để một cô gái yếu đuối như cô ấy chịu đựng." Anh nói.

--

Chương này có sàm lâm không vậy? Mọi người ơi lâu rồi không chen chân vào chương con ai còn nhớ con tác giả này không?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Tối

Nó đứng trước ban công của phòng, gió lạnh thổi vào mặt. Từ chiều nó đã nhận được một cuộc điện thoại từ Kiều Trinh, cô ấy hỏi nó giữa Hạo Thiên và Quốc Minh hẳn thì nó cảm thấy ở bên ai an toàn hơn... một câu hỏi khó như vậy câu trả lời nó còn chưa có được thì cô ấy lại hỏi thêm tình cảm của nó và hẳn đã mấy năm không hâm nóng thì trong lòng nó tình yêu nó dành cho hẳn có dâng trào nữa không? Hay là ngày càng lắng xuống? Từng ấy thời gian nó ở bên cạnh Hạo Thiên liệu tình cảm của nó và anh có được gọi là tình cảm anh em không trong khi có lần nó từng nói đã cảm thấy rung động với anh?

"Kiều Trinh... cậu hỏi tôi những câu hỏi đó... để làm gì?" Nó nhìn lên trời thờ dài hỏi.

---Ngày Hôm Sau---

Những câu hỏi mà Kiều Trinh đưa ra đã khiến nó suốt một đêm để tìm kiếm câu trả lời hại nó suốt đêm không ngủ. Cơ thể mệt mỏi và khó chịu vô cùng.

"Reng..Reng.." chuông điện thoại vang lên nó không khỏi cau mày khi nhìn thấy tên của người gọi. Ném xuống giường rồi nó đi thay đồ. Điện thoại vẫn không ngừng reo khi hóa bốc lên.

"Linh Nhi hôm qua một mực bảo tôi mặt dày giờ thì cô xem mặt ai dày hơn?" Nó tức giận bắt máy quát.

"Cũng chỉ là muốn hỏi thăm dạo này tình hình giữa cô và Quốc Minh như thế nào." Linh Nhi nói.

"Ha... một người như cô thì tại sao lại hỏi tôi câu đó? Đương nhiên là rất hạnh phúc!" Nó cười mỉa nói và đương nhiên không quên nhấn mạnh ba chữ "rất hạnh phúc".

"Vậy sao? Hay là để tôi chen chân vào phá vỡ hạnh phúc của hai người nhé?" Linh Nhi cười hỏi.

"Cô vốn đã nhảy vào phá đám rồi!" Nó nói.

"Tính cách của tôi cô vốn đã hiểu rõ. Một khi đã không có được thứ mình cần thì tôi sẽ không ai có được nó. Hai người tình cảm mặn nồng như vậy thì hiện tại anh ấy đang gặp nạn cô có cứu?" Linh Nhi hỏi.

Nó cau mày, cô ta đang nói cái gì vậy? Gặp nạn?

"Có thể nói rõ?" Nó hỏi.

"Anh ấy hiện đang bị nhốt ở một ca nô tại cảng A. Nếu muốn tính mạng anh ấy an toàn thì cô nên tự mình đến đó liều mạng để cứu đi." Linh Nhi nói rồi cúp máy.

"Anh ấy có làm sao không? Nè... đừng cúp máy... trả lời tôi đi?" Nó mở to mắt lo lắng nói rồi nhấn gọi lại cho Linh Nhi nhưng vô hiệu.

Nhấn vào số của hân gọi nhưng lại không được. Càng ngày càng thêm lo lắng. Nó đi lấy túi sách bỏ vào trong đó mấy dụng cụ y tế rồi nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà.

Bến cảng A

Nó chạy đến đó tìm kiếm xung quanh nhưng lại không thấy gì. Đi tới chỗ có vài ca nô đang neo đậu thì có thấy đám người mặc bộ vest đen đứng đó. Chắc trong chiếc ca nô kia có hân. Liền chạy lại đó, đám người kia thấy nó liền xông tới đánh.

"Tôi không tới đây để nhây với mấy người. Quốc Minh đâu? Thả anh ấy ra!!" Nó nói.

"Có gan tới thì có gan cứu."

Nó rút ở sau lưng ra một khẩu súng chìa tới chỗ bọn đó.

"Thật nhìn nhảm cô rồi. Tưởng là một tiểu thư ăn chơi không ngờ lại còn biết chơi cả súng!"

Nó quay người đi về phía ca nô tay vẫn không quên chìa đầu súng vào bọn họ. Đám người kia giơ tay lên rồi né ra cho nó đi vào.

"Quốc Minh?" Nó vào trong gọi lớn nhưng lại không có một ai liền nhận định rằng đã trúng kế.

Một cánh tay đặt lên vai nó khiến nó giật mình rồi đưa súng kê lên cổ người kia.

"Em tính giết luôn cả anh à?" Hân cau mày nhìn nó hỏi.

"Quốc Minh? Anh có sao không?" Nó lo lắng hỏi.

"Giờ không phải là lúc để em hỏi thăm. Bị mắc bẫy mà lại không biết đúng thật là ngốc." Quốc Minh nói rồi lái ca nô đi.

Bọn người kia liền đuổi theo hai người họ.

"Linh Nhi cô ta thật biết lừa người mà!!" Nó bực mình nói.

Câu nói vừa dứt có hai người không biết từ đâu ra cầm dao muốn đâm nó nhưng không may nó phát hiện được nên con dao lướt ngang qua bụng nó làm chỗ eo nó bị thương và chảy cũng khá nhiều máu.

"Ái Nhi... em có sao không?" Quốc Minh nhìn nó hỏi.

"Không sao." Nó nói rồi đạp hai người họ rơi xuống nước.

"Em bị chảy máu rồi kia!!" Quốc Minh đi tới chỗ nó nói.

"Anh không lo tập trung lái à?" Nó hỏi.

"Nơi này bao la như vậy không sợ đụng chỗ nào đâu." Hân nói.

"Đoàng... đoàng..." nhiều tiếng súng vang lên và đều nhắm về phía nó và hân. Hân ôm nó vào lòng che chắn nó. Có vài viên đạn đã trúng hân. Nó mắt ướt nhìn hân, khóe miệng hân một dòng máu chảy xuống.

"Nhảy xuống!!" Hân đau đớn nói.

"Nhưng mà nhảy xuống rồi biết làm sao? Đây dù sao cũng là giữa biển." Nó nói.

"Thà nhảy xuống còn có đường để sống. Chiếc ca nô này sắp nổ rồi mà nếu không thì cũng chết vì đạn." Hân nói rồi ôm nó nhảy xuống biển.

Vừa nhảy xuống dưới thì chiếc ca nô liền nổ. Tiếng nổ rất lớn khiến hấn và nó vô thức ngất đi.

"Đã chết??Tôi đã bảo các người ngừng lại rồi mà!!Tại sao lại không nghe hả?Đồ khốn các người là một đám rác rưởi!!CÚT!!"

--Lời tác giả---

Thành thực xin lỗi mấy mạnh thường quân vì đã lâu rồi mà không ra chương vì thời gian qua mị đang cây đề thi chuyển cấp và mới vừa thi xong thôi.Kết quả không như mong đợi..hiuhiu.

Đồ mấy chế lời nói cuối truyện kia là của ai.Mị biết các chế đều biết là ai rồi nhưng cmt chơi cho vui nhé!!

Sẵn đây mị cần tìm người biết viết truyện vì nhu cầu truyện mị nhiều viết không kịp(4 truyện) nên ai có khả năng viết truyện tốt thì inbox facebook mị nha :)) À..có nhiều bạn hỏi mình làm sao để viết truyện hay muốn có lời khuyên gì gì đó cũng inbox mị luôn nha mị hứa với lòng sẽ giúp các bạn tận tình :)

Link facebook: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100011355025997>

Hoặc nhấn vào ô tìm kiếm ghi 01642682388 nha!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

"Huy động lực lượng tìm hai người họ về đây cho tôi.Sống phải thấy người,chết phải thấy xác."Hạo Thiên quát lớn.

Đám người đứng đó liền cúi đầu đi ra khỏi phòng.Hạo Thiên ngã người tựa đầu ra ghế mà thờ dài.Lòng anh nóng như lửa đốt,không lúc nào được bình yên.

"Hai người đừng có xảy ra chuyện gì nếu không tôi sẽ giết chết con khốn đó!!"Anh nói.

Tiếng sóng vỗ rì rào,gió mạnh thổi vào mặt.Nó nằm trên bờ biển,nước vỗ vào mặt làm nó lờ đờ mở mắt.Ngồi dậy và nhìn xung quanh.

"Đảo hoang?Phải rồi...Quốc Minh..."Nó vội đứng dậy hốt hoảng chạy đi tìm hấn.

Nó đi dọc bờ biển để tìm hấn nhưng lại k thấy.Lo lắng đột đỉnh vì trên người hấn đang bị thương nặng.

Trong lúc tuyệt vọng thì ở phía đằng xa một người con trai đang nằm ở đó.Nó vui mừng chạy lại ôm người con trai lấy tay vỗ nhẹ mặt hấn.

"Quốc Minh....anh...Làm ơn tỉnh lại đi!!"Nó gương mặt ướt đầm nước mắt nhìn hấn run sợ nói.

Trên người hấn người đầy máu,gương mặt tái nhợt,hơi thở yếu ớt.Nước mắt có rơi xuống gương mặt hấn,lòng nó đau nhói.

"A..Anh..chưa chết,đừng khóc!"Hấn mở mắt nhìn nó thều thào nói.

Nó nhìn hấn cười.

"Anh bị thương nặng quá...Hay là em giúp lấy đạn ra?"Nó hỏi.

"Tay nghề y thuật của em giúp anh có khi anh chầu diêm vương sớm"Hấn cười gượng nói.

"Dù sao em cũng học chú y thuật của ông William ...đừng khinh thường em chứ!"Nó bĩu môi nói.

Hấn cười khẩy.Nó mở túi sách lấy Dụng cụ y tế mà nó đã chuẩn bị cũng may túi xách của nó được làm bằng da hạng A nên bên trong không thấm nước là bao.Hít một ngụm không khí rồi nó cầm cây kẹp cổ gắng gấp viên đạn ở bả vai hấn ra rồi sau đó là ở ngực.Hấn tuy đau đớn nhưng cố gấn kiềm nén lại nỗi đau chỉ vì sợ nó thêm lo lắng.

"Nếu đau thì anh hãy la hãy khóc đi!!Đừng có mà kiềm nén...em đau lòng lắm...nhìn gương mặt anh tái nhợt,mồ hôi túa ra như nước...Em chịu không nổi!!"Nó ôm hấn nói.

"Không sao...Không đau!"Hắn nói.

"Anh bớt đùa đi!!Không có thuốc gây mê cũng không có thuốc giảm đau anh chịu đựng gì nổi!!"Nó đau lòng nói.

"Em nghĩ anh sống qua nổi đến ngày mai không?"Hắn hỏi.

"Nơi này hoang vu vắng vẻ.Nếu anh có chết thì em chắc cũng không qua nổi."Nó cười nói.

Hắn nhìn nó cười,cô gái này thật khiến hắn không thể nào không yêu.

"Ái Nhi...cũng không chắc là có thể sống được bao lâu nên anh muốn nói với em một chuyện."Hắn nói.

"Anh nói đi!"Nó nói.

"Chuyện của 5 năm về trước...thật sự thì anh cảm thấy rất có lỗi.Thừa biết mẹ anh sống không được bao lâu nữa vậy mà sau khi nghe Thúy Kiều nói vì em nên mẹ anh mới chết...Lúc đó anh luôn cho rằng em hại mẹ anh,khiến anh hận em vô cùng.Nhớ lúc đó anh uống say đã đẩy em xuống đồng mênh mông thủy tinh kia thật sự anh đã quá tàn nhẫn mà anh lại không hề biết.Sáng hôm sau cũng nhờ Hoàng Minh mà anh mới thấy được lúc đó anh tàn độc đến nhường nào...tim anh đau lắm nhưng vì chuyện em hại mẹ anh khiến anh càng đau càng hận em hơn..."Hắn nói.

"Anh dừng lại đây đi!Chuyện này là lỗi do em gây ra nếu như em nói anh nghe tất cả thì đã không xảy ra có sự này."Nỗ rử mi nói.

"Linh Nhi là do chính tay ba anh chọn vợ cho anh.Anh buộc phải giả vờ đồ xử tốt với cô ta cũng là do có người theo dõi.Khi đó gặp em lại để em đau lòng."Hắn nói.

"Lúc đó cũng do em quá hồ đồ chọn cách lạnh nhạt vô tình mà đồ xử với anh...em lại đưa bác gái ra để trả thù anh làm anh phải đau đớn vì đã phản bội em,làm anh sống không bằng chết.Đem tình cảm anh ra mà lợi dụng cho việc trả thù anh...Cũng là em có lỗi."Nói vừa dứt câu tự nhiên mắt nó ngấm lệ mũi cay cay.

"Em từng nói anh chưa hề quan tâm hay lo lắng cho em và Hạo Thiên hơn anh rất nhiều.Phải,anh thua cậu ra rất nhiều điểm ngay cả tình cảm anh dành cho em cũng không bằng với cậu ta nhưng mà...những lần nhìn em tay chung tay với cậu ta tìm anh đau nhói.Lúc nghe em nói sẽ đính hôn với cậu ta tìm anh dường như tan nát..."Hắn chưa kịp nói hết lời thì nó liền đưa tay che miệng hắn lại.

"Cái đồ ngốc ạ...Anh đang bị thương nó nhiều sẽ khiến anh mệt hơn đó."Nó nói.

"Vậy đây coi như là lời nói cuối cùng anh muốn nói với em..Đó là với anh em là tất cả và không chỉ có mỗi mình Hạo Thiên mới có thể đem cả mạng sống của mình ra để cứu em...anh cũng làm được vì nếu em không còn nữa thì anh sống cũng chả có ích gì cả...Ái Nhi,anh yêu em!!....Tự nhiên giờ anh cảm thấy rất buồn ngủ.Em cho anh chứ?Thật sự giờ anh cảm thấy rất mệt.."Hắn nhìn nó cười nói rồi từ từ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Tối

Xung quanh hoang vu và lạnh lẽo vô cùng.Tiếng sóng vỗ thật khó chịu.Ban đêm trên hòn đảo này quả thật lạnh đến thấu xương.

"Quốc Minh,bầu trời ở đây có ánh sao...rất đẹp nhưng mà lạnh lẽo vô cùng...Anh mau tỉnh lại đi.Ngủ nhiều như vậy không tốt đâu.Dậy mà ngắm trời đầy sao với em...Sao anh im lặng vậy?Nói lời nào đi chứ?Đề em nói một mình em từ sáng đến giờ anh không thấy thương tiếc cho em sao?"Nó vô cảm nhìn lên trời rồi nhìn hắn nói.

Hắn dù sao cũng đã ngất từ sáng đến giờ,hơi thở rất yếu còn đang ở ngoài biển gió lại rất lạnh e là cơ hội hắn sống sót rất thấp.Chỉ vừa nghĩ đến đây lòng tự nhiên thất lại,nước mắt không chủ động lại rơi.

"Nếu như lúc đó em chỉ cần nói rõ sự việc thì chuyện này liệu có xảy ra không?Nếu như lúc đó em không vì chút ghen tị với Linh Nhi,lấy Hạo Thiên ra lợi dụng và trêu đùa trước tình cảm của anh thì liệu chúng ta có xảy ra nông nổi này không?Anh cho rằng hai ta xa nhau cũng do khi đó anh lạnh nhạt với em nhưng mà anh ơi....mọi chuyện có được như hôm nay cũng đều chính tay em tạo.Em có quá ngu ngốc không?"Nó đưa tay sờ mặt hắn cười giọng hỏi.

"Hai ta lần đầu gặp nhau ra sao nhỉ?Hình như là khi đó ta cãi nhau và không hề ưa nhau cũng chỉ vì màu tóc khác biệt nhỉ?Khi đó quả thật em không hề nghĩ là mình lại có tình cảm nhanh đến như vậy.Có lẽ là tình yêu sét đánh chăng?Lần thứ 3 sau khi hai ta gặp nhau thật sự...thật sự em đã bị đồ anh mất rồi!!Em thích cái tính cách lạnh nhạt nhưng lại rất quan tâm người khác của anh,thích cái ánh nhìn của anh dành cho em khi anh nhìn em cái ánh nhìn đó...tuy lạnh lùng nhưng lại rất trìu mến rất cuốn hút ánh nhìn từ người khác. Và em yêu cái quan tâm em khi em gặp nạn của anh...em yêu anh vì anh tốt

mọi mặt và tất nhiên mặt xấu của anh lại rất đáng yêu..."Nó vừa nói vừa cười nhưng nước mắt nó lại vừa rơi."Là do em không trân trọng thứ tình cảm này...Tình cảm giữa em và anh...anh cố hàng gần còn em thì cố gắng phá vỡ...Tại sao vậy chứ?Tại sao em lại ngốc đến vậy?Anh ơi,bây giờ tìm em đau nhói...nó thật khó chịu!!"Nó đưa tay lên ngực mà bóp mạnh.

Ông trời thật biết trêu đùa người khác.

"Tất cả lỗi không phải của riêng em!!Làm ơn đừng khóc và cũng đừng đau lòng nữa...Anh thật sự không thể qua nổi nếu nhìn thấy em như vậy!!Bây anh cảm thấy ôn hơn nhiều rồi!!Đừng lo lắng!"Hắn cầm tay nó,đôi mắt hắn nhắm nghiền,hơi thở thều thào và lời nói rất nhỏ.

"Vậy thì bây giờ em không nên nói và cũng không nên khóc nữa. Và anh cũng đừng nên nói nhiều.Chúng ta chỉ cần im lặng mà ở bên nhau thôi!!"Nó cười nói.

Hắn cười gượng.Bàn tay hắn nắm lấy bàn tay nó nhưng lại rất yếu ớt.Nó biết hắn không thể nắm chặt tay nó được nên nó đã chủ động nắm tay nó thật chặt.Tay hắn rất nóng?Điều này khiến nó lo lắng.Đưa tay lên sờ trán hắn quả đúng như nó nghĩ...Hắn đã bị ốm và chắc hẳn là vết thương kia đã nhiễm trùng!!

Nó nhìn gương mặt tái nhợt của hắn mà đau lòng.Làm ơn...làm ơn đi..Ông trời ơi!!Đừng cướp hắn khỏi tay nó!!

---Sáng Hôm Sau---

Có lẽ là do một ngày không ăn uống nên nó và hắn thật sự đã rất mệt.Chiếc thuyền từ phía đằng xa đang tiến gần về phía họ.Người con trai đứng trước mũi thuyền về mặt đây lo lắng.

"Bọn họ kia!!"

"Nhanh đi lại cứu họ,mau!!"Hạo Thiên đứng trước mũi thuyền quát.

Nó tuy nửa tỉnh nửa mê nhưng bên tai nghe nhiều tiếng độ liên mở nhẹ mắt ra nhìn.Có người?!!Chỉ vừa kịp nhận thức ra rằng có người ở nơi đây thì người nó liền bị nhắc bổng lên.Cũng vì quá mệt mỏi nên nó cũng không phản kháng gì nhưng mà cái mùi thơm này..rất quen!!

"Ngủ đi!!Chắc em quá mệt rồi phải không?Xin lỗi vì đã không đến kịp để cứu em!!Là anh quá lơ đãng không nên để em trước nguy hiểm.Linh Nhi cô ta quả thật bị tình cảm biến thành một người khác rồi!!"Hạo Thiên nhẹ nhàng nói nhưng trong câu nói lại chứa đầy sự căm phẫn.

"Hạo Thiên...Quốc Minh..."Quả đúng như nó nghĩ người đó là Hạo Thiên,quả thật những lúc nó gặp nguy thì anh luôn là người xuất hiện giúp nó/

"Mạng em không lo lại đi lo cho cậu ta.Em muốn quan tâm cậu ta thì cũng nên nghĩ đến cảm nhận của anh chứ?Em cũng nên nghĩ rằng trong chuyện ba người chúng ta những điều đau khổ nhất cũng một mình anh gánh chịu..."Hạo Thiên cười nhạt nói nhưng rồi vừa nghiệm ra chuyện gì đó "Anh sẽ lập tức đưa hai người vào đất liền rồi nhanh chóng đưa đến bệnh viện.Trong thuyền có đầy đủ bác sĩ nên giờ ta cũng chỉ có thể trông chờ vào nghị lực sống của cậu ta thôi!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Nó lờ mờ mở mắt."Đây là đâu?" chính là câu hỏi mà nó muốn đặt ra nhưng vì cơ thể quá mệt mỏi khiến cơ miệng nó một chữ cũng không thể nói được.Cánh cửa mở ra y tá bước vào và nó đã nhận được câu trả lời cho câu hỏi của mình.

Nó rướn người ngồi dậy.Y tá đi vội lại đỡ nó ngồi dậy.

"Cô bị kiệt sức.Hãy ăn cháo để lấy lại sức khỏe."Y tá đưa bát cháo đêm cho nó nói.

Nó gạt đầu cầm bát cháo và ăn.Sau khi ăn xong dù gì cũng có chút sức lực.

"Người con trai đi cùng tôi anh ấy ở đâu?"Nó nhìn y tá hỏi.

"Anh ấy rời khỏi đây khoảng lâu rồi và dặn tôi sau khi cô tỉnh cho cô ăn."Y tá nói.

"Anh ấy đang bị thương thì có thể đi đâu được?"Nó cau mày hỏi.

"Bị thương?Không,anh ấy rất khỏe mạnh."Y tá nhún vai nói.

"Khỏe mạnh và không bị thương?"Nó nheo mắt ngờ vực nhìn y tá hỏi.

Y tá gật đầu.Nếu đã vậy thì chắc có lẽ người đó là Hạo Thiên.

"Vậy nhập viện cùng tôi có người con trai nào bị thương không?"Nó hỏi.

"Có một chàng trai nhập viện cùng thời điểm với cô...Anh ta bị thương rất nặng đang trong phòng phẫu thuật. Ca phẫu thuật kéo dài gần một giờ đồng hồ nhưng nghe nói vẫn không có chuyển biến gì vì được đưa vào viện quá trễ...Sợ sẽ không giữ mạng được!"Y tá nói với giọng buồn bã khiến nó thất kinh như không tin vào những gì mình đã nghe.

Đưa tay dụi ống truyền nước từ tay ra khiến chỗ đó bật ra máu nó nhăn mặt vì đau nhưng rồi bước xuống giường. Vừa bước xuống giường khiến đầu nó khó chịu và trước mắt nó là một mảng màu tối nó vô thức ngã xuống sàn.Y tá hoảng loạn lại đỡ nó đứng dậy.

"Cô không thể đi được,cô còn quá yếu!"Y tá nói.

Mọi hình ảnh bắt đầu mờ mờ có lại nó vội đẩy y tá ra.

"Người tôi yêu không biết sống chết cô đừng ở đó mà ngăn cản tôi!"Nó nói rồi mở cửa ra chạy đi nhưng mà...Hạo Thiên đang đứng trước cửa chặn nó lại.

"Hết muốn mạng nữa rồi à?"Anh hỏi.

"Quốc Minh đang gặp nguy hiểm anh còn nói với em những lời này à?"Nó quát.

Hạo Thiên thờ dài nhìn nó,nó lúc nào cũng khiến mọi người xung quanh đau lòng vì nó thì nó mới vừa lòng?

Nó lánh qua người Hạo Thiên rồi đi nhưng lại bị hoa mắt khiến người nó ngã vào tường.Hạo Thiên thờ dài đi lại chỗ nó rồi bế nó lên.

"Anh làm cái quái gì vậy?"Nó cau mày hỏi

"Ngay cả đi em còn đi không nổi thì liệu có đi được đến chỗ cậu ta hay không?Chưa kể em còn không biết phòng mổ ở đâu em tính tự tìm nó à?"Hạo Thiên hỏi.

"Còn hơn ở đây bị anh quản trong căn phòng này."Nó bực bội nói rồi đẩy dựa để rời khỏi vòng tay anh.

"Đề anh đưa em đi!"

Câu nói vừa dứt khiến nó không còn làm loạn nữa.Anh bế nó từ từ bước đi trên dãy hành lang.

Đến phòng phẫu thuật nó bảo Hạo Thiên đặt nó xuống.Đi lại căn phòng kia không hiểu sao lòng ngực nó khó chịu.Hắn nằm ở bên trong liệu có làm sao không?

"Ba mẹ của Quốc Minh hiện không biết chuyện này à?"Nó nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Chỉ là nói với họ cậu ta đang bận nên không tiện về nhà và lại tính cách của cậu ta ít khi về nhà nên bọn họ không hỏi gì thêm."Anh nói.

Nó không hiểu sao trong lòng lại thấy đôi phần áy náy với ba mẹ của hắn.Nếu..chỉ là nếu hắn không còn nữa thì liệu nó ăn nói thế nào với bác gái đây!!

Cách cửa mở ra bác sĩ bước ra nó cùng Hạo Thiên đi lại đó.

"Quốc Minh có sao không?"Nó hỏi.

Bác sĩ thờ dài lắc đầu.

"Bệnh nhân được đưa đến đây quá trễ. Vết thương bị nhiễm trùng nặng,máu mất rất nhiều,hơi thở yếu....Chúng tôi thật sự đã cố gắng rất nhiều!!"Bác sĩ nói.

"Điều tôi muốn nghe không phải là những lời nói đó!!"Nó quát.

"Em có hét lớn đến đâu cũng không làm cho cậu ta khỏe lại được chỉ tổn hại sức khỏe của em thôi!Có trách thì chúng ta nên trách Linh Nhi cô ta bị tình yêu làm cho mù quáng hại mọi chuyện trở nên như thế này!!"Hạo Thiên nhìn nói nói có chút hơi lớn tiếng.

"Thời gian của cậu ta không nhiều nữa...Hai người ở đây cãi nhau liệu có cứu vãn tình thế được hay không?Mau vào gặp cậu ta lần cuối đi!!"Bác sĩ cau mày nói.

Nó vội chạy vào bên trong.Nó dừng lại nhìn người con trai đang nằm trên giường kia.Gương mặt hắn nhợt nhạt,có lẽ vì hơi thở hắn quá yếu để có thể thở không khí bình thường nên bác sĩ cho hắn thở bằng ống.Chỉ cần nhìn cảnh tượng đó tự nhiên tim hắn đau nhói.

"Quốc Minh..."Giọng nó run run đi về phía hấn nói.

Hấn mở mắt ra nhìn nó cười.Hạo Thiên bước vào nhìn thấy hấn cũng hơi chạnh lòng.

"Hạo Thiên..."Hấn thều thào nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên đi lại chỗ hấn.

"Ái Nhi...tôi nhờ cậu chăm non và bảo vệ cô ấy!!Làm ơn đừng từ chối tôi..."Hấn nói.

"Làm sao tôi có thể từ chối cậu được...Đừng lo cứ giao cô ấy cho tôi."Hạo Thiên nói.

"Ở bên cậu cô ấy sẽ an toàn hơn là ở bên tôi..."Hấn nói rồi nhìn nó.

Nó chân tay rã rời cố đi lại gần chỗ hấn.Gương mặt hấn vẫn vậy vẫn nhìn nó và cười.Hấn đưa tay lên ý muốn nắm tay nó và nó cũng hiểu ý của hấn.Nó đưa tay nhanh về hướng hấn để cầm tay hấn nhưng mà nó chỉ vừa kịp đưa tới thì tay hấn tự động hạ xuống khiến cái nắm tay của nó chỉ cảm được không khí.

Tiếng "tít" kéo dài khiến nó như phải chịu một cú sốc lớn.Nó nhìn người nó yêu thương nước mắt nó chảy dài.

"Quốc Minh...đừng đùa mà...Tình lại nhìn em đi!!Làm ơn em xin anh đấy!!Tình lại nhìn em đi...chả phải lúc còn ở trên đảo hoang đó anh đã hứa với em những gì rồi hay sao...Anh nói chỉ cần lên bờ thì anh sẽ cưới em mà!!...Em biết anh không phải là kẻ thất hứa mà!!Quốc Minh...em không cho anh ngủ...anh đừng có ngủ nữa mà!!Anh dậy đi!!Anh chưa nói với em một lời nào mà...."Nó rung người hấn chỉ mong hấn sẽ dậy nhìn nó nhưng mọi hành động của nó đều vô ích rồi!!

Cơ thể nó tự nhiên ngã xuống sàn rồi nó ngất đi với gương mặt đầy nước mắt và đau thương.Khóc mất nhắm nghiền của hấn đột nhiên lại chảy xuống một giọt lệ hấn là không chỉ nó đau khổ mà hấn cũng đau khổ gấp nó cả trăm lần.

Ái Nhi à!!Không phải là anh không muốn nói với em những lời nói cuối đời mà là anh sợ...sợ khi anh nói với em rồi anh khó lòng mà chịu nổi...Anh sợ khi đang nói với em mà mình ngủ sâu thì em sẽ càng đau lòng hơn...Anh sợ anh chưa nói xong những lời anh muốn nói mà lại ra đi...Anh sợ tất cả.Chính vì thế nên anh mới chọn cách im lặng và chỉ cần nhìn em thôi là đủ rồi!!Làm ơn đi người anh yêu...anh không còn nữa thì mong em có đau buồn quá nhiều như vậy anh sẽ không vui đâu!!Hạo Thiên sẽ là người thay anh chăm sóc em hết quãng đường còn lại....Ái Nhi à...tha lỗi cho anh vì đã bỏ em đi trước một bước!!Câu nói cuối cùng muốn dành tặng em vẫn là câu nói cũ "Ái Nhi...Anh yêu em!!"

--

Ta da...chương dài chưa??Cho hỏi miếng cảm xúc của mấy bạn đi!!Đọc hết chương này có ai chảy ra một giọt nước mắt nào không vậy?Chứ tác giả cũng rơi vài giọt rồi ý!!

Nếu anh đọc hết chương này mà lại thấy cảm động sắp khóc hay là đã khóc mà khi đọc mấy câu điên khùng này của mị làm tụt nguồn cảm xúc thì cho mị xin lỗi nha!!

Đọc truyện vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Sáng hôm sau khi nó mở mắt tỉnh dậy...có rất nhiều xung quanh nó,có anh nó,ba mẹ nó và cả Hạo Thiên nữa.

"Ba người tới đây khi nào vậy?"Nó cau mày nhìn anh trai và ba mẹ nó hỏi.

"Bị thâm thối mức này còn muốn ba mẹ không quan tâm sao?"Mẹ nó rung rung nước mắt nhìn nó đầy quả trách.

"Em hôn mê liên tiếp 3 ngày rồi."Hạo Thiên nói.

Nó trầm ngâm suy nghĩ,đã hôn mê 3 ngày?Vậy những chuyện đó là mơ có phải không?

"Quốc Minh đâu?Anh ấy vẫn chưa chết phải không?"Nó hỏi.

Hạo Thiên nhìn nó mà không khỏi xót xa. Là nó đang ngộ nhận chuyện ngày đó là ảo tưởng à?

"Cậu ta chết rồi..chết đã 3 ngày rồi!!"Hạo Thiên nói rồi đi ra ngoài.

Nó nghe như sét đánh ngang tai. Vậy là hôm đó không phải là mơ? Những chuyện đau lòng ngày hôm đó không phải là nó do hôn mê mà mơ vậy ư? Là thật? Không thể nào!!

"Hoàng Minh...anh nói cho em biết đi...Tất cả là đùa thôi phải không?Mấy người đùa em phải không?"Nó cầm cánh tay Hoàng Minh mắt ngấn lệ nhìn anh hỏi.

Hoàng Minh nhìn em gái mình không khỏi lắc đầu ngán ngẫm, anh thừa biết đây là một cú sốc lớn đối với nó. Anh quay người ra hiệu cho ba mẹ cùng ra ngoài. Anh nghĩ nó cần thời gian để suy nghĩ cũng như để nguôi ngoai cú sốc lớn này!

Sau khi nhìn ba mẹ đi ra ngoài anh cười nhẹ xoa đầu nó.

"Ái Nhi à!!Em cần có thời gian để quên đi mọi việc!!Anh thật không muốn đứng nhìn em gái mình phải đau khổ như vậy nhưng mà.....Quốc Minh cậu ta thật sự không còn nữa nên em đừng tự làm khổ bản thân nữa. Cậu ta thật sự đã mất rồi nên đừng vấn vương nữa!!"Hoàng Minh gỡ tay nó ra rồi đi ra ngoài.

Nó ngồi dậy với gương mặt thẫn thờ. Tại sao...tại sao điều nó không hề muốn xảy ra thì lại xảy ra? Nó biết phải làm sao đây...Mất hẳn rồi nó biết thế nào đây!!

"Đây không phải là sự thật...Không phải..KHÔNG PHẢI!!"Nó đưa tay lên ôm đầu hét lớn.

Nó đứng trước biển, nơi nó đang đứng chính là bến cảng A-nơi khiến nó mất hẳn. Gió biển thổi vào lạnh buốt cơ thể, nó khoanh tay lại nhìn hướng biển xa xăm.

"Xuất viện rồi không muốn đến thăm nơi cậu ta an nghỉ à?"Hạo Thiên khoác cho nó chiếc áo khoác rồi hỏi.

"Tôi rồi biết nói gì với mẹ anh ấy?Nói là "cho con xin lỗi vì con mà Quốc Minh chết" à?"Nó hừ lại hỏi.

"Tại sao khi đó anh biết em ở đảo đó mà tới cứu?"Nó hỏi.

"Sợi dây chuyền mà em đang em có gắn con chip định vị."Hạo Thiên nói.

"Chip định vị?Chuyện này là anh dự đoán được à?"Nó cau mày hỏi.

"Không!Từ đầu đến cuối mọi kế hoạch của Linh Nhi anh đều biết cả!"Hạo Thiên nói.

"Anh và cô ta thông đồng?"Nó hỏi.

"Không. Cô ta quả thật rất cố chấp ngay từ kế hoạch đầu cô ta đã nghĩ muốn anh cùng thực hiện nhưng em biết tính cách của anh mà anh không muốn chơi những trò đê tiện đó. Nhưng những kế hoạch sau của cô ta, cô ta vẫn luôn muốn anh cùng thực hiện nên anh có thể dễ dàng giúp em trách nó. Cơ mà cô ta thật nực cười anh vẫn luôn đe dọa có khi khiến cô ta chút nữa mất mạng mà lại ngoan cố muốn cùng anh thực hiện kế hoạch hãm hại em với Quốc Minh..."

"Vậy kế hoạch cuối cùng cô ta muốn trừ khử em?"Nó hỏi.

"Chính vì điều đó nên anh mới mua tặng sợi dây chuyền đó và dặn không được tháo nó ra. Quốc Minh là do khi đó anh nghĩ mình về không kịp nên đã báo cho cậu ta biết để đến cứu em nhưng anh thật không ngờ tới ngay cả cậu ta mà cô ta cũng muốn hại."Hạo Thiên nói.

"Thật không thể ngờ được tình yêu lại đáng sợ đến vậy...nó có thể biến một con người hiền lành trở thành một kẻ tàn độc. Hạo Thiên cảm ơn anh vì đã không bao giờ làm hại Quốc Minh."Nó nói.

"Anh không như em nghĩ đâu."Hạo Thiên nói.

"Chỉ ít anh trong mắt em là người tốt!"Nó nói.

"Thật sao?"Hạo Thiên cau mày hỏi.

"Em không rảnh để tán gẫu với anh!Em đi trước!"Nó nói rồi quay người đi.

Hạo Thiên quay lại nhìn nó mà lắc đầu. Liệu nó đã vui được một chút nào của cú sốc này chưa? Tại sao anh nhìn sâu trong mắt nó vẫn có một nỗi buồn rất lớn vậy?

Nó trở về nhà và giam mình trong phòng.Mối tình đầu đầy đau khổ này của nó liệu trong tương lai nó có thể yêu thêm một ai khác không?Trong khi mối tình này đã để lại cho nó một nỗi đau vô cùng lớn?

"Quốc Minh nếu anh còn sống thì tốt rồi!!"

----Lời tác giả----

Mình dạo này hơi bận rộn không ra chương kịp.Hôm bữa tính viết mà vào nick không được.Mấy bạn viết truyện chung một nick chơi ác đòi mật khẩu hại mình tìm cách lấy lại mật khẩu nên giờ mới viết được.Thông cảm nha!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Cũng đã 3 năm trôi qua kể từ khi sự việc hấn mất.Tuy tâm tình của nó có vẻ trông khá hấn lên nhưng mà vết thương bên trong nó vẫn còn chỉ là nó cố giấu để người khác không lo lắng thôi.Anh hai và chị dâu của nó đã có một cậu nhóc nhìn chung rất đáng yêu,thằng bé lúc nào cũng leo đèo bên nó.Lũ bạn của nó giờ đây đã yên bề gia thất chuyên tâm cho gia đình hơn.Nhìn chung cũng chỉ còn nó và Hạo Thiên.Hạo Thiên dạo này rất bận rộn vì dù sao cũng là tổng tài nhưng anh vẫn luôn dành một khoảng thời gian cho nó,nó biết anh vẫn chờ đợi nó mặc dù anh không nói nhưng nó biết là anh không muốn nó khó xử mới không tỏ tình nó.

Lần sinh nhật thứ 25 của nó,nó cùng gia đình nhỏ của anh mình trở về Việt Nam định cư.Chỉ vừa ra khỏi máy bay là nó đã bị làm phiền.

"Cô nhỏ này,về đến nhà cô dẫn Ken đi ăn nhé?"Nhóc Ken-con trai của Hoàng Minh.

"Ken bớt đòi hỏi thì cô vui lắm rồi!!Sao mới 3 tuổi mà nói lắm thế?Ở Việt Nam trẻ em 3 tuổi nói không nhiều bằng Ken đâu."Nó cau mày nhìn Ken nói.

"Trẻ em sống ở nước ngoài như Ken phát triển nhanh lắm cơ mà năm nay Ken chuẩn bị lên 4 tuổi rồi."Ken nói.

"Ken từ nhỏ sống ở Anh sao Ken nói nhanh tiếng Việt vậy?"Nó hỏi.

"Ken sống ở Anh nhưng gia đình Ken biết nói tiếng Việt.Ông bà dạy cho Ken đấy!"Ken cười nói.

Quả là lời nói ngây thơ của một đứa trẻ ranh.Bé Ken thật khiến nó muốn điên lên.

"Ken còn nói một câu nữa thôi thì cô không dẫn đi chơi đâu nhé!!Ba mẹ thì ra xe đợi còn Ken sao cứ bám theo cô hoài vậy?"Cô nói.

"Là cô bám theo Ken đấy chứ!!"Ken nhún vai nói rồi đi ra chỗ ba mẹ của mình.

Nó đơ người thẳng nhóc nó đang troll nó à??Nhưng thôi dù gì nó cũng phận là cô đành nhường nhịn cháu trai mình vậy!!

--

Vừa về đến nhà nó đã đi ngay lên phòng vì đã thấm mệt sau chuyến bay chưa kể là bị cháu trai quấy phá.

"Cô nhỏ mở cửa cho Ken!!"Ken đập cửa nói.

"Cô bận."Nó nói.

"Cô cho Ken vào Ken hứa sẽ ngoan."Ken vờ khóc nói.

Nó chán nản đi lại mở cửa vì nếu nhóc đó khóc thì coi như trời sập!!Thế nhưng mà...

"Ken gạt cô?"Nó cau mày hỏi.

Ken nhún vai rồi bước vào trong.Nhóc ngồi yên vị trên giường nó đóng cửa lại rồi lại ngồi gần Ken.

"Cô nhỏ cô còn thương chú đó?"Ken hỏi.

"Ken nói chú Hạo Thiên à?"Nó hỏi.

"Không cái chú mà cô yêu bỏ cô đi đấy!"Ken nói.

"Không,cô không yêu chú đó nữa.Chú đó không tốt!"Nó cười nói rồi xoa đầu Ken nói.

"Thế sao còn đặt hình chú đó trên bàn kia?"Ken bấu môi đưa tay chỉ về phía tấm hình hắc.

"Ken còn nhỏ Ken không hiểu được đâu..Giờ Ken ra ngoài chơi với ba mẹ để cô nhỏ nghỉ ngơi nha?Cô nhỏ mệt rồi!"Nó cười gượng nói.

Ken gật đầu rồi đi ra ngoài.Nó nằm xuống giường thờ dài.Ngay cả con nít cũng khiến nó đau lòng!!

Buổi tối đây chán nản cùng với gia đình nhỏ của Hoàng Minh nó nhân lúc Ken tắm thì chạy ra ngoài để đi dạo.Buổi tối ở đây không có gì thay đổi so với những năm trước tất cả vẫn vậy.

"Mọi thứ vẫn vậy...tại sao nó lại không thay đổi?"Nó ngồi xuống ghế thờ dài hồi.

Tin nhắn đến từ điện thoại nó...là một dãy số lạ.

"Hãy chờ đợi vì hạnh phúc sẽ vỡ òa không xa?"Nó miệng lầm nhảm dòng tin nhắn gương mặt tỏ vẻ khó hiểu.Nhắn tin nhầm chẳng?

"Cô ơi có chú kia nhờ con đưa cô bó hoa này."Một bé gái dễ thương cầm một bó hoa màu tím rất đẹp đưa đến cho nó.

"Cảm ơn nhóc nha!!Nhưng mà nhóc có biết người đó ở đâu không?"Nó cầm bó hoa nhìn bé gái hỏi.

"Chú ấy đi rồi!!Chào cô ạ!"Bé gái nói rồi chạy đi.

Nó cau mày nhìn bó hoa tím.Cái người đàn ông mà bé gái đó nói là ai?Sao lại biết nó thích hoa oải hương mà tặng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 107

Nó cũng chỉ biết cười trừ nhìn bó hoa kia.Chắc có lẽ là Hạo Thiên bày trò đây mà!!Trời cũng còn khá sớm để về nhà nhưng mà ở đây thì nó cũng chẳng biết làm gì nên nó đành ghé vào một quán rượu nào đó nhâm nhi vài ly rồi về.

Ngồi yên vị lên ghế rồi đặt bó hoa lên bàn.Nó nhìn người đàn ông kia chắc là nhân viên cười nhẹ.

"Cho tôi một ly rượu...rượu nào cũng được."Nó nói.

Người nhân viên nhìn cô cười rồi rót rượu cho cô.

"Hầu như những người đến quán của tôi đều là những kẻ thất tình hoặc đau buồn vì tình.Cô là một trong những người đó?"Người đó hỏi.

"Viên sài phòng chỉ có thể tiêu diệt được 99% vi khuẩn và còn 1% vi khuẩn không thể diệt được và chuyện mà anh đang nói cũng vậy.Hầu như chứ không phải hầu hết.Tôi có thể nằm trong trường hợp ngoại lệ."Nó nhấp một ngụm rượu nói.

"Chỉ là có thể chứ không phải là chắc chắn."Người đó cười nói.

"Anh nói chuyện rất vui nhì?"Nó cười hỏi.

"Quán của tôi mở ra nhằm tâm sự cho những người hay thích buồn bã.Nhìn sâu trong ánh mắt cô tôi thừa biết cô đang phải chịu một nỗi đau rất lớn."Người đó nói.

Nó chỉ biết nhún vai rồi uống cạn ly rượu cay nồng kia.

"Anh không nên xem vào chuyện của người khác như vậy.Rót?"Nó nói rồi đưa ly rượu ra nói.

"Vì tôi đồng cảm với họ.Tôi cũng từng trải qua nỗi đau như họ."Người đó rót rượu cho nó nói.

"Vậy anh từng thất tình?"Nó nhìn người đó cười rồi húp một ngụm rượu.

"Không,cô ấy mất cách đây khoảng 5 năm rồi!"Người đó nói.

"Tôi và anh là hai kẻ đồng cảnh ngộ rồi!!Anh ấy mấy cũng gần 3 năm rồi..Anh ấy mất trước mặt tôi.Tiếng tí kéo dài khiến tim tôi đau nhói.Cái khoảng khắc đó đầu óc tôi trống rỗng khung cảnh xung quanh cứ như một màn đêm u tối vậy.Cũng đều do tôi mà ra cả!!"Nó cười gượng nhắc lại nỗi đau.Cái khoảng khắc lúc này...con đau lại một lần nữa sống dậy...Rất đau!!

"Thời điểm cô ấy mất là vào ngày cưới của chúng tôi.Cô ấy mắc phải bệnh ung thư máu giai đoạn cuối...Tôi vì phải lao đầu vào công việc mà không hề lo lắng về cô ấy,thấy cô ấy ngày càng xanh xao tôi cũng chỉ nghĩ rằng là cô ấy bệnh rồi vài ngày sẽ khỏi nhưng mà....cái ngày cô ấy báo tin cô ấy đã mang thai tôi vui biết chừng nào lúc đó tôi đã nghĩ đã đến lúc quan tâm cho cô ấy vào đứa con chưa chào đời của mình rồi!!Nhưng mà...niềm vui chưa được bao lâu.Tôi thấy mũi cô ấy chảy máu rồi sau đó ngất trong lòng tôi.Đến bệnh viện thì được tin cô ấy mắc phải bệnh ung thư vào thời kì cuối và thời gian sống của cô ấy không còn nhiều nữa.Tôi cứ như không tin vào những gì mình đã nghe thấy.Lúc đó tôi hối hận...tại sao lúc trước thấy cô ấy xanh xao tôi lại không đưa cô ấy đi khám?Tại sao tôi không dành thời gian cho cô ấy nhiều hơn?Đề giờ tôi thật sự mất cả cô ấy và đứa con thơ chưa chào đời!!Cái ngày mà tôi cùng cô ấy tổ chức hôn lễ,cô ấy lại không đủ sức khỏe để cùng tôi đi vào lễ đường.Cô ấy ngồi trên xe lăn thở bằng bình khí ô xi và tôi đẩy cô ấy vào lễ đường.Cái khúc tôi đem nhẫn cưới cho cô ấy,cô ấy nhìn tôi cười một cách đầy âm áp.Đến lúc cô ấy đeo nhẫn cưới cho tôi,tay cô ấy run lẩy bẩy nên tôi đã giúp cô ấy đeo nhưng chỉ vừa kịp nhẫn vào tay cô ấy lại nhìn tôi cười rồi sau đó tay cô ấy rơi xuống mắt cô ấy nhắm lại...Lúc đó mặc dù lòng tôi đau thất nhưng chỉ ít tôi vẫn khiến cô ấy hạnh phúc tới phút cuối đời."Người đó cười gượng khi nhắc lại câu chuyện đầy đau lòng của mình.Lòng anh lại quặn thắt cho tới thời điểm hiện tại người vợ đó vẫn còn để lại vết thương lòng sâu sắc.

"Tôi còn nghĩ trên thế giới này chỉ có mỗi mình tôi là kẻ đau khổ nhất nhưng lại không hề biết người xung quanh có người còn chịu nỗi đau còn hơn tôi...Hôm nay tôi và anh cùng nhau uống và tâm sự?"Nó nhướn mày hỏi.

"Trong lúc tôi kể về mối tình của mình chả phải cô cũng đã uống kha khá rượu rồi sao?Nếu còn uống nữa thì cô sẽ say đấy."Người đó cười nói.

"Tôi và anh là hai người đồng cảnh ngộ...Hay là ta đến với nhau luôn đi."Nó cười nói.

"Cô thật vui tính.Nào vậy tôi và cô tâm sự thâu đêm,đêm nay tôi khao."Người đó cười nói.

Nó cười rồi cùng người đó uống và cùng tâm sự.Nó thật sự không ngờ người đàn ông này lại chịu phải đau khổ hơn nó,thật khiến nó nghĩ lại nỗi đau mà nó từng chịu đựng.Liệu nỗi đau của nó có bằng người đàn ông đó không?Người đàn ông này nó quả thật rất khâm phục.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Nó cùng người đàn ông đó uống rượu không biết đến thời gian và rồi nó cũng gục xuống bàn.Từ lượng của nó thật không đáng để so sánh với người đàn ông kia,anh ta uống rất giỏi và nó không hề thấy anh ta say cả.

Sáng ngày hôm sau nó lơ mơ mở mắt,ngồi dậy nhìn xung quanh,đã sáng rồi à?Cơ mà...cái áo khoai trên người nó là của ai vậy?Xoa đầu vài cái nó lơ dềnh nhìn thấy một tờ giấy nhỏ trên bàn.Nó cầm lên nhìn liền không khỏi cau mày."Đề rồi xem tôi xử em như thế nào?" nội dung trong tờ giấy khiến nó không khỏi nảy sinh mâu thuẫn.Bộ lúc nó say đã làm gì người đàn ông đó hay sao mà đề giờ anh ta lại giận dữ thế kia?Nhưng mà cái mùi hương còn vương trên cái áo khoác rất quen thuộc.

Chuông điện thoại vang lên,nó cầm lên xem là số lạ!

"Alô?"Nó nhắc mấy hỏi.

Đầu dây bên kia không trả lời khiến nó có phần hơi không được vui.

"Cho hỏi ai vậy?"Nó cau mày hỏi nhưng đáp lại câu hỏi của nó là một sự im lặng khiến nó lòng bức tức cúp máy và đi về nhà.

Vừa vào tới nhà nó đã gặp ngay nhóc Ken đang đứng trước mặt mình.Khuôn mặt của nhóc bí si nhìn thật là dễ thương nhưng đối với nó gương mặt đó thật đúng là ác mộng.

"Sao lại đứng đó?"Nó cời giày ra nhìn Ken hỏi.

"Ba mẹ phạt Ken chứ Ken không có chờ cô về đâu."Ken bĩu môi nói.

"À..thì ra là vậy.Ken đứng ở đó cho ngoan đi,cô đi lên phòng đây!"Nó nói rồi đi lên lầu.

Ken nhìn nó với gương mặt tức giận,Ken đứng ở đây dù gì cũng mong cô nhỏ của mình nói ba mẹ Ken một tiếng để ba mẹ không phạt Ken nữa mà!!

Nó về phòng thay đồ nằm xuống giường.Nó đang nhớ đến cái mùi hương trên cái áo khoác đó.Người đàn ông kia sao lại có mùi hương giống với hân

đến như vậy?

Chuông điện thoại rung lên,nó đưa lên nhìn vẫn là số di động đó.

"Alô?Cho hỏi ai ở đầu dây bên kia vậy?"Nó hỏi.

Bên đó vẫn không trả lời khiến nó không mấy hứng thú liền vội cúp máy.

Lại một lần nữa điện thoại nó rung lên.

"Là ai vậy?"Nói bất mấy lớn tiếng hỏi.

"Số di động của anh bị em ném vào thùng rác rồi à?"Hạo Thiên ở đầu dây bên kia hỏi.

Nó liền vội đưa điện thoại ra mà nhìn thì ra là Hạo Thiên gọi.

"À,anh gọi có chuyện gì không?"Nó hỏi.

"Công việc của anh sắp xong rồi.Ngày mai có thể bay đến gặp em rồi."Hạo Thiên cười nói.

"Anh bận nhiều việc chưa gì ngày một ngày hai đã xong...đừng nói với em là anh làm việc không ngừng nghỉ nha?"Nó hỏi.

"Dù sao thì đó là nguyên lí làm việc của anh mà...Lần này về gặp em,anh đã thật sự quyết định việc này."Hạo Thiên nói.

"Việc gì?"Nó hỏi.

"Đợi anh về gặp em rồi hãy nói.À nhớ là báo với nhóc Ken lần này anh về sẽ có một món quà to dành cho nó."Hạo Thiên nói.

"Không cần dành thời gian chọn quà cho nó đâu.Anh nên dành thời gian nghỉ ngơi."Nó nói.

"Anh không mệt...Thôi,giờ anh có một cuộc họp quan trọng.À...em nhớ là không được lười nấu ăn và phải ăn uống cho nhiều vào,không được đi đêm và càng không được uống rượu.Nhớ là phải thật tươi để khi anh về gặp đấy,anh không muốn nhìn thấy bộ dạng bất cần đời của em đâu.Bye em!"Hạo Thiên nói rồi cúp máy.

Nó ngồi đây thờ dài,Hạo Thiên lúc nào cũng luôn dành thời gian cho nó dù anh trong thời gian làm việc.Một người luôn quan tâm nó bất kể giờ giấc này khiến nó cảm thấy rung động.

"Hôm nay coi bộ sẽ là một đêm khó ngủ rồi đây!!"Nó thờ dài nói.

---Lời tác giả---

Bị bí ý tưởng rồi nên tạm dừng ở đây vậy!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Vài ngày nhạt nhẽo lại trôi qua.Số di động lạ đó vẫn luôn gọi cho nó mà không hề thấy phản hồi luôn muốn chặn và không thèm nhắc máy nhưng mà trong lòng nó có một cái cảm giác gì đó rất lạ nên cũng dần tập thích nghi với việc ngày nào cũng phải nghe một cuộc gọi đặc biệt đó.

Hôm nay là ngày Hạo Thiên về nên nó đã đến sân bay từ sớm để đón anh cùng với...nhỏ Ken.Hình ảnh Hạo Thiên đẩy xe hành lí bước ra nó vui mừng chạy lại.

"Lâu rồi chưa gặp lại anh nhỉ?"Nó cười ôm hờ Hạo Thiên nói.

"Ừm...hình như cũng gần 1 năm rồi!!"Anh nói.

"Chú Hạo Thiên này...chùng nào chú mới lấy cô nhỏ của cháu vậy?"Ken đi lại chỗ Hạo Thiên cầm vạt áo anh hỏi.

Hạo Thiên cười gượng nhìn nhóc Ken còn nó thì chỉ biết cười trừ và hơi ngượng ngùng.

"À..òm...Ken này!Nhóc còn nhỏ thì không nên hỏi về chuyện của người lớn nếu nhóc không muốn nhận quà và được chú dẫn đi ăn."Hạo Thiên cuối đầu

nhìn Ken nói.

"Chú mà không nhanh tay cưới cô nhỏ của Ken thì chú không còn cơ hội đâu!! Vì ngày nào cũng có người nào đó gọi cho cô nhỏ để tán cô nhỏ đấy!!" Ken nói.

Hạo Thiên cứng đờ nụ cười nhìn nó, nó nhìn anh vội lắc đầu vì sợ anh hiểu lầm.

"À..Anh đừng hiểu lầm...người ta chỉ gọi tới và không hề hồi âm lại." Nó nói.

"Tại sao em lại nghe trong khi đã biết người ta không nói gì cả?" Hạo Thiên hỏi.

"Em cũng chỉ muốn làm người ta tốn tiền điện thoại thôi!" Nó nói.

"Anh cũng chỉ đùa em thôi!! Không có ý gì khác đâu!!" Hạo Thiên cười nói.

Nó cười rồi cùng anh và Ken đi chơi đâu đó và cuối cùng là đưa anh đến khách sạn đặt phòng ở. Xong tất cả nó cùng Ken về nhà.

---Tối---

Nó lại đến khách sạn và cùng Hạo Thiên đi dạo. Bước vào quán nước, cả hai lại ngại ngùng vì không biết nói gì.

"Ái Nhi này...Suốt một năm qua em có về hơi gầy!!" Hạo Thiên cuối cùng cũng đã chịu mở miệng.

"Anh cũng biết con gái cũng cần phải giữ dáng mà." Nó nói.

"Thật ra thì suốt một năm qua...không vì chuyện của công ty mà cũng có một vài lý do nên anh mới không thể nào bay sang đây thăm em được." Hạo Thiên nói.

"Em biết là công ty anh thật sự có rất nhiều việc nên em không có trách gì anh đâu!" Nó cười nói.

"Chỉ là anh đang trốn tránh em thôi!! Công việc của anh tuy bận rộn nhưng mà anh vẫn dư sức sắp xếp thời gian để về thăm em nhưng mà....suốt quãng thời gian đó anh chỉ là đang suy nghĩ một chuyện này không biết là có nên nói với em hay không.." Hạo Thiên thờ dãi nói.

"Anh nói đi." Nó cười.

"Hôm nay thì chưa phải là lúc...Ngày mai là ngày tròn mười hai năm anh và em quen nhau, anh muốn nói vào ngày mai." Anh nói.

"Thời gian trôi qua nhanh nhỉ? Mới đó mà em cũng đã được 25 tuổi." Nó thờ dãi nói.

"Không nhanh đâu...chỉ là do ta không quan tâm đến thời gian nên mới có cảm giác như vậy. Anh mệt rồi nên ta về thôi!" Hạo Thiên nói.

Nó chỉ biết "à ừ" rồi đi về. Dù gì nó cũng không có chuyện gì đó muốn nói với Hạo Thiên cả.

-----Tối Hôm Sau-----

Tối ngày hôm qua cũng như sáng ngày hôm nay, nó không hề nhận được cuộc gọi từ số lạ kia nữa nên lòng nó cũng có chút cảm giác hụt hẫng.

Đi đến quán cà phê mà ngày hôm qua nó hẹn với Hạo Thiên. Vì trời có mưa nên nó đành tới trễ. Cứ nghĩ nó là người tới trễ nhưng mà nó lại là kẻ đến sớm.. Trong quán cũng chẳng có một ai ngồi có thể là do vì trời đang mưa nên không có ai tới uống nước chẳng? Tới bàn và ngồi xuống, nó bắt đầu chờ Hạo Thiên.

Chờ hơn 30 phút ngoài trời thì mưa mà trong quán thì còn mở nhạc nhẹ khiến lòng nó buồn ngủ không ngừng nên nó đành gục xuống bàn và ngủ.

Cho tới 30 phút sau Hạo Thiên tới, anh đi lại chỗ nó ngồi. Nó lơ đãng mở mắt cảm nhận như có gì đó ở trên vai.

"Áo của ai vậy?" Nó hỏi.

"À..Áo của anh đấy!! Thấy em ngủ ngon và lại sợ em lạnh nên mới choàng áo khoác lên. Xin lỗi em khi anh tới trễ!" Hạo Thiên cười gượng nói.

"À...không có gì!! Anh có chuyện gì muốn nói thì nói đi!!" Nó dụi dụi mắt rồi nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Ừm...Anh và em quen nhau được 12 năm rồi nhỉ? Thời gian trôi nhanh quá...thật sự thì...anh cũng chỉ muốn hỏi em là...làm em gái của anh lâu như vậy...em cảm thấy ra sao?" Hạo Thiên hỏi.

Nó nhìn anh đôi chút e ngại.

"Bên anh em cảm thấy rất vui!" Nó nói.

"Đã ba năm kể từ khi Quốc Minh mất...em không có ý định đến với anh à?"Anh hỏi.

"Em với Quốc Minh....ừm..em cần thời gian..."Nó cười gượng nói nhưng lại bị Hạo Thiên chặn lời.

"Ba năm không phải là con số nhỏ...Anh có thể chờ em nhưng lúc này anh thật sự không thể chờ được nữa...Chỉ cần em chấp nhận làm người yêu anh thì chuyện kết hôn bao lâu anh cũng chờ!!"Hạo Thiên đứng dậy nói.

"Cho em thời gian suy nghĩ!!"Nó nói.

Hạo Thiên đi lại chỗ nó,cầm tay nó.Anh quỳ xuống sàn lạnh khiến nó đầy bất ngờ...Tại sao anh lại quỳ gối trước mặt nó?

"Anh làm gì vậy??"Nó hỏi.

"Ái Nhi...anh thật sự rất cần câu trả lời của em ngay lúc này!!Anh sợ sau này anh thật sự không thể nào có được cơ hội này!!"Hạo Thiên giọng hơi run nói.

"Hạo Thiên à...Thật sự là tình cảm giữa em với anh...em chỉ xem nó như là tình anh em thôi...nhưng vì Quốc Minh mất nên em cũng không muốn quen thêm một ai khác và cũng không có muốn phụ lại tình cảm của anh!!Chính vì vậy nên anh cần phải cho em thời gian suy nghĩ...Bây giờ thì xin lỗi anh,em về!"Nó nói rồi vỗ nhẹ lên tay Hạo Thiên và bước ra khỏi quán.

Hạo Thiên nhếch môi cười nhạt,anh biết là nó sẽ nói như vậy nhưng mà anh thật không ngờ nó chỉ xem anh là anh trai...Chẳng lẽ chừng đó thời gian mà nó cũng chỉ xem anh là anh trai thôi sao?Không hề cao hơn một tí nào sao?Có lẽ anh đã quá ngộ nhận về những chuyện này rồi!!

---Lời Tác Giả---

Xin lỗi vì lâu ngày không đăng truyện....Do tác giả không có thời gian rảnh và cũng đang bí ý tưởng nên tới giờ mới đăng...Xin hứa sẽ cố gắng viết truyện vì dù sao truyện cũng gần hết rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Trở về nhà với gương mặt buồn bã... nó quả thật là chưa đủ tự tin để đến bên Hạo Thiên!!Con người nó thật sự quá nực cười...

---Sáng---

Một buổi tối nó không thể nào ngủ được nên vừa mới sáng nó đã vội thay đồ ra ngoài đi dạo.Đứng cây cầu hóng gió,nó giang hai tay hưởng trọn cơn gió lạnh không hiểu sao nơi đây tìm lại có cái gì đó ấm áp đến lạ thường.Tâm trạng đột nhiên ổn hơn rất nhiều.Điện thoại reo vẫn là dãy số lạ quen thuộc đó.

"Alô?Cũng đã một tuần bạn quấy phá tôi rồi!!Ta gặp nhau được không?"Nó vui vẻ bắt máy cười hỏi.

"Tút..Tút.." người đó cúp máy khiến nó hơi cau mày.Từ trước tới nay đều là nó cúp máy trước nhưng bây giờ sao người đó lại..Tin nhắn đến nó mở ra với dòng nội dung "Có duyên chắc sẽ gặp...Hôm nay nên đi đâu đó để gọi lại kỉ niệm đi!!".

Nó cau mày,"gọi lại kỉ niệm" ư?Hôm nay là ngày gì chẳng?À phải rồi...là ngày nó mất hấn.Năm nào nó cũng nhớ nhưng có sao năm này nó lại quên?Không lẽ nó quên hấn rồi sao?

"Có thật là mình quên anh ấy rồi không??"Nó đưa tay lên ngực thờ dài nói.

Về nhà đã thấy nhà trống không,có lẽ gia đình nhỏ kia đi đâu đó chơi rồi!!Lên phòng thay đồ rồi nó quyết định đi đến một nơi.

Đứng trước nơi đó-nơi mà nhiều năm trước hấn tỏ tình nó trông thật sến súa.Mùi hoa oải hương lại phàn phất xung quanh nơi cánh mũi,một màu tím san bằng một khoảng đất,ở giữa màu tím kia là một cây hoa anh đào đang nở hoa....Lạ thật vẫn chưa mùa nở hoa tại sao cây anh đào lại nở?Nó đi qua vùng hoa màu tím đứng trước cây anh đào ngắm nhìn cánh hoa rơi.

"Reng..Reng.." chuông điện thoại vang lên,là dãy số lạ đó.

"Alô?"Nó bắt máy.

"Thời cơ đã đến!"Âm thanh trầm vang lên khiến nó không khỏi cau mày.

"Là sao?Cơ mà tôi và bạn đã từng gặp nhau?"Nó hỏi.

"Đã từng..."Người đó bảo.

"Tôi muốn gặp bạn."Nó nói.

"Hãy chờ tôi trước hoàng hôn nơi mà em đang đứng."Người đó nói.

"Anh biết nơi này?"Nó cau mày hỏi.

"Em không cần biết...Miễn là đến đúng như lời hẹn."Người đó nói.

Nó chưa kịp nói gì thêm thì bên kia đã cúp máy.Người đó là ai vậy?Sao lại biết được nơi này?Nhìn ra phía xa nó nhìn thấy được một chiếc xe đang bắt đầu chuyển động.Tin nhắn đến nó vội mở ra.

"Ta gặp nhau lần đầu tại quán rượu đó?"Nó đọc dòng tin nhắn rồi nhếch môi thì ra là chủ quán rượu...

Nó lái xe trở về nhà,quả thật là mệt mỏi.Nhưng mà cái nên vừa lãng mạn và vừa sến súa đó nó thật không nỡ về!

Vừa bước vào nhà nó đã khó thở khi ba mẹ nó đã ngồi trước mặt nó.Hai người đó về đây chỉ có nước là hỏi thúc nó đi lấy chồng!!

"Hai người mới về?"Nó hỏi.

"Giờ mẹ có mối này...Con không cần phải bàn cãi nữa.Đã lớn lắm rồi!Không muốn ế thì phải đi."Mẹ nó nói.

"Ế đang là xu thế!""Nó nhún vai nói rồi đi lên lầu.

"Con mà bỏ qua mối này,mẹ thề là con sẽ ân hận suốt đời!""Mẹ nó nói.

"Con chưa muốn lấy chồng!""Nó nói.

"Ba nghe nói Hạo Thiên tỏ tình với con?Con đã đồng ý chưa?"Ba nó nhìn nó hỏi.

"Việc này sao ba lại biết?"Nó cau mày hỏi.

"Việc đó không quan trọng...quan trọng là con đã đồng ý lấy cậu ta chưa?"Ba nó hỏi.

"Thà lấy Hạo Thiên còn hơn phải lấy kẻ con không biết."Nó nói rồi đi lên phòng.

Ba mẹ nó nhìn nó đi lên phòng rồi quay lại nhìn nhau.

"Có thật là nó không biết không?"Mẹ nó hỏi.

"Thôi thì lát nữa có gì viết địa chỉ nơi gặp cho nó còn nó muốn đi hay k thì tùy!""Ba nó nói.

Nó trở lại phòng và khóa trái cửa lại.Thật mệt mỏi!!

Đã đúng giờ hẹn với người lạ mặt nói đúng hơn là theo cách nghĩ của nó người đó chính là chủ quán rượu đó.Xuống nhà bếp toan mở cửa tủ lạnh ra thì lại thấy tờ giấy ghi chú,trên giấy ghi rõ địa chỉ nơi gặp người mẹ nó mai mốt nhưng mà thật kì lạ.

"Địa chỉ mai mốt??"Nó chỉ vừa kịp đọc tới đó rồi nó liền quăng tờ giấy đó sang một bên rồi uống nước.

Lái xe đi dạo phố để giết thời gian thế mà lại cũng xế chiều.Trời dần tối nó đi lại nơi có màu tím kia.Vừa đến nơi đó trời cũng đã sẫm tối và nơi đó có ánh đèn nhìn rất đẹp.Tuy không hiểu tại sao ai lại mở đèn nhưng dù sao nó cũng chả quan tâm...miễn đẹp là được!!

Ngồi dưới gốc cây anh đào nó ngắm nhìn trời sao.

"Quốc Minh...nếu anh còn sống thì tôi với anh chắc đã đám cưới rồi nhỉ?"Nó đưa tay lên trời thờ dài nói.

Chuông điện thoại vang lên lại là dãy số lạ.

"Alô?"Nó hỏi.

"Tôi chờ chỗ cũ có sao lại không ra?"Người đó hỏi.

"Tôi không hề quen biết anh tôi đến làm gì?Không phải anh bảo hẹn ở đây à?"Nó hỏi.

"Mẹ em đã đưa ra địa chỉ rồi tại sao lại không đến?"Người kia nói.

"Anh là người mà mẹ tôi giới thiệu?"Nó cau mày hỏi.

"Mẹ em bảo em thà lấy Hạo Thiên còn hơn là gả cho tôi..có đúng không?"Người đó hỏi.

"Tôi thà gả cho anh ấy còn hơn là lấy kẻ không quen như anh!"Nó nói.

"Em quên tôi thật rồi!!Tôi còn tưởng sau khoảng thời gian lâu như vậy em vẫn còn nhận ra giọng nói của tôi nhưng mà...tôi làm rồi!!Ngay đến giọng nói,hơi thở hay từng nhất cử nhất động của tôi em cũng không thể nào nhớ được!!Em làm tôi thất vọng quá...!!"Người đó nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

Nó khựng người lại.Câu nói đó có hàm ý gì?Sóng mũi hơi cay.Người đó nói mới để ý...giọng nói đó...là giọng nói đó...

"Là anh phải không...?"Giọng nó run lên hỏi.

"Tút...Tút.." đầu dây tắt máy khiến nó đầy hụt hẫng.Nhưng mà cái giọng nói quen thuộc đấy tại sao hôm đó nó lại không cảm thấy quen thuộc?Không lẽ 3 năm qua nó dần quên đi tiếng nói của hắn rồi sao?

"Quay lưng lại!"Lời nói cất lên khiến nó giật mình quay người lại.

Đập vào ánh mắt nó là gương mặt đó,thân hình đó...Khóe mắt ướt nhẹp.Là hắn!!Trên tay nó cầm hồ điện thoại rồi lại buông lỏng khiến chiếc điện thoại rơi xuống không thương tiếc.

"Sao vậy?Lâu quá không gặp em quên tôi rồi à?"Hắn nhìn nó nhếch môi hỏi.

Nó vẫn đứng đó nhìn hắn mà không hề nói gì.Hắn cau mày nhìn nó rồi bắt đầu tiến lại phía nó.

"Đừng lại đây!"Nó lùi về phía sau vài bước nói.

Hắn khựng lại,nó làm sao vậy?

"Em sao vậy?"Hắn hỏi.

"Sao bây giờ lại đứng trước mặt tôi?"Nó hỏi.

"Em hỏi sao kì vậy?Vì em nên tôi mới đứng trước đây."Hắn nói.

"Anh còn sống mà tại sao bấy lâu nay anh không tìm tôi?Không gọi cho tôi dù chỉ một cuộc?"Nó quát.

"Lúc đó tôi còn chưa biết tôi đã sống hay chết thì làm sao mà dám liên lạc với em?Em đừng có mà bướng bỉnh nữa được không?"Hắn cầm chặt bả vai nó lớn tiếng.

"Anh có biết là thời gian qua...tìm tôi đau thế nào không?Có biết là mỗi đêm tôi ngủ là cái ký ức kinh khủng luôn ám ảnh tôi suốt 3 năm qua không?"Nó gạt tay hắn ra nói nước mắt nó chảy dài.

Hắn nhìn nó đầy đau lòng,dù gì hắn cũng có cố ý đầu đuôi là kế hoạch cả mà.

"Anh có biết là ở đây nó khó chịu lắm không?Tại sao lại không cho nó có thời gian chữa lành mà ngày càng khiến nó tổn thương vậy?"Nó ngồi bệch xuống đất,vừa nói vừa vỗ ngực.

"Cho tôi xin lỗi...bây giờ tôi về bên em rồi!!Tôi thề là không bỏ rơi em nữa đâu!!Tin tôi đi...tôi không để em rời khỏi vòng tay tôi một giây phút nào nữa vì cho em rời khỏi tôi 3 năm...tôi cảm thấy sợ lắm rồi!!"Hắn ngồi xuống ôm nó nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Nó đẩy hấn ra lau nước mắt rồi đứng dậy phui bụi bám trên người.

"Tôi về em không vui à?" Hấn ngồi dậy nhìn nó hỏi.

"Tôi đau đớn đến thế nào anh biết không? Đêm nào tôi cũng đều mơ thấy cái cảnh anh chết trước mặt tôi....Không ngày nào tôi cũng cảm thấy dần vật trước cái chết của anh. Và giờ tôi nhận lại được gì?" Nó nhìn hấn hỏi.

"Tôi..." Hấn nói nhưng liền im lặng lại rồi hấn lại ôm chầm lấy nó.

"Nếu biết anh còn sống thì bao nhiêu tôi cũng chờ đợi được nhưng mà....thanh xuân của tôi...nó không thể đợi chờ được nữa! Cái tuổi 28,29 này của tôi thật sự chờ không nổi!" Nó ôm hấn rồi nói.

Hấn cười rồi rời khỏi nó. Hấn đưa tay vào túi rồi lấy một chiếc hộp nhỏ ra nhìn nó cười.

"Thật ra tôi đã chờ cái khoảng khắc này lâu lắm rồi. Tôi đã chờ từ 6,7 năm về trước rồi!" Hấn nói.

"Anh nói vậy là sao?" Nó cau mày hỏi.

"Chiếc nhẫn này tôi đã tự tay thiết kế từ 8 năm trước. Cái lúc mà tôi đã thật sự ghi nhận em là người trong lòng tôi. Nhưng chỉ tiếc là thời điểm tôi muốn nói lời cầu hôn thật khó. Từ đó về sau tôi và em luôn gặp phải nhiều sóng gió nên tôi luôn không thể nói được...Bây giờ thì sóng yên biển lặng rồi nhỉ? Ài Nhi à, em có thể nào cho tôi chuộc lỗi với em trong những thời gian qua hay không? Có thể nào cùng tôi ngủ chung giường, ở chung một nhà, cùng ăn chung một bữa cơm và cùng nhau lo chăm lũ trẻ con của chúng ta.... Và điều đặc biệt là vị trí chồng tương lai của em có thể giao lại cho tôi không?" Hấn cầm chiếc nhẫn giờ ra nói rồi nhìn lên mặt nó nói.

"Là do tôi đã lớn tuổi quá rồi giờ có muốn cưới thì cũng có ai chịu làm chồng của tôi cả...Nên tôi cho anh nhận việc làm chồng của tôi với lương tháng miễn phí 100%....Còn ngay đó làm gì đeo vào cho em đi! Chồng tương lai!" Nó cười nói rồi giờ tay của mình ra.

Hấn cười rồi đeo nhẫn vào tay nó rồi sau đó ôm nó. Thật cảm ơn trời khi cuối cùng mối tình giữa hấn và nó lại kết thúc có hậu!

-----Lời tác giả-----

Cái kết có đôi chút lãng xẹt nhưng các bạn à...Có chương đặc biệt và chương ngoại truyện nên mong các bạn vẫn luôn theo dõi và ủng hộ tác giả nha!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Chương này tôi xin dành tặng cho các nhân vật phụ-những người mà góp phần làm tăng sức hấp dẫn cho bộ truyện của tôi.

Trong truyện, ngoài nhân vật chính ra thì có nhân vật nào bạn yêu thích và ghét không? Có phải là Hạo Thiên và Linh Nhi không?

Ta cùng tìm hiểu rõ con người của bọn họ!

-----Về Linh Nhi---

Trong truyện có lẽ cô gái tên Linh Nhi kia đã làm cho các bạn thật sự rất ghét phải không? Cô ấy có lẽ là kẻ đáng ghét và độc ác nhất truyện nhưng mà lại ít người biết rằng thật ra cô ấy lại rất đáng thương...

Từ nhỏ Linh Nhi đã bị gia đình làm hôn ước với gia đình Quốc Minh hấn, điều đó làm cô rất không thích nhưng mà lâu dần khi tiếp xúc với hấn cô này sinh tình cảm. Người con gái luôn là người dễ nảy sinh tình cảm và cô cũng vậy cô, hấn càng lạnh lùng thì cô càng có cảm giác thích hấn hơn. Nếu bạn là con gái chắc chắn bạn sẽ hiểu một khi tình yêu của mình từ chối mình, coi mình là kẻ thù thân thì chắc là các bạn sẽ tức điên rồi nhỉ? Linh Nhi cũng vậy, cô cũng đã biết là hấn và nó quen nhau đương nhiên là cô cũng rất tức giận nhưng mà cô không thể nào phá họ được vì cô biết rằng rồi hấn cũng sẽ là của cô vì cô và hấn đã có hôn ước. Sau khi nghe tin hấn và nó đã không còn là gì của nhau thì cô rất vui, khi hấn bay đến Anh để chuẩn bị lễ đính hôn với cô thì lúc đó cô thật sự rất hạnh phúc. Cô và hấn cùng nhau đi chơi, cùng nhau nấu ăn,...khiến cô thật sự rất vui. Nhưng mà sóng gió lại đến, nó lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hấn khiến mối quan hệ giữa cô và hấn rạn nứt, hấn không còn quan tâm cô nữa, hấn đem cô ra chộc tức nó. Thế là một chút ghen tị

giữa tình cảm của hắn và nó sinh ra,cô bắt đầu lập ra kế hoạch để cho hắn hiểu lầm nó và từ đó cô trở thành kẻ ác.

Trước ngày đính hôn của cô,hắn đã hủy hôn và nói rằng hắn chỉ xem cô là em gái.Hắn khiến cô mất mặt trước nhiều người,khiến tim cô đau đớn,khiến tình yêu của cô dần biến thành hận thù.Cô bắt đầu lập ra nhiều kế hoạch để phá hủy tình cảm của bọn họ và cô từng rất nhiều lần muốn hợp tác với Hạo Thiên và cô thừa biết là anh sẽ không hề giúp cô mà còn giúp ngược lại bọn họ nhưng đó là cách mà cô tỏ ra chút lòng nhân đạo còn sót lại trong bản thân mình.

Những kế hoạch đó của cô đều không hề thành công cho tới khi hắn đứng trước mặt cô nói rằng cô là cô không xứng đáng nhận được cái tình cảm anh em mà hắn dành cho cô và nói rằng cô là một kẻ độc ác.Tim cô đau chết!Và khi đó cô đã lên kế hoạch "thù tiêu" nó và đương nhiên cô vẫn báo cho Hạo Thiên biết nhưng mà điều cô không thể ngờ hơn là người cứu nó không phải là Hạo Thiên mà là...Quốc Minh hắn.Lúc đó tâm trạng cô thật hỗn loạn,cô đã gọi điện thoại cho lũ sát thủ đó bảo bọn họ không được hại nó và hắn nhưng mà bọn họ không nghe cô.Nghe tin con tàu của hắn và nó phát nổ và không hề thấy xác của 2 người họ cô dường như suy sụp hoàn toàn và khi đó...cô thật sự rất hối hận.

Và sau khi nghe tin hai người họ đang cấp cứu ở bệnh viện và hắn đang bị thương nặng.Cô đứng ở phía xa nhìn vào trong lòng đầy lo lắng và khi nghe tin tim hắn ngừng đập cô như kẻ mất hồn.Trở về nhà cô luôn tự dằn vặt với cái chết của hắn.Cô không tin rằng kế hoạch giết nó lại biến thành kế hoạch hãm hại người cô yêu.Tâm trí rối bời cô dần trở thành một kẻ lúc điên loạn lúc tự kỉ.

Cô được đưa vào bệnh viện điều trị.Vì gia đình giàu có và không muốn chuyện cô mắc bệnh thần kinh ra bên ngoài nên học đã cho lan tin cô bệnh ra bên ngoài.Và điều đặc biệt John chính là người điều trị cho cô và anh cũng đã nắm được mấy phần của câu chuyện khiến cô thành như vậy.Mỗi ngày anh đều tâm sự với cô và cô luôn bảo rằng cái chết đó của hắn là cô gây ra và điều đó khiến cô thật sự không thể sống nổi.Tiếp xúc với cô lâu ngày John nhận ra rằng bản thân của cô không phải là kẻ xấu xa mà là cô vì yêu mà hóa hận,John nảy sinh tình cảm với cô qua cái sự đáng thương kia.John báo tin rằng hắn chưa chết để khiến tâm trạng cô ổn hơn và đứng như anh dự đoán tâm trạng cô đã nhẹ nhõm.Cái sự ám ảnh về những chuyện của cô làm,cái sự dằn vặt và điên loạn kia ngày dần biến mất.Cô dường như trở lại là chính mình và điều đáng vui là cô đã chấp nhận lời tỏ tình của John-người khiến cô thật sự hiểu ra bản thân cô có thể quay đầu lại và bắt đầu một cuộc sống mới,một tình yêu mới.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Có phải các bạn đọc truyện có lẽ các bạn cũng khác có cảm tình với cậu bạn Hạo Thiên phải không?Sau đây sẽ là một số chi tiết về con người thật của cậu ta.

Hạo Thiên năm 13 tuổi từng bị truy sát bởi một đám người bịt mặt và được nó giúp trốn mấy tên đó.Kể từ ngày đó anh và nó có nảy sinh ra một mối quan hệ mới đó là anh em.Và Hạo Thiên đã nảy sinh tình cảm với nó.Anh thích nó vì tính cách hoạt bát và vui vẻ nhưng vì không muốn mất đi mối quan hệ này nên anh không dám nói lời.Năm anh 15 tuổi anh đã trở về Trung để học tập.

Sau nhiều năm không gặp,anh và nó gặp lại nhau khi cả hai đã trưởng thành ở độ tuổi 18,19.Nghe tin nó có người yêu,anh thật sự rất phẫn nộ và muốn giết tên nó ngay lập tức.

Ông trời đã giúp anh,tình cảm giữa nó và hắn rạn nứt nó về bên anh vì lí do anh đã cứu nó trong vụ tai nạn xe.Trong thời gian đó anh thật sự rất hạnh phúc,anh thừa biết việc nó làm với anh chỉ là sự thương hại không hơn không kém nhưng anh thật sự rất cần sự thương hại đó.

Thời điểm anh và nó chuẩn bị đính hôn...cái khoảng thời gian đó anh thật sự cảm thấy rất hạnh phúc cho đến khi buổi lễ chuẩn bị bắt đầu cái hạnh phúc đó dường như đã chuyển hóa thành đau khổ.Nó đã nói rằng lòng nó có hắn và hắn cũng vậy!Mặc dù nó không nói cho anh biết nhưng thực chất anh đã hiểu ra.Cuộc đối thoại đó..cho dù là vô tình nghe được nhưng anh lại cảm thấy bản thân mình nên tác hợp cho hai người đó vì dù sao một mối quan hệ có sự đồng lòng giữa hai người sẽ luôn phát triển hơn là mối quan hệ chỉ có sự đồng lòng của một người nhỉ?

Có vẻ như mọi chuyện đã kết thúc nhưng anh thật sự không cam tâm.Anh thật sự không chấp nhận điều đó...Anh muốn nó...muốn nó cho riêng mình!!Nhưng có lẽ....tất cả chỉ là...

--

"Hạo Thiên này.."Tác giả nhìn anh hỏi.

"Hửm?"Anh nhìn tác giả nói.

"Tôi cảm thấy rất có lỗi với anh!!"Tác giả cúi đầu nói.

"Từng...cho anh hỏi."Anh nhìn tác giả nói.

Tác giả ngẩn đầu lên nhìn anh.Ồi...cái gương mặt đẹp trai hết phần thiên hạ...làm trái tim tác giả xao xuyến!!

"Tại sao mới có tí tuổi đầu mà tập viết truyện tình cảm chi vậy?Chưa kể còn viết nam phụ lụy tình và bất hạnh nữa?Giải thích cho anh đi?"Anh nhìn tác giả hỏi.

"Dù gì em cũng đã 16 tuổi rồi không có phải tí tuổi nhé!!Còn việc em viết sao thì tùy em...em tác giả hay anh tác giả?Hỏi kì!"Tác giả bữ môi nói.

"Tại sao lại cho anh làm nam phụ?Anh muốn làm nhân vật qua đường!!"Anh nói.

"Anh muốn gì thì kệ anh chứ!!Em viết sao thì quyền của em...ai bảo mỗi lần viết truyện xong anh lại luôn cho em cái cảm giác muốn biến anh thành kẻ lụy tình nhất quả đất làm gì."Tác giả nhún vai nói.

"Con khốn chó!!"Anh quát.

"Người của công chúng sao lại chửi bậy??Lượn chỗ khác cho em viết nốt phần bi còn lại!"Tác giả nói rồi đá anh sang một bên.

--

Những năm hần mất,anh thật sự rất muốn có mối quan hệ tốt hơn với nó nhưng nó lại luôn lảng tránh.Đến lúc đó dường như nó đã thật sự muốn chấp nhận anh thì hần lại xuất hiện...

Quán cà phê mà anh chọn làm địa điểm cầu hôn nó...lúc đó anh đã để nó phải đợi lâu và khi anh đến nó đã ngủ thiếp đi và điều anh đáng ghét nhất là...hần ngồi cạnh nó lấy áo khoác của hần đắp lên người nó rồi dịu dàng hôn má nó và đi ra ngoài....Thời khắc quan trọng của anh lại một lần nữa bị hần phá vỡ.

Thời điểm hần cầu hôn nó tại vườn hoa oải hương kia hần đâu có ngờ được anh đã đứng ở phía xa nhìn.Mặc dù lòng anh đau nhói nhưng anh lại muốn chúc phúc cho họ.Trong tay anh cầm chiếc nhẫn mà bấy lâu anh rất muốn trao cho nó vút thẳng xuống biển coi như là vứt đi cả mối tình đầu đầy đau khổ kia của anh.

Cuối cùng thì kết cục của anh cũng chỉ là một kẻ lụy tình và là một kẻ bại trận trong chuyện tình cảm!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Ngoại Truyện

--5 năm sau--

Kể từ ngày mà hần tỏ tình nó và cho đến nay đã được 5 năm rồi.Hiện tại mối quan hệ giữa nó và hần rất tốt.Hai người bọn họ đã có với nhau hai đứa con,tụi trẻ là anh em sinh đôi và hai đứa nó rất là khác biệt nhau.

"Mẹ này...King muốn ăn bimbim."Đứa bé trai tầm cỡ 3 tuổi rưỡi nín áo nó nói.

"Anh làm nũng bằng cái mặt lạnh tanh đó à?"Đứa bé gái bằng tuổi thằng bé kia hỏi.

"Không phải là đang đu bám ba à?Lại đây ám anh với mẹ làm gì?"King hỏi.

"Queen không đu hay ám mà là Queen với ba rất thân!"Queen nói.

"Queen hẹn hò ba rồi giờ là đến mẹ à??Anh với mẹ đang hẹn hò đấy!"King ôm tay mẹ nói.

Nó nhìn hai đứa con của nó mà không biết nói gì.Tụi nhỏ đang nói cái gì vậy?

"Tụi mày là trẻ con lên 3,lên 4 tuổi à?"Nó hỏi.

"Chứ mẹ muốn tụi con bao nhiêu tuổi?"Hai đứa nhỏ hỏi.

"Bọn trẻ con bằng tuổi hai đứa rất ngây thơ và đáng yêu.Sao hai đứa lại khác tụi nó quá vậy?Mới có tuổi đã có ý nghĩ như người lớn.Bọn mày là con nít ranh à?"Nó chống nạnh nhìn hai đứa nhỏ hỏi.

"Thân làm mẹ lại xưng hô mày ta với con...em tính dạy hư tụi trẻ à?"Hần từ xa bước đến đứng trước mặt nó hỏi.

Nó nhìn hần cười.Dù gì cũng lên chức làm bố tại sao nét đẹp của hần vẫn không thay đổi vậy...

"Anh đến thì hay quá rồi...Đem hai cái đứa yêu tinh này ra khỏi cái siêu thị hộ em!"Nó nhìn hấn cười rồi nhanh chóng thay đổi bộ mặt nghiêm rắng nói.

"Đưa đi đâu??Chẳng phải đã hứa cùng nhau đi siêu thị rồi cùng nhau đi đón Hạo Thiên à?"Hấn hỏi.

"Chú Hạo Thiên á??Đi đón chú liền đi!!Queen nhớ chú!!"Queen ôm nó nũng nịu nói.

"Chú chắc chắn sẽ mua quà cho King!"King khoanh tay lại hếch cằm nói.

"Chứ anh làm như chú không mua cho em vậy!!"Queen bĩu môi nói.

Nó hơi hơi khó chịu,hai anh em tụi nó đang chuẩn bị cãi nhau nữa à??

"Này...hai đứa mà còn ở đây gây lộn là chú Hạo Thiên sẽ ngồi chờ chúng ta ở sân bay đấy.Mấy con muốn chú ngồi thật lâu để đợi chúng ta chỉ vì hai con luôn cãi nhau??Chưa kể chú còn rất dễ bị mất cô chú ý có khi còn cướp chú luôn đấy!"Nó ngồi xuống nhìn hai đứa trẻ địu dằng nói.

Hai đứa trẻ im lặng nhìn nhau rồi bắt tay làm hòa.Nó thờ dãi đứng dậy nhìn hấn rồi cười.Hấn cười rồi cầm tay nó.Ra quầy tính tiền rồi gia đình nó đi thẳng đến sân bay.

"Cũng gần 5 năm chưa gặp Hạo Thiên nhỉ?"Hấn vuốt tóc Queen đang nằm ngủ hỏi.

"Sao anh lại quan tâm chuyện này??Lần nào anh ấy về anh cũng bận rộn ở nước ngoài mà bây giờ lại nói vậy làm như anh mến anh ấy lắm không bằng."Nó ôm King nói và thằng nhỏ cũng đang ngủ.

"Anh nợ cậu ta một lời cảm ơn..."Hấn nói.

"Về chuyện gì?"Nói cau mày nhìn hấn hỏi.

"Chỉ có anh và cậu ta biết!!Mà Ái Nhi này...hay là chúng ta lại làm thêm một thiên thần nhỉ?"Hấn nhìn nó cười đều hời.

"Bà đã thề với trời rằng muôn đời cũng không muốn chịu đau đớn trong quá trình sinh và một mối trong thời kì mang thai.Với lại hai cái cục nợ này đã đủ làm bà khổ lắm rồi!"Nó lườm hấn nói.

"Có thêm thành viên thì càng vui..."Hấn nói.

"Dù gái hay trai chỉ hai là đủ.Anh chưa nghe câu đó à?"Nó hỏi.

"À..dạ...tổng giám đốc...còn có cả người lạ trên xe mong hai người có thể về nhà rồi nói ạ!"Tài xế lái xe của hấn ngượng ngùng nói.

Hấn im lặng và nó cũng vậy.Quả thật là mất hết cả cái bản mặt.Mang tiếng là kẻ lãnh đạo mà lại để nhân viên nhắc nhở việc này...

---Sân bay---

Máy bay vừa hạ cánh,Hạo Thiên từ từ bước ra.Anh lại vui khi được đến đây,không biết hai đứa nhóc kia có nhớ anh không nhỉ?

"Chú Hạo Thiên!!"Hai đứa nhóc chạy lại chỗ anh,quấn quít bên anh.

"Bé King và Queen ở nhà có ngoan không??Chú có mua quà cho hai đứa đây!"Hạo Thiên ngồi xuống ôm hai đứa nhỏ cười nói.

"Anh cứ mua quà rồi cưng chiều tụi nó riết rồi dạy hư tụi nó!"Nó đi lại chỗ anh nói.

"Không sao...dù gì cũng là lâu ngày không gặp tụi nhỏ.Em dạo này sao rồi,khỏe chứ?"Hạo Thiên nhìn nó cười hỏi.

"Vẫn vậy...À Quốc Minh đợi ta ở ngoài xe."Nó nói.

"Cậu ta không bận việc à?"Anh hỏi.

"Dạo này rất rảnh và ở nhà chăm con.Còn anh đến năm nay vẫn không thể tìm được cô nào à?"Nó hỏi.

"Chuyện tình cảm khó có thể nói được.Tình còn chưa vui làm sao duyên dáng tới!"Anh cười nói.

"Dù gì thì anh cũng sắp lên 30 rồi."Nó lo lắng nói.

"Đàn ông thành đạt mấy ai sợ không có vợ."Anh nói.

Hai đứa trẻ con kia ngược nhìn hai người lớn nói chuyện mà gương mặt đáng yêu luôn phụng phịu vì Hạo Thiên là của tụi nó tại sao mẹ lại cướp chú của tụi nó vậy?

"Mẹ muốn cướp chữ từ tay Queen à??"Queen bĩu môi hỏi.

"Ồ hay...lúc có ba thì la sao mẹ cướp ba giờ ba của tụi mày ở ngoài đó ra mà giành đi còn chú với mẹ đang nói chuyện mà lại xen vào.Mày muốn cướp hết đàn ông của mẹ à?"Nó mắng yêu Queen rồi cười nhẹ.

"Thôi nào!!Chú về là để chơi với hai đứa.Ngoan đi rồi chứ sẽ dẫn đi ăn và đi chơi."Hạo Thiên bế Queen lên nói.

"King cũng muốn bế!"King giơ hai tay ra nhìn Hạo Thiên nói.

"King ngoan nào...chú bế em rồi một lát chú sẽ bế con,được không?"Nó xoa đầu King nói.

King ngậm ngùi gật đầu rồi bọn họ bước ra xe cùng trở về nhà.

---Lời tác giả---

Sản phẩm mới của tác giả "Chào người...Tuổi công nghìn tuổi!" thuộc thể loại cổ trang xuyên không,tình cảm.Mong các bạn ủng hộ!!

.com/chao-nguoi-tuong-cong-nghin-tuoi.html?preview=1

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Ngoại Truyện 2

Trở về nhà và cùng nhau chào đón Hạo Thiên nhưng vẫn có một kẻ không mấy vui vẻ gì cả và kẻ đó là hấn.Hấn còn tưởng bản thân rất được lòng các con nhưng lại không thể ngờ được lũ nhóc đó quý Hạo Thiên còn hơn hấn. Trong lòng dấy lên một cục ghen nhẹ.

"King,Queen này,ba và con cùng đi chơi nhé?Chú Hạo Thiên vừa về nên rất mệt hay là để chú nghỉ ngơi lấy sức rồi mới chơi với chú được không?"Hấn nhìn hai nhóc con hỏi.

"Không...tôi rất vui khi được gặp và chơi đùa với lũ trẻ."Hạo Thiên nhìn hấn nói rồi quay ra đùa giỡn với tụi nó.

"Chú bảo là rất muốn chơi với tụi con.Ba đi đi!"Hai đứa nhỏ nhìn hấn đồng thanh nói.

Hấn như bị tảng đá to đè lên người.Hạo Thiên anh nói thế đã đành đằng này đến đám con "ruột" của hấn cũng phũ phàng với hấn.

"Thường ngày anh có bao giờ đề nghị con đi chơi đâu sao giờ đột nhiên đòi đưa tụi nó đi chơi vậy?À...thấy tụi nhỏ chơi với Hạo Thiên nên anh đâm ra ghen à?"Nó khoanh tay nhìn hấn cười đều hời.

Hấn hơi lúng túng trước câu nói kia của vợ,ngay cả người chung chăn gối với hấn cũng lật đật hấn vậy còn ai bên hấn nữa không?

"Đừng đó nghĩ gì vậy??Anh không tính đi đến công ty à?Không phải anh nói cần đến đó vì có việc sao?"Nó nhìn hấn hỏi.

"Không còn hứng để đến đó.Cơ mà phải đến để gặp đối tác!"Hấn nói rồi đi ra ngoài.

Nó thật không biết nói gì hơn là nhìn hấn cười.Cũng may là hấn vẫn chưa kịp thay bộ vest lịch lãm kia ra nếu không thì vác mặt lên công ty để thiên hạ cười.Tính tình hấn trở nên trẻ con từ khi nào vậy?Nhưng mà nhìn vào Hạo Thiên nó lại có chút buồn.Mấy năm nay anh một mực không quen cô gái nào,mở miệng hỏi tại sao từng tuổi này lại chưa có vợ nhưng anh vẫn cứ cười và nói là duyên chưa tới,câu nói đó thật sự khiến nó rất buồn vì nó sợ anh vẫn còn lưu luyến nó cứ như mấy năm trước vậy.

"Mẹ ơi King buồn ngủ."King chạy lại chỗ nó dụi dụi đôi mắt nói.

"Cả Queen nữa!"Queen nói.

"Vậy thì mau chạy lên phòng ngủ thôi!"Nó cười nói.

Hai đứa nhỏ cùng chạy lên phòng.Nó nhìn con rồi toan đi vào bếp để làm bánh.

"Ái Nị,lâu rồi không gặp.Nói chuyện cùng anh một lát chứ?"Hạo Thiên nhìn nó hỏi.

"Đã lâu rồi chúng ta không nói chuyện nhỉ?"Nó nhìn anh cười hời.

Hạo Thiên đứng dậy nhìn nó cười.Nụ cười này anh đã luôn muốn nhìn thấy lâu nay và cả chủ nhân của nó nữa....

--

Nó và Hạo Thiên ngồi đối diện nhau, không khí có đôi phần khó thở.

"Dạo này anh khỏe chứ? Công việc có bận rộn như trước không?" Nó nhìn anh hỏi.

"Lần nào anh về cũng hỏi câu đó nhỉ?" Hạo Thiên nhìn nó cười hỏi ngược lại nó.

"Thật ra trong đầu em có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh nhưng mà lại ngại mở lời." Nó rũ mi gương mặt thoáng nét buồn nói.

"Quen biết nhau cũng đã được mười mấy năm rồi sao lại có câu hỏi nào mà em khó hỏi nhỉ? Chắc câu hỏi đó cũng khó trả lời lắm." Anh nhìn nó và miệng vẫn cười nói.

"Thế nếu em hỏi thì anh có trả lời thật lòng không?" Nó hỏi.

"Có bao giờ anh nói dối em chưa?" Anh cười hỏi.

"Cho đến tận bây giờ em luôn cảm thấy áy náy việc năm đó và cho đến tận bây giờ anh lại không hề quen lấy một cô gái.. Có phải anh còn vương vấn gì đó với em không?" Nó hỏi.

"Thế là bấy lâu nay vẫn còn e ngại việc này à?" Anh nhìn nó hỏi.

Nó im lặng và khẽ gật đầu.

"Ừm...lâu nay anh vẫn còn nặng tình với em lắm. Đơn phương em đã được mười mấy năm thì em đã hiểu tình cảm anh dành cho em nhiều đến mức nào rồi nhỉ? Và với tình cảm mười mấy năm kia thì khó lòng mà phai nhòa được. Nhưng mỗi ngày anh vẫn cố tập quên em cũng như quên mối tình đơn phương kia. Và anh cũng cố gắng tiếp xúc và xem mắt rất nhiều cô gái nhưng mà lại không có cảm giác gì đó với bọn họ... Có lẽ là do duyên số anh chưa tới hoặc là tình duyên anh đã tận. Đừng bận tâm việc đó nữa vì dù sao bây giờ em đã có chồng, có con rồi. Anh cũng chỉ xem em như đứa em gái và hai đứa nhóc tí kia anh xem chúng như con nuôi của mình. Với anh như vậy đã đủ lắm rồi!" Hạo Thiên nhìn nó cười nói.

"Anh luôn nở nụ cười trong mọi thời điểm. Sao lại làm được hay vậy?" Nó hỏi.

"Sao lại không?? Chuyện gì đến cũng sẽ đến, đau buồn nào rồi cũng qua nếu đã biết trước nó sẽ xảy ra thì tại sao ta phải buồn?? Buồn đau rồi ta có thể níu kéo được gì không? Hay càng làm mọi việc tệ hơn? Chả thả ta nở một nụ cười thật tươi để biến mọi việc có chiều hướng khá hơn và dù sao một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ mà!" Hạo Thiên nhìn nó cười nói.

"Am hiểu tường tận quá nhỉ?" Nó bật cười hỏi.

"À, từ này đừng có e ngại việc gì với anh. Nếu em làm vậy anh khó xử lắm đặc biệt với Quốc Minh! Giờ thì có lẽ anh nên lên nằm ngủ cùng bọn nhỏ rồi!" Anh đứng dậy thở mạnh nói rồi đi lên lầu.

Nó nhìn Hạo Thiên chỉ biết lắc đầu. Cái con người này thật là không thể nào lo lắng được cả. Mọi lời nói của anh thật khiến người nghe an lòng.

---Tôi---

"Ba đang làm cái gì vậy?? Để chú chơi với tụi con...ba đừng có xen vào được không?" Hai đứa nhỏ nhăn mặt đồng thanh nhìn hấn hỏi.

"Tụi mày có phải là con ba không hả?? Sao đù bám chú hoài vậy?" Hấn nhìn hai con hỏi.

"Mẹ...con muốn chú làm ba của tụi con hơn...Mẹ ly hôn với ba cưới chú về đi!!" Hai đứa nhỏ nũng nịu nhìn nó hỏi.

"Phản vừa thôi!! Ba mà mất vợ là tụi mày xong đời đấy nhé!" Hấn nói.

"Cậu ăn ở sao mà lũ trẻ không thèm chơi vậy?" Hạo Thiên nhìn hấn cười hỏi.

"Do tụi nó tiếp xúc với tôi nhiều quá nên chán thôi!" Hấn nói....

"Chứ không phải anh hay dùng quyền lực để đe dọa tụi nhỏ rồi tụi nó bỏ bạn không thèm chơi à?" Nó nhìn hấn hỏi.

"Anh làm gì có!" Hấn nhưong mi nói.

"Rồi, rồi...Đừng diễn tại đây!! Ngủ nghỉ đi!!" Tác giả chen vào nói.

"Tùng! Dạo này mày siêng chen chân vô truyện rồi nhỉ?" Hấn nhìn tác giả hỏi.

"Dù gì cũng là chương cuối rồi cho nhoi xiu để người đọc còn nhớ bản mặt Tùng để còn ủng hộ truyện của Tùng!" Tác giả hếch cằm nói.

"Người đọc mà biết mày trẻ trâu như thế này thì tại nó không bao giờ ủng hộ mày nữa đâu vì bọn họ lỡ đại đọc truyện này rồi nên theo tôi cùng đây chứ mà ủng hộ truyện của mày sau này thì không bao giờ họ ủng hộ mày đâu vì tao chắc mấy truyện đó của mày cũng sẽ trẻ trâu như truyện này!" Nó nói.

"Chỉ bớt nói bậy đi... Đây là truyện đầu tay nên em mới nhoi và trẻ trâu chứ mấy truyện kia em nghiêm túc lắm à!" Tác giả nói.

"Thiết nghĩ em nên nhường chỗ cho nhân vật tránh tình trạng tác giả quá nhạ nhòa!" Hạo Thiên nói.

Tác giả mếu máo bỏ chạy. Bị bọn nhân vật trong truyện hội đồng lòng tác giả đau nhói...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Ngoại Truyện

---Sáng Hôm Sau---

"Chú Hạo Thiên....chú vừa mới về sao lại đòi đi nữa vậy...Queen không cho chú đi đâu!" Vừa mới sáng ra cô bé Queen đã vội la om sòm rồi bu bám lấy Hạo Thiên thật khiến anh mệt mỏi.

"Queen à...chú tới chiều mới lên máy bay mà, cháu cứ bám theo chú như vậy không ngoan đâu!" Hạo Thiên thờ dài nhìn Queen nói.

"Cơ mà chú vừa mới tới đây sao lại vội về vậy?" King nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Công việc bắt buộc, chú đâu muốn thế." Hạo Thiên nhìn King nói.

"Hai đứa đừng có mà bu lấy chứ như thế chứ! Chú đi làm rồi khi nào chú rảnh sẽ lại đến chơi nữa. Ngoan nào! Lại chỗ mẹ!" Nó nhìn hai đứa nhỏ nói.

Hai anh em chúng nó nhìn nhau rồi đi lại chỗ mẹ. Nó cười nhẹ rồi xoa đầu chúng.

"Anh định là mấy giờ bay?" Nó nhìn anh hỏi.

"Khoảng 3 giờ. Họp đồng này vừa quan trọng lại vừa gấp gấp quá nên anh xin lỗi nhé!" Hạo Thiên nhìn nó nói.

"Có gì phải xin lỗi. Công việc của anh mà!" Nó cười nói.

"Lần này anh về lại phải đi gặp mặt một ai đó nữa rồi!" Hạo Thiên thờ dài nói.

Nó nhìn anh rồi nhìn lũ nhóc.

"Mấy đứa lên phòng chơi. Mẹ có chuyện còn nói với chú Thiên!" Nó nhìn con nói.

Hai đứa trẻ gật đầu rồi chạy lên lầu chơi. Nó ngồi xuống ghế nhìn anh với ý bảo anh ngồi xuống.

"Nếu được thì cho người ta một cơ hội. Anh không thể sống như vậy hoài được." Nó nhìn anh nói.

"Bây giờ thì vẫn chưa được." Anh nói.

"Quên được thì quên đi. Ôm mấy thứ đó có ích lợi gì không?" Nó thờ dài hỏi.

"Mười mấy năm theo đuổi đâu phải nói quên là quên được nhưng mà duyên số không ai nói trước được. Nếu sau này anh gặp được một cô gái cho anh cảm giác lạ thì chắc chắn rằng anh sẽ không từ bỏ cô ta." Anh cười nói.

"Mong là cô gái ấy sẽ xuất hiện sớm nhỉ?" Nó cười hỏi.

"Đینگ. đong..." chuông cửa vang lên nó đứng dậy đi ra mở cửa. Điều đáng ngạc nhiên ở đây là người nhấn chuông nhà nó không ai khác chính là....

"Đã lâu rồi không gặp nhỉ?" Linh Nhi nhìn nó cười hỏi.

"Sao cô lại ở đây?? Còn John? Sao anh lại ở đây?" Nó nhìn Linh Nhi rồi lại nhìn John bắt ngờ hỏi.

"Tôi ở đây cũng chỉ muốn vứt bỏ gánh nặng bao lâu nay." Linh Nhi nhìn nó nói.

"Còn tôi chỉ đưa cô ấy đến nơi cô ấy muốn vứt bỏ gánh nặng." John nhìn nó cười nói.

"Hai người vào nhà đi!" Nó nói.

Cả hai gật đầu rồi bước vào trong. Nó đóng cửa lại rồi nhìn hai người họ một cách rất khó hiểu. Hai người đó sao lại đi chung với nhau??

"Linh Nhi cô đến đây có chuyện gì quan trọng không?" Nó ngồi xuống ghế nhìn Linh Nhi hỏi.

"Đáng lí ra tôi nên đến đây sớm hơn...vào thời điểm mấy năm về trước. Tôi nợ cô và Quốc Minh à còn có cả Hạo Thiên một lời xin lỗi." Linh Nhi nhìn nó rồi nhìn Hạo Thiên nói.

"Lâu nay không nghe tin ông ta nhắc con gái với báo chí cứ tưởng cô đã chết rồi chứ?" Hấn không hiểu từ khi nào đã có mặt ở đó nhìn Linh Nhi hỏi.

Linh Nhi nghe được câu nói đầy hồ hững kia liền cảm thấy hơi nhói. Tay cô nắm chặt tay John và John cũng cảm nhận được bàn tay kia đang run, nhìn về mặt đầy nét găng gượng kia cũng đủ hiểu tâm trạng của cô hiện tại.

"Tôi không có ý gì cả vì lúc trước có hay tin cô tự tử nên...." Hấn ngồi xuống cạnh nó nhìn Linh Nhi nói.

"Tôi biết mà...thời gian qua tôi được điều trị tại khoa thần kinh ở bệnh viện John làm và John là người điều trị cho tôi." Linh Nhi nói.

Mọi người đều ngạc nhiên. Lời cô ta nói có phải sự thật?

"Lần đầu tôi gặp cô ấy là lúc Quốc Minh đang bị thương nặng và đang phẫu thuật. Thấy cô ấy chỉ đứng ở xa quan sát phòng phẫu thuật và khóc nên tôi mới lại bắt chuyện nhưng tôi có hỏi bao nhiêu câu thì cũng chỉ nhận được câu trả lời là "Đây không phải là sự thật!" sau đó cô ấy chạy đi. Lần thứ hai gặp cô ấy và thời điểm tin Quốc Minh mất khoảng một ngày, cô ấy nhập viện trong tình trạng cổ tay bị vật bén cắt đứt và mất máu nghiêm trọng. Sau khi đã cầm được máu và trong thời gian trị thương thì cô ấy muốn tự tử bằng cách uống thuốc ngủ quá liều nhưng vừa kịp thời phát hiện và rửa ruột. Tình trạng của cô ấy lúc đó rất nghiêm trọng. Trong thời gian tôi quan sát bệnh tình của cô ấy thì có phát hiện ra cô ấy dần chuyển sang thần kinh không ổn định suốt ngày cứ nói những câu như "Tôi không có làm chuyện đó", "Tất cả chỉ là giấc mơ?", "Tôi và anh ấy sắp kết hôn rồi!", "... Tôi quyết định chuyển cô ấy sang khoa thần kinh kết hợp tâm lí để điều trị và bản thân tôi lại có cảm giác gì đó rất tội nghiệp cô gái này nên đã theo cô ấy trị liệu đến cùng. Sau nhiều năm điều trị cuối cùng cô ấy cũng đã đỡ lên rất nhiều nhưng mà có lẽ gia đình cô đã không ai còn muốn nuôi dưỡng hay đến thăm để an ủi động viên cô ấy cả, bọn họ đẩy trách nhiệm sang những người làm bác sĩ như tôi điều đó khiến cô ấy khá tổn thương. Và thời điểm bây giờ sau khi tình trạng cô ấy đã hoàn toàn hồi phục cô ấy nói là muốn đến đây để vứt bỏ gánh nặng cũng như vứt bỏ tảng đá lớn bấy lâu nay đã đè nặng lên người." John kể lại toàn bộ câu chuyện về hoàn cảnh lúc đó của Linh Nhi khiến tất cả đều rơi vào im lặng.

Thật ra cô ta không hề xấu xa mà là do tình yêu của cô quá mù quáng. Suy xét cho cùng thì Linh Nhi cũng chỉ là nạn nhân trong chuyện tình cảm đầy sóng gió này.

"Tôi có được ngày hôm nay cũng nhờ John luôn nhiệt tình chăm sóc. Tôi về đây lần này cũng là John động viên và khuyên nhủ. Người cứu tôi khỏi vũng lầy đen tối đó chính là anh ấy!" Linh Nhi nhìn John nói.

"Cô không sao là mừng rồi....Không ngờ bản thân cô lại phải trải qua những ngày tháng khó khăn như vậy." Nó nhìn Linh Nhi đầy thương cảm nói.

Linh Nhi đứng dậy đi lại đứng trước mặt nó, hấn và Hạo Thiên quỳ gối.

"Đừng ai đỡ tôi dậy. Hãy xem như đây là cách tôi chuộc lại tội lỗi của mấy năm về trước. Thời điểm đó có lẽ tôi đã quá mù quáng và đã nhiều lần lên kế hoạch hại mọi người...thành thật xin lỗi!! Không biết phải kể tội bao nhiêu lần cho hết nhưng mà...làm ơn hãy tha thứ lỗi lầm của tôi!!" Linh Nhi nói.

"Thật ra là chúng tôi đã tha thứ cho cô từ lâu lắm rồi!! Dù sao cô cũng đã biết lỗi. Đánh người chạy đi chứ không ai đánh kẻ chạy lại. Chuyện đã qua lâu rồi thì đừng nhắc lại nữa!" Hạo Thiên nói.

"Đứng lên đi!" Hấn nói.

"Xem ra cô và John khá hợp nhau nhỉ? Có phải hai người đã có tình ý gì rồi không?" Nó cười hỏi.

"Chúng tôi định tuần sau tổ chức đám cưới và đây là nguyện vọng trước khi cưới của cô ấy đó là mong mọi người bỏ qua những chuyện cô ấy đã làm trước đó." John nói.

"Được rồi! Vay chúc hai người thật hạnh phúc. À hai người ở lại đây chơi rồi sẵn tiện dùng bữa cùng chúng tôi." Nó nói.

"À, chúng tôi xin phép đi vì trước đám cưới cần phải làm rất nhiều việc. Mong mọi người đến dự!" John nói.

"Chắc chắn rồi!" Nó cười nói.

Đã được 2 giờ 30 phút. Gia đình nó và Hạo Thiên đã có mặt tại sân bay để tiễn anh. Hai đứa trẻ buồn vì chú Hạo Thiên đi. Nó thì cố gắng dỗ chúng

"Hạo Thiên,tôi và cậu ra chỗ đó nói chuyện đi."Hắn nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên gật đầu cùng hắn đi xa chỗ mẹ con nó.

"Hạo Thiên này..lâu nay tôi vẫn nợ cậu một lời cảm ơn."Hắn nói.

"Lần đầu tôi nghe cậu cảm ơn tôi đó."Hạo Thiên cười nói.

"Cảm ơn vì đã nhường cô ấy cho tôi.Tôi thừa biết cậu có thể kết hôn với cô ấy từ nhiều năm trước nhưng mà cậu lại luôn tác hợp cho chúng tôi....tôi biết là hôm nay lời lẽ tôi nói có phần khó hiểu nhưng mà...."Hắn ngập ngừng nói.

"Thứ gì của tôi thì sẽ là của tôi,thứ gì không phải là của tôi thì cho dù có làm gì đi nữa thì cũng không là của tôi.Tôi không phải là nhường cô ấy cho cậu mà là vốn dĩ ngay từ đầu cô ấy đã không thuộc về tôi mà là thuộc về cậu.Chỉ là do có quá nhiều chuyện xảy ra nên cậu cứ tưởng tôi nhường cô ấy cho cậu thôi....Mối tình đầu kéo dài mười mấy năm không phải là chuyện tầm thường nhưng dù sao thì một mối tình đơn phương như tôi lại nhận được những ngày tháng hạnh phúc dù không phải nhiều nhưng ít ra tôi còn may mắn hơn những người khác...Phải không??"Hạo Thiên nhìn hắn cười hỏi.

----Hết----

Cảm ơn vì đã cố gắng theo dõi truyện và luôn ủng hộ tác giả để truyện có được thành công ngày hôm nay!!

Chân thành cảm ơn những bạn đọc giả rất nhiều!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Máu Lạnh Và Tiểu Thư Máu Nóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.